

Giới thiệu Giá Trị Của Thanh Xuân

Nếu có thể quay ngược thời gian, em nghĩ mình sẽ không bao giờ yêu anh, vì trên đời này chắc chắn anh là người em yêu nhất!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Thanh xuân đi qua như một con mưa rào, vì vậy đừng lãng phí nó cho những điều vô ích,...

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Tôi và anh ấy là thanh mai trúc mã với nhau từng hẹn ước sẽ là bạn suốt cuộc đời nhưng.....có một chuyện không thể ngờ tới được,.....

- 15 năm trước-

- Tiêu Hi, Tiêu Hi,...i,..

- Minh xin lỗi, do đang kẹt xe nên mình mới đến trễ,

Một thằng nhóc tầm 9 tuổi quần áo xộc xệch, mồ hôi vươn vãi trên trán, cậu ta thở hồng hộc, trông rất mệt,..

Đại Thịnh cậu đến trễ quá!

Xin lỗi! Minh không có ý

- Trời! Tớ ghét cậu luôn!

- Tiêu Hi xin lỗi, xin lỗi mà, tha minh lần này thôi nhé!

- Hihii! Minh chỉ đùa cậu thôi! Mặt cậu trong ngó ngắn quá^~

Cậu này! Mà hôm nay cậu gọi tớ ra đây làm gì

Lúc đó khoảng 6h tối, ánh trăng chiếu sáng xùngh nơi 2 cô, cậu nhóc đang đứng, gió thổi nhẹ nhè, làm lá cây xì xào, như đang trò chuyện cùng nhau, ánh đèn lập loè và sự xô đẩy nhau “mà sống” của xã hội ngoài kia, đôi lúc ta mong một nơi thật yên bình!

- Xin lỗi,...xin lỗi cậu,...tiếng khóc thút thít của Tiêu Hi như là lời tạm biệt cho quan hệ bạn bè, cái giá của thanh xuân,...!

- 15 năm sau-

- Đất người xô bồ, “đập” lên nhau để sống, trong số nơi đất người rộng lớn kia, có nơi nào cho con người bé nhỏ như tôi đang đợi ánh trăng chiếu sáng thêm một lần nữa!

- Hà tiểu thư cô cho tôi biết chuyện cô cặp bồ với “ông trùm doanh nhân” Thân Cảnh Vương là có thật không vậy?

- Chuyện đó không hề có thật, tôi vẫn trong sạch, đó chỉ là scandal mà thôi!

- Vậy cô về nước lần này để làm gì? Không phải sự nghiệp của cô đang rất phát triển hay sao?

- Nghe nói cô về nước lần này để gặp lại tình cũ, có thật hay không vậy Hà tiểu thư?

- Tránh ra, tránh ra Hà tiểu thư đang rất bận!

Khoan đã,...khoan đã,... Hà tiểu thư,... Hà tiểu thư,....

- Phù! Đúng là một thật

- Cô không phải bận tâm đâu Hà tiểu thư đó chỉ là tin đồn nhảm của mấy tạp chí lá cải thôi, tôi sẽ dọn dẹp nhanh gọn!

- Vậy phiền anh, Có thư kí!

- À! Tôi nhờ anh tra tìm về thứ đồ đã có tung tích chưa?

- Dạ, tôi rất xin lỗi nhưng chưa tìm được tin tức gì!

- Umk, không sao=)))

- Hà thiếu gia Hà tiểu thư đến rồi!
- Mời em ấy vào
- Dạ vâng!
- Chào anh Gia Hi, anh gọi em đến để làm gì?
- Tôi nay tham gia vào buổi tiệc của tập đoàn Doãn Gia đi!
- Nhưng anh à, em mới về nước, em cần phải nghỉ ngơi!
- Không! Anh bảo em đi thì em phải đi từ khi nào em cãi lời anh trai vậy hả! Hay do tên Đại Thịnh chuốc em rồi!
- Không phải do Đại Thịnh!
- =))) anh biết rồi, tôi nay

7h anh đến đón em, chuẩn bị đi!

Vâng=)))

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Cô ấy mang một bộ váy đỏ thăm như màu của hoa bỉ ngạn, cô ấy mang một đôi giày cao gót và dáng đi như thật quý phái, cô ấy có một mùi hương thơm phảng phất của hoa loa kèn! Nhưng cô gái tại sao gương mặt của cô lại nặng trĩu nỗi buồn thế kia?

Phải chăng cô đang đợi một ai đó!

- Chào cô! Tôi là Doãn Mộc Mộc của tập đoàn Doãn Gia!
- Chào cô, tôi là Hà Tiểu Hi!

Cô là Hà Tiểu Hi!

Vâng... có gì không ạ

À! Không..không..xin lỗi cô

Hai cô bạn trò chuyện với nhau trông rất vui vẻ, càng làm gần chật thêm tình cảm giữa 2 nhà.

- Lạch bạch, lạch bạch...

A! Tôi xin lỗi! Tiểu thư có sao không?

- Anh, anh là.. Đại Thịnh

Đôi mắt cô rưng rưng nước mắt khóc cho người cô yêu, một ý nghĩ thoáng qua rằng những năm tháng cô hi sinh thanh xuân của mình là “có ích”..

Đại Thịnh, đúng là cậu rồi! Cậu đã mất tích như thế nào sau 15 năm nay vậy..huhuhu

O! Xin lỗi! Tôi không phải là Đại Thịnh như cô vừa mới nói!

Cái gì cơ! Đại Thịnh là Đại Thịnh mà!

Cô thu hút sự chú ý từ mọi người xung quanh, rất nhiều cặp mắt đang hướng về cô

- Cô đã nhầm lẫn với ai rồi chăng?

Không, tôi không thể nhầm lẫn được!

Cô nói bằng một giọng điệu dứt khoác!

- Tôi là....

Không! Đừng nói nữa mà! Xin anh.. mà!

- Tiểu Hi thôi đừng khóc nữa ai cũng nhìn cậu kia!

Cô vội đứng dậy, lau khô nước mắt,

Xin lỗi, tôi thấy không khoẻ, tôi về trước.,

À! Có cần mình đưa cậu về không!

Không đâu! Minh tự về được rồi!

- Tiêu Hi,..

Tại sao? Tại sao? Ông trời lại trêu tôi như vậy?

Cô khóc trong tuyệt vọng, gấp lại người mình yêu sau bao tháng năm chờ đợi, mà lại nhìn thấy gương mặt băng hoàng của anh ta không nhận ra mình, liệu cảm giác đó đau đớn đến nhường nào. “Ai thấu, ai hiểu cho cô đây”

- Đêm đó là một đêm mưa to, có sấm chớp, cứ như nỗi lòng của Hà Tiêu Hi rất đau nhưng không có lối thoát! Hồi thời gian tình yêu là gì mà lại xứng đáng cho cô hi sinh cả thanh xuân của mình như vậy,...!

- Tiêu Hi! Tiêu Hi! Em tỉnh dậy đi, trưa rồi!

- Anh hai! Em mệt quá!

- Anh hai hiểu mà!

- Đừng khóc nữa, em gái nhỏ của anh!

Cô ấy đã ngủ, một giấc ngủ ngon khi đêm qua cô không thể chợp mắt!

- Anh Cố!

- Dạ, thiếu gia cho gọi tôi

- Mau điều tra xem tối qua đã xảy ra chuyện gì

“Vâng, thưa thiếu gia”

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4

Thiếu giả đây là thông tin về cô gái đêm hôm trước,

Tên: Hà Tiêu Hi

Thân phận: là tiểu thư của tập đoàn Hà Phong.

Tuổi: 24

Giới tính: nữ

Số đo 3 vòng: 8...

Này không cần phải cặn kẽ thế đâu

- Tôi tưởng thiếu gia đang tuyển chọn bạn gái! Đây là cô em “ngon” nhất tôi biết từ trước đến giờ.

- Cậu thôi đi!

Thì ra cô gái đêm nọ là Hà tiểu thư đây!

Hừ! Thú vị thật!

- Thiếu gia! Bà chủ có dặn tôi nhắc người là sắp đến lễ hội Chương Vũ Đài trong giới doanh nhân!

- Lần này do tập đoàn nào tổ chức?

Dạ, là tập đoàn Thân Dật tổ chức

Ồ! Là tên Thân Cảnh Vương đó sao, nhìn hắn là ta đã thấy ngứa mắt!

Nhưng lần này có cơ hội trả thù rồi!

- Mộc Mộc! Anh đến tìm em này! Anh có chuyện muốn nói

Mộc Mộc mở cửa

- Là anh sao Cảnh Vương! Anh đến tìm em làm gì?

- Là ai vậy Mộc Mộc?

- Dạ mẹ, là anh Cảnh Vương à!

- Ôi trời thật lẽ quá vậy! Mau mời Thành thiếu gia vào nhà^^

Vậy con làm phiền bác rồi à!

Umk, không có gì đâu con, hai con cứ nói chuyện tự nhiên với nhau đi nhé! Mẹ đi pha trà!

- Có chuyện gì không vậy Cảnh Vương!

- Anh đến đây là nói về lễ hội Chương Vũ Đài sắp tới. Lần này do tập đoàn anh tổ chức! Anh muốn mời em làm nữ chính,

P/s: Chương Vũ Đài là lễ hội giữa giới doanh nhân, mỗi năm sẽ lần lượt do một tập đoàn tổ chức, họ sẽ có quyền mời một tiểu thư của tập đoàn bất kì làm nữ chính, sánh vai cùng họ tổ chức buổi lễ! Cũng là nơi để các tập đoàn gắn bó với nhau hơn! Họ sẽ cùng ăn mừng và hợp tác trò chuyện cùng nhau.

- Tại sao lại là em! Anh có thể mời người khác xinh hơn mà!

- Đối với anh Mộc Mộc là xinh nhất rồi!

- Em xin lỗi..

Tại sao em phải xin lỗi?

Dạ! Không có gì.. Nếu như anh muốn em sẽ cùng anh tham gia!

- Nếu như vậy tốt quá rồi! Cảm ơn em nhiều!

[Ở một góc nào đó trong nhà]

- Tiểu thư sắp lấy chồng rồi hu hu hu...

- Ngày đừng có khóc ông khóc tôi sữ khóc theo đó! TIỀU THỦ hahahaha!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 5

- Anh hai! Anh hai!

- Tiểu Hi! Em đến công ty tìm anh sao?

Vâng!

Em đến để nói lời tạm biệt=))

Tại sao? Em sắp về nước à?

- Vâng! Lý do em về đây là để tìm tung tích của Đại Thịnh, nhưng cũng không có manh mối gì...

Nên em quyết định về nước!

=))) em có thể ở lại đây một thời gian được không? Đại Hi hỏi.

- Em tính về nước trong thời gian sớm nhất!

- Chỉ một chút thôi, anh tham gia đại hội Chương Vũ Đài xong thì anh sẽ cho em về nước

Tiểu Hi suy nghĩ một lúc và đưa ra quyết định!

- Vâng, em sẽ nghe theo anh vậy!

Cảm ơn em, Tiểu Hi!

- Vâng=)))

Tại một nơi khác, Mộc Mộc và Cảnh Vương cùng nhau chuẩn bị cho lễ hội!

- Mộc Mộc, em thấy ta nên trang trí hoa gì đây, à còn trang phục nữa em nghĩ ta nên mặc đồ gì cho hợp!

- Mộc Mộc, Mộc Mộc,....

- Dạ! Em nghĩ cái nào cũng đẹp hết!

- Từ nãy giờ em nghe anh hỏi gì chứ?

- Vâng=)))

Mộc Mộc đang suy nghĩ suy nghĩ hoặc mơ mộng một chuyện gì đó!

- Nay! Mộc Mộc!

- Vâng! Có chuyện gì vậy?

- Em có biết cái cây sống nhờ vì không?

- Cái cây?

Đúng vậy!

- Theo em nghĩ nó sống nhờ lá, rễ,... vâng vâng, nhiều lá mà! Tên của em cũng có nghĩ là cây mà!

- Đó là suy nghĩ của em! Còn theo anh, cái cây sống nhờ ánh sáng, không khí, tất cả những thứ nuôi nấng nó

- À=))) em hiểu rồi!

- Đúng đó Mộc Mộc đôi khi chúng ta chỉ mơ mộng về những thứ ta cho là đúng! Nhưng còn rất nhiều thứ bên ngoài đáng giá không kém, nhưng ta chưa bao giờ nghĩ đến, hoặc không bao giờ bạn tâm!

Mộc Mộc dường như đã hiểu ra được một thứ gì đó, nhưng cô chọn cách im lặng=)))

- Thưa thiếu gia, phần trang trí bên kia đã hoàn thành rồi à!

- Um! Tôi biết rồi! Mộc Mộc em đợi anh một tí nhé!

- Um! Mộc Mộc trả lời!

- Thiếu gia! Cô ấy đến rồi!

- Cô đến rồi sao Nhã Giao!

- Anh tìm tôi chi? Niên Vũ?

- Tôi muốn nhờ cô một việc!

- Anh muốn tôi đi cùng anh đến đại hội sắp tới sao?

- Bingo! Chính xác! Cô chấp nhận rồi nhé!

- Được thôi!

- Sao vậy! Muốn đi cùng Cảnh Vương thiếu gia của cô sao?

- Tôi không cần anh nói nhiều!

Anh cười một cách nham hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Sáu giờ tối tại biệt thự Thân già!

- Xin mời tiểu thư vào trong!

- Lâu lắm không gặp cô rồi! Đêm nay ta chơi hết mình nhé!

- Chào ông bạn,....

Những tiếng cười đùa, vui vẻ tại biệt thự Thân già, nhưng lần trong đó là tiếng khóc “lòng” của một cô gái!

- Gia Hi!

Là cô sao Mộc Mộc, cô là nữ chính của buổi tiệc này sao!

Mộc Mộc khoác lên người chiếc đầm xanh kiêu sa, mái tóc được búi lên, đính thêm một dây trâm cài tóc!

- Xin lỗi cô vì lần trước em tôi tự nhiên lại bỏ về=)))

- Bạn bè với nhau thôi mà, anh không cần phải lo!

- Cảm ơn cô

Tại sân khấu của Biệt thự Thân gia!

- Xin chào mọi người! Mọi người xin hãy chú ý lên nay!

- Có chuyện gì vậy? Sao thế?

- Xin chân thành cảm ơn mọi người đã đến đây! Tôi rất cảm kích khi được cùng mọi người chung vui! Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Thân Cảnh Vương là giám đốc của tập đoàn Thân Dật, tôi rất hạnh diện khi được là người được chọn tổ chức tiệc Chưong Vũ Đài năm nay!,.....

- Nhanh lên Nhã Giao, trễ giờ rồi!

- Do anh nói là phải kí xong tài liệu gì mà..

Chứ cô nghĩ ai rành rồi như cô

- Khoan! Hình như tên Cảnh Vương đó đang phát biểu!

Cái gì,....

- Vâ hôm nay, tôi quyết định cầu hôn Doãn Mộc Mộc! Mộc Mộc anh yêu em! Xin hãy chấp nhận làm vợ của anh! Anh quyết định sẽ tôn trọng ý kiến của em!

Cái gì! Tin giật gân đây! Mau thông báo đến cấp trên!

- Cảnh Vương anh,....

Nhã Giao cô sao vậy?

Không, không có gì!

Trái tim cô đã bị đâm nát chỉ bằng một lời nói!

- Mộc Mộc xin em hãy nói gì!

- Tôi xin lỗi Cảnh Vương, trái tim của tôi đã dành trọn cho một người thành thật xin lỗi!

- Không sao đâu Mộc Mộc anh tôn trọng quyết định của em!

Cảnh Vương nở một nụ cười! Đây là nụ cười cho sự buông đi, hay là sự bắt đầu của một mối tình không có hồi kết!

- Ông trùm doanh nhân bị từ chối kia, nhanh lên đưa lên báo!

- Xin mời mọi người đừng làm loạn!

- Anh kia đừng chụp gì nữa!

- Vì không khí của buổi tiệc nên mọi người đã bỏ về=)))

- Nhã Giao, cô không sao chứ!

- Cảm ơn anh! Niên Vũ tôi không sao! Chỉ hơi đau một tí

- Cái tên ngốc này không nhận ra tình cảm của cô sao! Thật là!

- Thiếu gia! Khách dần bõ về hết! Chúng ta cần phải làm gì đó!

- Cậu không cần phải lo đâu! Tôi sẽ chịu mọi trách nhiệm!

- Thiếu gia=))))

- Mộc Mộc anh thấy anh ta rất tốt! Tại sao em lại không chấp nhận!

- Bởi vì em đã luôn dõi theo một người, lúc nào cũng vậy=)) nhưng anh ta ngốc lầm, chưa bao giờ nhận ra

- Em quyết định sẽ đợi anh ta hay sao?

- Vâng! Bởi vì tình yêu là sự chờ đợi!

Gia Hi liếc mắt qua và nhìn thấy một cô gái!

- Khoan đã, đợi anh nhé Mộc Mộc, anh sẽ quay lại ngay! Gia Hi chạy nhanh,...

- Anh ngốc lầm, là đại ngốc=))

Khoan đã, đừng bỏ anh lại, khoan đã, khoan đã, Diệp Dao Dao!,.....

Cô ấy xoay đầu lại,....

-

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

- Cô ấy xoay đầu lại...

- Dao Dao!

- 'Đã lâu không gặp, Hà Gia Hỉ'

Đôi mắt anh ấy bừng sáng lên như một ngọn lửa đã chờ đợi để có thể bùng cháy hàng ngàn năm nay, suy nghĩ của anh chỉ có hình bóng của cô ấy, một cô gái ngốc nghếch nhưng quá đỗi đáng yêu! Ngọn lửa trong mắt anh ngày càng sáng! Như đã tìm lại được tri ki!

- Dao Dao, em đã đi đâu suốt 15 năm nay vậy? Anh đã đợi em, đợi ngày em quay về, anh đã tìm mọi thông tin của em! Nhưng không có tin tức gì!

- Anh đã đợi tôi sao?

- Umk!

- Vậy thì có liên quan gì đến tôi chớ! Gia Hỉ!

"Cô ấy nói một cách dứt khoác, đôi mắt sắc bén, lời nói nói ra không có một chút luyến tiếc

"Gia Hỉ đứng như tượng, mới ban nãy đôi mắt anh vùng sáng như một ngọn lửa, nhưng giờ đây, ngọn lửa ấy đã tàn, chỉ sau một lời nói!"

- Anh hiểu rồi Dao Dao,...anh cũng... lường trước được chuyện này sẽ xảy ra! Không có ai sỉ nhục đến nỗi 15 năm vẫn chờ đợi một người đâu nhỉ? Anh đúng là ngu muội khi mới đợi em.. chắc hẳn em cũng đã có ai khác và không nhớ đến anh, nhưng.... anh vẫn đợi em,... mãi mãi vẫn như vậy,....

- Tạm biệt Dao Dao, anh sẽ không làm phiền em nữa! Biết được em an toàn anh đã mừng lắm rồi!

Một ngọn gió lướt qua cô ta! Hai người chỉ xa một bước chân như khoảng cách nhưng là hàng trăm dặm! Đã gặp nhau nhưng không thể chạm đến nhau mặc dù luôn yêu thương và chờ đợi lẫn nhau! Cảm giác đó đau đớn! Ai thấu, ai hiểu cho họ đây,.....!

- Xin lỗi anh Gia Hỉ! Em có lí do riêng! Anh hãy đợi em một chút nữa thôi nhé! Em đã rất vui vì đã có thể gặp anh hôm nay,...

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Mày làm cái gì vậy hả? Mày có biết lễ hội ChưƠng Vũ Đài tao phải đầu tư cho mày bao nhiêu tiền không? Nhưng tại sao nó mày phá nát nó như vậy? Mặt mũi của tao đêđâu nữa hả?

Ông áy mắng cậu áy bằng một chuỗi từ cay nghiệt, cậu áy không biết nói gì, cứ như vậy để ba cậu áy sử dụng chuỗi cay nghiệt đó để mắng chửi! Trong lòng cậu áy chỉ nhớ về hai từ Mộc Mộc!

- Thân Cảnh Vương! Tao nghĩ mày sáng suốt mới đem tập đoàn giao phó cho mày! Nhưng mày "ngù" đến nỗi cầm hôn Doãn Mộc Mộc trên sóng như vậy? Hôn ước của mày với Trần Tiêu Ý thì phải làm sao?

Khi nghe đến cái tên “Trần Tiêu Ý” cậu áy nổi giận lên, chống trả lại ba cậu áy một cách quyết liệt! Đó là sức mạnh của tình yêu!

- Ba! Người con thương là Doãn Mộc Mộc, chứ không phải Trần Tiêu Ý! Con không bao giờ đem hôn nhân của mình trở thành “hôn nhân chính trị” của ba! Con cưới chứ không phải ba cưới!

- Mày là cái thứ phản chủ!

Ông ta (ba của Cảnh Vương) rất tức giận, mặt đỏ lên hẳn, trên đầu ông ta có vẻ đã “bốc khói”

- Ba! Có chuyện gì vậy! Trên đầu ba bốc khói rồi kia!

- Cảnh Nam! Con về rồi à! Tốt quá! Tốt quá!

- Trước mặt Cảnh Vương là người em trai không cùng chung chí hướng Cảnh Nam!

- Sao vậy anh hai? Lại làm ba bức rồi!

- Con nhìn nó đi Cảnh Nam, nó làm ba tức đến như vậy! Ba thấy chỉ có mỗi mình con là con trai yêu dấu nhất của ba!

- Nếu hai người “âu yếm” nhau như vậy thì chắc tôi phải đi=)) ở đây bốc mùi già tạo! Tôi phát nôn!

- Thằng ngỗ nghịch! Nếu đi thì đi luôn đi!
- Ba! Đừng tức giận như vậy! Con pha trà cho ba!
- Làm phiền con vậy=)
- Anh hai! Vậy em tạm biệt! Em đi đây!
- Về nước rồi nhớ gọi điện cho anh! Gần đông rồi lạnh lâm nhợ mặc áo ấm vào! Và còn,.....
- Anh hai, anh hai, em không còn là con nít nữa! Vậy nhé! Tạm biệt anh!
- Tuy lời nói dứt khoác như thế! Nhưng trong lòng cô vẫn còn quyền luyến với đất nước này! Cái vùng đất cô và anh ấy gặp nhau! Cô luôn nghĩ “chắc vẫn còn hi vọng” nhưng đó chỉ là lời nói an ủi bản thân!
- A!... tôi xin lỗi anh không sao chứ!
- Cô mờ to đôi mắt, ngạc nhiên vì người ở trước mặt!
- Đại Thịnh!
- Tiểu Hi! Em đừng đi đâu hết nhé!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9

- Hạnh phúc có màu gì? Đó là màu của pha lê, nó trôi đến độ ta không nhận ra khi nó đang ở đó! Nhưng pha lê cũng có thể làm bị thương người khác!
- Tại sao? Trong nhường ấy năm tớ không thấy cậu? Bây giờ lại đột ngột xuất hiện trước mặt tôi? Trong 15 năm qua cậu đã đi đâu? Cậu có biết,.....tôi đã đợi rất lâu không Nước mắt út trên khoé mi, cô cố gắng kìm néo cảm xúc bấy lâu, giọng khàn khàn nói không ra tiếng, khoé mắt đỏ lên như đang chất chứa nhiều tâm sự!
- Cậu đừng khóc! Tiểu Hi!
- Đại Thịnh cậu phải nói là,....
- Um! Tớ về rồi đây!
- Nó là câu thần thánh nào mà đã khiến Tiểu Hi khóc như một đứa trẻ trong vòng tay của Đại Thịnh.
- Vòng tay cậu ấy lớn thật! Còn rất ấm áp!

Giữa dòng người xô bồ này, đôi lúc ta có thể từ bỏ những thứ xa hoa, chấn động, nệm ám! Chỉ cần nắm trọn trong vòng tay người mình thương là đã đủ!

- ‘Hơ,...! Đầu mình đau quá!
- Tiểu Hi! Cậu lại nghịch tuyết nữa rồi!
- Đại Thịnh! Đại Thịnh! Cứu mình,.....! Đại Thịnh,.....!’

Một dòng nói vang lên trong đầu cậu ấy!

- Đại Thịnh! Cậu sao vậy! Sốt rồi sao, cần mình giúp không!
- À! Không.

Chắc chỉ do mình tưởng tượng,....!

- Đại Thịnh, Tiểu Hi! Hai em vào trong ngồi đi!
- Anh Gia Hi lâu rồi không gặp!
- Không cần kính ngữ như thế đâu Đại Thịnh!

Mà nè Đại Thịnh, cậu đã ở đây suốt 15 năm qua vậy!

- Tiểu Hi, đừng dồn ép cậu ta quá, hình như em ấy không được khoẻ!
- Vâng, em không cần biết vì sao! Nhưng Đại Thịnh về đây là tốt rồi!

Đôi mắt cô ấy sáng ngời như ánh sao, nụ cười trên đôi môi hồng hào,

Em đẹp quá! Tiêu Hi!

- Cậu nói gì cơ?

- Không...không có gì,...!

Ánh đèn bar sàn chói sáng, đầy sắc màu, cùng với tiếng ca ồn ào của dàn loa lớn! Noi đây nồng nặc mùi rượu, thuốc lá,...

- Chủ quán! Cho tôi thêm một ly!

- Vâng, của anh có ngay

Anh lại nhớ về đêm hôm đó

- “Tôi xin lỗi Cảnh Vương, trái tim của tôi đã dành trọn cho một người!”

Anh đậm mạnh cái ly xuống bàn, đầu óc mụ mị, nói làm nhảm vài câu! Đây đúng là hình tượng của kẻ “tổng tài si tình bị từ chối”!

- Khốn kiếp! Mộc Mộc người em yêu là ai? Hắn ta đủ bản lĩnh khiến em từ tôi?

- Ủa! Là anh sao Thiên thiếu gia! Hình tượng “tổng tài” của anh đâu mất rồi!

- Diệp Dao Dao! Thị ra là cô!

- Có chuyện gì vậy! Bị từ chối rồi giờ đâm ra say xỉn! Anh đúng là kẻ thất bại!

- Tôi không quan tâm cô nghĩ gì! Cô thì có gì đỡ hơn tôi?

- Đúng là ngu ngốc! Tôi và anh khác xa!

- Khác nhau? Nực cười!

- Bởi vì tôi yêu anh ta cho nên thấy anh ta hạnh phúc là tôi vui rồi! Còn anh chỉ muốn chiếm hữu luôn cô ấy! Như vậy mà cũng gọi là yêu!

Anh ta bật dậy và đi ra khỏi quán bar,.....

-

-

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

- Kẹt..kẹt..kẹt....!

Tiếng máy ảnh của một ai đó đang “hoạt động” rất tốt, nhưng nó quá lớn để mọi người xung quanh chú ý!

- Này ông kia! Ông đang chụp lén tôi sao? Cân tao kiện ông ra tòa không? Hử!

- À! Tôi,.....

Người đàn ông trung niên ấy tầm 40 tuổi, khoàng chiếc áo màu lông chuột bên ngoài, phong cách như thời nước Anh thế kỷ “18”. Anh ta áp úng, tránh né đôi mắt của Diệp Dao Dao!

- Ông kia! Nếu ông chấp nhận giao cái máy ảnh đó ra! Tôi sẽ bỏ qua!

- Vâng=)))

Ông ấy phải bắt buộc đưa cái máy ảnh!

- Còn không cút mau đi!

Diệp Dao Dao quát lớn!

- Đây, đây là,....

Tên này nhất định là do Trần Tiêu Ý thuê!

Tại một nơi khác!

- Vậy nhé! Tôi nay em sẽ nấu lâu cho mọi người! Xem như là ngày chúng ta họp mặt!

- Vất vả cho cậu rồi Tiêu Hi!

- À! Không có gì!

Tiêu Hi ngượng mà mặt cứ đỏ ửng lên, hai tay chấp về phía sau, không dám nhìn thẳng mặt Đại Thịnh, cứ áp úng=)))

- À,...thôi! Tó,...đi..đ..â..y!

Cô ấy chạy nhanh ra khỏi căn phòng mà quên mang theo ví tiền! Có lẽ cô ấy chưa nhận ra!

- Đại thịnh! À không...Niên Vũ! Cảm ơn cậu nhiều vì đã giúp tôi lần này!

- Không có gì đâu Hà tổng! Người phải cảm ơn là tôi khi anh đã đầu tư vào công ty tôi, giúp tôi hoàn thành được nhiều dự án lớn!

- Không có gì đâu Niên Vũ đối với tôi nó là chuyện nhỏ thôi mà!

Hai người trò chuyện cùng nhau trông rất vui vẻ, tình anh em cũng như đối tác đã gắn chặt với nhau hơn!

- Mà nè! Hà tổng!

Cứ gọi tôi là anh Gia Hi là được rồi! Không cần kính ngữ như thế!

- Vậy thì...anh Gia Hi! Em có thể hỏi anh một chuyện được không?

- Được! Cậu cứ tự nhiên!

- À! Em muốn biết.....

- Chết rồi! Minh hậu đậu thật quên theo ví tiền rồi! Phải quay lại lấy nữa! Phiền chết!

Cô ấy bước vào lại công ty, tiến dần đến thang máy, nút thang máy chỉ dần đến tầng 20(là tầng của Gia Hi, tổng giám đốc của tập đoàn) cửa thang máy mở ra, cô từ từ tiến lại gần phòng!

À! Hà tiểu thư! Tôi hân hạnh được gặp cô!

Cái g! Tiêu Hi đang ở ngoài, không biết em ấy có nghe chuyện mà mình nói với Niên Vũ hay không?

Hà thiếu gia nuốt nước bọt, đôi tay toát mồ hôi, độ chân cứ run run, tim đập mạnh đến độ ta có thể nghe nhịp tim của anh ấy! Đây là lần đầu anh ta sợ hãi đến như vậy!

- À! Cô là! Mà thôi vào trong rồi cứ nói chuyện!

- Nếu không phiền cô thì tôi xin phép!

Hai cô gái với nụ cười rạng rỡ bước vào phòng.....của Gia Hi!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Nhã Giao cô tới đây làm gì!

Nè Niên Vũ! Tôi hẹn anh ăn cơm mà! Không nhớ hả! Tôi đến đây là để gặp Hà tiểu thư mà lại gặp anh! Trái đất này tròn thật nhỉ! Niên Vũ!

- Khoan,..khoan,....

- Cô đến đây là để gặp tôi?

- Đúng vậy! Nhưng tôi chỉ muốn nói chuyện riêng với cô thôi! “Còn cái loại ăn ở thế nào để bị ghét, thì không có một quyền lợi gì cả”

- Nay! Cô ăn nói thế nào nghe cho tôn trọng người khác đê=))

- Tôi nói anh à! Niên Vũ ca ca?

- Cô là,.....

Anh ấy tức quá nên cạn ngôn=))) vì vậy khi cãi nhau không nên quá tức giận, thư viện ngôn ngữ của ta sẽ cạn! Đó là bài học dành cho các bạn!

Ở một góc nào đó trong phòng!

- Ho,...ho,...ho em ấy không nghe thấy gì hết, em ấy không nghe thấy gì hết,.....n lần! Mừng quá!

- “Này anh Gia Hi anh cắn nát cái gói luôn rồi, phản khích quá thì cũng đừng nên trúc giận vào cái gói chứ!

- Đang đấu khẩu với nhau mà muốn đánh trống lồng sao!

- Cô nói gì chứ! Ngon nhào vô!

- Nhà hai người đừng cãi nhau nữa!

- Em ấy không nghe thấy gì hết! Em ấy không nghe thấy gì hết!

Cả căn phòng hỗn loạn lên hết! Nhã Giao và Niên Vũ cãi nhau, Tiêu Hi thì ngăn cản! Còn Gia Hi thì,...tác giả cạn ngôn=))))

- Khoảng 10 phút sau-

- Hum! Tôi xin lỗi vì hành động của tôi lúc này!

- Cũng do tôi quá nóng nảy! Xin lỗi mọi người!

- Theo tôi thấy mọi người làm lành với nhau là tốt rồi!

Trong thâm tâm của Tiêu Hi đang “gào thét vì vui sướng”

- Mà Nhã Giao cô đến đây để làm gì?

- À! Chuyện là tôi có chuyện cần nói với Tiêu Hi!

- Với tôi?

- Tiêu Hi ngạc nhiên vì đây là lần đầu cô ấy gặp Nhã Giao!

Um! Và nhân tiện nếu mọi người rảnh, tôi muốn mời mọi người ăn cơm tối nay!

- Không được! Chiều nay chúng tôi rất bận

- Ai hỏi anh là Niên Vũ?

- Cô muốn kiếm chuyện với tôi sao?

- Mà nè! Sao này giờ Nhã Giao chỉ cứ gọi Đại Thịnh là Niên Vũ vậy?

- Một lần nữa lại rơi vào khủng hoảng chỉ do một câu hỏi của Tiêu Hi=))))

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

- Nhã Giao, Niên Vũ(Đại Thịnh), Tiêu Hi,Gia Hi đang nói chuyện với nhau rất vui vẻ, những tiếng cười giòn trong căn phòng số 20

- Nè! Nhã Giao, tối nay tôi có tổ chức tiệc, cô đến luôn cho vui!

Tiêu Hi mời Nhã Giao như mời một người bạn thân. Cô mời Nhã Giao một cách thật lòng...

- Tối nay? Tôi cũng rảnh buổi tối nay, nếu không phiền thì tôi cũng đến chung vui với mọi người!

Cảm ơn cô, Tiêu Hi!

Nhã Giao nở một nụ cười hiền hậu, nụ cười ấy khiến ai cũng muốn “rụng tim ra ngoài”!

- Nếu cô có thể đi thì tuyệt quá! Theo tôi nghĩ càng đông càng vui!

Này! Sao này giờ không ai chú ý đến anh hết vậy?

- Gia Hi anh hãy chuẩn bị đèn tiền cái gói kia!

Gia Hi nở một nụ cười “gượng gạo”, chỉ là hắn nghĩ “em gái thật tốt với ta”. Lòng đầy thát vọng...

- Đại Thịnh nè, tối nay cậu chuẩn bị dùm mình một vài thứ nhé!

- Um! Được rồi, cậu nói đi!

Đại Thịnh vui vẻ nhận lời!

Ánh mắt của Nhã Giao nhìn chăm chăm Đại Thịnh, gương mặt rất đâm chiêu!

- Nay, Nhã Giao ra đây nói chuyện với tôi một tí được không! Gia Hi tôi lôi yêu cầu!

- Được rồi,

Hai người cùng ra bước ra khỏi phòng.....

- Không biết bọn họ nói chuyện gì nữa ha Đại Thịnh? Cậu có biết chuyện gì không?

- "Làm sao mà mình biết được!

Lời nói nói ra rất dứt khoác nhưng đầu óc của cậu ta cứ suy nghĩ về việc nào đó, cậu ta nhíu mày lại, gióng mặt nhăn nhó nhưng hoà vào một chút lo lắng! Hi vọng Nhã Giao không biết về chuyện đó!

Tại biệt thự Thanh Gia!

- Anh hai! Anh về rồi à! Anh đã ở đâu suốt mấy ngày qua vậy?

- Cảnh Nam chuyện này không phải của em!

- Nay! Anh em với nhau thì em chỉ hỏi thôi mà, làm gì cảng thế anh hai!

Cảnh Vương bỏ ngoài tai những lời "đùa cợt" của Cảnh Nam, người anh nồng nặc mùi rượu, anh tiến thẳng lên phòng!

- Xẹt,...xẹt,...xẹt,...tiếng nước chảy mạnh trong phòng tắm!

- Minh phải tìm ra người con trai mà Mộc Mộc đã yêu!

Anh ta làm gì thế không biết!

- Nhưng mà vấn đề ở đây là,...sợi dây chuyền này, mình tìm thấy ở lễ hội Chương Vũ Đài nhưng ngay công ra vào cho khách VIP, cho nên nhất định đây chỉ có thể là của anh hai, nếu tìm được đầu mối của sợi dây này mình có thể thoát khỏi cái bóng "thằng dura dầm"!

Cảnh Nam nhíu mày, đưa sợi dây chuyền lên trước mắt, đó là một sợi dây được xỏ mặt con sò, xung quanh là những ngôi sao,.. được chiếu sáng bởi ánh đèn. Trong nó như là "bầu trời thu nhỏ". Cảnh Nam cười mỉm:

- Bầu trời đang nằm trong tay mình. Nhưng nơi đây không có cô ấy!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 13

- Được rồi, Tiểu Hi, mình sẽ tới mà, nếu không phiền nhà cậu! Um, vậy tối nay 8h nhé!

Mộc Mộc vừa trả lời cuộc trò chuyện, cô ấy giật mình quay sang!

- Cảnh Vương, anh làm gì ở đây vậy? Anh tới đây lúc nào sao em không hay!

- Mộc Mộc, anh nghĩ do em quá mải mê về cuộc trò chuyện lúc nãy thôi! Em đang nói chuyện với ai vậy!

- À! Em đang nói chuyện với Tiểu Hi, cậu ấy mời em lại nhà cậu ấy ăn tiệc!

- Tới tận nhà luôn sao?-

- Vâng=)), có chuyện gì vậy ạ?

Cảnh Vương nhíu mày, khuôn mặt đậm chiều, 2 tay đặt lên cầm, xung quanh cậu ấy toả ra khí "ghen"!

- Nay! Mộc Mộc tối nay anh có thể đi với em không!

- Cảnh Vương? Tuy hơi bất ngờ nhưng được thôi, dù gì cậu ấy cũng bảo em mời thêm một vài người!

- Vậy tối nay anh đến rước em nhé, 8h đó, anh nhớ nha!

- Anh biết rồi Mộc Mộc

Tuy không thể hiện ra bên ngoài nhưng trong lòng Cảnh Vương đang nở hoa!

Mà này! Mộc Mộc! Anh có thứ này tặng cho em,

Tay cậu ấy đưa ra một sợi dây chuyền con sò, xung quanh có hình ngôi sao, khá lấp lánh

Mong em hãy nhận lấy!

- Woah! Cảnh Vương đẹp quá! Anh tặng cho em thật sao?

Đương nhiên rồi, đây là món mà anh mua khi mới đi công tác, xem như quà lưu niệm!

- Vâng! Cám ơn anh! Em vui lắm! Em thật sự rất thích sợi dây này!

Đôi mắt Mộc Mộc sáng rực lên nhụt toả ra tia nắng! Đôi môi nở nụ cười nhẹ nhàng nhưng thật ngọt ngào khiến ai cũng muốn "cắn"! Hai tay nâng niu sợi dây để ra trước mặt, xung quanh có ấy tràn đầy sắc màu!

- Có lẽ Mộc Mộc rất vui! Nhìn cô ấy vui nhỉ vậy, cũng đủ rồi!

- Mộc Mộc! Anh đi trước đây, tối nay anh **kết** sẽ đến!

- Vâng! Chào anh! Cảm ơn anh vì sợi dây chuyền!

- Không có gì=))

Cảnh Vương vẫy tay và rời đi=))

Reng! Reng! Reng!

Alo! Tiêu Hi sao thế? Minh biết rồi, mình chuẩn bị ngay đây!

Tại biệt thự Thanh Gia

- Anh hai, anh đi đâu từ nay đến giờ vậy?

Cảnh Nam anh rất bận không có thời gian tranh cãi với em

Anh ta xem Cảnh Nam như người vô hình, không nghe, không chú ý đến lời cậu em trai anh ấy nói, cứ tiến thẳng lên phòng!

- Tên này thật kì lạ, lúc giận thì mặt như “hảm”, đi về là đỡ hết lên đầy mình, lúc vui thì nói chuyện được vài câu? Thật lạ k=)))

Ting tong! Ting tong...

- Ai vậy? Dì Châu ra mở cửa dùm con!

Vâng tôi ra ngay đây cậu chủ!

- Dạ xin chào tiểu thư Tiêu Ý, mời cô vào nhà!

Cảnh Nam sững sờ, ngạc nhiên cậu đang uống như muốn phun trào ra ngoài!

- Tiêu..Tiêu Ý! Là cô! Sao cô lại đến đây!

- Chào anh! Cảnh Nam!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

- “Gió thổi nhẹ nhè, miên man, trước mắt tôi là một khoảng trời mênh mông, bất tận, tôi chỉ nhìn thấy phía trước là một cô gái với dáng người nhỏ nhắn!”

- Cảnh Nam! Lại đây nào!

Cô ấy đưa đôi tay nhỏ bé kia của mình ra. Nhưng tôi có cảm giác đôi tay nhỏ nhắn ấy lại mạnh mẽ kiên quyết như thế nào!

- “Cảnh Nam! Anh không sao chứ! Cảnh Nam!”

- Tôi chợt bừng tỉnh! Khoảng trời và cô gái nhỏ nhắn ấy đã biến mất khỏi tâm trí của tôi!

- Tôi xin lỗi em, Tiêu Ý! Mời em vào nhà!

- Vâng! Em xin phép ạ!

- “Trước mắt tôi là cô gái có đôi mắt màu xám bạc, mái tóc vàng tối chấm lưng, được xoã tự nhiên, cô ấy mang một bộ đầm đỏ tay dài, phong thái rất dũng dạc, tự tin và xinh đẹp!”

- Mả anh Cảnh Nam nè!

- Chuyện gì vậy Tiêu Ý?

- Anh Cảnh Vương đâu rồi ạ?

Tôi cũng không bất ngờ cho lắm khi cô ấy đến đây vì tôi biết tôi và cô ấy không thể đến với nhau! Nhưng tôi sẽ tiếp tục đợi!

Cảnh Nam trầm ngâm một khoảng, đôi mắt chất chứa nhiều nỗi buồn, cô gắng lấy hơi để trả lời câu hỏi của Tiêu Ý!

- Um...um...anh ấy đang ở trên phòng!

- Cảm ơn anh nhiều! Cảnh Nam

Cô ấy nở nụ cười rạng rỡ khi được nghe thấy người cô yêu! Nhưng cô đâu biết rằng nụ cười của cô là con dao 2 lưỡi cho ai kia!

- Mả, hôm nay em đến tìm anh có chuyện gì không?

- Vâng, sắp đến tiệc sinh nhật của mẹ em, em mong rằng anh và anh Cảnh Vương sẽ đến!

- Em tới đây chỉ để nói như thế thôi sao? Em bận như thế mà!

- Không đâu! Em nghĩ em nên đích thân mời 2 anh, em cũng không phiền gì đâu!

- Cảm ơn em! Tiêu Ý!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15

Mà Tiêu Ý tối nay em muốn cùng anh đi ăn cơm không?

- Nếu như anh không phiền, thì em sẵn lòng!

- Vậy tối nay 8h em nhé!

Vâng cảm ơn anh! Thôi em về trước nhé!

- Em không cần đợi anh Cảnh Vương xuống sao?

- Dạ! Vâng em về trước đây à! Em không muốn làm phiền anh thêm lần nào!

-Thêm lần nào? Là sao?

- Dạ không...không có gì, anh không cần bận tâm!

- Vậy em về trước nhé!

Umk! Em về cẩn thận!

Khi cô ấy bước ra khỏi nhà! Cảnh Nam gào thét vì sung sướng! Nhưng sự gào thét đó chỉ diễn ra trong thâm tâm, một lời nói “vâng” của Tiêu Ý cũng đã khiến Cảnh Nam mãn nguyện, chỉ cần một nụ cười của Tiêu Ý, Cảnh Nam đã gào thét vì sung sướng!

“Trần Tiêu Ý, em là liều thuốc duy nhất của tôi”

7h tối

- Cảnh Nam em chuẩn bị đi đâu vậy!

- Vậy anh cũng đi đâu?

- Anh đi ăn tiệc với bạn anh! Nhưng mà anh đi đâu cũng cần báo cáo với em à!

- Em chỉ hỏi thôi, có trả lời hay không là quyền của anh!

Cũng như mọi ngày hai anh em “không cùng chí hướng” gặp nhau là cãi, có vẻ chính cả hai cũng đã biến điều này thành thói quen!

Anh đi đây! Một lác em đi nhớ báo dì Châu khoá cửa cẩn thận!

- Em biết rồi=)))

- Chiếc xe của Cảnh Vương chạy chậm trên đường, tiến đến tập đoàn Doãn Gia!

- Mộc Mộc, em có ở đó không!

Cánh cửa Doãn Gia mở ra!

- Cậu là....Thân thiếu gia...tôi xin lỗi vì đã thất lễ mời cậu vào trong!

- Mộc Mộc đâu rồi?

- Dạ tiểu thư đang ở trên phòng!

- Anh Cảnh Vương?

Cô tiên nữ nhỏ bé của tôi đang ở ngay trước mắt! Cô ấy mặc bộ váy trắng, được bẹt vai, có beo ở cánh tay, cô ấy nở một nụ cười và bảo:

“Chúng ta chỉ đi ăn lâu mà anh diện cả áo vest vào à”

- Em có biết không, chỉ một nụ cười của em cũng đã khiến lòng tôi toả sang, em như tia sáng đã dần lói cho tôi vậy!

- Anh...anh...

Hi hi! Mà thôi không sao đâu! Anh nhìn như vậy cũng đẹp lắm!

Mộc Mộc oi là Mộc Mộc tôi đã cố gắng ngăn cho mình không thích em nữa nhưng tôi không làm được, em cứ kéo tôi vào cái hồ si tình này, đến nỗi tuy đau nhưng tôi không muốn thoát ra khỏi nơi đó!

- Nếu em muốn thì tôi có thể thay bộ khác!

- Không đâu..anh nhìn như vậy là được rồi! Chúng ta đi thôi, anh Cảnh Vương!

- Um.....

- Dì một lúc báo lại cho mẹ tôi là tôi đi cùng anh Cảnh Vương nhé!

- Vâng, thưa tiểu thư!

Reng...reng...reng!

- Alo! Là em sao Tiêu Ý!

- Anh Cảnh Nam em.....

- “Mộc Mộc! Chúng ta tối rồi, biệt thự Hà Giang!”

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16

Cánh cửa Hà Giang mở ra! Mộc Mộc bảo:

- “Tiêu Hi! Chúng mình đến rồi!”

- A! Mộc Mộc!

Tiêu Hi cười vui vẻ, niềm nở ra đón khách!

- Minh đợi cậu từ lúc nãy, cậu đến hơi trễ đó, sắp 8h rồi!

- Xin lỗi, xin lỗi cậu, do anh Cảnh Vương chuẩn bị hơi mất thời gian!

- Cảnh Vương?

- Chào em, anh là Thân Cảnh Vương, là giám đốc của tập đoàn Thân Dật, và là bạn của Mộc Mộc

Tiêu Hi dăm chiêu, nhìn Cảnh Vương một thoáng, cô ta biết rằng đây là người cô chưa gặp bao giờ nhưng lại “dính” phải scandal với người này!

- A! Tôi nhớ ra anh rồi, thì ra giám đốc Thân đây là bạn của Mộc Mộc!

- Cứ gọi tôi là Cảnh Vương đi, bạn của Mộc Mộc cũng chính là bạn của tôi!

- Vậy thì, Cảnh Vương, mời hai người vào nhà!

Cảnh Vương và Mộc Mộc đi vào nhà, Tiêu Hi trộm nghĩ: “bóng lưng của họ thật hài hoà, có lẽ anh ta say nắng rồi chẳng” nhưng cô không hiểu được tại sao trong Mộc Mộc có vẻ không vui cho lắm’!

- Nay Mộc Mộc! Chúng ta cùng vào bếp chuẩn bị nhé!

- Vâng=))đợi mình một tí. Đi thôi!

Sau khi Mộc Mộc cùng Tiêu Hi vào bếp, tại phòng khách đang diễn ra “chiến tranh lạnh”

- Tên đầu heo như người mà cũng ở đây à Niên Vũ!

- “Xin lỗi tôi không hiểu tiếng khỉ nói, phiền anh Thân đây vietsub ra tiếng người dùm tôi”

- “Cậu đi hơi xa rồi đây Niên Vũ”

- Đì xa? Ý anh là sao? Tôi nói rồi tôi không hiểu tiếng khỉ! Ở đây có con khỉ nói chói tai ghê=))))

Cảnh Vương chồm lên, tay đập mạnh vào bàn và quát to:

- Cậu dám....

Binh bong...binh bong...

- Tiếng chuông kia mau mở cửa đi!

- Có con khỉ đang nói ở đây sao vậy, ôn chét đi được!
- Haizzz coi như lần này tôi bỏ qua cho thứ không biết phân biệt đâu là người đâu là thú!

Anh.....

Niên Vũ rất tức giận nhưng không biết làm gì. Từ cuộc “chiến tranh lạnh” đã chuyển sang “dấu khẩu miệng”

- Vâng! Tôi ra đây! Đừng có bấm chuông hoài!

Cánh cửa màu trắng mở ra, đằng sau cánh cửa có bóng dáng của ai đó!

- Cô là.....

#Tại biệt thự Thân Gia

Alo! Tiêu Ý hả? Anh đến rước em ngay đây!

Em nói gì cơ? Được anh hiểu rồi.....!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

- Cô là! Nhã Giao

Cảnh Vương sững sốt, trong lòng anh ngen lại vì cảm thấy có lỗi, mặt đối mặt với nhau, nhìn nhau không chớp mắt, ánh mắt say đắm như hôm nào! Nhã Giao lắc đầu, vỗ đầu, như để thoát khỏi “cánh hôn mê mà cô không muốn tỉnh lại”!

- Cảnh Vương.....

- Nhã Giao....tôi....

- Hai người không biết nói gì hơn, ngen ngào không nói lên lời....

- Này! Đồ đâu khi sau anh không mời khách vào trong, ai vậy? Anh định đứng đó đến bao giờ!

- Niên Vũ dứt Cảnh Vương vào nhanh,, cũng như lời giải thoát cho bàu không khí ngen ngào kia!

- Haizzz, là cô sao Nhã Giao, tôi tưởng người xinh đẹp nào chứ!

- Là tôi thì sao nào? Anh thất vọng sao!

- Không thèm đeo co với cô!

- Thiệt là, 2 người lớn rồi mà như con nít vậy!

Cả bọn quay lại...

Mộc Mộc chuẩn bị xong hết rồi sao?

- Um! Bây giờ chỉ cần đợi anh Gia Hi về nữa là xong!

Mộc Mộc?

Mộc Mộc anh yêu em, làm vợ của anh nhé, anh sẽ lắng nghe ý kiến của em!

Thì ra đó là Mộc Mộc!

Nhã Giao cùi mắt, đôi lông mày nhíu xuống, trong lòng cô trộm nghĩ rằng:

- Thì ra cô gái dịu dàng đó là Mộc Mộc, quả nhiên người khiến Cảnh Vương say đắm chỉ có thể là một cô gái như vậy, cô ấy đúng là tuyệt vời, ăn nói nhỏ nhẹ lại còn rất xinh đẹp, khuôn mặt khiến người ta dễ mến! Chẳng như mình...

- Nhã Giao! Nhã Giao này, Nhã Giao!

- Hả! Người ta đang gọi cô kia!

- Nhã Giao ngắn mặt lên, cô ấy mở to đôi mắt, đôi mắt cô long lanh ánh hào quang của ai đó!

- Chào cậu! Minh tên Doãn Mộc Mộc, mong được giúp đỡ sau này!

- Nhã Giao bàng khuân, lòng lại có một nút thắt, trong thâm tâm cô đang rất mâu thuẫn nhưng...

“Đôi bàn tay kia trắng và thật đẹp, ánh hoà quang của cô ấy khiến mình không thể nào mở mắt ra được!”

“Đúng là không thể sánh bằng”

- Chào cậu! Minh tên Nhã Giao! Mong được giúp đỡ!

- Cô ấy cười với tôi bằng một nụ cười thật hiền lành, đột nhiên tôi cảm thấy thật có lỗi với cô ấy!

Thật là, Nhã Giao mà mà đi làm bạn với tình địch!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

- Tiểu Hi! Anh về rồi đây!

- Anh hai, anh về trễ quá đó, anh có biết mọi người đang đợi chờ anh không? Tiểu Hi cáu quắt, quát anh hai của cô, cô có vẻ đang rất tức giận, nhưngh về tức giận này rất đáng yêu!

- Anh xin lỗi, do công ty bận họp!

- Gia Hi, anh có mệt lắm không? Ngồi nghỉ một chút nhé! Mộc Mộc lo lắng và lên tiếng!

- Cảm ơn em Mộc Mộc, anh không sao đâu, đừng lo!

Hihi! Mộc Mộc cười đầy mỉm nhẹ, hai má cô hồng hào, từ tận thâm tâm cô cảm thấy thật ấm áp! Đó có vẻ không phải là nụ cười dành chỉ tình bạn!

- Anh hai anh thay đồ đi tắm mau! Nhanh lên! Tiểu Hi giục giã anh hai!

- Mời mọi người!

- Woah! Ngon quá! Tiểu Hi đều là cậu làm hết sao!

- Um! Minh lo lắng chết, sợ các cậu không hợp mùi vị!

- Ngon lắm đấy Tiểu Hi! Nhã Giao lên tiếng!

- Mâ! Mọi người nè, hay chúng mình chơi một trò chơi đi! Niên Vũ dè nghị

- Trò gì vậy Đại Thịnh?

- Mỗi người sẽ hỏi một câu, người kia phải trả lời thành thật, không được nói dối! Niên Vũ giải thích luật chơi cho mọi người!

- Anh nghĩ chúng tôi là con nít hay sao mà chơi trò đó!

- Minh nghĩ trò đó cũng hay mà! Mộc Mộc khen ngợi hết lời, cô cũng rất có hứng thú với trò chơi này!

- Nêu Mộc Mộc đã lên tiếng thì....tôi nghĩ cũng được! Cảnh Vương liền” đổi trắng thay đen”, cậu ấy hơi cứng họng!

- Được rồi! Mọi người cùng nhất trí phải không, chơi thôi!

- Bắt đầu rút thăm nhé!

- Đại Thịnh, cậu đã chuẩn bị hết rồi à!

- Um, em đã chuẩn bị hết rồi anh Gia Gi, em muốn được chơi trò chơi này “với mọi người”

- “Mình muốn được chơi trò này với các cậu”

- Hu! Tự nhiên đau đầu quá! Trong đầu Đại Thịnh xuất hiện một hình ảnh ngày xưa, đầu cậu nóng lên, cứ như sắp nổ tung, không muốn nhớ nhưng những hình ảnh vẫn tràn ra ngoài!

- Đại Thịnh! Cậu không sao chứ? Tiểu Hi lo lắng!

- Không sao đâu Tiểu Hi, mình chỉ thiếu ngủ chút thôi! Chúng mình chơi nhé!

- Gia Hi đậm chiêu nhìn Đại Thịnh, nhíu mày lại, biểu hiện cơ mặt rất phong phú, cậu ấy nhìn chằm vào Đại Thịnh, miệng lẩm bẩm một vài câu! Có lẽ cậu ấy rất quan tâm đến chuyện này!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

- Trong biệt thự Hà gia, ngôi nhà nguy nga được xây theo kiểu nhà hiện đại, với 4 lầu, mỗi lầu có một chức năng riêng! Ở phòng tiếp khách đang nghe nom n López tiếng cười giòn giã, rộn ràng của nhiều người:

“Nhã Giao có nặng bao kg?” Đại Thịnh hỏi một cách ngây thơ, nhưng có ý trêu chọc!

- Uh thì.....43kg....Nhã Giao ngập ngừng, nói không lên lời, miệng làm bầm nhô nhô!

- Nhã Giao cô phải nói sự thật đây nhé!

- Đại Thịnh anh ép tôi quá đó!

Đại Thịnh?

- À! Không có gì đâu Cảnh Vương. Mộc Mộc mọi người đừng để ý! Ha ha ha! Gia Hi hoảng hốt ngăn lời họ nói, bào chữa cho lời nói của Nhã Giao!

- Nay, anh quá đáng làm đây Đại Thịnh! Được rồi nói thật thì thật tôi 49kg.....

- Cô nói gì cơ, tôi nghe không rõ, nói lớn lên nào!

Ha ha ha ha ha.....a!

- Thôi nào Đại Thịnh, cậu đừng châm chọc Nhã Giao nữa! Tiêu Hi đứng ra bảo vệ Nhã Giao,

- Thôi! Bỏ qua đi, xem như lần này tôi tha cho cô, được rồi mọi người bốc thăm nào!

Đại Thịnh đưa ra 6 tờ giấy, mỗi tờ có ghi tên của mỗi người, ai bốc trúng sẽ làm “vua” có quyền hỏi bất kì người nào đó một câu hỏi thật lòng!

- Của tôi không phải là vua, của anh cũng vậy! Của cậu sao Đại Thịnh?

- À! Không phải là mình!

- Người làm vua là tôi! Mộc Mộc lên tiếng!

- Hört! Mộc Mộc em làm vua sao! Sướng nhé~ Cảnh Vương nói nhỏ với giọng điệu ngưỡng mộ!

- Em sẽ chỉ định ai đây Mộc Mộc? Tiêu Hi hỏi!

- Em sẽ hỏi anh Gia Hi! Người con gái anh yêu là ai!

- Hả! Nè Mộc Mộc cậu cũng biết đùa quá chứ, này Gia Hi anh mau trả lời đi chứ! Đại Thịnh hỏi thúc, với giọng nói rất “phản khích”

- Nhã Giao nghĩ rằng: “nhân cơ hội này cũng biết được người anh ấy yêu thật lòng là ai”

- Cảnh Vương cũng có suy nghĩ tương tự, cậu đang hoài nghi về ‘chuyện đó’

- Gia Hi trầm lặng, chẳng ai nhìn thấy gương mặt anh đâu! Xung quanh anh ta như toả ra luồng khí của “nỗi cô đơn”. Một làng gió chợt khe khẽ thổi qua!

- Anh xin lỗi, người anh yêu nhất là em gái anh rồi!

Nhã Giao, Mộc Mộc, Tiêu Hi, Đại Thịnh, Cảnh Vương mò mò mắt! Tiêu Hi lên tiếng: “anh hai.....! Anh sao vậy?...”

- Một vài giọt nước mắt lăn trên má Gia Hi, khoé mắt anh cay cay, miệng nở một nụ cười hồn nhiên, nhưng trong khoảnh khắc đó không ai biết anh đang cảm thấy thế nào!.

- Em xin lỗi! Anh Gia Hi vì đã hỏi anh như thế! Mộc Mộc nói!

- Em không có lỗi đâu Mộc Mộc chỉ là người con gái anh yêu đi xa lắm rồi!

Không khí đang giòn giã tiếng cười bỗng nhiên trở nên im lặng đến đáng sợ, kẻ thì khóc, kẻ hối hận, kẻ thì đau, kẻ thì cảm thấy có lỗi!

- Nhã Giao lên tiếng: xin lỗi Tiêu Hi mình về trước đây!

- Nhã Giao sao vậy? Ở lại một tí đi! Tiêu Hi hốt hoảng, kéo bạn ở lại,

- Minh xin lỗi Tiêu Hi mình cũng không chịu được nữa! Nhã Giao chạy đi, hình như có những giọt giùm láp kính, là nước mắt chàng?

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 20

- Nhã Giao! Tiêu Hi hép lớn!

- Minh xin lỗi Tiêu Hi! Điều là do mình hết mình xin lỗi! Mộc Mộc khóc thút thít! Minh xin lỗi! Cô ấy một tay cầm túi một tay lau nước mắt chạy vội ra ngoài với đôi mắt đẫm nước mắt!

- Nay moi nguoi sao the! Tieu Hi van bối roi va hot hoang nuu giu moi nguoi lai!
- Gia Hi anh la do to! Canh Vuong quat lon!
- Rõ ràng...rõ ràng anh biết Mộc Mộc yêu anh cơ mà, mà anh vẫn đùa giỡn với cô ấy như vậy. Tôi nghĩ người Mộc Mộc thích là người đàn ông lịch lãm, nhưng không ngờ chỉ là một thằng “RANH CON”! Tôi về trước đây!
- Nay Canh Vuong cậu đừng như thế chứ! Tieu Hi vội giục Canh Vuong ở lại!
- Canh Vuong bỏ ngoài tai lời nói của cô, với điệu bộ tức giận anh ta đi thẳng ra cửa!
- Nay! Đại Thịnh cậu mau nói gì đi chứ! Đại Thịnh...

Tiêu Hi quay sang, hốt hoảng khi biết Đại Thịnh nằm ngát xiu dưới nền nhà, sắc mặt anh ấy trắng bệch, đầu óc quay cuồng!

- Đại Thịnh! Tieu Hi thét lớn! Anh hai em diều Đại Thịnh vào phòng! Đại Thịnh đừng xảy ra chuyện gì hết nhé, mình không muốn mất cậu thêm một lần nữa!

Cách,...tiếng cửa phòng Tieu Hi khép lại, bên ngoài chỉ còn lại một mình Gia Hi, anh đúng là “kì sỉ cô đơn”. Màn đêm buông xuống, bầu trời tối dần, ngoài trời gió thổi nhẹ nhè! Gia Hi khóc thét

- Tại sao? Tại sao?

#Tại một nơi khác:

- Tôi đã làm đúng như yêu cầu cô nói, giờ thì giải thoát cho tôi được chưa?
- Cô làm gì gấp gáp thế Diệp Dao Dao, cô chỉ cần làm cho tôi một vài việc nữa thôi!
- Cô còn muốn gì nữa đây?
- Cô đừng mơ tưởng có thể dễ dàng đến với Hà Gia Hi khi cô đã phá nát tình cảm của tôi như vậy? Chính cô là người biết rõ nhất, cô đã làm cách gì để chia rẽ tôi và anh ấy kia mà?
- Diệp Dao Dao không dám nhìn thẳng vào mắt của cô gái kia, cứ tránh né ánh mắt của cô ta!
- Cô đi đi, tôi không muốn thấy cô nữa, BIÉN!
- Dao Dao lặng lẽ rời khỏi nơi đó! Tiếng lòng của cô ấy đang gào thét rằng: “tôi xin lỗi!”

#Tại biệt thự Thân Gia

- Cảnh Nam em..xin lỗi, em không thể đi cùng anh ăn tối được!
- À! Không sao đâu Tieu Ý! Lần khác cũng được mà! Tieu Ý Tieu Ý em sao thế

Bên kia đầu dây Tieu Ý đang khóc thút thít, tiếng khóc của cô đang chào đón nỗi buồn hay tạm biệt nỗi nhớ?

- Em..em..ghét anh.. chúng ta đừng gặp nhau nữa, tôi có hôn ước với Cảnh Vương rồi! Tieu Ý quát lớn rồi cúp máy!
- Cảnh Nam còn sững sờ không biết chuyện gì xảy ra nhưng anh ấy nhớ rõ một câu rằng: “tôi có hôn ước với Cảnh Vương rồi”
- Cảnh Nam thầm nghĩ “đúng là mình không thể đi xa hơn được nữa”

Một lần nữa ánh trăng đã chiếu sáng đúng như mong đợi, nhưng... ánh trăng ở đây còn người ở đâu?

- Đại Thịnh, Tieu Hi, Nhã Giao, Mộc Mộc, Gia Hi, Cảnh Vương, Cảnh Nam, Dao Dao, Tieu Ý các bạn đều là những vì sao sáng nhất trên bầu trời đêm, nhưng liệu các bạn sẽ làm thế nào để ánh trăng chiếu sáng thêm một lần nữa?

- Trong thâm tâm mỗi người ai ai cũng đang gào thét tự hỏi bản thân mình rằng

“Hạnh phúc có màu như thế nào vậy mà tôi lại không thấy được thế?”

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

- “Mình tuyệt đối sẽ bảo vệ cậu!”
- Chúng ta hứa nhé Đại Thịnh!
- Vào cái ngày định mệnh đêm đó tôi đã hứa với một cô gái, cô gái đó tên là....
- Đại Thịnh! Đại Thịnh!

Đại Thịnh dần dần mở mắt, đôi tay lạnh lẽo trở nên ấm áp, cứ bám lấy tay của Tieu Hi.

- Tiêu Hi! Tôi...đâu tôi đau quá!

- Cuối cùng cậu cũng tỉnh lại rồi Đại Thịnh, cậu đã hôn mê suốt 3 ngày rồi!

Cái gì! 3 ngày?

Đại Thịnh hốt hoảng, sững sờ, ngay ngắn, thử tượng tượng xem bạn nằm ngủ một giấc mà không biết gì, đến khi tỉnh dậy đã vài ngày trôi qua, bạn sẽ hoảng hốt thế nào!

- Nay! Tiêu Hi! Minh cần về công ty, mình cần về tập đoàn!

- Cậu không cần lo đâu, tập đoàn của cậu trong mấy ngày này đã có người điều hành!

Người điều hành? Là ai? Đại Thịnh hỏi

- Là em trai nuôi của cậu!

- Em trai nuôi? Khoan đã Tiêu Hi...

- Cậu không cần nói gì đâu Đại Thịnh, em ấy nói khi cậu tỉnh dậy có thể đến gặp em ấy!

- À! Um, cảm ơn cậu!

Gương mặt anh ấy lo toan, nỗi lo sợ thể hiện trên cơ mặt, anh ấy hốt hoảng mau về công ty, dự đoán sẽ có điều không lành sẽ đến!

- Tiêu Hi, cảm ơn cậu mấy ngày hôm nay đã chăm sóc tớ!

- Không có gì đâu, về cẩn thận nhé, Đại Thịnh!

Chiếc xe vụt chạy nhanh trên đường, Đại Thịnh gấp gáp lo lắng!

- Xin chào thiếu gia!

Cánh cửa phòng tổng giám đốc mở toan, Đại Thịnh quát lớn!

- Cậu là ai?

- Trên chiếc ghế tổng giám đốc oai nghiêm kia, một người đàn ông tầm 25 tuổi với mái tóc màu tím, dáng người cao ráo, hơi gầy, tay anh chống cầm quay sang và nói:

- "Mừng anh đã về, anh trai"

- Cậu là ai?

- Sao anh lại gấp gáp thế chứ, em có làm gì anh đâu, chiếc ghế tổng giám đốc này vẫn giữ nguyên mà!

Bangs giọng nói điềm tĩnh, hả hê, anh ta chậm chạp Đại Thịnh, dùng lời nói để đùa cợt và dè bỉu Đại Thịnh!

- Tôi xin tự giới thiệu tôi tên là Kim Chí là em trai nuôi của anh, sao anh có thể quát thằng vài mặt em trai mình như vậy!

- Cậu đừng có hò hét, tôi không hề có em trai nào cả!

- Anh đã bị dát mũi nhiều lắm rồi anh ạ, thật nực cười! Anh cứ như một con rối bị người khác lợi dụng!

Anh ta dè bỉu Đại Thịnh, dùng lời nói để khiêu khích Đại Thịnh! Xem Đại Thịnh như một thằng ngốc!

- Tôi cảnh cáo cậu! Không được nói xấu về gia đình của tôi!

Đại Thịnh tức giận, quát lớn, gân mặt nở lên, nắm đấm có sẵn trong tay!

- Thôi được rồi! Thôi được rồi! Tôi không nói gì về gia đình anh nữa, anh đúng là một tên ngốc! Tôi đã quản lý tập đoàn dùm anh, anh không nên thường cho tôi cái gì hay sao?

- Trả chức tổng giám đốc cho tôi và CÚT!

- Anh đừng nổi giận, tôi muốn chúng ta hợp tác với nhau!

- Hợp tác?

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

- Hợp tác?

- Đúng vậy, tôi cần năng lực của anh để lật đổ người phụ nữ này!

Kim Chi đưa ra một tấm hình, người trong ảnh là một cô gái có mái tóc xanh dương, cô như là “đại sứ” cho sự tự do, nhưng nét mặt của cô ấy lại gánh vác nỗi buồn!

- Đây là! Sao đau tôi đau quá!

- Đúng như tôi nghĩ, anh biết người này!

- Cô ấy là ai?

- Cô ấy là con gái của tập đoàn trong thế giới ngầm, cô ấy là cái nôi của thế giới ngầm, tên là Băng Minh Di!

- Băng Minh Di! Cái tên này sao tôi thấy quen quá! Anh muốn hợp tác về chuyện gì!

- Tôi và anh sẽ cùng lật đổ thế giới ngầm!

- Nhưng tôi không có thù oán gì với cô ta cả!

- Rồi anh sẽ hiểu thôi, cái công ty của anh đang nằm trong tay tôi, tôi muốn nó đúng là sẽ đúng, tôi muốn nó ngã là sẽ ngã, anh lựa chọn đi

Đại Thịnh do dự, hai chữ băng khuôn thể hiện rõ trên mặt, và rồi anh miễn cưỡng!

- Được thôi, tôi đồng ý, nhưng chỉ có anh và tôi thì không thể làm được,

- Đừng lo, tôi sẽ thu thập thêm người! Bây giờ anh cứ đi nghỉ trước đi, còn công ty thì đừng lo!

- Um, Đại Thịnh ngâm ngùi nghe theo, trong lòng anh át hẳn nghĩ rằng:

“Tên này là ai? Minh phải điều tra rõ vấn đề này!

- Anh Gia Hi! Anh không sao chứ?

Từ ngày hôm đó đến nay, anh ấy luôn trong phòng lúc thì đi cả ngày mới về!

- Tiêu Hi, anh không sao đâu, tôi cho em vừa phải quản lý Hà Phong, vừa phải lo cho anh và Đại Thịnh! Anh mệt lắm, cho anh ở đây một lát!

Bing bong...bing bong....

- Anh khoan đã, nhà mình có khách, để em xuống mở cửa!

Cánh cửa to lớn mở ra,...

- Cô là? Xin lỗi cô đến đây có chuyện gì không?

- Tôi tên Diệp Dao Dao, là bạn của Gia Hi, hôm nay tôi đến thăm anh ấy!

- À,...vâng..chào chị ạ! Hướng này, chị đi theo em

Tiêu Hi trộm nghĩ “sao chị ấy có thể biết tình hình của anh trai mình, mà thôi có chị này ở đây có thể khiến anh hai bình tĩnh hơn”

- Đây là phòng của anh em, đợi em kêu anh ấy đã!

- À! Không, không cần đâu!,

- Vậy em xuống dưới nhé!

- Umk, phiền em rồi!

- Gia Hi! Tôi đây!

- Cô là ai? Vẽ đi, tôi không rảnh tiếp

- Tôi là Dao Dao anh bạn đến không thể gấp tôi sao

Gia Hi bừng tỉnh, bật dậy

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23

- Em muốn gì, tại sao lại đến đây?

Gia Hi gióng mặt hoài nghi, trong lòng pha lẫn cảm giác vui mừng và lo lắng, anh thấy rất bất ngờ khi nghe đến cái tên “Diệp Dao Dao”

- Gia Hi, em đến đây vì muốn thỉnh cầu anh một việc, chỉ có anh mới có thể làm được!

Dao Dao thỉnh cầu Gia Hi với đôi mắt ngai ngàng, không dám nhìn thẳng mặt anh ấy, chắc cô nghĩ rằng mình là loại “mặt dày”

- Yêu cầu gì vậy? Dao Dao?

- Đó là.....

Dao Dao cúp ứng, nứa nói nứa không, miệng lầm bầm một vài câu, nhưng cô nghĩ là phải nói, không nói thì lòng chẳng yên!

- Tôi muốn anh và tôi già làm “tình nhân”!

“Tình nhân”?!

Gia Hi nứa muốn nứa không, gương mặt bất ngờ, đôi mắt mờ ro, mồm chữ O, một phần anh cảm thấy bất ngờ, nhưng đâu đấy trong lòng anh cảm thấy vui sướng!

- Tại sao? Tại sao lại gấp gấp vậy? Em đã xảy ra chuyện gì rồi sao Dao Dao?

- Về chuyện của em sau vụ này thì em sẽ giải thích rõ, về lí do mà em rời xa anh, và còn có lí do về em gái anh nứa!

- Em gái anh! Tiêu Hi sao?

- Vâng! Em sẽ giải thích sau, nhưng mong anh chấp nhận!

Không gian phòng đột nhiên im lặng, bầu không khí trở nên khó xử, Dao Dao lấy can đảm

“Em xin lỗi vì đã đòi hỏi quá cao, xin lỗi anh về tất cả mọi chuyện, em về trước đây!”

- Dao Dao!

Dao Dao quay mặt sang, không thể kìm ứng xử với những gì đang xảy ra, đầu óc cô trống rỗng không thể nghĩ là sẽ có việc này!

Gia Hi dùng tất cả tình cảm vào đôi tay để ôm lấy Dao Dao, dùng tất cả nỗi buồn để ôm lấy cô ấy, dùng tất cả niềm vui khi cô ấy gọi tên của mình và xuất hiện ngay trước mắt! Cũng như,.....dùng tất cả các kí ức của anh về cô ấy để đối xử, anh vẫn tin rằng một ngày nào đó cô ấy sẽ lại đến! Anh vẫn chờ đợi!

- Gia Hi anh,... Dao Dao áp ứng, tim loạn nhịp, cảm xúc dồn vào đôi mắt, khoé mắt cay cay nhưng cô sẽ không khóc!

- Bằng tất cả nỗi niềm thương nhớ, bằng cả trái tim, từ tận sau đáy lòng, Gia Hi bằng một giọng dịu dàng và trìu mến bảo:

“Anh vẫn không thể gọi em bằng một tiếng Dao Dao trước mặt mọi người, anh không thể cùng em tay trong tay trước công chúng, anh cũng không thể cho em một thứ gì đó trọn vẹn được, anh làm sao mà có tư cách đòi hỏi cơ chứ? Như vậy đối với anh là đủ rồi Dao Dao à!”

Dao Dao khoé mắt cay cay, cô khóc thút thít trong vòng tay của Gia Hi

“Vòng tay anh ấy ấm quá, cảm giác sợ hãi của mình cũng biến mất, cảm ơn anh Gia Hi vì đã đợi em!”

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24

- Hai người họ nói gì mà lâu thế nhỉ? Minh có nên lên xem hay không đây? A! Hai người họ xuống rồi, còn có cả anh hai nữa!

Tiêu Hi mừng rỡ, đôi mắt nở hoa, miệng cười lúm đồng tiền!

- Anh Gia Hi! Chị Dao Dao! Anh cũng chịu ra khỏi căn phòng đó rồi sao! Thiệt là!

- Tiêu Hi em thật biết lo lắng cho anh hai của mình!

- Chị Dao Dao em cảm ơn chị vì đã giúp anh hai của em!

Tiêu Hi chắp hai tay, cúi người xuống thật lòng cảm ơn!

- Em không cần phải như thế đâu Tiêu Hi! Chị không có cao quý đến như vậy! Ngẩng mặt lên đi!

- Cảm ơn chị!

- Má Tiêu Hi nè, anh đòi bụng rồi hay em nấu gì đó đi, lâu rồi 2 anh em mình chưa ăn cơm cùng với nhau!

- Vâng! Đợi em một tí! Chị Dao Dao cũng ở lại ăn cơm luôn nhé!

Tiêu Hi thỉnh cầu một cách thật lòng, cô mong muốn Dao Dao cũng ở lại!

- Tiêu Hi! Chị phải về rồi! Xin lỗi em để lần khác nhé!

Vậy thì tiệc quá! Tiêu Hi tỏ vẻ tiếc nuối!

- Tạm biệt hai người nhé, em về trước đây!

- Vâng! Chị về cẩn thận!

- Về cẩn thận nhé! Dao Dao

Dao Dao lúng túng, đỏ mặt khi nghe chữ “ Dao Dao” ngọt lịm của Gia Hi! Cô vội vã quay đầu và rời đi!

- Chị ấy xinh quá, lại còn tốt bụng nữa, em muốn chị ấy làm chị dâu ghê!

- Em có vẻ thích cô ấy nhỉ?

- Vâng! Chị ấy là gì của anh vậy ạ?

Gia Hi chấn động, tuy rất vui nhưng có cảm giác dây dứt và miễn cưỡng!

- Cô ấy là....bạn của anh,...

- Hả? Vậy tiếc quá, cô ấy tốt thế mà, mà thôi kệ đi hai anh em chúng ta vào ăn cơm!

- Gia Hi buồn lòng, anh ấy không thể hiểu tại sao anh ta lại cảm thấy dây dứt và khó chịu, trong sâu tận đáy lòng anh vẫn có thể hiểu rằng “ anh ấy chỉ là một người thay thế”! Cảm giác của Gia Hi như một bông hoa xinh đẹp nhưng lại không có ánh nắng mặt trời, một ngày nào đó nó sẽ héo tàn, cái loại cảm xúc vui mừng pha lẫn cơ đơn,...

- Tiểu Hi nè, chuyện của em với Đại Thịnh thế nào rồi?

- Cũng bình thường thôi ạ, sau khi nghe em trai nuôi của cậu ấy quản lý công ty, cậu ấy hoảng hốt mau chạy về, mặc dù em cũng chẳng biết tại sao?

- Em trai nuôi?

Đúng vậy, em trai nuôi, cậu ấy tên Kim Chi!

- Cái gì! Kim Chi!

- Um! Cậu ấy có phản ứng y như anh vậy!

Tiểu Hi kể cho anh nghe đầu đuôi mọi việc!-

- Vâng=)). Nói vậy thôi chứ tối này, Tiểu Hi vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra!

#Tại một nơi khác!

Niên Vũ! Con đến rồi à!

- Vâng! Mẹ, con đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

- Niên Vũ mau vào đây đi con! Mẹ đợi mãi!

Một người phụ nữ với mái tóc nâu được búi gọn, bộ đầm tím kiêu sa, trên người đeo bao nhiêu trang sức chói loá, cùng với cặp mắt hiền từ đang đứng trước mặt chính là mẹ tôi!

- Mẹ, con về rồi, dạo này con bận quá không về thăm mẹ được!

- Không sao đâu con trai, nghe nói tập đoàn của con đang gặp vấn đề hay sao?

Dạ, con giải quyết ổn thoả rồi ạ!

- Vậy thì tốt, mẹ vui quá!

Mẹ cười thật đẹp, đôi mắt mẹ thật hiền từ, nụ cười của mẹ làm mình thấy vui và thật ấm áp!

- Con ngồi xuống đây, để mẹ kêu ba con xuống, mẹ vui quá nên quên luôn ống ròi!

- Vâng, phiền mẹ ạ!

- Y Phu ông xuống đây nào, Niên Vũ về rồi này!

Một người đàn ông khá bảnh bước xuống, tầm 60 tuổi, dáng vẻ lịch lãm, vẫy tay chào và nói:

- Niên Vũ con về rồi à!

- Con chào ba!

- Dạo này trông con gầy gò quá, có ăn uống đủ không vậy? Ba lo quá!

- Cảm ơn ba đã lo cho con, con không sao, còn khỏe lắm!
- Thôi, thôi ông ơi, con nó mệt rồi, mau kêu nó vào ăn cơm, lâu lắm giờ định chúng ta mới có một bữa cơm trọn vẹn như vậy!
- Uh, uh vào ăn cơm nào con
- Vâng ạ!

Hai người trước mặt là người tôi yêu quý nhất, là ba và mẹ tôi, xung quanh họ lúc nào cũng tràn trề sức sống và đầy tình yêu thương, trên môi lúc nào cũng nở nụ cười hiền hậu đối với tôi, tôi yêu họ rất nhiều!

- Niên Vũ à, con cũng lớn rồi, sao không tìm một người bạn gái nào đó!
- Con sao mẹ, con nghĩ là mình còn bận nhiều việc!

Niên Vũ né tránh câu hỏi của mẹ mình, trong lòng thầm nghĩ:

“Chắc là mẹ chưa biết chuyện của mình với anh Gia Hi, hợp đồng đó vẫn còn thời hạn!”

- Mẹ có quen một người, họ nói cũng thích con lắm, nếu được con làm quen thử xem!
- Nếu mẹ muốn con sẽ làm!

Ngoài mặt nói nhưng trong lòng chẳng yên, một phần anh muốn làm hài lòng mẹ mình, một phần anh cảm thấy có lỗi với một ai đó!

- Vậy hay quá rồi, vậy mẹ hẹn người đó nhé, con nhớ gấp lắm!
- Dạ vâng=)))

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26

- Người ta thường nói rằng “tình yêu là bể khổ” nhưng....ta phải hỏi lại rằng: “tại sao người ta lại dán thân vào nó?” Ta phải đi tìm câu trả lời cho câu hỏi này, nhưng đến khi tìm được thì chắc có lẽ ta đã mất đi khả năng yêu thương!

Ly Tuyet Anh

Giá trị của thanh xuân.

- Anh hai! Đại Thịnh đâu rồi? Em gọi điện cho cậu ấy nhưng máy bận rồi!
- Anh cũng đâu biết cậu ấy đi đâu? Em tính hẹn nó đi ăn hay gì?
- Vâng! Bởi vì hôm nay là một dịp rất đặc biệt!

Dịp đặc biệt? Nhìn Tiểu Hi cười tươi như hoa, Gia Hi sững sờ vì có thể trong đời anh ấy chưa thấy Tiểu Hi cười tươi như vậy bao giờ!

- Anh xin lỗi em! Tiểu Hi

Gia Hi héto lớn, chắp tinh cúi đầu thành tâm xin lỗi, gương mặt trong rất hối hận...

- Hôm nay là sinh nhật của em mà anh quên mất! Anh xin lỗi, tại đạo này anh bận quá!
- Em cũng đâu có trách móc gì anh đâu, anh không cần phải như vậy!

Tiểu Hi vội vã, lúng túng!

- Tiểu Hi này, hôm nay là sinh nhật của em, em muốn gì không, anh tặng cho em!
- Dạ, em.....cũng không biết nữa, để tối em về nhé!
- Um! Tạm biệt em!

Bóng lưng Tiểu Hi rời đi,..

Gia Hi thầm nghĩ: từ ngày đó đến nay, mình không còn gặp được những người đó nữa, không biết bây giờ có chuyện gì không? Mộc Mộc,...!

Thôi không nghĩ nữa, chuyện gì rồi cũng sẽ ổn thôi! Minh nên suy nghĩ tối nay sẽ làm cho Tiểu Hi bất ngờ như thế nào! Gia Hi vừa nghĩ vừa “hung phấn” mà cười ríu rít, chắc hôm nay Tiểu Hi sẽ có một bất ngờ lớn!

- Tại sao Đại Thịnh gọi từ nay đến giờ không bắt máy nhỉ? Không sao, một lúc nữa cậu ấy sẽ điện lại thôi, mình phải đi chuẩn bị trước!

Tiểu Hi háo hức, mặt tươi như hoa, má đỏ hồng hồng, nụ cười như tiên, cô làm biết bao người xao xuyến, trái tim người khác trao cho cô nhưng cô không nhận, cô đã trao trái tim cho một người! Nhưng...mỗi chuyện có suông sẻ như cô nghĩ?

Tại Thiên Gia!

- Cảnh Vương! Mày là đồ khốn! Mày biết lần này chúng ta đã lỡ mất bao nhiêu tiền không? Tao đã dỗ bao nhiêu tiền vài dự án xây dựng khách sạn Hoàng Đô lần này! Vậy mà mày lại làm đỗ bẽ nò! Mày nói tao nghe mày có đủ năng lực để tiếp quản công ty này được không?

Ông áy tức đỗ mặt, mặt nồng gân, ngón tay chỉ chỉ trỏ trỏ vào mặt Cảnh Vương, không khí ở đây thật nặng nề!

- Ba à! Con xin lỗi, con,...đã quá sơ xuất, sự việc lần này là lỗi tại con, con sẽ chịu trách nhiệm!

- Chứ mày không cần chịu trách nhiệm à? Nói vậy mà nghe được sao? Biết khuất mắt tao đi!

Ông áy hét lớn vào mặt Cảnh Vương, thở gấp gấp! Cảnh Vương gương mặt hối hận, lui thui tiến ra ngoài!

- Anh là Thiên Cảnh Vương giám đốc của tập đoàn Thiên Đật?

- Đúng vậy? Anh là ai?

- Tôi là Kim Chí, tôi sẽ cho anh biết ai là người đã hại công ty của anh!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

- Tại sao anh lại giúp tôi? Anh là ai?

- Tôi không thích một lời nói lại lần hai, bây giờ anh chỉ có con đường tin tôi thì mới có cơ hội bù lại số vốn lần này!

- Tại sao tôi phải nghe theo anh? Đi theo anh tôi có lợi gì? Sao anh phải giúp tôi? Tôi và anh đâu quen biết!

- Nay này anh bạn, từ từ đã! Hay chúng ta uống một cốc cà phê nhé!

- Được thôi! Đi thôi!

Hai ly cà phê nóng trong ngoài trời lạnh như băng, bóc khói bám đầy vào cửa sổ, hai người đàn ông lịch lãm ngồi trong quán thu hút bao ánh nhìn!

- Tôi sẽ giúp anh tìm ra người đã hại công ty của anh, còn anh sẽ giúp tôi lật đổ người này!

- Đây là?

Đây là Bàng Minh Di, là cái nôi của thế giới ngầm, anh và tôi sẽ cùng lật đổ cô ta!

- Có thể cho tôi suy nghĩ thêm một thời gian được không?

Không suy nghĩ gì nhiều, tôi là loại người không thích dài dòng, anh quyết định nhanh!

- Tôi đồng ý với anh việc này! Cảnh Vương “miễn cưỡng” chấp nhận cuộc giao dịch! Miệng nói nhưng anh còn rất bàng khuán, nhưng anh ta nghĩ rằng trước mặt đặt công việc lên hàng đầu!

- Hợp tác vui vẻ^^!

Kim Chí đưa tay ra, nở một nụ cười đầy nham hiểm! Nụ cười đó càng khiến Cảnh Vương hoài nghi thêm!

- Hợp tác vui vẻ!

Khoảng khắc mà hai người đã bắt tay nhau, xem như một cuộc giao dịch đã được bắt đầu!

- Anh 10h ngày thứ 6 đến tìm tôi, cũng ngay tại quán cà phê này, tôi có chuyện muốn nói!

Anh tankhoong nghe Cảnh Vương trả lời mà đã quay lưng rời đi, tay cầm tiệm mặt đưa cho chủ quán, người anh ta toát lên khí chất một kẻ độc tài quyền rũ!

- 10h thứ 6 là còn 3 ngày nữa!

.....

Tại nhà Niên Vũ!

- Nay con trai, đây là người mà mẹ muốn giới thiệu cho con, cô ấy đúng thật xinh đẹp nha! Mẹ ưng lắm đấy!

Mẹ anh áy đưa ra bức ảnh mà anh sững sờ, đôi mắt mở to, người trong bức ảnh là một cô gái có mái tóc màu xanh biếc tượng trưng cho sự tự do nhưng gương mặt cô áy lại thể hiện nỗi buồn!

Người này là....Bàng Minh Di!

- Con biết cô ấy sao? Niên Vũ?

- Dạ không không? Con không biết!

Anh ấy thầm nghĩ rằng: bây giờ cho mẹ biết là mọi chuyện sẽ phức tạp thêm!

- Mẹ đã hẹn rồi đây, 6h tối nay nhé con, tại nhà hàng Hoàng Đô nhé!

- Dạ! Vâng=)))

Người anh ấy toát mồ hôi, tim đập mạnh, vất óc suy nghĩ phải làm thế nào, vì tối nay sẽ là một trận hỗn chiến!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Trong căn phòng ngọt mùi giấy tờ, mực đỏ, dấu ấn, tiếng xột xoạt của cây bút trên tờ giấy, những cuộc họp không hồi kết, vòng quay lẩn quẩn của cuộc sống!

Gia Hi trộm nghĩ:

- Không biết chuyện về Kim Chí mà Tiêu Hi nói có đúng hay không? Hi vọng suy nghĩ của mình là sai! Nếu mà Kim Chí muốn lật đổ Minh Di thì đúng là thảm họa lớn cho nhà họ Băng, chuyện năm xưa mà mình đã điều tra được về Đại Thịnh cũng sẽ bại lộ, Tiêu Hi sẽ không tha thứ cho mình mất!

- Giảm đốc! Tôi đã có thông tin về Niên Vũ! Cũng như gia đình của anh ta! Đúng như anh dự đoán!

Một người đàn ông tóc nâu, mặc áo vest đen hai tay cầm một tờ giấy gì đó, đưa cho Gia Hi, cậu ta là Cố thư kí, cánh tay phải của Gia Hi (đã xuất hiện ở chương 2)

- Đưa cho tôi! Cậu Cố! Gia Hi ra lệnh.

Cầm tờ giấy trên tay mà Gia Hi ngẩn ngơ, toát mồ hôi, biểu cảm không lành sắp đến!

- Cậu Cố hãy làm giúp tôi một việc!....

Tại nhà Niên Vũ.

- Niên Vũ này, mẹ đã giúp con hẹn với nhà họ Băng rồi. Cũng sắp đến thời gian rồi, con chuẩn bị đi chứ!

- Mẹ à! Con,....

Sao vậy Niên Vũ? Con thấy không khỏe chỗ nào à? Có cần mẹ gọi bác sĩ đến không?

- Dạ, con không sao!

Niên Vũ không thể nói dối với một người tin tưởng mình như vậy, đó là mẹ cậu ta, cậu ta không có can đảm để gạt mẹ mình!

- Mẹ à, con không sao! Con đi chuẩn bị đi đây!

Băng một giọng đầy lo lắng mẹ Niên Vũ nói:

- Nếu con không khỏe thì ở nhà đi! Không cần vì mẹ mà cố gắng như thế đâu, sức khỏe của con vẫn là quan trọng nhất!

- Dạ mẹ! Con không sao, con cảm ơn mẹ rất nhiều!

- Quả nhiên nói thật thì vẫn hon nhỉ?

Một nơi nào đó!

- Vậy tôi đặt nơi này nhé, khoảng 6h tối nay tôi sẽ tổ chức.

- Vâng thưa cô, tôi sẽ chuẩn bị đúng như yêu cầu của cô!

- Cảm ơn anh!

Nhát định tối nay sẽ vui lắm đây! Tiêu Hi suy nghĩ.

Cô ấy có thể không biết rằng tối nay sẽ là một đêm ‘hỗn chiến’

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

- Tiếng gió thổi mạnh ngoài trời, làm lá cây xao xạc, ánh trăng dần bị mây che khuất, đây là một đêm tối tăm không có ánh trăng chiếu sáng.
- Mẹ à! Con chuẩn bị xong rồi, con đi đây!
- Niên Vũ! Nếu như con cảm thấy không khỏe thì ở nhà đi nhé!
- Mẹ à, con khỏe mà!

Sau khi dứt câu nói, tiếng của đóng sầm lại, tiếng động cơ xe nổ máy, tiếng gió ngào ngạt vẫn thổi, mây đen phủ kín trời!

6h tại nhà hàng Hoàng Đô.

- Sao cô ta vẫn chưa đến? Minh nên báo chuyện này cho Kim Chí hay không đây? Tốt nhất vẫn nên nói!

Sau khi Niên Vũ rút điện thoại ra, có tiếng lạch bạch phát ra!

- “Lạch bạch, Lạch bạch!”....
- Chào anh! Anh có phải là Niên Vũ hay không?

Niên Vũ ngước lên, anh mở to mắt ngước nhìn, không chớp mắt, trước mắt anh là một cô gái có mái tóc xanh dương, đôi mắt to màu vàng, cùng hàng lông mi cong vút, đôi môi cô ta ngọt làm sao! Làn da cô ta trắng như xuyên thấu nhưng....tại sao nét mặt cô ấy lại buồn như vậy? Tuy cô ấy xinh đẹp nhưng xung quanh chẳng thấy một ánh hào quang nào? Nếu Tiểu Hi có nét đẹp như tiên, thì cô ta có nét đẹp của phù thủy!

- Chào cô! Tôi là Niên Vũ!

Niên Vũ vội thoát khỏi con mè mộng, chỉnh tề chào hỏi.

- Chào anh! Tên tôi là Bằng Minh Di, tôi đến đây theo chỉ thị của ba tôi!
- Chỉ thị? Ý cô là sao?
- Tại sao anh lại không mời một quý cô ngồi xuống trước khi chúng ta nói chuyện!
- Ô! Thất lễ quá, xin lỗi!
- Đây là lần đầu tiên Niên Vũ lúng túng trước một cô gái!(hay lần thứ hai ta?)

Cô ấy nhẹ nhàng ngồi xuống, phảng phát mùi hoa lan.

- Được rồi! Anh muốn nói gì?
- Tôi muốn hỏi cô nói cô đến đây theo chỉ thị của ba cô là như thế nào?
- Tôi không ngờ anh là một người nhạt nhẽo như vậy! Sở dĩ tôi đến đây là do ba tôi yêu cầu! Được chứ! Chàng trai!

Đây là lần đầu mình gặp một người thẳng tính đến như vậy? Cô ta không thể “cong” một xíu được à?

- Cô muốn ăn gì không?
- Tôi muốn ăn “đậu phụ thối!”
- Cái gì? Đậu phụ thối?

- Cà cǎn phòng bόng nhiên bật cười, vì một quý cô như vậy lại đi ăn đậu phụ thối, đây là một nhà hàng sang trọng làm sao có món như vậy được? Niên Vũ không bất được cười, trong lòng anh thầm nghĩ: chắc là cô ấy sẽ khóc hoặc giận bỏ về cho mà xem! Nhưng khi anh nhìn lại thì.....

- Minh Di vẫn bình thường mà gọi món, mặt nhìn anh và mọi người như ché giễu! Niên Vũ ngạc nhiên hỏi lại rằng:

“Tại sao cô lại không giận cơ chứ, cô cũng không có cảm giác gì sao?”

Minh Di bình tĩnh mà trả lời:

- Nếu anh là phù thuỷ thì còn ngần ngại gì “âm bình”!
- Cà cǎn phòng choáng ngợp trước lời nói của cô. Mọi người im lặng mà tập trung vào phần ăn của mình! Niên Vũ cạn ngôn và không biết nói gì thêm, có thể anh rất khâm phục và sợ hãi cô gái này.
- Thôi chúng ta tiếp tục ăn đi nhé! Ha Ha Ha!
- Bỗng một tiếng nói phát ra và quát lớn:
- Nay cô gái! Cô nói ai là âm bình? Cô nói chúng tôi hay sao?

Một người đàn ông to lớn với dáng vẻ giận dữ.

- Anh chột dạ sao?

Cô,...dám nói với tôi như vậy? Cô không sợ cô không thể nói chuyện nữa à!

- Ngày anh kia, anh không thể nói chuyện với một cô gái như vậy được! Xin lỗi cô ấy mau! Niên Vũ lên tiếng!

- Mày dám,....

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

- Mày dám nói với tao như vậy? Mày có tin mày về xác không còn nguyên không?

- Niên Vũ ra dáng một “tổng tài quyền lực” không thèm đếm xỉa đến lời nói của gã đàn ông kia.

- Tôi yêu cầu anh xin lỗi cô ấy, vì lỗi là do các anh cướp cô ấy trước!

- Niên Vũ, anh không cần phải để ý đến loại người thế này, cứ để “cô hồn đi đôi với âm binh”!

- Cô dám,....

Người đàn ông to lớn kia nắm chặt tay thành một nắm đấm, giơ lên cao, sử dụng lực nhảm thảng vào Băng Di.

- Mày đừng nghĩ mày là phụ nữ thì tao không dám đánh mày!

Người đàn ông to lớn ấy thu hút sự chú ý từ mọi người xung quanh, ai ai cũng đang say mẩn xem “drama” mà không một ai dám đứng ra ngăn cản. Vào ngay khoảnh khắc anh ta hạ nắm đấm của mình xuống thì.....

Trước mắt Băng Di là một chàng trai trẻ cô mới quen biết đang “bảo vệ” cho cô.

- Niên Vũ anh đang bảo vệ tôi ư?

- Băng Di đây là chuyện một người đàn ông phải làm!

....

Tại một góc khác trong nhà hàng.

- O? Tại sao Đại Thịnh đang ở đó, cô gái ngồi bên cạnh thật xinh đẹp!

.....

- Mày với nó có quan hệ gì mà lại mạnh miệng như vậy?

- Tôi là..... “CHỒNG TƯƠNG LAI CỦA CÔ ÁY!” Nếu anh dám động tới vợ tôi thì tôi sẽ không tha thứ cho anh!

- Người đàn ông ấy bỗng chấn chữ, sát khí ban nãy biến mất hoàn toàn, Băng Di vẫn bình tĩnh và có một chút ngạc nhiên.

- Được thôi! Coi như hôm nay tao bỏ qua cho mày, mày đừng vội đắc ý!

Người đàn ông ấy quay lưng bỏ đi, với một nỗi nhục sau lưng! Cả căn phòng trầm lặng, khách hàng bỏ về hết,

- Chúng tôi xin lỗi anh vì sự việc hôm nay, bữa ăn hôm nay chúng tôi sẽ không tính phí, thật sự xin lỗi!

- Được rồi! Anh mau đi!

Băng Di tôi thật sự xin lỗi vì lúc này, thật sự tôi không có ý nói như vậy!

- Không sao, tôi cũng không trách móc gì anh, tôi cũng phải cảm ơn anh chứ! Bữa ăn hôm nay tôi sẽ ghi nhớ rất rõ, anh đúng là một người đàn ông đáng để tôi quan tâm, Niên Vũ phải không, tôi còn gấp anh dài dài!

Băng một khí chất cao quý, cô ấy nói xong rồi xoay người bỏ đi, trước khi đi cô ấy còn nở một nụ cười!

- Băng Di! Tôi phải tìm hiểu thật rõ con người cô!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

“Trong đâu tôi lúc nào cũng có một giọng hát vang dội!”

“Na-Na-Na-Na~”

“Đại Thịnh, chúng ta hứa nhé, từ sẽ gặp cậu ở đó”

- Đợi mình với, đợi mình,.....

Mở mắt ra tôi thấy một cô gái thật xinh đẹp, nét đẹp này thật hiền hậu, như tiên vây! Tiêu Hi, tại sao cậu lại ở đây? Đây là đâu?

- Tiêu Hi trả lời: đây là phòng của mình, mình không biết bây giờ cậu đã chuyển nhà!

- À! Ủm, xin lỗi vì không nói cho cậu biết!

Tiêu Hi trầm ngâm, đôi mắt buồn rầu, hàng lông mày cụp xuống, không khí trong phòng im lặng đến lạ thường! Tiêu Hi ấy can đảm hỏi:

- Nè! Đại Thịnh, cái cô mà cậu nói là vợ tương lai là ai vậy!

Đại Thịnh ngạc nhiên, thắc mắc cậu không hiểu vì sao Tiêu Hi có thể biết được chuyện của cậu và Băng Di! Cậu áp úng trả lời:

- Đó là,...một người bạn của mình!

Tiêu Hi rùng mình, tỏ vẻ tức giận.

- Bạn? Một người bạn mà có thể nói là vợ tương lai sao? Cậu có biết lời nói đó nghiêm trọng lắm không?

- Xin lỗi, Tiêu Hi, mình nghĩ chỉ đi ăn với một người bạn lại khiến cậu tức giận như vậy!

Gương mặt của Tiêu Hi trong có vẻ thất vọng pha lẫn tức giận, cô có thể tha thứ cho Đại Thịnh tất cả nhưng...lần này có thể cô không chấp nhận.

- Đại Thịnh, cậu không biết hôm nay là ngày gì sao?

Đại Thịnh ngạc nhiên, gương mặt toát mồ hôi, cậu biết rằng chuyện không hay sẽ đến.

- Xin lỗi Tiêu Hi, hôm nay là ngày gì vậy?

Tiêu Hi cố gắng kìm con tức giận, hỏi thêm một câu nữa:

- Cậu không để ý vì sao cổ tay mình bị thương sao?

Đại Thịnh liếc mắt qua, cổ tay Tiêu Hi bị thương, phải quấn băng, cậu đã tưởng tượng ra rằng gân của Tiêu Hi bị cắt đứt!

- Tiêu Hi cổ tay cậu bị sao thế?

Tiêu Hi chạy ra khỏi phòng, bỏ mặc Đại Thịnh ở đó, sầm chớp đánh tung toé khắp trời, con bão kéo đến, đổ một con mưa thật to, cũng như nỗi lòng của Tiêu Hi hiện tại.

- Tiêu Hi! Minh bị sao thế này! Chuyện của mình và Tiêu Hi cũng chỉ là hợp đồng của mình với Gia Hi, không cần nghĩ nhiều!

.....

Tại Doãn Gia.

- Tiêu thư, cô hãy ra ngoài đi, phu nhân lo lắng cho cô lắm đây, xin cô ra ngoài đi mà! Tiêu thư! Xin hãy trả lời tôi tiều thư! Phu nhân oi có chuyện lớn xảy ra rồi!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Trong căn phòng trống, Đại Thịnh ngạc vì không hiểu chuyện gì xảy ra. Bỗng có người bước vào.

- Niên Vũ, nghe đây!

- Anh Gia Hi, em thật sự không hiểu chuyện gì xảy ra nữa, Tiêu Hi trong có vẻ buồn lắm.

- Tôi biết rồi! Niên Vũ, tôi có một yêu cầu sẽ giải thoát cho cậu ngay lập tức!

Niên Vũ ngạc nhiên, đầu óc trống rỗng, mù tịt, có cảm giác mọi thứ nằm ngoài sự kiểm soát!

- Ý anh là sao? Gia Hi

Ánh mắt Gia Hi rất quyết tâm, trông rất nghiêm túc, ra dáng một người đàn ông đang bàn chuyện quan trọng!

- Họp đồng của tôi và cậu sẽ chấm dứt từ lúc này, đương nhiên tập đoàn Hà Phong và tập đoàn của cậu sẽ hợp tác như thường, chỉ có chuyện của cậu và Tiêu Hi sẽ chấm dứt!

.....

- Liên tưởng một tí về quá khứ-

- Niên Vũ tôi cần nhờ cậu một chuyện!

- Chuyện gì vậy Gia Hỉ? Người như anh mà cũng cần tôi giúp đỡ?

Lúc đó tôi bàng hoàng và nghĩ anh ấy chỉ nói đùa nhưng anh ấy rất nghiêm túc, và có vẻ truyện này chỉ có tôi làm được!

- Tôi muốn cậu giả vờ làm bạn cũ của Tiêu Hi! Người đó tên là Đại Thịnh!

- Tôi???

Lúc đó gương mặt anh ấy có vẻ rất đặt niềm tin vào tôi. Đôi mắt huyền bí trước tôi, tôi cảm thấy rằng một tình yêu dịu dàng của anh ấy đối với em gái rất mãnh liệt!

.....

- Hiện tại-

- Tại sao anh lại thu hồi họp đồng đó sớm như vậy? Tiêu Hi biết chuyện của chúng ta rồi sao?

- Không phải! Tiêu Hi chưa biết gì cả, chuyện này chỉ có tôi và cậu biết, còn lý do cậu đừng hỏi nhiều!

- Khoan đã.....

Anh ấy chưa nghe lời nói của tôi mà đã dồn dập bước ra khỏi phòng, tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng thôi, tôi còn có cuộc sống riêng của tôi, bởi vậy tôi sẽ.....

.....

Tại Doãn gia

- Phụ nhân tiểu thư xảy ra chuyện rồi!

- Chuyện gì? Một người phụ nữ tầm 50-60 tuổi với gương mặt ngạc nhiên, hốt hoảng, lo lắng. Bà ấy chính là Doãn Cẩm Sa. Mẹ của Mộc Mộc.

- Tôi gọi mà tiểu thư không lên tiếng!

- Mau lên, phá cửa nhanh lên!

Gần chục người làm trong Doãn gia dốc sức phá cửa, nhưng cánh cửa bị lỗi, mất nhiều công sức mới mở ra được, người thi thét, kẻ thi đập! Cuối cùng cánh cửa phòng mở ra

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

- Mỗi người trong chúng ta ai ai cũng đều có một thời thanh xuân, những kỷ niệm vui vẻ khi chúng ta cùng nhau thực hiện ước mơ, chúng ta đi trên những con đường mà mình đã chọn, ta đắm chìm vào trong con mưa rào mang tên thanh xuân!

“Thanh xuân là những con mưa rào vì vậy đừng lãng phí nó cho những điều vô ích!”

Giá trị của thanh xuân!

Cánh cửa phòng mở ra, một vũng máu dưới sàn, ai ai cũng đều hốt hoảng. Doãn Cẩm Sa (mẹ của Mộc Mộc) tái mặt, thét lớn:

- “Mộc Mộc, mau gọi cấp cứu!”

Bà ta hốt hoảng, mặt tái đi, không còn thấy sức sống, đầu óc bà ấy choáng váng, ngất xỉu tại chỗ!

- Phụ nhân! Phụ nhân! Đừng làm tôi sợ! Phụ nhân!

Kẻ hầu người hạ trong nhà hốt hoảng, kẻ ngơ ngác, kẻ loạn xạ, kẻ thét la!

#Tại bệnh viện Hoàng Đô#

- Không sao rồi, phụ nhân Doãn đâu chỉ vì sốc quá nên ngất, bây giờ cũng đã tỉnh lại, còn về phần tiểu thư bị mất máu quá nhiều nên có thể sẽ hôn mê trong thời gian ngắn, nhưng còn mạng sống thì an toàn!

- Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn!

Nghé được tin này, người hầu kệ hạ trong nhà cũng đều an tâm, bởi vì bọn họ đều nợ ân tình của Doãn gia, nên ai ai cũng tôn sùng Doãn Cẩm Sa và Doãn Mộc Mộc, có người lên tiếng hỏi:

- "Chúng ta có thể vào thăm phu nhân và tiểu thư được chưa bác sĩ?"

- Được rồi, mọi người có thể vào thăm bệnh nhân

Nghé xong, cả đám mừng rỡ, chạy vào phòng Doãn Cảm Sa với vẻ mặt tươi cười!

- Phu nhân! Người tình lại rồi!

Bà áy đầu óc quay cuồng, còn rất chóng mặt, gương mặt đã hồng hào hơn trước, đột nhiên bà nhớ ra và lo lắng:

- Mộc Mộc sao rồi? Nó đâu rồi!

- Phu nhân tiểu thư an toàn rồi à, nhưng sẽ hôn mê trong thời gian ngắn!

- Cũng do lỗi của ta không chăm sóc con bé chu đáo, tại sao con bé lại rách cổ tay của mình chứ, nó muốn rời bỏ ta như vậy sao?

Đôi mắt của bà áy rung rung nước mắt, giọng nhẹn ngào mà nói!

- Nhanh lên đưa ta đến thăm Mộc Mộc!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 34

- Nhanh lên đưa ta đến thăm Mộc Mộc, ta cần gấp con bé!

Bà áy hối hả, lo lắng, trên mặt lấm tấm mồ hôi, đôi mắt rung rung nước mắt, để an ủi bà có người lên tiếng:

- Phu nhân đừng hấp tấp, cơ thể người vẫn chưa bình phục hẳn, để tôi đưa phu nhân đến gặp tiểu thư!

Theo sau bà áy là cả một đoàn người, có người nhìn vào và nhận ra ngay là Doãn Cảm Sa, người ta còn chê giêu r่าง; đúng là Doãn Cảm Sa làm gì cũng hùng hổ, cả đi thăm bệnh cũng vậy! Nhưng bà áy không để ý đến những lời nói đấy, cánh cửa phòng Mộc Mộc nằm mở toan ra, bà áy chạy lại thét lớn:

- Mộc Mộc tình lại đi con!

Trước mắt ta là một Mộc Mộc tươi xanh và đáng yêu đây sao? Thật không thể tin nổi, người xanh xao đang nằm trên giường bệnh là Mộc Mộc!

- Mộc Mộc, tình lại đi, mẹ không thể sống như vậy được!

Ai ai nhìn vào cũng thấy thương xót cho Cảm Sa, bởi vì Doãn già tiếng xa tiếng gần đều tốt bụng, giúp ích rất lớn và cho nhiều người, người khác nợ họ ân tình quá nhiều, họ đúng là một người tốt!

.....

Tại một nơi khác,

- Cảnh Vương!

Bỗng ai gọi tên Cảnh Vương, Anh áy quay mặt lên và thấy người đó là Dao Dao!

- Diệp Dao Dao, cô đến đây làm gì, tôi rất bận không thể tiếp được cô!

Dao Dao nở mặt nụ cười bí hiểm và nói:

- Chẳng lẽ anh không muốn biết Mộc Mộc của anh như thế nào sao?

Cảnh Vương nhìn chăm chăm!

- Cô nói xem Mộc Mộc có chuyện gì!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 35

- Cô nói xem Mộc Mộc có chuyện gì!

Dao Dao với khuôn mặt diềm tĩnh và nói:

- Sau khi tôi nói anh và tôi phải cùng đi đến gặp một người!

Cảnh Vương hấp tấp với tâm trạng lo lắng cho Mộc Mộc anh không ngần ngại thét lớn:

- Diệp Dao Dao tôi không có thời gian để chơi với cô, cô nói xem Mộc Mộc đang xảy ra chuyện gì!

Dao Dao thất vọng, thở dài và nói:

- Mộc Mộc của anh cắt gân tay, mạch sống vẫn còn nhưng hiện tại đang hôn mê tại bệnh viện!

- Cái gì?

Cảnh Vương bát ngờ, lo sợ, sai người chuẩn bị xe đến bệnh viện Mộc Mộc đang nằm

- Cảnh Vương anh không muốn biết vì sao Mộc Mộc lại tự cắt đứt gân tay của mình à!

Lời nói của Dao Dao thu hút sự chú ý của Cảnh Vương, anh ta ngoanh đầu lại mà nói:

- Cô cùng đi theo tôi!

#Tại Hà gia#

- Tiêu Hi, em không sao chứ? Anh có mang súi cảo mà em thích đây, Tiêu Hi!

Khi Gia Hi mở cánh cửa phòng Tiêu Hi ra, trong phòng trống rỗng không có ai, chỉ có bức thư để lại trên bàn!

- “Anh hai, em đi về nước trước, sự nghiệp của em còn dang dở, em sẽ gọi điện cho anh hai sau, gửi lời chào đến mọi người dùm em nhé^^!”

Gia Hi mặt buồn rầu, trong lòng đau đớn và trống vắng!

- “Tiêu Hi, em lại tìm người đó nữa à, thật là một cô gái si tình!”

Bỗng tiếng điện thoại phát ra, số điện thoại là một số rất lạ, Gia Hi bật máy lên và nghe, trong đó phát ra một giọng nói:

- Hà Gia Hi, Tiêu Hi bị bắt cóc rồi, mau đến nhà hàng Hoàng Đô!

Gia Hi sững sờ, cứ theo bản năng mà nói:

- Anh là ai? Tại sao anh biết Tiêu Hi bị bắt cóc! Này!

Cuộc điện thoại bỗng tắt ngang, không chòn chừ, cứ đến trước đã!

#Tại nhà hàng Hoàng Đô#

- Bên ngoài đã có Diệp Dao Dao đứng đợi!

- Dao Dao sao em lại ở đây?

- Anh không cần phải hỏi nhiều cứ vào trước đã!

Gia Hi bất ngờ khi bên trong còn có Niên Vũ, Cảnh Vương, và anh hốt hoảng, bất ngờ khi nhìn thấy Kim Chí!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36

- Gia Hi anh ngồi xuống đi, chúng ta phải giải thích chuyện này sau, bây giờ Tiêu Hi mới là quan trọng. Kim Chí lên tiếng!

- Gia Hi còn ngạc không biết chuyện gì xảy ra. Nhưng theo anh nghĩ lời Kim Chí nói là đúng!

- Được rồi! Chuyện này tôi sẽ hỏi các người sau, nhưng sao các người biết chuyện của Tiêu Hi, hiện tại nó sao rồi?

Gia Hi lo lắng, bồn chồn, đưa ra hàng loạt câu hỏi, anh không thể giữ bình tĩnh thêm!

- Kim Chí lên tiếng nói:

- Tôi đã đưa người đi theo Tiêu Hi và hiện tại Tiêu Hi đang ở vùng cảng ven biển!

- Cái gì? Vùng cảng?

Gia Hi lo lắng càng lo lắng thêm, anh sợ hãi khi phải nghĩ đến việc em gái của mình rời xa mình, anh có vẻ đã lờ mờ trước được chuyện gì đó!

Niên Vũ lên tiếng:

- Bạn họ muốn bán Tiêu Hi sao?

Tại sao lại là bến cảng?

Bỗng một cuộc điện thoại gọi đến trong máy Kim Chí. Reng! Reng! Reng! Cuộc điện thoại báo trước điềm xấu, Kim Chí bắt máy và nói:

- Alo! Ai vậy?

Giọng nói từ phía điện thoại phát ra:

- "Hãy đến bến cảng với tư liệu về Ngô Niên Vũ, thì con nhóc này sẽ được thả, và chỉ được đi một mình nếu không, một giờ sẽ là một ngón tay của nó được gửi đến!"

- Khi cuộc điện thoại vừa dứt, Kim Chí xanh mặt, hoảng hốt:

- Gia Hi! Anh đang nắm giữ thông tin về Niên Vũ phải không, Niên Vũ họ Ngô? Họ yêu cầu tập thông tin đó!

Gia Hi chần chừ, lo sợ, Niên Vũ thì ngờ ngác không biết chuyện gì đang diễn ra! Tại sao Gia Hi lại tìm hiểu thông tin về mình? Cảnh Vương chăm chú tìm cách đưa Tiêu Hi trở lại, Dao Dao thì đang thăm dò tình hình của Tiêu Hi! Khoảng một phút sau, Kim Chí không còn đủ kiên nhẫn, anh ấy quát lớn:

- Nhanh lên! Tôi có cách khiến Tiêu Hi quay về, nhưng cần tập tài liệu già!

Cả đám trùng mắt nhìn Kim Chí, có thể sẽ còn một chút hi vọng!

Dao Dao lên tiếng:

- Kim Chí anh mau nói đó là cách gì!

.....

#Tại nơi nào đó#

- Không thể nào! Không thể nào! Tôi không thể chết ở đây được! Cứu em với Cảnh Vương!

Nhân vật trên là Nhã Giao, cô ấy đang thập thùng lo sợ, khóc và chờ người cứu, hai tay cô bị trói lại, chân thù buột chắc, bịt miệng của cô lại, bỗng cô xoay người qua và thấy một ai đó, cô mở to mắt:

- Trần Tiêu Ý! Tại sao cô lại ở đây?

- Cô là ai? Biết tôi sao? Tiêu Ý lên tiếng!

- Tôi là người hợp tác về dự án thời trang với nhà họ Trần. Cô không nhớ tôi sao?

- À, cô là Nhã Giao, nhưng Nhã Giao này quan trọng là chúng ta phải nghĩ cách thoát khỏi đây trước!

Nhã Giao có thể đã được an ủi phần nào, nhưng.....đầu cô cúi xuống, mặt lấm tấm mồ hôi, đầu óc rối bời, khi Tiêu Ý đê ý đến cổ tay của cô thì.....

- Nhã Giao, cô làm sao vậy! Tay cô máu chảy không ngừng!

Tiêu Ý sững sốt, hốt hoảng, lo lắng, một phần cô lo lắng cho Nhã Giao, một phần cô lo lắng cho bản thân mình, điều này càng hối thúc cô phải thoát khỏi đây! Khi Tiêu Ý đang cố tìm cách gỡ bỏ sợi dây buộc tay cô thì cô thấy Nhã Giao ngã quỵ xuống sàn, với 2 tay bị trói chặt!

- Nhã Giao! Mau tỉnh lại!

Bỗng có người phía sau tiến lại gần dùng gậy đập mạnh vào gáy cô, khiến cô ngất xỉu tại chỗ, trong lúc tâm trí mơ hồ cô nhìn thấy một cô gái!

- Ho? Ai đây? Cảnh Nam, mau đến cứu em!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

- Tôi hiểu rồi! Kim Chí, vậy chúng ta sẽ làm như anh nói! Niên Vũ lên tiếng!

- Được rồi! Böyle tôi sẽ đi đến bến cảng, các anh nhó thực hiện đúng như kế hoạch! Kim Chí nói.

Cùng với một tâm trạng bất an, cả đám cùng thực hiện cứu Tiêu Hi ra ngoài, mọi người hi vọng đều thành công, Gia Hi lo lắng, bồn chồn!

.....

#Tại bến cảng#

- Vâng, thưa cô, Kim Chí đang đến đây, tôi cũng đã bắt 2 người kia như cô nói!

Trong điện thoại, một âm thanh phát ra, đây là giọng của một người phụ nữ!

- "Tốt lắm, đợi hắn đến rồi làm theo những gì tôi nói,..."

- Vâng, thưa cô, tôi hiểu rồi!

Bỗng điện thoại của tên lạ mặt đó vang lên:

- "Alo! Tôi là Kim Chí, tôi đã đến bến cảng và mang theo tập tài liệu về Ngô Niên Vũ như anh yêu cầu, bây giờ anh đang ở đâu?"

- Người hãy đem nó đến con hẻm phía sau toà nhà cao tầng trước mặt rồi tôi đó ta sẽ chỉ thêm!

Kim Chí tâm trạng bất an, hoài nghi mà nói:

- "Hiện tại tôi đang ở toà nhà cao tầng, anh không thấy sao?"

Tên lạ mặt nheo mắt, nhíu mày, miệng cười đều, giọng nói tràn đầy vẻ chăm chọc và tự tin:

- "Ta đang thấy mọi hành động và cử chỉ của người, vì vậy đừng nên làm liều!"

Kim Chí xoay một vòng, tay chống hông, gương mặt cười nhách mép, và nói to:

- Được rồi! Tôi sẽ làm theo anh nói!

Tên lạ mặt với vẻ mặt hoài nghi, nhưng bởi vì hắn chỉ muốn nhận tiền nên không nghĩ nhiều, chù quan và nói:

- "Cái tên này chỉ là một tên ranh con, làm được cái gì!"

Bỗng phía sau hắn có người nhảy ra, đấm vào mồm hắn một cái, trước mặt hắn là một người đàn ông cao lớn, người đàn ông này đấm hắn thêm một vài phát khiến hắn bầm dập, trói hai chân và tay của hắn lại không cho hắn có cơ hội phản công!

- Ông trùm doanh nhân Thân Cảnh Vương?

- Nhanh lên Dao Dao cởi trói cho Tiểu Hi!

Dao Dao hốt hoảng, bất ngờ và nói:

- "Cảnh Vương, ở đây không có Tiểu Hi nhưng..."

Cảnh Vương tức giận quá lớn:

- Nhưng cái gì.....

- Dao Dao trả lời nhưng Nhã Giao và Tiểu Ý đang ở đây!

Cảnh Vương mờ to mắt, bất ngờ, tay không quên kiểm soát kẻ lừa mặt kia!

- Nay tên kia, tại sao lại là Nhã Giao và Tiểu Ý, Tiểu Hi đâu, chuyện này là thế nào!

Kẻ lừa mặt kia nằm im, bất tỉnh nhân sự!

- Cứu 2 người họ và mau báo cho Kim Chí và Niên Vũ

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 38

Dao Dao hoảng hốt, lấy điện thoại trong túi ra, cô thở hồng hộc và nói:

- Kim Chí, tôi,...tôi,...đã đến nơi rồi, nhưng,...nơi này không thấy Tiểu Hi, mà lại có Tiểu Ý và Nhã Giao ở đây!

Kim Chí mờ to mắt, bình tĩnh và nói:

- Hắn ta đang quan sát chúng ta từ nơi chúng ta không thể thấy hắn, nhưng ở đó chỉ có Nhã Giao và Tiểu Ý, chứng tỏ người gọi điện cho ta và người chúng ta đang đối đầu hiện tại là 2 người khác nhau hoàn toàn! Bây giờ cô cứu 2 người đó trước, rồi xuông dây và làm theo tôi nói, cuộc chiến chỉ mới bắt đầu!

Dao Dao vội thông báo những gì mình đã nghe nói với Cảnh Vương. Cảnh Vương sử dụng sợi dây thừng trói tay kẻ lừa mặt đó lại và dẫn hắn xuống nơi Kim Chí đang ở! Con hẻm phía sau bến cảng! Cảnh Vương nói:

- Kim Chí, tôi không thể dát cả ba người ra cùng một lúc được, báo Niên Vũ lại đây đi!

Kim Chí đồng ý và bảo:

- Ngô Niên Vũ, anh mau lại chỗ của Cảnh Vương và Dao Dao giúp bọn họ, chỗ của anh chưa cần dùng đến, và hãy nói với 2 người kia điều này,...

- Dao Dao, cô dẫn Tiểu Ý đi, để tên này cho Niên Vũ lo liệu, còn tôi sẽ dẫn Nhã Giao!

Anh ấy nói bằng một giọng nói đầy hoài niệm, cảm thấy tội lỗi, đầu bỗng nhiên nhớ lại bữa ăn lâu đài đó! Dao Dao nói:

- Cảnh Vương Niên Vũ đến rồi kìa!

Niên Vũ chạy vào, choàng cổ kẽ kia và dǎn hǎn ra ngoài, anh ta còn nói:

- Kim Chí bảo rằng, 2 người hãy dẫn Nhã Giao và Tiêu Ý đến nơi an toàn trước, rồi quay lại chỗ của mình như kế hoạch, rồi anh ấy sẽ nói tiếp theo 2 người cần làm gì, anh ấy cũng đã nói rằng người gọi điện thoại đến hai cuộc đầu là của kẻ đang bắt giữ Tiêu Hi, nhưng cuộc điện thoại tiếp theo là của tên này, vì vậy chúng ta đang bị tấn công từ 2 phía! Nhã Giao và Tiêu Ý chỉ là mối nhữ để kẻ chủ mưu có thể thực hiện mục đích của mình đối với Tiêu Hi!

Đao Dao xanh mặt, thở lo lắng và gấp gáp, Cảnh Vương toát mồ hôi, lo sợ, và đang hoang mang! Cá 2 đều tâm trạng bất an! Đột nhiên Niên Vũ lên tiếng:

- "Hai người đừng quá lo lắng, bởi vì tôi nhất định sẽ cứu Tiêu Hi ra ngoài và không để bắt cứ ai chịu thiệt, còn có tôi và Kim Chí nữa, hai người không cần phải lo, các người đâu có một mình!"

Đao Dao khi nghe xong câu nói nở một nụ cười, bầm môi và nói:

- Tôi làm gì để thua cậu nhóc như cậu! Thật sự, cậu quá giống người đó!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39

- Đau quá, cỗ tay mình như sắp lìa ra vây, nơi đây tối quá! Cô ấy giơ tay lên mỉm cười và bảo

- "Mình không thể thấy được chính mình nhưng mình nghe được rằng con tim mình đang đập!"

- Minh nghe thấy tiếng chim hót, nhưng mình đau,...đau lâm, đau đến không chịu được rồi! Cô ấy từ từ nhấp mắt lại!

- Cuộc điện thoại reo lên trong túi của Gia Hi, cậu ấy đang mai phục ở chiếc xe bên ngoài!

Reng! Reng! Reng!

Gia Hi nhắc máy lên và nói, con mắt liếc ngang liếc dọc, gương mặt nặng nề!

- Alo! Ai đây?

Một giọng nói ngọt ngào của một người phụ nữ đang phát ra ở đầu dây bên kia:

- Anh Gia Hi, cô em gái Tiêu Hi xinh xắn của anh đang nằm dưới chân tôi, nếu anh muốn cứu cô ấy về thì đưa sáp tài liệu của Ngô Niên Vũ lại đây và,...tôi đã biết sáp tài liệu của anh cầm là giả rồi nhé! Trong thời gian anh đang loay hoay tại bến cảng thì Tiêu Hi đang thấp thỏm, chờ chết đây!

Nói xong cuộc điện thoại cắt ngang trong khi Gia Hi chưa kịp nói gì

- Nay cô kia, nảy! Trả Tiêu Hi lại cho ta! Này!

Gia Hi lo lắng, hoang mang, lo sợ, anh ấy mở điện thoại ra và báo cho Kim Chí:

- Kim Chí tôi vừa nhận được cuộc điện thoại của người đang bắt giữ Tiêu Hi! Đến đây mau!

Kim Chí Cái gì? Anh bình tĩnh lại đi, không sao đâu, Niên Vũ và mọi người đang lại đây, lái xe lại khu dân cư ở bến cảng chúng tôi sẽ lại đó!

Niên Vũ nhíu mày, cắn nhẫn, bực tức và nói

- Chúng ta bị lừa rồi!

Kim Chí vội lấy điện thoại và điện cho Dao Dao, anh ta nói:

- Dao Dao báo với hai người họ rời khỏi đây ngay, ở đây trừ tên chúng ta đang bắt giữ chẳng có đồng bọn đâu, ở đây nhất định có bom, bọn họ định thử tiêu chúng ta luôn đấy, chạy lại đầu khu dân cư nhanh!

Dao Dao mặt tái lại tái hon, trong xanh xao hon hǎn, cô ấy hoảng hốt và nói:

- Tính mạng của chúng ta đang gặp nguy hiểm!

Chưa kịp để mọi người kịp phản ứng, Dao Dao chạy nhanh và lo lắng:

- Gia Hi, anh đang ở đâu, hi vọng anh đừng có chuyện gì xảy ra!

Chiếc xe của Gia Hi đậu ngoài khu chung cư đang chờ sẵn, Kim Chí là người đầu tiên chạy lại:

- Mọi người chưa đến sao! Khôn kiếp, cái đám đó làm gì vậy!

Gia Hi vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, anh ấy bình tĩnh nuốt nước bọt và hỏi:

- Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Kim Chí liếc nhìn, kể cho Gia Hi toàn bộ câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Gia Hi khi nghe xong câu chuyện, anh ấy hoảng hốt, chạy vào kêu tên Dao Dao nhưng bị Kim Chí ngăn lại:

- Hiện tại, mình cứ đợi ở đây, anh phải trong tư thế sẵn sàng nhất, chúng ta phải suy nghĩ thấu đáo, bọn họ cũng có thể xoay sở được.

Gia Hi ngược nhìn Kim Chí, thở gấp và mạnh, tim đập nhanh lo lắng, mặt đậm chiêu, nhưng anh cũng đành làm theo.

- Khôn kiếp! Cái tên này nặng quá, phải mang theo Tiêu Ý nữa, Dao Dao khi nghe xong thì chạy đi, đúng là,...Niên Vũ suy nghĩ, thất vọng, gấp gáp.

Cánh Vương lên tiếng:

- Đi thôi Niên Vũ chúng ta không thể cứ chậm chạp như vậy, để tôi giúp cậu một tay!

- Cảm ơn anh Cánh Vương!

Cánh Vương lại khoàng tay qua người Tiêu Ý, anh ta thầm nghĩ:

- Đây là vị hôn thê của mình trong tương lai hay sao?

Người ta thường nói “đoàn kết tạo nên sức mạnh” đúng là vậy thật. Sau khi đi một lúc thì Niên Vũ và Cánh Vương cũng đã tới nơi! Hai người gấp gáp, toát mồ hôi, mặt trong rất mồ hôi, Kim Chí lên tiếng:

- Cuối cùng hai người cũng đã đến nơi, lên xe thôi, mà Dao Dao đâu?

Cả hai mặt tái xanh, mồ hôi chảy dài, sờ hốt hoảng, bối rối, Gia Hi mặt xanh như rêu, tức giận:

- Không phải Dao Dao đi cùng hai người sao, cô ấy đâu rồi!

- Cánh Vương trả lời: Anh bình tĩnh lại Gia Hi, lúc khi nghe Kim Chí nói, thì Dao Dao đột nhiên chạy nhanh, chúng tôi nghĩ cô ấy chạy trốn!

- Cái gì? Sau khi nghe Cánh Vương nói, Gia Hi chạy vào, mặc cho thời gian đang gấp gáp, mạng sống của anh đang bị đe dọa, anh bắt cháp chạy vào, hành động như người không lí trí, nhưng anh bị Niên Vũ ngăn lại!

- Không được Gia Hi, chúng ta phải đi ngay, nếu đúng như lời Kim Chí nói, thì trái bom đang sắp nổ, chúng ta phải chạy xa nơi này càng nhanh càng tốt!

Gia Hi giục tay ra, bắt cháp xong vào nơi sắp trở thành địa ngục, miệng kêu lớn tên Dao Dao! Nhưng thời gian có vẻ quá ngắn, đúng như lời Kim Chí nói, trái bom phát nổ, để lại sau Gia Hi một ánh lửa hoang tàn!

- Cảnh thận! Mọi người tránh ra ngay! Kim Chí la lớn, gương mặt hốt hoảng, lo sợ!

Cánh Vương đem ba người vào trong xe, còn anh thì xô những người còn lại nằm xuống! Gia Hi vươn tay ra cố gắng lấy lại thứ gì đó như đã mất trong ánh lửa, nước mắt anh chảy ra, miệng hô lớn: Dao Dao!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Trong bóng tối, vẫn còn hi vọng, đó chính là em!

- Cô là ai? Đến đây để xin việc à? Ai lại cho cô lên làm thư ký của tôi chứ?

- Chào giám đốc! Tôi tên Diệp Dao Dao là thư ký riêng của anh do phó giám đốc bồi trợ!

Cô ấy tươi cười sau những lời chán ghét của tôi, nhìn kỹ thì cô gái này thật đẹp, cô ấy thật tốt khi tao bị bệnh đã tiếp quản công ty cho tôi, cô ấy chăm sóc tôi hàng ngày, đi theo tôi như một người bạn! Từ đó đến giờ kẻ tiếp cận tôi chỉ là muốn lợi dụng nhau, nhưng cô ấy xem tôi như một cấp trên và tôi xem cô ấy như một người bạn tốt! Người bạn mãi mãi là duy nhất!

- Giá Trị Của Thanh Xuân-

- Dao Dao! Cứu cô ấy ra nhanh! Trong ánh lửa như bùng nổ, tiếng thét của Gia Hi liệu có thể chạm đến tim ai, khi anh phải trải qua ngọn lửa để chạm đến “người bạn duy nhất” đó của mình?

Nước mắt của Gia Hi tuôn ra như chưa được khóc lần nào, trong anh mang một vẻ nuối tiếc và đầy hối hận...

Bỗng có một cuộc điện thoại reo lên từ trong điện thoại Gia Hi:

- Reng! Reng! Reng!

Niên Vũ lên tiếng: anh Gia Hi điện thoại của anh reo kia, anh mau bắt máy không chừng có thông tin và Tiêu Hi và Dao Dao, còn Tiêu Ý và Nhã Giao, cùng tên này để em lo liệu!

Nghe thấy lời của Niên Vũ, Gia Hi đành bắt máy:

- Ai đó?

- Chào anh! Nhớ tôi chứ?

Trong điện thoại phát ra giọng nói của một người phụ nữ, còn rất trẻ, Gia Hi mỉm cười:

- Cô là!

- Đúng đó! Thật mừng vì anh còn nhớ đến tôi! Tại sao anh lại khóc lóc thảm thương thế kia, Dao Dao của anh còn sống nhăn rỗng đó mà! Bằng một giọng nói dày mì mài, cô ấy như xát muối vào Gia Hi nhưng trong anh lấp lóe lên một tia hi vọng! Cô ta nói:

- Thứ tôi cần là tập tài liệu về Niên Vũ mà anh đang nắm giữ, và anh sẽ phải chọn một trong hai là Dao Dao, cô gái xinh đẹp của anh, hay là,...cô em gái Tiêu Hi của anh đây? ĐÒ NGƯ! Hahahaha!

Gia Hi mỉm cười con mắt mà rung rinh, hai tay cầm điện thoại còn không vững, anh đang phải gánh chịu một cú sốc lớn, cũng như một quyết định về tình cảm của mình, anh sẽ chọn thế nào đây? Tình yêu hay là Tình anh em? “Người bạn duy nhất” cùng “Người em duy nhất” anh sẽ chọn ai? Chiếc điện thoại của anh rơi xuống đất!

- Kim Chí nói: Gia Hi sao vội? Trong đó nói gì Gia Hi!

Gia Hi chẳng nói gì, hai tay chống xuống đất trong rất thê thảm Kim Chí không chịu được anh liền lao vào nắm áo Gia Hi, hai tay dùng lực đấm vào mặt Gia Hi một phát! Anh nói:

- Thằng kia, anh định quay ở đây biết tôi khi nào! Nếu bây giờ Tiêu Hi gặp chuyện gì thì anh có lo nổi không! Một tên suốt ngày chỉ biết khóc lóc thì chỉ là thằng hèn!

Gia Hi chẳng nói gì, người như bất động chỉ để cho Kim Chí dùng nắm đấm đấm mình, Niên Vũ lên tiếng:

- Thôi! Thời gian cả hai ở đây đánh nhau thì có khi Tiêu Hi đang bị lóc da xé thịt kia! Gia Hi anh mau lên tiếng cho tôi! Còn Tiêu Ý và Nhã Giao chưa kịp sơ cứu vết thương nữa! Cả hai anh cùng chỉ là thằng ngu giải quyết bằng nắm đấm!

Cả nỗi đó im phăng phất, Kim Chí ngưng tay, Gia Hi bỗng nói:

- Tên đó, bắt anh phải chọn Dao Dao hay Tiêu Hi, anh không biết chọn thế nào! Anh sợ phải mất một trong hai, anh sợ anh sẽ cô đơn thêm một lần nữa, trong 15 năm nay anh đã ở một mình từ rất lâu rồi!

Bỗng có người lên tiếng:

- Anh Cảnh Vương! Em có một kế hoạch! Cả đám xoay lại

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 42

Cả đám quay lại, bắt chợt thấy Tiêu Ý đang nhòm dậy, Kim Chí lên tiếng:

- Cô là Trần Tiêu Ý phải không? Kế hoạch của cô là gì?

Tiêu Ý có gắng nhòm dậy, Cảnh Vương đỡ tay cô lên và bước ra khỏi xe, cô nói:

- Từ nay giờ tôi đã tinh và nghe câu chuyện của mỗi người, nhưng tôi nghĩ là chúng ta nên đi theo nhóm, Nhã Giao không thể tinh lái, tên này cần phải có người xử lý, nhớt hắc lái và tra khảo, còn Diệp Dao Dao và Hà Tiêu Hi cũng cần phải có người đến cứu!

Cả đám nghe lời của Tiêu Ý nói rất thuyết phục, suy nghĩ một hồi, cùng đưa ra quyết định họ muốn tin tưởng vào cô nàng này. Niên Vũ nói:

- Tiêu Ý, kế hoạch của cô là gì? Nói nghe thử xem!

Tiêu Ý dõng dạc giải thích và nói bằng lời lẽ thuyết phục:

- Tôi và anh đứng đầu kia và Niên Vũ sẽ đi giải cứu 2 người kia. Còn Cảnh Vương và Gia Hi sẽ giải cứu phần còn lại!

Gia Hi khi nghe xong kế hoạch liền trả mặt không đồng ý, anh quát lớn:

- Không được! Tôi phải đi cứu Dao Dao và em gái, nhưng kẻ độc ác kia bắt tôi phải chọn giữa Dao Dao và Tiêu Hi, nhất định tôi phải biết cô ta là ai!

Sau khi nghe Gia Hi nói, Kim Chí liền bảo bằng một giọng dày thủ thách:

- Nếu anh biết cô ta là ai thì anh sẽ làm gì?

Gia Hi không ngần ngại trả lời bằng một thái độ căm tức và thù hận: "Tôi sẽ khiến cho cô ta không còn là con người nữa!"

Ai này khi nghe xong đều cảm thấy rằng cho Gia Hi đi là quá nguy hiểm, cậu ấy có thể không kiểm soát được và làm chuyện gì quá kiểm soát, như vậy chỉ khiến cho chuyện càng thêm rắc rối! Tiêu Ý nói:

- Thay vì anh đi cùng chúng tôi thì anh hãy ở một nơi khác bởi vì tôi nói rằng họ chỉ đang ngầm tới anh, bởi vì anh đang nắm giữ một bí mật nào đó mà họ muốn có, chúng tôi muốn anh và cô gái kia toàn mạng trở về vì vậy anh cứ đi theo Cảnh Vương là được! Gia Hi có lẽ đã bị thuyết phục bởi lời nói của Tiêu Ý anh chấp nhận nghe theo chuyện này, nhưng anh nói:

- Tôi phải tin tưởng xem kế hoạch của cô là gì, cô nói thử xem!

Tiêu Ý nói: Tôi nghe được rằng họ đang bắt anh lựa chọn giữa Dao Dao và Tiêu Hí, nhưng theo tôi thì đó chỉ là nói dối! Cả đám nghe xong hốt hoảng, Kim Chí bảo:

- Cẩn cù vào đâu mà cô nói vậy?

- Theo tôi nghĩ nếu như Dao Dao thật sự bị bắt thì bên đó phải dò hỏi xem tình hình bên đây và bí mật mà Gia Hi nắm giữ, từ đó họ sẽ hành động, nhưng kì lạ là tại sao họ lại bắt anh tự tay giao nộp trong khi bên họ có một người có thể cung cấp đầy đủ thông tin cho họ như vậy? Hay là họ biết Dao Dao không biết gì về bí mật đó? Nếu như họ biết vậy tại sao họ lại bắt anh lựa chọn giữa Dao Dao và Tiêu Hí? Niên Vũ mới dần dần hiểu ra:

- Họ muốn kiểm tra xem bên chúng ta có Dao Dao hay không?

- Chính xác, nếu như từ thông tin mà chúng ta có được thì mục đích của họ không phải là bí mật đó mà là họ muốn có Diệp Dao Dao, nhưng còn lí do vì sao mà họ phải làm câu kì như vậy thì chắc là còn nguyên nhân khác!

Kim Chí trầm ngâm suy nghĩ, mặt đâm chiêu, tay để lên cằm "Cô nói nghe có lí, và nếu lập luận đó đúng thì người bên đó không bắt giữ Dao Dao, tập tài liệu về Niên Vũ cũng chỉ là mồi nhử!"

Cả đám lặng lẽ nhìn nhau, Gia Hi bảo: Cô nói tiếp đi!

- Nếu bây giờ chúng ta già vò như không biết chuyện gì đến đó, và anh sẽ lựa chọn Dao Dao thì bên đó sẽ nghĩ là Dao Dao không có ở chỗ của chúng ta, và họ sẽ làm gì tiếp theo?

Cả đám cùng lên tiếng:

- Họ sẽ đi tìm Dao Dao!

- Đúng vậy, và chúng ta phải tìm ra Dao Dao trước họ! Còn Tiêu Hí sẽ là một nhóm nhỏ đi cứu! Hà Gia Hi thì rành về Dao Dao hơn nên tôi và anh sẽ cùng đi tìm cô ấy, còn Kim Chí và Niên Vũ thì giải thoát cho Tiêu Hí, Cảnh Vương sẽ lo cho Nhã Giao!

Gia Hi hùng hực:

- Được rồi! Chúng ta đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hon ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 43

Tôi....thật ích kỉ! Tôi đã hành hạ em bao nhiêu rồi bây giờ tôi bắt em quay lại, nhưng....tôi! Thương em lắm đây! Nhưng không biết phải nói với em thế nào, diễn tả làm sao cho em hiểu, tôi không sợ em từ chối, nhưng....tôi sợ em xa lánh tôi!

——— 15 năm về trước ———

- Diệp Dao Dao, cô đâu rồi? Diệp Dao Dao? Mau ra đây, đồ đáng ghét kia, mau ra đây! (Gia Hi lúc 10 tuổi)

Tôi là kén trong sự túc giận, mẹ tôi có lẽ không chịu được nên từ phòng đi ra và quát cho tôi một trận:

- Gia Hi! Mẹ đã nói là Dao Dao bị bệnh rồi, con là con trưởng nhà họ Hà, kén lên tiếp cận sự nghiệp, thay vì con ở đây là làn thìn di học tập Dao Dao đi, con bé đã học suốt từ sáng đến giờ trong khi nó đang bệnh, còn con thì vẫn ở đây rong chơi!

Tôi túc giận, và lúc đấy thật sự tôi muốn lôi Dao Dao ra mà đánh, nǎm tóc cô ta, tôi muốn nói mẹ tôi rằng "con mới là con của mẹ, chứ không phải Diệp Dao Dao!" Tôi đi khắp nơi tìm cô ta, mà đôi chân giậm xuống đất, như đang lấy nó trút giận, tôi đi quanh nhà từ vườn, từ phòng, nhưng không tìm thấy cô ta, tôi tự hỏi cô ta rốt cuộc đi đâu chán?

- Diệp Dao Dao, nhanh lên ra đây! Tôi không biết cô đi đâu và đang trốn ở đâu, nhưng ra đây mau, tôi phải tìm cô tính sổ, sợ quá nên trốn rồi à? Diệp Dao Dao!

Cậu ấy đi một lúc thì va phải một cái cửa! Vẽ mặt ngạc nhiên của một đứa trẻ thể hiện rõ trên mặt, bất giác cậu nhìn lên

- Ông thông gió? Thị ra cô ta trên đó!

Cậu ấy bắt một cái thang leo lên, nhìn trước mặt cậu ấy là một cô gái ăn mặc đồ người hầu khá rách rưới, cậu ấy tiến lại gần tai cô ta:

- Diệp Dao Dao, tôi bò đòi cô bây giờ!

Cô ấy bắt giáp mờ mắt, với gương mặt đỏ hoe, thở hồng hộc, và hơi thở rất nóng, miệng lẩm bẩm cầu xin:

- Tôi xin cậu! Tôi đòi rồi, Gia Hi đêm qua tôi đã không ăn gì rồi, hôm nay tôi đòi lắm!

Gia Hi nhìn cô bé ấy với gương mặt dè bỉu, chê bai và khinh thường, pha lẫn một chút cảm giác tức giận:

- Cô thôi ngay đi, đừng cố giả bộ để lấy lòng mẹ tôi, đồ người hầu rẻ mạc, tôi thuê một trãm người như cô còn được!

Cô bé ấy với một niềm hi vọng mong manh áp út trên mặt, cô ngất đi trong sự chứng kiến của Gia Hi! Cô còn lầm bầm trong miệng rằng cầu xin cậu!

Gia Hi bối rối không biết làm gì, cậu kéo Dao Dao xuống cái ống và sờ trán cô:

- Cô ta nóng quá, hay là sốt rồi? Hay cô ta lại già ngo?

Gia Hi nhìn Dao Dao không nỡ để cô ở lại, anh mới kiêu một vài người đến! Trong lòng anh thầm nghĩ

- “Tôi sẽ ghi nhớ điều hôm nay về cô, để khi cô có gắng trốn chạy thì tôi có thể biết mánh để bắt cô lại!”

————— Hiện tại —————

- Tiêu Ý đi cùng tôi, lên xe nào, tôi biết mánh để tìm Dao Dao!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

- Chúng ta phải tiếp cận từ từ thôi Kim Chí! Tôi nghĩ chúng ta nên tiếp cận từ hai bên, hay là chúng ta tấn công trực diện?? Niên Vũ bàng hoàng lên tiếng, đợi Kim Chí ra một quyết định!

- Niên Vũ, ta không cần gấp gáp cứ nên tiếp cận từ hai bên!

- Được rồi, Kim Chí, thủ võ săn nhé, nếu anh và tôi sống sót trở về, tôi có chuyện muốn nói anh nghe!

Kim Chí nhéch mép cười gian, giongoose mặt đầy sự tự tin, anh ta nói:

- Từ khi nào tôi và anh thân thiết như vậy!

Niên Vũ ngây thơ như trẻ, chẳng ra dáng một “tổng tài” gì cả, đối với một người phụ nữ, hình tượng nam nhi như vậy chẳng được “tra chuộng” tí nào! Anh ta ngây thơ và nói:

- “Tôi cũng chỉ muốn có một lí do để anh sống sót!”

Sau câu nói đó, Kim Chí mở to mắt, anh đang hoài nghi và bàng hoàng, trong đầu anh nghĩ tới một hình ảnh:

- Tôi cũng chỉ muốn cậu có một lí do để yêu cuộc đời này!

Anh ấy ngất ngây một khoảnh, miệng cười gian và nói:

- Anh rất giống một người tôi biết!

Niên Vũ chẳng thể hiểu nổi, như một bản năng anh liền hỏi người đó là ai, nhưng Kim Chí không muốn nói, anh đều cho qua và tập trung vào chuyện trước mắt!

- Đิ thôi, Niên Vũ! Cùng đi cứu Tiêu Ý nào!

Niên Vũ mở to mắt và đầy rẫy sự hồi hộp trên giongoose mặt, cùng với một sự luyến tiếc, anh làm bầm trong miệng

- Cùng đi cứu, à,...

- Sao vội đi thôi!

- Ủ!

————— Tại chỗ của Gia Hi —————

- Khoan đã Gia Hi, ít ra anh cũng phải nói cho tôi nghe bằng cách nào mà anh tìm được Dao Dao? Tiêu Ý vừa chạy vừa hỏi trong rất tốn cali, cô la lớn và chạy theo Gia Hi nhưng anh đã đê ngoài tai, anh lên xe và nói:

- Nhanh lên, Tiêu Ý, coi chừng bọn họ tìm được Dao Dao!

Tiêu Ý chạy đến, thở hồng hộc, cô nói lắp bắp, anh..anh...làm sao mà..tìm được,...Dao Dao!

- Tôi có mánh, cô lên xe đi rồi tôi sẽ nói!

Tiêu Ý lên xe, Gia Hi bảo: -“Cô ấy luôn trốn ở những nơi mà mình luôn thấy người khác nhưng người khác không thể thấy mình. Có lẽ cô ấy đang rất sợ! Tiêu Ý bàng hoàng: vậy chỗ đó là chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: (Giới thiệu)

- Hà Tiêu Hỉ: 24 tuổi, em gái của Hà Gia Hỉ! Là một doanh nhân tại nước ngoài.
- Hà Gia Hỉ: 25 tuổi, anh trai ruột của Tiêu Hỉ, người thừa kế tập đoàn Hà Phong.
- Thân Cảnh Vương: 24 tuổi, anh trai Cảnh Nam, thừa kế tập đoàn Thân Dật.
- Cảnh Nam 23 tuổi, em trai Cảnh Vương, là người mẫu, cũng như đạo diễn, diễn viên.
- Doãn Mộc Mộc là con gái út tập đoàn họ Doãn, 24 tuổi, hiện tại đang thừa kế tập đoàn họ Doãn.
- Nhã Giao: họ sẽ biết sau, 24 tuổi, làm thiết kế thời trang.
- Tô Niên Vũ: 24 tuổi, đang quản lý tập đoàn của riêng mình.
- Kim Chí: họ sẽ biết sau, 24 tuổi, thân thế biết sau.
- Bằng Minh Di: 24 tuổi, là người họ Bằng, của thế giới ngầm.
- Trần Tiêu Ý: 23 tuổi, là đại tiểu thư tập đoàn họ Trần.
- Diệp Dao Dao: 25 tuổi, thân thế biết sau.

Còn một số nhân vật khác sẽ từ từ giới thiệu, cũng như nhân vật phụ, giới thiệu số tuổi cho biết già trẻ gái trai đó mà. Tam biệt!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 46

Niên Vũ và Kim Chí chạy vào, tay thủ thắt săn, bất ngờ là xung quanh chẳng có ai, một không gian tĩnh lặng đến lạ lùng, cảm giác bất an lúc nào cũng ở cạnh! Niên Vũ lên tiếng:

- Tại sao ở đây chẳng có ai hết vậy? Kim Chí anh nghĩ thế nào? Thật là kì lạ!
- Kim Chí nhíu mày, ngó xung quanh, cảnh giác cao, anh lắp lò, bỗng điện thoại anh reo lên! Kim Chí anh bắt máy thử xem, chúng vẫn chưa chi rõ địa điểm cho chúng ta! Niên Vũ bảo.
- Thôi được! Kim Chí bắt cuộc điện thoại, phía bên kia lại là giọng của một người phụ nữ.
- Lâu quá chúng ta không gặp rồi, nhớ tôi không? Kim Chí nhéch mép cười đều: giọng nói của người sao ta quên được, nếu được thì chúng ta đi uống cà phê một chuyến!

Bên kia điện thoại là một giọng cười lớn, hồi đáp lại rằng: cậu thật là thú vị tôi muốn tìm hiểu cậu rồi đó! Bằng Kim Chí!

Kim Chí tức giận, máu sôi lên não, cậu quát lớn, với gân nổi trên mặt:

- Tôi là Tô Kim Chí, tôi là người họ Tô! Chẳng có liên quan gì đến nhà họ Bằng cả.
  - Được rồi, cậu muốn cứu Tiêu Hỉ không vậy? Nếu muốn thì hãy đến căn hầm bỏ hoang ở phía trước, tôi đợi cậu! Mà cậu có muốn nghe giọng nói của cô bé tiên nữ này không?
- Kim Chí tức giận và lo lắng, bên kia điện thoại là giọng nói của Tiêu Hỉ. Cậu cảm nhận được rằng Tiêu Hỉ đang thật sự rất đau. Giọng cô rèn la, nghe thấy được tiếng đánh đập.
- Cô đừng lai ngay, Kim Chí quát lớn.
  - Được rồi, tôi đây nhanh đi, có rất nhiều thứ đang đợi cậu. Nói xong, điện thoại tắt, cậu báo lại tình hình cho Niên Vũ. Niên Vũ gật đầu và hiểu được mọi chuyện. Anh nói:
  - Chúng ta phải cứu Tiêu Hỉ ra nhanh. Đิ thôi! Kim Chí gật đầu, cả hai cùng đi tới căn hầm phía trước.

————— tại chỗ Cảnh Vương —————.

- Bác sĩ cô ấy không sao chứ? Cảnh Vương với vẻ mặt lo âu và đầy tâm trạng hỏi.
- Cô ấy mắt máu quá nhiều, có thể nguy hiểm đến tính mạng, nhưng hiện tạo tình hình của cô ấy cũng khá quan trọng trước, anh có thể vào thăm được rồi.
- Cảm ơn bác sĩ, vừa nói xong Cảnh Vương chạy vào, thở gấp: Nhã Giao cô không sao chứ? Nhã giao từ từ mở mắt, cô bất ngờ khi nhìn thấy Cảnh Vương trước mắt.
- Sao anh lại ở đây, Trần Tiêu Ý đâu? Tay tôi đau quá. Nhã Giao hốt hoảng, nắm áo Cảnh Vương. Anh nhẹ nhàng bảo: mọi chuyện ổn hết rồi!

Sau khi nghe được câu nói Nhã Giao bình tĩnh lại, như đã trút được gánh nặng. Cô dịu dàng bảo:

- Cảm ơn anh, Cảnh Vương vì đã cứu tôi, và,... tại sao anh lại chọn tôi thay vì Tiêu Ý, cô ấy là vị hôn thê của anh.

Sau khi nghe được câu nói. Cảnh Vương trầm lặng, không gián lặng đọng lại, anh im lặng và cúi mặt xuống, anh nói:

- Hôm nay tôi qua đây chào hỏi cậu thôi, tôi về trước nhẹ, tạm biệt!

- Này khanh dã, cậu không thể tự tiện vậy được. Này!

Cô ấy bỏ ngoài tai lời nói của tôi, mà cứ tiến thẳng ra ngoài cửa để đi về, tôi đứng ngây ngất ở đó, không biết nói gì....

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51

- Khoảng 1 tuần sau, tôi lại gặp cô bạn đó, lần này cô ấy mang một bộ đầm mới, đeo một hoa tai mới, và mang một đôi giày mới, trong cậu ấy lúc nào cũng đoan trang như vậy.

- Chào cậu! Đại Thịnh! Một tuần nay mình không thể đến thăm cậu được, nhớ mình chứ!?

- Cô ấy áp sát vào người tôi khiến tôi ngại ngùng, bật lùi lại phía sau, tôi càng lùi về, cô ấy càng lấn tới, làm tôi giáp té ngã. Tôi chống hai tay để đầu đừng chạm đất. Cô ấy bật cười:

- Cậu đáng yêu thật, cậu có cảm vượng về đến thế không. Đúng là, đồ nhát cầy!

Tuy lời nói của cô ấy sắc bén như dao, nhưng đây là lần đầu tiên có người vuông tay ra đỡ tôi đứng dậy, khi tôi vấp ngã, đôi bàn tay bé bong ấy khiến tôi ngại ngùng khi chạm vào. Cô ấy đỡ tôi đứng lên,

- Mả...Tiểu Hi nè cậu đến nhà mình làm chi vậy? Có chuyện gì cần mình giúp sao? Tôi bàng khuân hỏi.

- Đại Thịnh! Thật là! Bạn bè đến nhà chơi của nhau có gì lạ lùng sao? Cậu đúng là ông cụ non! Mẹ của tôi nói rằng một người không bao giờ cười sẽ không bao giờ có bạn. Cậu phải thôi cái lối sống khép kín đó đi!

Tôi né tránh ánh mắt của cậu ấy. Lúc này cậu ấy im lặng và giận dữ, tôi chỉ đứng đó và nói từ “xin lỗi” khiến cậu ấy càng tức giận hơn. Tôi nghĩ cậu ấy sẽ quát vào mặt tôi nhưng không ngờ cậu ấy thở dài và nói:

- Haizzz. Đúng thật là, bỏ qua chuyện này đi, tôi mệt cậu quá! Hay chúng ta vào nhà chơi đi!

Nói xong, tôi chưa kịp nói gì, cậu ta lôi kéo tôi vào nhà, đúng như một ông cụ non, tôi đem trà và bánh ra mời khách. Thực sự vị khách hôm nay lại là một con mèo con. Nhưng tôi thì lại rất ghét mèo.

Bằng một ánh mắt kinh ngạc, cậu ta nói:

- Đại Thịnh, nhà cậu đẹp quá, mình không để ý đó, nhà cậu có nhiều thứ thật lạ lùng! Minh thấy lạ thật nha....

- Cái gì? Có gì đâu? Cậu thấy một căn nhà như vậy đẹp cũng rất kì lạ?

- Bằng một đôi mắt sáng ngời, cậu ta nói và chỉ tay:

- Ở ngoài vườn nhà cậu màu xám kia? Minh không biết có cây có thể màu xám với cứng như vậy? Còn cái hộp bằng thép kia nữa, nó rất cứng? Minh chưa bao giờ thấy cái hộp cứng như vậy, lại còn có rất nhiều dây xung quanh?

Khi nghe xong, ban đầu tôi chưa hiểu ra lắm, nhưng khi nhìn cái bộ dạng ngáo ngơ của cậu ta, tôi không kim được cười, cậu ta chỉ tay vào miệng và đầu nghiêng sang một bên, một dấu chấm hỏi không lồ trên đầu cậu ta! Tôi bật cười trong vô thức, đến nỗi chảy nước mắt.

- Cậu,...cậu,...ngáo ngơ đến thế à! Tay tôi ôm bụng cười, còn tay bên lau nước mắt:

- Cái ở bên ngoài không phải khu vườn lớn ở nhà cậu mà là sân trước, làm bằng gạch, còn cái hộp đó là cái tivi, nó trông như vậy bởi vì nhà cậu là tivi loại mới, còn của tôi thì cũ rồi, cậu thật là...

- Sau khi cười xong, tôi nghĩ cô ấy sẽ lại nỗi giận rồi bỏ về, nhưng không ngờ, cô ấy cười mỉm và nói:

- Xin lỗi cậu! Vì lúc nãy đã cười cậu như vậy và...

- Không sao đâu Đại Thịnh, tôi nghĩ rằng chúng ta đã là bạn rồi mà, bạn bè thì vẫn nên tha lỗi cho nhau!

Tôi cười mỉm và nói thầm trong lòng, cậu tôi không thể diễn tả bằng miệng ngay lúc đó:

- Cảm ơn cậu! Tiểu Hi

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 52

Cái ngày mà tôi bắt đầu một cuộc sống mới! Từ khi “chiếc xe” đó bất ngang, tôi cảm thấy mình như bị điều khiển, nhưng.. có sợi dây nào có thể cắt đứt sợi dây của tôi và của “cô ấy”, liệu sợi dây của con rối sẽ chắc hơn sợi dây của tôi? Hãy thử xem sao? Đây là cuộc đánh cược mà tôi chắc chắn sẽ dành chiến thắng!

- Tôi mở mắt ra và ngỡ ngàng khi mọi thứ xung quanh tôi thật khác biệt. Cái giường này là sao? Trần nhà này là sao? Khung cảnh này là sao?

- Bác sĩ ơi! Cậu ấy tỉnh rồi! Mau mau vào đây!

Trước mắt tôi là một người mặc áo trắng, cứ khám qua khám lại cho tôi. Tôi dần dần lấy lại ý thức! Tôi nghe bác sĩ nói:

- Cậu ấy không sao, trước mắt thi đã tỉnh lại, tình trạng cơ thể cũng đã ổn định!

- Cảm ơn bác sĩ!

Niên Vũ anh tĩnh lại rồi sao!

Một cô gái đứng trước mặt tôi, tôi đã nhớ ra cô ấy là ai, cô ấy có một mái tóc xanh dương tuyệt đẹp! Bằng Minh Di, sao cô lại ở đây? Nơi đây là đâu?

- Niên Vũ! Đây là bệnh viện, anh đã hôn mê hai tháng rồi!

Sau khi nghe xong chữ “hai tháng” phải nói là sốc thật sự, kiểu như các bạn đang nằm ngủ và mơ, mở mắt ra là thấy đã hai tháng sau, bất ngờ không chịu được!

Khi nghe xong câu nói, Niên Vũ bật dậy, nhưng cái lưng khốn khổ của anh không cho phép!

- Anh khoan vội Tôi đã gọi bạn của anh tới đây rồi, anh ấy cũng sắp đến! Đến lúc đó anh ấy sẽ nói anh nghe mọi chuyện. Tôi cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra!

Tôi ngạc nhiên, không biết cô ấy gọi ai? Tôi hỏi: “cô gọi ai thế Minh Di?”.

- Tôi gọi một người tên Thần Cảnh Nam! Cậu ấy nói cậu ấy là bạn thân của anh!

- Cái gì? Cảnh Nam sao? Tôi chưa kịp bất ngờ thì “thứ gì đến cũng phải đến” nhưng nó đến nhanh hơn tôi tưởng!

- Niên Vũ! Anh tĩnh rồi! Tôi lo lắng cho anh suốt!

Cậu ấy đến và ngồi xuống! Minh Di ra ngoài để tôi và Cảnh Nam “thân tình” nhau hơn! Tôi ấm áp và ngây ngất với hoàn cảnh này! Nhưng rồi tôi cũng bình tĩnh lại mà nói:

- Cảnh Nam, chuyện này là sao!

- Từ từ nào Niên Vũ, tôi sẽ giải thích cho anh nghe mọi chuyện, anh không cần phải gấp gáp như vậy!

- Chúng tôi,... không tìm thấy Tiêu Hi nữa!

Cảnh Nam nhìn lên với vẻ mặt ngạc nhiên, anh ấy bất ngờ vì thấy Niên Vũ không có phản ứng gì, anh ta hỏi:

- Niên Vũ! Sao cậu không có phản ứng gì hết vậy?

Niên Vũ bình thản mà trả lời, không khí căng thẳng bao trùm bằng sự ấm áp:

- Tiêu Hi là ai?

Và,... đúng như các bạn nghĩ, Cảnh Nam chẳng biết nói gì, từ bất ngờ cậu chuyển sang sợ hãi:

- Hà Tiêu Hi đó! Em gái của Hà Gia Hi, tiểu thư của nhà họ Hà!

Dù cho Cảnh Nam cứ giải thích không ngừng, Niên Vũ vẫn bình thản mà nói: “tôi không hề có chút gì ám ảnh với cái tên đó cả!”

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 53

- Nay! Niên Vũ, anh bị điên à, sao anh lại nói không nhớ Hà Tiêu Hi được chứ? Cô ấy là người đã hi sinh mạng sống vì anh đó! Anh quên cô ấy một cách tàn nhẫn vậy sao?

Cảnh Nam giải thích không ngừng, bỏ ngoài tai lời Cảnh Nam Niên Vũ lại nói:

- Tôi không biết anh nói thật hay không, nhưng mà tôi thật sự không có ám ảnh gì đến cái tên đó!

Anh nói một cách dứt khoác, khẳng định rằng mình không hề biết Hà Tiêu Hi là ai!

Với lối dứt khoác như vậy, Cảnh Nam không biết nói gì hơn, bèn lấy điện thoại ra cho Niên Vũ xem hình:

- Đây là Hà Tiêu Hi đây, anh nhớ rồi chứ.

- Tôi cũng chẳng có ánh tượng gì với cái tên này, và khuôn mặt này cả, nó hoàn toàn xa lạ.

Cánh Nam nghe vậy, tuyệt vọng, lo lắng cho Niên Vũ, nhưng cũng đầy tiếc nuối cho Tiêu Hỉ! Vì sao ư? Các bạn xem đi là biết.

Bỗng một người đàn ông lớn tuổi, lo lắng đi vào. Với dáng vẻ háp hắp! Ông ấy ra dáng một người có quyền lực, nhưng khí chất thì lại rất bình thường, chưa kịp chào hỏi gì, ông ấy xông vào nắm lấy tay Niên Vũ:

- Niên Vũ, con không sao chứ? Ba lo lắng quá!

- Ba! Tại sao ba lại ở đây!

- Vừa hay tin con tinh lái, ba liền chạy gấp đến đây! Mẹ con thì không đến được! Mà ba cũng quên chào hỏi rồi chứ, ông ấy quay sang Cảnh Nam và nói:

- Xin chào cậu! Tôi tên là Ngô Y Phu, ba ruột của Niên Vũ, rất hân hạnh được biết cậu, lúc nãy do tôi vui quá nên có hơi thát lè, mong cậu bỏ qua!

Cánh Nam lúng túng, vội đưa tay ra chào hỏi ông ấy, cậu nói:

- Không cần đâu ạ! Cháu không phiền mấy việc đó!

Chưa kịp nói xong, ngoài cửa đã có một đám người đi vào.

- Niên Vũ! Cậu không sao chứ!

Một cô gái cất tiếng nói. Với cái giọng điệu không thể dịu dàng hơn được nữa.

- Mộc Mộc! Lâu quá không gặp cô, đạo này khoẻ chứ? Tự nhiên gặp lại mọi người tôi lại thấy ngại!

- Niên Vũ! Anh không sao là tốt rồi, cũng may anh chưa chết!

- Nhã Giao cô có cần anh nói như thế hay không! Cả anh nữa Cảnh Vương, cảm ơn anh vì đã đến thăm tôi, tôi thật sự rất cảm kích!

Cảnh Vương nói: không có gì, tôi chỉ tiện đường qua đây thôi!

Nói chuyện một hồi, cùng với những tiếng cười giòn giã, thì có người đi vào, và chào hỏi:

- Xin chào mọi người, chào bác, tôi là Bằng Minh Di, là vị hôn thê của Niên Vũ! Nếu như mọi người thắc mắc tôi là ai, thì tôi cũng đã trả lời!

Không khí xung quanh âm đậm lại, thay thế cho nụ cười là sự ngạc nhiên, nhưng hình như có người cười không nỗi

- Minh Di, con dâu! Con đẹp quá đấy! Ta thật mừng vì có một người con như con! Niên Vũ con phải nắm thật chặt Minh Di!

- Bác quá khen rồi, bác Y Phu!

Giọng điệu khiêm tốn cùng khí chất cao quý, quả thật người này vừa đẹp lại vừa thông minh, rất có khí chất, người như vậy mà nhìn trúng Niên Vũ cũng thật kì lạ! Nhã Giao nghĩ

- Chào cô! Tôi là Nhã Giao, rất vui được gặp cô!

- Chào cô! Tôi là Minh Di, hân hạnh được làm quen.

Hai tay bắt nhau tượng trưng cho sự chào hỏi, nhưng trong lúc này nó lại tượng trưng cho sự....

Trong lúc mọi người đang chào hỏi nhau, tấp nập nhốn nháo, Niên Vũ kéo Cảnh Nam lại và kè sát tai anh:

- Cảnh Nam! Tôi muốn gặp người đó!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

- Ba à! Ba và mọi người ở lại đây một chút nhé, sẵn tiện để làm quen với nhau, con và Cảnh Nam đi ra ngoài hút thở không khói! Niên Vũ tỏ lòng yêu cầu.

- Được rồi! Nhưng nhớ cẩn thận nhé! Hay là Minh Di đi theo con!

Niên Vũ e ngại, dè chừng, lắc đầu mà nói:

- Không cần đâu ba! Con đi với Cảnh Nam là được!

Nó xong, Cảnh Nam diu Niên Vũ ra ngoài, hai người cùng đi ra một băng đá sau lưng bệnh viện và ngồi ở đó đợi một người. Từ xa xa thấy bóng dáng của ai đó từng chút một lại gần, là một người đàn ông điển trai, khá cao nhưng dáng người lại mảnh mai, anh ấy mặc bộ vest lịch lãm, đèn và nói:

- Chúc mừng anh đã bình phục! Niên Vũ! Thật kì lạ khi anh lại gọi tôi đến đây! Có chuyện gì vậy?

Niên Vũ mặt trầm ngâm, tỏ vẻ tức giận:

- Anh đừng giả vờ nữa! Buồn nôn quá! Kim Chí.

Anh ta nhíu mày, mặt lạnh, và nở một nụ cười đầy nham hiểm

- Cậu biết rồi sao? Nhưng cậu vẫn không thể làm được gì trừ khi có sự trợ giúp của tôi!

Niên Vũ quay sang, ngó lèi dè nghị: Kim Chí tôi nhờ anh một chuyện, chuyện là,.....

Tại bệnh viện.

- Minh Di năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi, chắc cũng không lớn hơn tôi bao nhiêu đâu. Mộc Mộc hỏi

- Minh Di không nói gì, chỉ cười khẽ và ra dáng một quý cô:

- Năm nay tôi 24 tuổi. Chắc cũng không lớn hơn mọi người ở đây là mấy.

Mộc Mộc ngạc nhiên, mừng rỡ, hai tay nắm lấy tay Minh Di:

- Tôi, Nhã Giao, Cảnh Vương đều 24 tuổi hết, vậy là chúng ta bằng nhau rồi, cô như vậy mà 24 tuổi, tôi cứ tưởng cô

tầm 22

- Minh Di cười mỉm khách sáo mà nói: mọi người quá khen, ai ai ở đây cũng đều rất xinh đẹp!

Đột nhiên, ai ai nghe xong câu đó cũng vui lây, Y Phu cười lớn:

- Con đâu của ta thật biết khách sáo!

- Bác à, đây là suy nghĩ thật lòng của cháu!

Không khí bên trong căn phòng vui vẻ, ai ai cũng đều được vui lây, bỗng nhiên có người xông vào:

- Niên Vũ! Anh tĩnh lại rồi!

Ở một nơi nào đó của New York

- Cô chủ! Đây là thông tin mà người cần có, cô chủ thấy hài lòng với thông tin này không, hay cần tôi sắp xếp thêm!

- Không cần! Cậu sắp đặt máy bay cho tôi! Tôi muốn trở lại đó! Tôi muốn làm sao cho giờ này ngày mai tôi đang ở đó!

Bằng một giọng đầy độc tài, cô ta ra lệnh cho “linh sai vật cấp cao” của mình. Cơ thể cô ta đẹp hào hoang và đầy sang trọng, nét đẹp quyến rũ mà ki lẠ, cô ta là “kẻ độc tài đầy quyền lực”!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

- Dao Dao! Tại sao cô lại đến đây? Một cô gái cùng một bộ đầm trắng xông vào! Cô ấy liền hỏi:

- Tôi hay tin Niên Vũ tĩnh lại! Cậu ấy đâu rồi?

- Cậu ấy đi cùng Cảnh Nam ra ngoài rồi! Nhã Giao nói!

Mò hỏi lầm tấm trên trán, cô ấy thở hổn hển, chắc cô ấy đã phải chạy một quãng đường khá xa đến đây!

- Dao Dao. Chị uống nước đi rồi nói chuyện! Cảnh Vương nói

Dao Dao ngồi xuống hút một ngụm nước, chào hỏi mọi người đáng hoàng, cười nói vui vẻ, đột nhiên Niên Vũ quay lại!

Anh ấy ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của Dao Dao ở đó:

- Dao Dao! Tại sao chị lại đến đây?

Dao Dao cười mỉm, giọng nhẹ nhàng nói, hai tay vẫy tay chào tôi:

- Đương nhiên là chị đến thăm em, và cũng cảm ơn em về lúc đó!

Tôi hơi bất ngờ khi Dao Dao nói vậy, bởi lẽ tôi và cô ấy cũng không thân nhau nhiều! Nhưng thôi kệ!

- Và đó là câu chuyện của hai tuần trước, bây giờ là hai tuần sau, tôi đã xuất viện, khi hàng loạt người đến thăm tôi, có lẽ tôi thích những nơi tự do hơn thế này!

Tôi mặc bộ vest lịch lãm đến công ty, tôi đi một mình, bởi tôi không muốn cho ba tôi biết công ty của tôi hiện tại là do Kim Chí quản lý, ngồi trên xe tôi nhớ về lúc đó, lúc tôi còn ở bệnh viện

Điều tôi bàng khuân có lẽ khôn phai là sự đoàn kết của mọi người, mà là khuân mặt của Băng Di, lúc đó, trông cô ấy có vẻ khá miễn cưỡng cười!

Chưa kịp nghĩ xong, chiếc xe của tôi đâm sầm vào một chiếc xe khác, tôi vẫn ở trên xem còn tài xế xuống xe giải quyết.

Tôi thấy ở đó tranh cãi kịch liệt quá, liền xuống xem có chuyện gì, và chủ nhân chiếc xe bên đó là ai. Bởi lẽ là chiếc xe đó đã đâm vào chiếc xe của tôi khi nó đi ngược chiều!

- Cậu vào đi! Để tôi giải quyết!

- Chào anh! Tôi nghĩ chiếc xe của anh đã đâm vào chiếc xe của tôi, tôi không yêu cầu anh bồi thường nhưng anh cần phải có một lời xin lỗi!

- Nhưng tôi nghĩ, là cậu đi ngược chiều, cậu phải xin lỗi tôi mới phai....

Bỗng có giọng một cô gái phát ra:

- Được rồi! A Nhĩ chúng ta đi thôi!

Cô gái đó đẹp tôi đến mê hồn, khí chất thì rất quyến rũ, nét đẹp này khiến tôi không thể rời mắt!

- Chào cậu! Đây là danh thiếp của tôi, xe có hỏng thì gọi cho tôi, chúng ta xin lỗi về việc lần này!

Tôi nhìn vào danh thiếp: tên Trương Tuệ Anh, là người đứng đầu, công ty bất động sản Hoàng Đô!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

- Giám đốc. Anh ra đây đi, có người gặp anh này!

Tôi là A Cố, là cánh tay phải của tập đoàn Hà Phong, mấy ngày nay từ khi nghe tin tiểu thư đã... mà thôi, thì giám đốc đã không ăn uống từ đó, nhưng đạo giàn đây nhờ có cô Diệp, nên giám đốc cũng đã bình tĩnh hơn trước, nghe nói là còn muốn giết người nữa.

Sau khi nghe tin này, tôi cũng rất sốc, có thể nói tôi cố gắng cho nước mắt chảy ngược vào trong, đối với tôi tiểu thư là một người rất tốt bụng và si tình, vậy mà đã... nhưng không hiểu sao tôi lại cảm nhận tiểu thư vẫn còn ở đây, xung quanh chúng ta!

- Cậu Cố! Cậu vào đây đi!

Tôi thật sự rất ngạc nhiên khi giám đốc cho gọi tôi vào, nhưng tôi vẫn lấy can đảm mà đi vào.

- Giám đốc cho gọi tôi!

Xung quanh bắt đầu trở nên căng thẳng, Gia Hi im lặng một hồi, A Cố cũng chẳng dám nói gì, cuối cùng cũng có người chịu mở miệng!

- A Cố! Cậu thấy tôi là một người anh tài, phải không? Tôi đã không cứu được em gái mình! Tôi đã bỏ mạng sống của em gái tôi nơi chốn đó, còn tôi thì một mình chạy trốn! Tôi nhiều lúc cứ ngỡ, nếu như mình đi theo em tôi thì sẽ thế nào?

Gia Hi sử dụng một giọng nói nhẹ nhàng, nhưng đầy rẫy sự hối hận, cậu không khóc, bởi vì nước mắt cậu đã cạn khô, cậu không gào thét vì cậu đã không còn sức lực, cái chết của Tiểu Hi là một mất mát lớn và một niềm đau khổ, nhưng mà đối với cậu chỉ có mình cậu sống lại còn đau khổ hơn..

- Thiếu gia, tôi không biết anh ấy anh bằng cách nào, bởi vì có lẽ tôi không có đủ tư cách, nhưng mà mạng sống của tôi là do thiếu gia cưu mang, nên dù cậu có như thế nào đi nữa thì tôi vẫn ở bên cậu, chắc chắn là vậy!

- A Cố! Tôi...xin lỗi!

Giọng cậu đã nghẹn ngào, và cậu ngược mặt lên, và nói:

- Cảm ơn.. cảm ơn rất nhiều!

“Có lẽ trong mỗi chúng ta, ai cũng có một sai lầm không thể nào quên được, nó gây cho chúng ta một vết sẹo lớn trong tâm hồn, nhưng hãy nhớ rằng, kẻ độc ác nhất còn có người ở bên, họ có chí chúng ta không có, họ đang ở bên bạn và và lại vết thương cho bạn từng ngày, chỉ cần bạn mở lòng với họ!...”

—————Giá trị của thanh xuân—————

- Tôi là Niên Vũ, và tôi đang ở đây cùng với mọi người bạn của tôi.. không khi này thật ám lòng... đột nhiên bầu không khí xung quanh liền tắt nắng hắng, kho tôi đề nghị tổ chức tiệc!

- Nay mọi người! Hay chúng ta tổ chức tiệc ăn mừng đi!

Tôi không hiểu, vì sao mặt mọi người lại trầm ngâm như vậy.

- Niên Vũ! Chúng ta không nên bàn về vấn đề này. Cảnh Vương nói!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 58

Đây là nhật kí của Mộc Mộc!

- Ngày 20/3, Mộc Mộc vào lớp cấp 2, một năm tràn đầy hi vọng của thanh xuân và tuổi trẻ, cứ ngỡ, ánh nắng sẽ không bao giờ bị đậm tắt nhưng không ngờ, nó lại đậm tắt sớm như vậy!

- Nay mà là Doãn Mộc Mộc phải không? Nhìn như tiểu thư mà lại vào ngay cái lớp này, đúng là xui xẻo!

Mộc Mộc ngạc nhiên, bản chất của cô vốn hiền dịu, nên chỉ biết im lặng, mọi người xung quanh đứng nhìn kịch hay!

- Ngày 24/5, là ngày thi của trường, nên tôi ôn tập hết sức cực khổ, nào là phải thật giỏi tiếng anh, thông minh và đảm đang nữa, là tiểu thư của nhà họ Doãn thì phải nấu ăn thật ngon, phải thông minh và dịu dàng! Nhưng chuyện không ngờ đã xảy đến!

7h sáng, tiếng chuông reo, báo hiệu giờ thi sắp bắt đầu, ai ai cũng ôn láy ôn đê, bỗng có hai người tiến sát gần Mộc Mộc:

- Nay Mộc Mộc tao nghe nói mẹ mà mắt không được khoẻ phải không? Vừa nãy tao thấy ai giống mẹ mà bị người ta đâm chết tại chỗ kia, xác của ta đang nằm lạnh dưới đường ngay ngã tư ấy, mà sếp đến chứ?

Bàng một giọng nói đả kích, à ta đã thành công vì khiến cho Mộc Mộc run sợ, cô bỏ ngoài tai lời mọi người mà chạy đến chỗ mẹ mình, mặc cho giờ thi sắp bắt đầu!

Nước mắt của Mộc Mộc rưng rưng trên khoé mi, cô vừa tháp thòm lo sợ, vừa kêu lớn: "Mẹ! Mẹ!", cô chạy đến bên mẹ mình khi cô nghĩ mình chẳng còn gì ngoài mẹ!

Ngay khi cô đến, một cánh tượng đậm vào mắt cô, một ngã tư không có gì ngoài mấy chiếc ô tô, người người tấp nập, đèn đỏ đèn xanh lập loè, người cô cũng đơ nhoảng ngược nước mắt!

Cô chạy hoảng loạn về trường, thở gấp gáp như đang rất tức giận, cô chỉ ai ủi mình bằng những câu:

- Minh ôn! Không sao đâu! Còn kịp mà! Chạy đi! Minh ôn..không sao...

Một trận mưa đồ ào xuống, như nước mắt của Mộc Mộc, Mộc Mộc ơi, lúc này cô hãy khóc đi, vì trời mưa sẽ không ai thấy cô đang khóc!

Lúc nãy trong đầu Mộc Mộc hỗn độn suy nghĩ, vì cô biết chắc rằng mình còn chưa chạy được nửa đoạn đường, mà giờ này thì chắc mọi người cũng thi xong, kì thi quyết định con người của Mộc Mộc, kì thi danh dự của nhà họ Doãn đã kết thúc bằng một câu nói dùa!

Ngày 25/5 lúc này tôi quay lại trường để giải quyết những thứ không "cần có" và nói lí lẽ với bọn chúng!

Trên sân thượng, gió thổi ngào ngào, mát lạnh cả người:

- Tại sao các người dám, tại sao lại dám làm như vậy, có biết như vậy là bi ôi lắm không?

Đáp lại lời nói lịch sự của Mộc Mộc là một tràn cười lớn, vỗ bụng vỗ gói mà cười!

- Mày nghĩ! Mày nghĩ lời nói của tao là sự thật sao, ngày thơ quá, tao nói cho mày biết đó là do tao cố ý, nhưng ai tin mày đây? Mày đã bị mọi người trong lớp tẩy chay từ lâu rồi mà!

Mộc Mộc nghiên kín nén con giận, cô rất tức, nhưng biết rằng hăng máu thì cũng chẳng làm được gì, nên cô cố gắng giữ những lời lịch sự nhất có thể!

- Tao nói thật loại tiểu thư ăn no sung sướng như mày thì làm được cái gì, tiền của mày nhiều quá rồi, thì chia cho tao một ít, đó là đạo sống kia mà, mày cũng sẽ thua thối, ngay bây giờ!

Cô bạn đó ngã xuống từ sân thượng trường ngay trước mặt tôi, nhưng bởi vì ngã xuống miếng tôn nên không nguy hiểm đến tính mạng, còn tôi thì bị cáo buộc và phải nghỉ học một tháng, chịu những lời đe dọa của thầy cô, bạn bè, và sự la mắng thất vọng của mẹ, tôi không chịu nổi, tôi đã dại dột định tự tử nhiều lần, nhưng không thành công! Tôi không có người bạn nào đến khi tôi ra trường và học đại học, nhưng đúng là định mệnh, tôi đã gặp người bạn đầu tiên trong đời trong buổi gặp mặt với nhà họ Hà, cô ấy không ngần ngại làm quen với tôi mặc dù đã biết quá khứ của tôi!

Cô ấy thật tốt bụng, cô ấy là người tôi rất trân trọng, cô ấy có một đôi cánh thiên sứ, tên cô ấy là: Hà Tiểu Hi!

Cậu chết rồi tôi rất buồn thật sự, có lẽ tôi đã khóc, ước gì cậu còn ở đây, người bạn đầu tiên và duy nhất! Lời nói cuối mình muốn cảm ơn cậu! Thật sự cảm ơn cậu vì đã làm bạn với mình!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59

- Nhã giao! Mau lên đây xem tin tức này, nỗi trội quá trời luôn đây! Niên Vũ háo hức, cầm tờ báo mà rực rỡ, Nhã Giao hùng hục lại gần!

- Nay Niên Vũ, tôi đang thiết kế, có chuyện gì không? Nếu không thì đừng làm phiền tôi! Nhã Giao kiên quyết, câu gắt

Niên Vũ không chịu buông tha, cùng bằng cái giọng đùa cợt đó, cậu ấy nói:

- Là về Cảnh Vương đây, nghe nói anh ta có scandal với cô con gái của nhà họ Hà, Hà Tiêu Hi đây này, cô có muốn nghe không??

Lời nói của Niên Vũ, thu hút sự chú ý của Nhã Giao, cô ấy quay sang, giật tờ báo, mắt đứng tròng, khi thấy bài báo nói về Cảnh Vương, người mà cô thầm thương!

- Ây dô, cô làm gì mạnh động thế!

- Niên Vũ! Anh biết cô gái này không?

Niên Vũ cười gian, tỏ ra thích thú, bằng giọng nói đều cợt, anh ấy chăm chọc:

- Cô đang ghen sao? Hảm???

Nhã Giao liếc nhìn, chè môi, vẩy tay và nói “tôi đây không thèm ghen với đứa con nít”

Niên Vũ cười lớn, ôm bụng cười, vỗ tay vỗ gối, cười không ngừng nghỉ, cười mà đến khó thở, điệu cười của cậu ta làm cho Nhã Giao thêm vết nhăn trên trán! Cô hỏi anh cười gì, cậu ấy trả lời:

- Cô ấy cũng trạc tuổi cô, cô ấy đã 24 tuổi rồi đó, cô nói con nít chẳng phải là cô già quá rồi sao!

Tôi ngạc nhiên và bất ngờ trước những lời nói của Niên Vũ, tôi không ngờ rằng cô ấy mà đã 24 tuổi, tôi còn tưởng Cảnh Vương là người thích mối quan hệ “trâu già gặm cỏ non” nữa cơ, cô ấy quả thật là tài sắc vẹn toàn!

- Niên Vũ, cô ấy là người thế nào? Cô gái này thật sự rất có tố chất!

Niên Vũ làm vẻ ngạc nhiên anh hỏi:

- Đây là lần đầu tôi thấy cô có ánh tượng với đối thủ của mình, thôi vậy, tôi phải kể cô nghe về tiểu sử cô ấy thôi!

- Cô ấy là Hà Tiêu Hi, số đo 3 vòng là 76-60-80. Cô ấy là em gái của Hà Gia Hi, nghe nói ông và bà Hà đã chết trong một vụ tai nạn, sau đó hai anh em tiếp quản công ty, còn cô ấy đã ra nước ngoài từ rất sớm, và thành đạt bên đó, cô biết tập đoàn sản xuất nhạc cụ Du Du Ái không? Chính là do cô ấy quản lý, cô ấy còn được phong làm “công chúa mỹ miều trong giới doanh nhân” đúng là một đối thủ nặng ký, lần này cô phải vất và rồi Nhã Giao à!

- Chắc...chắc...!

Nghe Niên Vũ nói, tôi cảm thấy lo lắng, tôi đã từng nghĩ, một cô gái hoàn hảo như vậy mà cũng có thật, chắc chỉ là “miệng nam mồ mà bụng một bồn dao găm” bởi theo tôi trong cái giới doanh nhân này, chẳng ai đối xử tốt với nhau cả, và tôi nghĩ, sau đó là một loại scandal nối tiếp về cô gái này! Đó là những suy nghĩ của tôi trước khi gặp trực tiếp cô ấy ở lễ hội ChưƠng Vũ Đài!

- Những giọt nước mắt ấy không thể nào già đổi, tôi cũng không hiểu vì sao cô ấy lại ôm chầm lấy Niên Vũ mà kêu Đại Thịnh! Nhưng tôi hiểu rằng những giọt nước mắt ấy là thật, chắc hẳn cô ấy phải gánh gồng nhiều thứ lắm, thân hình cô ấy nhỏ bé thế kia, sau này tôi với cô ấy làm bạn, tôi mới nhận ra được rằng, cô ấy rất tốt, một tâm hồn trong sáng và thánh thiện đến nhường nào

Tôi cảm thấy rất có lỗi và ây nấy khi chưa xin lỗi cô ấy một câu trước khi cô ấy lì đòi,

Sau cho cùng tôi cũng chỉ muốn nói là: ước gì bây giờ cô sống lại, tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với cô, người mà tôi luôn hướng đến, một dáng người nhô bé nhưng thật quyết tâm!

Anh nghĩ nhé: Tiêu Hi và tạm biệt...!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60

- Kim Chí tôi đến rồi này, có cần gọi gấp đến thế không? Cảnh Nam cần nhàn bước vào!

Kim Chí nghiêm túc, mặt nghiêm nghị, hai tay chống trên cằm và nói:

- Về việc của Tiêu Hi, tôi đã tìm ra manh mối người phụ nữ lúc đó là ai, và còn chuyện sợi dây chuyền mà Tiêu Hi để lại, chắc cậu cũng biết sợi dây chuyền đó phải không?

Cảnh Nam nhíu mày, mặt hoảng nhưng anh lấy lại bình tĩnh ngay sau đó và nói:

- Cậu có sợi dây chuyền này, tôi cũng có một sợi tương tự tại lễ hội ChưƠng Vũ Đài!

Kim Chí đưa ra sợi dây chuyền hình mặt con sói, xung quanh có ngôi sao và được chiếu sáng bằng một ánh đèn, trông nó rất lấp lánh và tràn đầy niềm tin.

- Đúng như tôi nghĩ, Tiêu Hi đã đến lễ hội ChưƠng Vũ Đài lúc đó, và tôi còn nghe Gia Hi kể lại, lúc còn an toàn, cô ấy có những biểu hiện rất kì lạ vào ngày sinh nhật của mình!

Cảnh Nam bàng hoàng hỏi: “Đó là những biểu hiện gì?”

- Kim Chí trả lời:

- Trước đó Tiêu Hi đã rất vui vẻ tổ chức sinh nhật của mình, nhưng rồi cô ấy về nhà với mạch gân tay bị cắt, nhưng may mắn sống sót, sau đó cô ấy ra xe và đi đến nơi của Niên Vũ, tại nhà hàng Hoàng Đô lúc đó, rồi chờ Niên Vũ về và lúc đó Gia Hi bị sốc vì chuyện của anh ấy và Dao Dao nên đã không còn tâm trí đến Tiêu Hi! Cảnh Nam tôi muốn nói điều

này cho anh biết về câu chuyện của tôi và Hà Tiêu Hỉ!

Cảnh Nam khi ngen Kim Chí kề mắt to mắt nhỏ, tỏ vẻ rất căng thẳng và lo lắng pha lẫn một chút bất ngờ, anh bặm môi, nhíu mày, và nói:

- Kim Chí! Có lẽ tôi cũng đã hiểu được một phần câu chuyện, và nguồn gốc của sợi dây chuyền này!

- Giám đốc! Tại sao cô lại suy nghĩ về chuyện đó như vậy? Gã vừa rồi khiên cô bận tâm sao?

- Không đâu A Nhĩ, tôi lại cảm thấy hứng thú với hắn thì đúng hơn, thật ra tôi còn lưu luyến về cậu ấy, đúng là không thể nào bỏ được!

- Tổng giám đốc, tôi nhất định sẽ ủng hộ cô hết mình bởi vì cô đã cho tôi một con đường để sống!

Cô ấy mỉm cười, hình ảnh của cô ấy được phản chiếu lại trong kính xe, đúng là một mỹ nhân!

- Tôi nói rồi! Ta về rồi đây tập đoàn thân yêu!

Niên Vũ áo vest lịch lãm đi vào cùng với một bầu không khí tươi vui, nhộn nhịp, anh ấy cười rất tươi vì lâu lắm rồi mới thấy lại nhân viên của mình!

- Chào giám đốc! Anh về rồi à!

- Chào mọi người, cảm ơn vì đã cố gắng khi tôi vắng mặt, tôi rất cảm kích!

- Vâng, không có gì đâu à, tổng giám đốc quá khen!

Chào hỏi, vui vẻ một lúc, Niên Vũ lên lầu, tàng làm việc của giám đốc tập đoàn, anh mở cửa ra thì thấy Kim Chí và Cảnh Nam ở đó, anh bất ngờ hỏi:

- Hai người làm gì ở đây vậy?

Họ không đáp lại, mà chỉ trầm ngâm, Niên Vũ cũng không dám nói gì, anh mới đưa sợi dây chuyền ra mà nói: "cậu biết sợi dây chuyền này mà phải không?"

Niên Vũ sụng lại một hồi, mặt ngơ ngác mà nói:

- Sợi dây chuyền này tôi không biết, sao lại hỏi tôi?

Kim Chí cười rất nhẹ nhõm, nghiêng mặt và nói:

- Tôi cũng đoán vậy, mà thôi!

Cảnh Nam lại gần, nhặt lên một tờ danh thiếp, cậu thắc mắc hỏi:

- Tờ danh thiếp này của cậu à Niên Vũ?"

Niên Vũ trả lời:

- Đây là của Trương Tuệ Anh, giám đốc của công ty bất động sản Hoàng Đô.

Kim Chí bật dậy:

- "Trương Tuệ Anh sao?"

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Sau vẻ bàng hoàng của Kim Chí, ai ai cũng đều giật mình vì cái vỗ tay xuống bàn của anh! Cảnh Nam nhíu vai, chớp mắt và hỏi:

- Anh bị gì vậy? Có cần hốt hoảng đến thế không? Trương Tuệ Anh là ai? Người nào có mì lực đến vậy?

Niên Vũ cũng bàng hoàng mà hỏi: "có chuyện gì sao Kim Chí?"

Kim Chí tỏ vẻ nghiêm trọng, anh trầm ngâm và có vẻ nể phục, bằng giọng điệu bất ngờ pha lẫn tôn trọng anh nói:

- Mọi người có biết tam tộc của đất nước này là ai không?

Cảnh Nam chen ngang mà trả lời:

- Có! Nghe nói họ là những người rất có quyền lực, nhưng mà tôi chỉ biết có tam tộc Băng gia, còn nhị tộc và nhất tộc thì tôi không biết!

Kim Chí nói:

- Đúng vậy, tam tộc chính là Băng gia, thống trị thế giới ngầm, và Băng Minh Di chính là đứa con gái cả của Băng gia, là gia tộc mà chúng ta muốn lật đổ! Còn về nhị gia và nhất gia, họ

rất kín tiếng nhưng tôi có thông tin chính xác về họ, nhị tộc Lưu gia, gia tộc này kín tiếng đến nỗi mà chỉ biết được một người tên Lưu Dương Giai, thân thế cô ta trong tộc còn chưa biết rõ!

Niên Vũ bàng hoàng, khi nghe đến đây át hẳn anh cũng thừa thông minh để hiểu, nhất già là ai, anh bén mảng trả lời:

- Nếu như vậy, nhất tộc chính là Trương già!

Kim Chí quay mặt sang, khoanh tay, anh gật đầu và nói:

- Đúng vậy, nhất tộc Trương già, tôi chưa gặp ai của gia tộc họ Trương, thậm chí tôi có thông tin rằng chỉ có những người lãnh đạo đất nước mới gặp được họ “một vài” lần, nghe nói họ rất ít ở nước mình, chủ yếu sống ở nước ngoài!

Cánh Nam nghe đến đây mới thắc mắc và nói cũng đâu có gì liên quan đến chúng ta, sau đó anh đã nhận được một bài giảng đến từ Kim Chí. Kim Chí bỗng tức giận, anh quát mắng luyên thuyên:

- Thật sự nếu như Niên Vũ đã biết được một người trong Trương già, thì có nghĩa là Trương già đang bắt đầu “hành động”! Tôi còn nghe tin Lưu già và Băng già cũng đang có động tĩnh, chúng ta phải nhanh chân lên, nếu như Trương già biết được, Niên Vũ là một trong số chúng ta, thì chưa được nửa ngày, chúng ta sẽ “biến mất”

Cánh Nam và Niên Vũ nghe đến đây liền nuốt nước bọt, nhúm mày, sự hoảng loạn thể hiện rõ trên khuôn mặt, không khí bao trùm bàng một áp lực nặng nề đến từ ba người, bỗng có một mùi hương thoang thoảng bay ngang, bên ngoài có người gõ cửa:

- Giám đốc, có người đến tìm cậu!

Cả ba nhìn nhau, Kim Chí gật đầu, Niên Vũ bèn cho người vào!

Cánh cửa mở ra và một giọng nói phát ra:

- Mọi chuyện là như vậy sao? Thị ra các người đang âm mưu chuyện này, nếu vậy tôi cũng muốn giúp!

- Niên Vũ ngạc nhiên: Nhã Giao là cô sao!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 62

Nhã Giao bước vào, hai tay bắt chéo, mặt có nghiêm túc và nói:

- Tôi biết hết mọi chuyện rồi, Niên Vũ nếu thật sự tình thế là vậy thì tôi cũng muốn giúp, tôi muốn đòi lại công bằng cho “cô ấy”

Cánh Nam khuyên răn, vỗ vai Nhã Giao, anh ấy nói:

- Nhã Giao, chuyện này nếu như bị phát hiện, cái mạng và gia đình của chúng tôi không biết có thể tồn tại hay không! Chuyện này rất nguy hiểm khi đụng đến tam gia tộc, tôi không muốn cô bị ảnh hưởng!

Nhã Giao nhất quyết không nghe, cô đẩy tay Cảnh Nam xuống, mặt kiên quyết cùng khí chất dũng dạc và lời lẽ thẳng thắn:

- Tôi hiểu rõ, nhưng mà đối với tôi tam gia tộc không phải là mối nguy hiểm vì vậy_____

Nhã Giao chưa kịp nói dứt câu, Kim Chí cất lớn, vỗ tay xuống bàn xem như rất tức giận, anh ấy nói cáu:

- Cô có biết mức độ nguy hiểm của tam gia tộc không? Làm sao cô có thể chống lại bọn họ, nếu như cô là thành viên thật sự của một trong tam gia tộc thì sẽ khác, đừng nói nhiều!

Bầu không khí nghẹt thở, Nhã Giao im lặng trong sự không khuất phục, hai tay cô nắm chặt, cô quát lớn lại:

- Anh thi biết cái gì! Anh có biết tôi tôn trọng Tiểu Hi đến mức nào, cô ấy chết mà không tìm thấy xác, đối với tôi cô ấy không phải một người bạn bình thường, mà là một người tôi rất kính trọng và tôn trọng! Nếu bây giờ tôi chống lại tam gia tộc thì sao? Nếu bây giờ tôi chết thì sao? Nếu là vì cô ấy thì tôi sẽ cảm nhận mà không chịu khuất phục!

Ai ai trong căn phòng đó đều nhìn Nhã Giao, cô ấy thật đẹp đẽ làm sao, tốt bụng đến nhường nào, cô ấy thật can đảm và quý trọng bạn bè, đó là suy nghĩ của mọi người lúc đó, sau khi cô ấy nói ai ai cũng đều im lặng vì sự mâu thuẫn trong lòng họ!

Kim Chí trầm ngâm không biết nói gì, không ai có can đảm lên tiếng cho chuyện này, đột nhiên Niên Vũ lên tiếng:

- Nhã Giao, nếu cô muốn tham gia thì tôi sẽ kể cho cô nghe câu chuyện của tôi và những gì tôi nghe được trong lúc nằm viện, sau đó cô hãy quyết định lại. Nếu như cô có can đảm thì chúng tôi cũng sẽ không nói lời nào, bằng không cô có thể như không nghe thấy chuyện này, tiếp tục sống cuộc sống bình yên của cô!

- Thật ra tôi...

Sau khi nghe xong câu chuyện Nhã Giao sững sờ, cô như ngã quy xuống đất, cô ôm mặt khóc rất nhiều, nhưng..đó là những giọt nước mắt của hạnh phúc, tại sao ư? Xem tiếp đi rồi biết!

- Nhã Giao lau chùi nước mắt, đứng lên cô cười mà nói:

- Nếu vậy thì tốt quá, tôi thật sự cảm ơn cảm ơn cậu rất nhiều Niên Vũ, cảm ơn vì đã kể cho tôi nghe chuyện này. Tôi suy nghĩ rồi, tôi sẽ tham gia cùng các cậu!

Kim Chí đứng lên, tiến lại gần Nhã Giao:

- Tôi cũng đã đoán trước được chuyện này, thời được rồi, tuy cô thôi, chúc mừng cô đã tham gia cùng chúng tôi, Nhã Giao!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Người ta nói, tình yêu là một cái gì đó mà chúng ta không thể điều khiển! Vì sao ư? Quan điểm của mỗi người khác nhau, nên quan điểm về tình yêu của họ cũng khác!

Còn đối với tôi, tình yêu là cảm xúc yêu thương, là thứ gắn kết trái tim của mình với đối phương, nó luôn là sợi dây dẫn lối cho đoạn đường mà chúng ta đi, vì nó dẫn lối cho chúng ta nên ta không thể điều khiển nó! Nếu bạn có thể điều khiển được tình yêu của bạn, thì đó đích thực không phải là tình yêu!

- Tuệ Anh! Chuyện mà con tìm hiểu dạo này như thế nào rồi? Có gặp được cậu ấy chưa?

- Con gặp được rồi mẹ, người đó hiện tại đang ở rất gần con! Con sẽ cố gắng hoàn thành tâm nguyện của mẹ!

Trên mặt bà áy hiện rõ những nếp nhăn, nét mặt ủ rũ mà buồn bã còn tô màu cho những nếp nhăn đó đậm thêm, bà áy nói:

- Thật ra tâm nguyện của mẹ chính là.....

- Mẹ à! Con no rồi! Con đi đây! Khoảng tối con sẽ về!

- Con đi đâu vậy Tuệ Anh?

- Con đi đến chỗ người đó!

Tuệ Anh bước ra khỏi phòng, cánh cửa đóng sầm lại, bỏ lại người mẹ trong căn nhà rộng lớn và xa hoa kia! Bước bao ánh đèn trong căn phòng, nhưng cũng không sáng bằng có con khỉ ở đây với mẹ!

Tại công ty

- Thi ra mọi chuyện là vậy! Tôi cũng đã hiểu kế hoạch cụ thể của các cậu, nếu được tôi cũng sẽ giúp và khoảng thông tin .....Nhã Giao nói chưa kịp dứt câu, bên ngoài đã ồn ào, hỗn loạn!

- Cô Trương! Cô không thể vào đây! Giám đốc đang nói chuyện chưa có sự đồng ý cô không thể vào!

- Bên ngoài có chuyện gì vậy? Niên Vũ anh ra xem xem!

Niên Vũ mở cửa ra, anh ngay ngắt khi thấy Tuệ Anh đứng đó, vẫn khí chất tiêu thư khuê cát như ngày nào! Anh hốt hoảng nói:

- Tuệ Anh! Cô là Trương Tuệ Anh! Tại sao cô lại ở đây?

Lời nói của Niên Vũ đã thu hút mọi người, về nhất tộc Trương già quyền lực hơn thản hon thánh!

Không nói gì nhiều Tuệ Anh bước vào trong! Khi cô bước vào, khiến ai cũng “ngây ngất” vì cô có mái tóc vàng óng và đôi mắt xanh dương, cứ như một cô công chúa khí chất mang vẻ đẹp của tiên của trời, quá đỗi mĩ lệ! Nhưng.....chuyện đó không phải là vấn đề, Kim Chí mở to mắt, anh ấy không kiềm được mà nói:

- Tiêu Hí! Sao cô lại ở đây! Cô chưa chết sao!

Ai ai cũng rung mình trước câu nói của Kim Chí, Nhã Giao rung rung nước mắt, không kiềm được cô ôm chầm lấy Tuệ Anh!

- Tiêu Hí! Tiêu Hí! Đúng là cô rồi!

Bầu không khí pha lẫn bởi một chút bất ngờ, sợ hãi, hoài nghi và hạnh phúc!

Không khí chưa kéo dài bao lâu thì...

Tuệ Anh đẩy Nhã Giao ra khỏi người mình, cô dùng giọng điệu “răng đe” mà nói:

- Từ khi nào mà nhất tộc Trương già lại có thể động chạm tuy tiện như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Nhã Giao bèn chạy ra, cô ngỡ ngàng mà nói:

- Tôi thật sự xin lỗi! Cô áp úng mồm mòi, trong có vẻ đang rất sợ hãi.

Tuệ Anh nhìn Nhã giao bằng nửa con mắt, khoanh tay tiến lại gần, hai tay cô đặt lên cầm Nhã Giao, cô nhéch mép cười:

- Một người con gái thô lỗ xông vào người khác như cô, lại không biết thân phận, lại sờ hữu một nét đẹp tuyệt vời như vậy, cô tuyệt quá rồi còn gì!

Nhã Giao cứng họng, người cô run run như không biết chuyện gì đang xảy ra trước mắt, Tuệ Anh tiến tới, cô càng lui lại gần đến sát méo bàn! Cuối cùng, Kim Chí lên tiếng:

- Chúng tôi thật sự xin lỗi cô Trương, cô có thể bỏ qua cho chúng tôi lần này được không!

Tuệ Anh nhìn qua Kim Chí, cô nhìn từ chân đến đầu anh chàng, cuối cùng cô quay mặt và ngồi xuống sofa!

- Hôm nay tôi đến đây là muốn thu nhận Niên Vũ đến Trương gia làm việc, còn là việc gì thì tôi cần phải nói chuyện riêng với cậu ấy.

Cô nói mà ai cũng há hốc mồm mắt mờ to, ai ai cũng bàng hoàng và ngạc nhiên! Niên Vũ lên tiếng:

- Tôi thật sự không thể nhận yêu cầu này!

Tuệ Anh cau mày, quay sang, mùi nước hoa nhẹ nhẹ nhưng rất quý phái:

- Anh bắt buộc phải đến đó, và hãy cho tôi biết lí do vì sao anh lại từ chối

- Thứ nhất cô đến quá đột ngột làm tôi không hiểu nỗi chuyện gì, thứ hai cô quá lỗ mãng, tôi không thích như vậy, thứ ba tôi đang có công ty riêng, tôi cũng phải kinh doanh công ty của mình!

Sau khi nghe Niên Vũ giải thích, Tuệ Anh cười lớn, cô cười không ngót, Niên Vũ hỏi liệu rằng lời nói của tôi có gì đáng cười, Tuệ Anh đáp lại: "Anh hài hước thật, anh nghĩ liệu rằng công ty của anh sẽ còn hay sao, nó sẽ sát nhập vào Hoàng Đô của tôi, còn về tính cách của tôi thì tôi nghĩ chắc anh cũng không dám nói lời thứ hai, vì tôi không thích một người biết quá nhiều, và lầm chuyện như anh, cứ an yên ở đó là chủ cùn đáng yêu bên cạnh tôi là được!"

Mọi người đều khá bất ức trước sự độc tài của cô nàng, Nhã Giao cúi mặt xuống, một tay ôm tay còn lại, không hó hé một lời, Kim Chí cau mày tỏ vẻ rất tức giận! Bỗng bên ngoài có người đi vào:

- Niên Vũ! Tôi đến thăm cậu đây!

Lời nói của cô ấy thu hút sự chú ý của mọi người, Niên Vũ lên tiếng mà nói:

- Bằng Minh Di!

Tuệ Anh xoay sang, Minh Di tiến tới, ai cũng khoanh tay, hiên ngang:

- Ày da! Thì ra là quý cô Bằng Minh Di!

- Ày da! Thì ra là quý cô Trương Tuệ Anh!

(Khúc này là nói lòng lời vào nhau)

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Nếu bạn ở đó thì sao? Hãy tưởng tượng bạn đang trong một căn phòng kín, bên trong có hai người đang đấu với nhau một người dùng súng, một người dùng tên, và bầu không khí căng thẳng và rất rất đáng sợ, đó là câu chuyện của anh chàng Niên Vũ nhà ta...

- Tại sao cô lại đến đây Tuệ Anh, con gái kế nghiệp danh giá của nhất tộc Trương gia sao lại ra mặt trước công chúng? Cô đang tính kế gì vậy!

Tuệ Anh bàng gióng nói chậm biến, cô cười nửa mồi và bảo:

- Vậy từ khi nào mà "con chuột trong cái cổng chưa đóng thuế" lại ở đây?

(Ý là nói người làm ăn bắt hợp pháp phải chui tránh né người khác)

- Tôi đến đây thì liên quan gì đến cô, mà tôi nói luôn tôi đến đây là để gặp mặt vị hôn thê của tôi!

Minh Di nói đến đây thì Tuệ Anh cười ché giều, cô bàng phong thái ché giều, "buồn nôn" mà nói:

- Vậy có nghĩa là một con chuột công đang gặm một con chuột công khác sao? Đúng là hai con chuột đang giúp đỡ lẫn nhau, tôi có nên tung hô cô không!?

Nói đến đây, Minh Di đỏ mặt, trừng mắt nhưng cô khôn nói gì thêm mà ngoảnh mặt bỏ đi, chưa kịp nói câu gì, cô hùng lực bỏ đi trong sự tức giận!

- Không biết, chuyện gì đang xảy ra nữa đây, mà mình mới để ý không biết từ lúc nào Kim Chí đi đâu mất, không thấy bóng dáng, cậu ấy ngại gặp mặt Minh Di sao, Niên Vũ thầm

nghi??

Tuệ Anh quay sang, đặt ngón tay lên miệng Niên Vũ, cô cười mỉm

- Suy! Nhớ giữ bí mật hôm nay ta gặp nhau nhé, cậu nên giữ lời đấy, và đừng khiến tôi phải xin lỗi thêm lần nào!

Nói xong cô ấy bỏ mặc đi, cái cảm giác này khiến tôi thấy thật khó chịu, cái câu nói cuối cùng của cô ấy “đừng khiến tôi phải xin lỗi thêm lần nào” khiến tôi cảm thấy thật chạnh lòng, một cảm giác muôn thốt lên lời xin lỗi nhưng có quá nhiều vướng bận, đôi lúc tôi tự hỏi khi nào sẽ gặp được tri kỉ, người đó là ai, có ngoại hình thế nào? Tính cách ra sao? Tôi không hiểu một người chưa trải lòng cảm giác yêu thương một người, lại thấy tiếc nuối khi một người con gái bỏ đi, có lẽ tôi quá yếu đuối rồi chẳng??

.....

- Gia Hi! Lời hứa giữa chúng ta lúc đó, anh còn nhớ chứ? Dao Dao hỏi.

- Nó vẫn còn có hiệu lực mà Dao Dao, cô không cần lo!

Dao Dao gương mặt đượm buồn, cô nói khẽ:

- Anh đã phải chịu quá nhiều tổn thương, nếu thành công tôi sẽ bồi thường anh thiệt thòi đáng!

Gia Hi trầm ngâm một lúc, sau đó anh ấy quay ghế sang nói:

- “Đối với anh, phần thưởng lớn nhất là trái tim của Diệp Dao Dao!”

THÔNG BÁO:

- Vì đang thời gian thi nên không thể ra chợt nhiều, xin lỗi nhé!!!!!! Yêu độc già!!!!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

- Gia Hi! Em..m... Em muốn nói là.....

- Thôi được rồi Dao Dao, từ trước đến giờ là anh có lỗi, kể cả lúc em còn làm ở nhà họ Hà, anh đối xử với em cũng không tốt, vì vậy anh mới là người phải xin lỗi và mong em tha thứ, em không cần ấy nấy như vậy, chuyện này cũng là do anh tự quyết, không có liên quan gì đến em đâu, tất cả là do anh!

Gia Hi không đợi Dao Dao nói, cắt ngang lời nói của cô, dường như anh không muốn nghe cô ấy nói “chuyện đó”!

Có! Có! Có!

- Giám đốc có người cần gặp anh! Đang đợi anh ở dưới lầu, có cần tôi nói một tiếng...

- Được rồi, A Cố! Cậu nói người đó đợi tôi sẽ xuống liền!

- Vâng! Giám đốc, tôi sẽ nhắn lại với họ.

- Dao Dao! Em đợi đây một lát, anh sẽ quay lại.

Dao Dao trầm ngâm, ngâm ngùi im lặng, mặc cho Gia Hi ra khỏi phòng, một con gió lướt ngang tấm rèm cửa sổ, như đang an ủi một cô gái “đãm nước mắt”, gió đang thấy ai đang khóc chăng?

Gia Hi bước xuống lầu, anh ngạc nhiên khi thấy “người đó”. Anh bèn hỏi tại sao anh lại đến đây, người đó trả lời rằng:

- Tôi đến đây tìm vị hôn phu của tôi, Diệp Dao Dao!

Tại Băng giá

Trong một căn phòng đầy sang trọng, nào là đồ cổ, nào là vật giáp vàng, nào là kim cương, đá quý, trên chiếc ghế to lớn kia, ông ấy ngồi như một ông hoàng, tay trái chống tay, tay phải hút giang dờ điếu xì gà!

- Ba! Con mới gặp được cô ấy!

Băng một giọng hơi khàn và khó nghe, băng phong thái uy nghiêm, ông ấy nói:

- Cô ấy! Cô ấy là ai!

- Thưa ba! Đó chính là Trương Tuệ Anh, con gái của Trương Quân Nhân và Ninh Lệ! Là người của Trương gia!

- Người của Trương gia? Hử! Ta gặp người của Trương gia đã khó, mà bây giờ lại tự mình hiện hình, lại đến chỗ của Ngô Niên Vũ! Đúng là như ta dự đoán!

Mình Di ngẩng mặt, toát lên vẻ sợ hãi và đầy lo âu, cô lấy can đảm hỏi ông ấy:

- Ba! Ba nghĩ chuyện của 15 năm trước lại tái diễn thêm một lần nữa!

Ông ấy mặt nghiêm nghị, sử dụng ánh mắt không mấy dẽ chịu nhìn Minh Di, bèn thở khói của điếu xi gà, ông vẩy tay kêu gọi người hầu rót rượu:

- Minh Di, con hãy nhớ cho ba một điều rằng:

- "Thế giới có hình hài như một ốc xoáy, nó len lén trong từng cử chỉ, hành động, cuộc sống của ta, không có kẻ thua và kẻ chiến thắng chỉ có kẻ bị cuốn vào ốc xoáy, một vòng tròn của thế giới và kẻ ngồi nhâm nhirc ly rượu vang trên tay mà thôi!"

Minh Di cúi đầu:

- Con xin lỗi! Con không nên dễ bị lây động như vậy!

- Không sao! Không sao! Böyle giờ ta có việc bận, đi ra trước đi!

- Vâng!

Minh Di bước đi, hai tay nắm chặt, cô cười nửi miệng và nói thầm:

- Ốc xoáy sao? Nếu nó có thật tôi muốn xem hình hài nó thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

- Mộc Mộc! Anh đến thăm em đây, em đâu rồi Mộc Mộc?

Cảnh Vương bước vào căn phòng trắng tinh khiết, ngay góc tường có một cô gái nhỏ bé xinh xắn đang khóc dài hai hàng mi trên má, cô cúi xuống, tóc phủ kín mặt.

- Mộc Mộc em lại như thế rồi, em ngẩng mặt lên nào, noi này rất sáng và tràn đầy hi vọng. Cảnh Vương tiến lại gần, an ủi Mộc Mộc, nhưng cô ấy quyết không nghe!

- Từ lúc đi từ bệnh viện về, cô ấy cứ như vậy như là gặp chuyện gì rất kinh khủng, cô ấy nép mình lại trong rất sợ hãi, chẳng có ai có thể lại gần bao gồm cả tôi..

Cảnh Vương tiến lại gần, anh dịu dàng đặt tay lên đầu Mộc Mộc, cười nhẹ nhàng xoa đầu cô ấy, khung cảnh ấy như trong mơ, rất đẹp và đỗi dịu dàng nó tràn đầy tình yêu thương.

- Mộc Mộc, dù có ai làm em tổn thương hay sợ hãi, khiến em khóc hoặc tức giận đừng ứ rũ má hãy nói cho anh, anh sẽ giúp và xoa dịu nỗi đau nó cho em, còn nếu em không nói thì hãy trốn trong phòng và khóc thật to sau đó cứ lại đây với người em tin tưởng! (Mộc Mộc anh không thể xoa dịu em bằng những lời lẽ thật thân mật hoặc ôm em trong lòng, bởi vì hiện tại anh không có đủ tư cách...) [Đây là tiếng lòng của Cảnh Vương]

Cô ấy không nói gì hết, không biết là cô ấy không bận tâm, không có đủ can đảm hay là không nghe thấy Cảnh Vương nói, nhưng cô ấy vẫn im lặng như vậy, vẫn cúi mặt xuống không đam ngẩng lên.

- Mà thôi..anh có mang một đoá hoa đến, anh đặt lên giường của em, nếu như em muốn thì hãy đặt nó ở nơi nào nhiều ánh sáng nhé, anh về trước đây!

Cảnh Vương bước ra khỏi phòng, cánh cửa đóng sầm lại, một cơn gió thổi nhẹ ngoài kia, đoá hoa vẫn rực rỡ sắc màu, mây vẫn trôi và gió vẫn thổi chỉ có cảm xúc của con người thay đổi mà thôi!

- Sao rồi Cảnh Vương hôm nay con bé có đỡ hơn chút nào chưa, bác lo quá!

- Cô ấy vẫn như vậy thôi bác à, nhưng mà cô ấy không còn đẩy con ra như mọi lần nữa, chắc cô ấy cũng đã hiểu được đôi chút, con nghĩ bác nên quan tâm cô ấy nhiều hơn và trông chừng cô ấy, còn con sẽ tìm ra nguyên nhân!

- Được rồi Cảnh Vương, cảm ơn con rất rất nhiều!

Tại chỗ của Niên Vũ

- Kim Chí, anh đi đâu từ nãy giờ vậy, lúc Minh Di đến anh trốn mất tích.

- Truyền này tôi sẽ giải thích cho mọi người vì sao tôi và Băng Minh Di không thể gặp mặt sau!

Niên Vũ thở dài anh nói:

- Thôi bỏ qua đi Gia Hi vừa mới điện cho tôi, anh ấy nói chuyện này nhất định có liên quan đến cuộc bắt cóc vào mấy tháng trước, anh ấy sẽ đến ngay!

Kim Chí ngay người, anh ấy nói:

- Thật sao, chúng ta lại có thêm manh mối à!

- Đúng vậy, nhưng mà để họ đến mới bước!

Cánh cửa mở ra, ở ngoài là Gia Hi cùng với Cảnh Vương, họ đi vào cùng nhau

- Anh hai, sao anh lại ở đây? Cảnh Nam cùng hỏi.

- Anh muốn nói chuyện với Niên Vũ, lại hay gặp Gia Hi ngoài công!
- Thôi được rồi mọi người ngồi xuống đi, chúng ta có chuyện cần nói, Kim Chí bảo

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

- Gia Hi nói đi, tôi sẽ lắng nghe anh nói đây. Niên Vũ đáp
- Vào lúc này, tôi có gặp vị hôn phu của Dao Dao, tôi thật sự rất bất ngờ, vì người đó không phải là một người tầm thường, hắn ta chính là Trịnh Lạc Kiên.

Kim Chí mặt hoài nghi, đặt tay lên cằm

- Trịnh Lạc Kiên, tôi có biết anh ta và tôi cũng biết đó là vị hôn phu của Dao Dao rồi, mà trọng tâm chính là gì chứ?

Niên Vũ mới đáp lại:

- Họ Trịnh không phải là gia tộc nằm trong tú tộc không ngai phải không? Có quyền thế như vậy cơ mà, anh nghĩ sao về chuyện một trong tú tộc không ngai lại đến nhà Gia Hi?

Kim Chí mặt lo sợ, anh hốt hoảng:

- Ý cậu nói là tú tộc không ngai đã biết được chuyện của chúng ta? Và họ đã bắt đầu hành động?

- Đúng vậy, nhưng mà tôi cũng không chắc chắn có thể là họ đã thấy một điểm nào bất thường, chưa mò tới chúng ta đâu, hoặc ngày hôm nay cũng có thể chỉ là trùng hợp khi mà Trương Tuệ Anh đến đây và Trịnh Lạc Kiên đến nhà của Gia Hi!

Nhã Giao, áp úng, bàng hoàng, cô bèn xen vào:

- Cho tôi hỏi tú tộc không ngai là gì vậy? Họ có quyền lực thế nào?

Cảnh Nam đáp

- Tú tộc không ngai là những gia tộc có quyền lực và có thể chống lại sức mạnh của tam tộc Trương-Lưu-Băng, họ chính là Trịnh-Ngô-Hà-Tô.

Nhã Giao ngạc nhiên, cô chỉ tay về phía Gia Hi

- Gia Hi chẳng lẽ anh cũng nằm trong tú tộc không ngai?

Gia Hi bèn gật đầu!

- Mà thôi, chuyện này cũng đừng nhắc đến làm gì, tôi sẽ kể tiếp câu chuyện cho mọi

người nghe

- Lúc đó, tôi cũng đầu khẩu với hắn một lúc vì lúc đó Dao Dao đang ở tầng trên nhà của tôi, và tôi biết được rằng hắn ta đã theo dõi Dao Dao vì hắn ta có nói “Tôi đến tìm vị hôn phu của tôi”

Gia Hi nói mà ai cũng giật mình, Niên Vũ tập trung lắng nghe, Kim Chí nhìn mặt rất đậm chiêu. Cảnh Nam bèn hỏi

- Vậy chẳng lẽ vụ bắt cóc Tiêu Hi cũng liên quan đến anh ta? Bởi vì theo Tiêu Ý mục tiêu là Diệp Dao Dao mà anh ta thì lại rất có khả năng đó!

- Đúng vậy, Cảnh Nam tôi cũng rất hoài nghi anh ta, nhưng chưa phải đâu, mọi chuyện còn chưa dừng lại ở đó!

- Tôi còn thấy anh ta mang một sợi dây chuyền có mặt con sói như sói mà chúng ta tìm thấy, cũng như là sợi của cậu tìm thấy ở lễ hội Chưong Vũ Đài!

CÁI GIỜ? Ai cũng đồng thanh rất bất ngờ, bây giờ có lẽ mọi chuyện đã liên kết lại với nhau, Niên Vũ lên tiếng

- Vậy là tất cả đã rõ, manh mối là ở lễ hội Chưong Vũ Đài lúc đó, ở lễ hội lúc đó chúng ta đã đưa ra giả thuyết là Tiêu Hi có mặt ở nơi đó, và ở đó là do Cảnh Vương đã cầu hôn Mộc Mộc lúc đó quá loạn, báo chí chen lấn, chắc là do chúng ta bọn họ không để ý làm rò rỉ sợi dây chuyền? Rồi Cảnh Nam đã nhận được? Chúng ta phải lật lại thông tin ai đã tham gia và tìm ra manh mối, việc này thì chắc phải giao cho Cảnh Vương

Cảnh Vương nghiêm túc, gật đầu, cậu ấy còn nói thêm

- Sắp đến lễ hội Chưong Vũ Đài nữa rồi, lần này là do tập đoàn của anh tổ chức phải không Niên Vũ?

- Đúng vậy, từ lúc đó đến nay, chúng ta phải chuẩn bị thật tốt để đón tiếp “nhân tài”

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(cham)Net**.

Chương 69

- Ông bà nó à, Niên Vũ đã lớn như vậy rồi, có nên nói cho nó biết sự thật không?

Bà của Niên Vũ (Y Phu) ông ấy trầm ngâm, ngồi trên sofa đọc báo, thở dài:

- Tôi nghĩ chưa đến lúc, khi nào nó cưới Minh Di về thì hãy nói nó nghe, lúc đó tôi nghĩ nó sẽ có một chỗ dựa tinh thần hơn.

Bà ấy gật đầu, nhất trí, nhìn Y Phu mỉm cười:

- Chúng ta cũng đã già rồi chớp mắt đã qua 15 năm, tôi nhớ cái ngày đó vào 15 năm về trước, thật kinh khủng làm sao. Haizz

Bà ấy thở dài, gương mặt tiếc nuối và tốn vã đè chừng đặt tay lên má lắc đầu:

- Bà không cần phải lo, tôi nghĩ với sự giúp đỡ của "cậu ấy" giờ doanh nhân sẽ an toàn!

Bà ấy gật đầu, mỉm cười khe khẽ, tay đặt lên tay Y Phu. "Tôi tin Niên Vũ!"

————— Tại tập đoàn của Niên Vũ —————

- Không biết với quyết định của Trương Tuệ Anh mình phải ứng xử thế nào, chuyện này thật khiến người ta đau đầu, và còn chuyện của Hà Tiểu Hi nữa!

Niên Vũ nhìn ra cửa sổ, thấy một đám mây trôi lèn bờn, nó không cần chuyển động chỉ cần gió thổi nó đi, cậu ấy đặt tay che khuất đám mây, bàn tay to và lốm xốm:

- Cho dù bầu trời đang được điểm màu bởi những đám mây, nhưng rồi sẽ có lúc nó trôi đi khỏi gió, và lúc đó bầu trời lại rõ ràng, giống như chuyện tình yêu vậy, không ai có thể níu chân một người mãi mãi được!

Cậu ấy đặt hai tay xuống bụng, cười mỉm:

- Thôi vậy cứ ngáy bầu trời trước đã, bởi vì ngay lúc này nó còn đẹp thế mà!

Bỗng có một cuộc điện thoại reo lên từ phía điện thoại của cậu ấy, Niên Vũ nhấc máy Alo, dây dây bên kia là giọng của một người đàn ông!

- Xin chào cậu, có phải cậu là Ngô Niên Vũ không?

- Đúng rồi! Anh là ai?

- Tôi là A Nhĩ là thuộc cận của Trương tiểu thư, cô ấy gọi điện để hỏi về quyết định của anh.

Niên Vũ nhíu mày, thở dài phẩy tay

- Mới có 3 ngày thôi mà, sao không cho tôi thời gian lâu hơn vậy?

- Thưa anh, đối với tiểu thư chúng tôi, chờ đợi đã là một sự si nhục, phiền anh đưa ra quyết định!

- Thời được rồi, tôi đồng ý, nhưng mà tôi muốn được thử việc một tháng có được không?

Bên dây dây bên kia bỗng im thin thin, một lúc sau có tiếng phản hồi:

- Tiểu thư của chúng tôi đã đồng ý, phiền anh ngày mai đến!

Niên Vũ tức giận, quát lớn:

- Nữa mà có điện thoại hãy nhớ để lại hồn của máy anh giữ máy, bất lịch sự quá!

- "Tít! Tít! Tít"

- Lại còn tắt ngang nữa chứ, mà quan trọng hơn ngày mai đã bắt đầu kế hoạch rồi!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Cô Trương, anh ấy đã đồng ý đến đây rồi, cô có gì cản dặn nữa không?

Cô ấy ngồi trên chiếc ghế như một bà hoàng, tay chống lề má, vẫy chân, và nói:

- Được rồi A Nhĩ, anh làm rất tốt!

A Nhĩ là thuộc cận của Tuệ Anh, anh ấy áp ứng bàng hoàng có nên hỏi không, cuối cùng anh ấy quyết định:

- Thưa tiểu thư, tôi có thể hỏi cô một câu hay không?

Tuệ Anh ngược mắt nhìn anh ta:

- Câu hỏi đ!l!

- Thưa tiểu thư, tại sao tiểu thư lại chú ý đến anh ta như vậy?

Tuệ Anh trầm ngâm, không nói lời nào, mắt nhìn A Nhĩ:

- Tại vì đối với tôi anh ta là một người đặc biệt!

A Nhĩ cúi đầu, xin cảm ơn, và anh im lặng không nói lời nào, anh thầm nghĩ:

- Vậy mà anh ta lại phủ nhận điều đó mà không ngộ nhận, hay là vấn đề nằm ở tiểu thư?

Bên ngoài có tiếng gỗ cửa, người đứng bên ngoài là một người phụ nữ tầm 50, bà ấy mặc chiếc áo dài, khoác trên vai một chiếc khăn choàng, trên cổ đeo một sợi chuyền ngọc trai:

- Mẹ! Sao mẹ lại đến đây? A Nhĩ đỡ phụ mẫu ta vào nhanh!

Bà ấy ngồi gần Tuệ Anh, nắm lấy tay cô nàng:

- Con gái, mẹ nghe nói con đã tìm được cậu ấy và ngày mai cậu ấy sẽ đến đây làm phái không? Cơ định cho cậu ta làm chức vụ gì, đừng bị những uất hận trong quá khứ mà làm chuyện gì dại dột nhé!

- Mẹ à! Con biết rồi, mẹ không cần phải lo, tối nay con đã bao một nhà hàng ở gần phía nam, mẹ tối đó ăn nhé!

Bà ấy mừng rỡ, với đôi mắt sáng rực:

- Con sẽ đi ăn cùng mẹ sao? Vậy thì tốt quá

- Không phải đâu mẹ, tối nay con bạn một số chuyện, A Nhĩ sẽ dẫn mẹ tối đó, muốn ăn món gì thì cứ gọi, con sẽ thanh toán!

Bỗng gương mặt bà ấy trầm xuống, đôi mắt khéo lại, gương mặt mang đầy vẻ thất vọng!

- Thời được rồi!)

- Vậy nha, mẹ về trước đi, con còn bạn một số dự án, A Nhĩ chuẩn bị xe đưa bà ấy về!

- Vâng, tiểu thư!

- Tuệ Anh con không về nhà được sao? Mẹ muốn con cùng ăn cơm với mẹ!

- Không được mẹ à, để khi khác nhé!

Bà ấy bước ra ngoài, cánh cửa đóng khép lại, nhưng vẫn nhường mắt nhìn Tuệ Anh.

- Tiểu thư tôi đã chuẩn bị xe rồi à, tôi thấy thiếu phu nhân buồn lắm, tôi nghĩ cô không cần phải có gắng như vậy!

Tuệ Anh hậm hực, đập tay xuống bàn:

- A Nhĩ! Bà ấy đã cứu tôi một mạng, tôi phải làm chuyện để báo đáp bà ấy! Câm miệng lại ngay cho tôi!

- Dạ vâng, tiểu thư!))

Ở Hà Giang

- Cậu chủ, đây là thông tin về Trịnh Lạc Kiên! Được rồi A Cố, cậu lui xuống đi!

Gia Hi lật máy sáp tài liệu, cậu ngạc nhiên lẩn bàng hoàng:

- Họ Trịnh tiếp nhận công trình ở bến cảng?

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

- Alo, tôi là Kim Chí, tôi nghe đây.

Bên kia đầu máy là giọng của một người đàn ông, bằng một giọng trầm lặng, anh ấy tỏ vẻ hoang mang, lo lắng, nghiêm trọng, đó là Gia Hi.

- Kim Chí, sau khi nghe những lời tôi nói, anh sẽ làm gì? Chuyện này rất nghiêm trọng.

Kim Chí nhíu mày nói:

- Chuyện gì mà quan trọng thế? Ai đem xăng đốt nhà anh à?

- Chuyện này có liên quan đến vụ việc của Niên Vũ và bí mật của nhà họ Ngô mà chúng ta tìm hiểu, bây giờ tất cả đã có liên quan!

Anh ấy mặc bộ vest đen, mái tóc cũng đen nốt nhưng làn da lại trắng ngần, anh ấy phải nói rất lịch lâm nhưng không quá kêu ngạo, tựa như một chàng hoàng tử dịu dàng.

- Tôi đến rồi đây, Trương Tuệ Anh.

Tuệ Anh quay ghế sang, chống cằm lên bàn:

- Mời anh ngồi, Niên Vũ

Niên Vũ ngồi xuống chiếc ghế gần đó, bắt chéo chân:

- Tôi sẽ làm việc gì đây?

Tuệ Anh cười nở miệng, tiến lại gần Niên Vũ, dựa sát vào mặt cậu ấy, mũi gần chạm đến nhau!

- Anh chỉ cần như vậy là đủ, ở đây và cùng tôi nói chuyện.

Niên Vũ dùng sức đẩy cô ấy ra mà nói:

- Chuyện gì đây, có tránh ra trước đi, có cần phải bạo dạn thế không?

Tuệ Anh nghe mà cười lớn:

- Anh dễ thương quá đây, hôm nay không có A Nhĩ ở đây, có cần tôi giúp anh “hâm nóng” tí không?

Niên Vũ quay sang không nói gì, tay chạm mũi, ai mà biết lúc đó Niên Vũ như quả cà chua:))

- Ngày mai có một buổi tiệc, tôi muốn anh đến cùng tôi, làm tư cách là bạn trai tôi!

- Bạn trai cô?

Niên Vũ vẻ bất ngờ, lắc đầu vội từ chối:

- Không được, tôi đã có hôn thê rồi!

Tuệ Anh nhìn thẳng, chăm chăm vào mắt Niên Vũ:

- Tuỳ thời, Trương Tuệ Anh này chưa bao giờ cần một người đàn ông mà tôn thương một cô gái!

- Cô nói như vậy có ý gì, đã có chuyện gì xảy ra sao?

Lúc này, như một hành động đã ăn vào trong máu, tôi muốn tiến tới cô ấy ôm cô ta vào! Tại sao vậy nhỉ? Tại sao tôi lại có một cảm giác đặc biệt với cô ta? Tại sao tôi lại muốn an ủi cô ấy? Cô ấy cứ như là một người mà tôi “đã dành mắt”, là người tôi đang tìm kiếm, một người sau trong trí óc và trái tim tôi, nhưng tôi không nhớ người ấy thế nào!

- Không cần anh quan tâm!

Tuệ Anh bước ra khỏi phòng để lại sắp tài liệu trên bàn, không quên cắn dặm Niên Vũ làm cho xong.

- Cô ấy sao vậy nhỉ?

Tuệ Anh tiến tới một nhà vệ sinh.

Trời mưa xuống, những hạt mưa “lập lập” “lập lập” trong rất buồn rầu, còn ông trời thì đang gầm dữ dội, những hạt mưa tựa như “nước mắt” của cô ấy!

Thật thích nhỉ, trời mưa người khác sẽ không thấy mình đang khóc!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Cô ấy là vợ tương lai của tôi!

Các bạn có tin vào tình yêu không? Tôi đấy nhé, tôi không tin tưởng gì về tình yêu đâu, bởi vì sao ư? Có lẽ tôi đã có một trải nghiệm về một cuộc tình không mấy êm xuôi, nhưng mà...

Tôi không ghét bỏ nó chỉ là không tin tưởng thôi! Còn các bạn thì sao? Tin vào tình yêu chứ?

—————Giá trị của thanh xuân—————

Chap 72: Cô ấy là vợ tương lai của tôi!!!

- À Lô! Niên Vũ, nghe nói cậu làm trong tập đoàn Hoàng Đô sao? Nhận lời cô ta làm gì, rồi tập đoàn của anh phải làm sao? Anh điện à?

Niên Vũ dè chừng, nhăn mặt, nhưng giọng điệu vẫn đang có gặng tự nhiên:

- À! Ủm! Chuyện này anh sẽ giải thích sau, tối nay đi ăn cơm không Minh Di?

- Được rồi, chuyện này một lát tôi sẽ gọi điện đến!

- Ủm!!!

Tuệ Anh từ sau bước vào, cầm sáp tài liệu:

- Tối nay anh rảnh không? Đi tiếp khách cùng tôi!

Niên Vũ hắng giọng, và nói:

- Tôi đến đây để làm, cô nghĩ tôi là osin hay là ai? Một con cún bên cạnh cô?

Tuệ Anh trầm ngâm chẳng nói gì, tiến lại gần, tay cô ấy nắm lấy cà vạt của Niên Vũ, kéo anh ta lại gần, kè sát tai:

- Anh không cần hỏi anh là gì đối với tôi, bởi vì tôi cũng chẳng quan tâm những thứ dưới chân của mình, từ khi nào, anh trở nên thiếu suy nghĩ vậy?

Bàu không khí khá im lìm, đột nhiên Niên Vũ nắm lấy tay Tuệ Anh, vật cô xuống ghế sofa, kè sát miệng cô:

- Đôi môi ngọt ngào này, không nên nói ra những lời chua chát, Suy! Khẽ thôi!!!

- Cốc! Cốc! Cốc! Giám đốc, tôi đã đem tài liệu đến rồi nè!

Tuệ Anh lúng túng ngồi dậy, xô Niên Vũ ra, mở cửa:

- Anh để ở đó đi, tôi sẽ duyệt sau, đi ra ngoài đi!

Niên Vũ từ phía sau, khoanh tay nói:

- Thì ra “ác nữ” như cô cũng có lúc lúng túng như vậy? Đáng yêu ghê~~~~

Tuệ Anh bực tức, cười nửa miệng:

- Anh đúng là một cáo gian đội lốt nai to! Sau này tôi phải cẩn thận mới được!

- Hii!~~~~

- Cười gì?

- Không có gì?

- Thiệt là không có gì?

- Không có gì thật là không có gì!

- Anh có chắc là không có gì?

- Tôi chắc chắn là không có gì!

- Anh thè đi!

- Tôi thè!

- Reng! Reng! Reng!

Niên Vũ bật máy lên:

- Niên Vũ, tối nay 8h tại nhà hàng Sa Sa!

- Được rồi!

- Ai gọi điện anh thè? Thân mật quá nhỉ?

Niên Vũ chỉ cười một nụ cười ngây ngô, cậu ấy đáp lại:

- Cô ấy là vợ tương lai của tôi!

Tuệ Anh chẳng nói gì, chỉ phán một câu:

- Đúng là nghiệp quật cô ta:))

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Em sợ tôi sao?

- Kim Chí, tối nay tôi sẽ cùng Minh Di đi ăn cơm tại nhà hàng Sa Sa, về chuyện của Tuệ Anh, cô ấy khá phản đối, nhưng có lẽ sẽ êm xuôi trong tối nay!

- Vậy sao!!!

- Sao anh hờ hững vậy, có chuyện gì à!

Anh ấy im lặng một lúc, chắc rằng ở đầu dây bên kia rất đâm chiêu, một lúc sau anh ấy trả lời:

- Không có gì, tôi đang suy nghĩ một số chuyện trong quá khứ, là quá khứ=))

Niên Vũ thở dài, anh ấy chỉ nói và lập lại “anh thật ngu ngốc”, nhưng Kim Chí không trả lời.

- Tối bây giờ tôi đã khẳng định và dám chắc đó là “cô ấy,” tuy tôi biết cô ấy đã...nhưng tôi cảm thấy thật hoài niệm

- Kim Chí, bây giờ ta nên chú tâm chuyện trước mắt, và nhớ phần còn lại câu chuyện nên kể tôi nghe nhé, vậy thôi!

- Ủm!

Kim Chí ơi là Kim Chí mà đang nghĩ cái gì thế này!,

Khi cúp máy, đầu óc tôi như trống rỗng, chẳng còn thấy mây trời hay trời xanh, chỉ có bóng dáng của cô ấy, người con gái tôi thương, cô ấy đang ở trước mặt tôi sao, ở trên nóc thật cao và rất rất xa!

—————Tại Thân già—————

Bitch! Bitch! Bitch!

Tiếng gõ cửa thật lớn ở bên ngoài, và hình như còn có giọng nói của một ai đó, là cô ấy chẳng, tôi vội vã kéo chiếc chăn ra, mang đôi dép chạy đến cửa phòng. Thật hối hả và nhanh nhẹn

- Thiếu gia, tôi mang cơm lên cho cậu!

- Ủm! Làm phiền cô đê ở đó!

Tôi: Thân Cảnh Nam chưa bao giờ thử thò như một cái xác không hồn chỉ vì một người con gái, tôi thật sự cảm thấy cuộc đời của tôi như một trò đùa khi yêu cô ta, người tôi không thể yêu!

Đôi lúc tôi nghĩ lại, nếu như sau này cô ấy và anh tôi sinh con, thì đứa bé đó sẽ gọi tôi một tiếng “chú” sao! Đúng là như vậy, sự thật luôn phũ phàng, còn tôi thì là một thằng không tin vào sự thật=))

- Cảnh Nam! Mở cửa!

- Chuyện gì vậy anh hai!

Anh ấy trầm ngâm bước vào phòng tôi, tôi không nói gì cả, anh ấy cũng vậy cuối cùng anh ta phán một câu:

- Tối nay anh và Trần Tiêu Ý cùng đi ăn cơm!

“Ba chấm” đó là tâm trạng của tôi hiện giờ, không biết phải trả lời thế nào!.

- Nghe anh đây Cảnh Nam người anh yêu là Mộc Mộc không phải là Tiêu Ý, và người Tiêu Ý yêu là em chứ không phải anh, chẳng có lí do gì để chúng ta đấu đá nhau hết!

- Vậy anh sẽ giải quyết chuyện này thế nào?

- Anh...

Anh ấy không nói gì mà đi ra khỏi phòng, tôi cũng chẳng biết cảm xúc của mình hiện tại, trống rỗng buồn bã, hay bình thường?

- Reng! Reng! Reng!

- Alo? Ai thế?

- Cảnh Nam, chúng ta cần nói chuyện!

- Tiêu Ý sao, từ lúc đó đến nay tôi chưa hề gặp em, em tránh né tôi sao!

Cô ấy không thể nói lời nào, chỉ quát lòn tôi một câu:

- Tôi có hận ước với Cảnh Vương rồi, và tôi cũng thấy anh rất phiền hà, đừng làm phiền tôi nữa!

Tôi là người cúp máy trước, bởi tôi thấy cuộc nói chuyện này thật buồn cười! Thì ra cô ấy là như vậy! A~~~Trần Tiêu Ý em sợ tôi sao? Nhưng tôi cũng không được bình thường đâu, em nghĩ chỉ vì chuyện này tôi sẽ thấy buồn sao, KHÔNG BAO GIỜ!!!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Thời gian là gì?

Trong phòng làm việc đầy mèo giấy tờ, máy điều hoà và chiếc ghế to lớn cõi ấy đang ngồi, tôi thì đang bận sắp xếp và làm quen với tình hình công ty.

- Này Tuệ Anh, tôi mai ai sẽ đi cùng cô đến bữa tiệc đó vậy?
- Tôi sẽ đi một mình, không cần anh bạn thân đâu.
- Đúng là tiếc thay, tôi đã có vị hôn phu nên không thể cùng cô đến đó.

Tuệ anh khá trầm ngâm, lạnh nhạt và chỉ “umm” mà thôi.

- Anh cũng nên làm quen với nhân viên và tình hình công ty, tuy đây chỉ là mới thử việc, tôi sẽ xem xét năng lực của anh.
- Thời được rồi!

Tôi loay hoay sắp mấy tờ giấy và tài liệu, đột nhiên tìm được một câu chuyện, bìa truyện rất bắt mắt!

- “Người nắm tay tôi nắm áy” sao? Tuệ Anh tại sao lại có quyền truyện ở đây?
- Đây là quyền tôi rất thích!

Tôi khá thắc mắc khi thấy một người cứng nhắc như cô ta mà cũng đọc ngôn tình, thật đấy sao?

- Này! Cô cho tôi đọc thử quyền này được chứ!

Không hiểu sao, cô ta lại nhìn thẳng vào mắt tôi, và rồi cô ta đồng ý!

- Niên Vũ, sắp tới có một hợp đồng với cô ta, nhớ hãy cẩn thận!

Tôi thắc mắc và hỏi:

- Cô ta sao? Cô ta là ai chứ?

Tuệ Anh trầm ngâm và khá nghiêm túc:

- Đó chính là Trịnh Liên Liên, là em gái của Trịnh Lạc Kiên! Anh biết cô ta chứ!
- Cái gì? Họ Trịnh sao?

Tôi khá bất ngờ khi nghe thấy chuyện này, tôi cứ nghĩ họ Trương và Trịnh không hợp nhau, nhưng không ngờ lại có một mối làm ăn và hợp đồng hàn hối.

- Niên Vũ, đừng bị vẻ ngoài của cô ta đánh lừa, từ đó đến giờ có rất nhiều scandal của cô ta, và một trong số đó là những sự thật!
- Chẳng lẽ cô tính nói, cô ta dụ dỗ nam nhân.....

Chưa kịp nói hết câu Tuệ Anh nhảy xuống lòng của Niên Vũ, hai tay đặt giữa hai chân cậu áy đang ngồi, tay kia đặt lên môi:

- Suy! Chuyện này rất nghiêm trọng, tôi sẽ nói sau, anh đừng nêu giải thích nhiều!

Tôi cứ trưng mặt nhìn cô ta, và “umar” theo bản năng, đôi mắt cô áy đẹp hút hồn, đẹp như cả một bầu trời đầy sao, nhưng những ngôi sao lại không chiếu sáng!

“Tôi gặp anh áy giữa một đêm đầy sao, lúc đó trời thật đẹp, và tôi rời xa anh áy vài mét đêm trời mưa, lúc áy trời tối mịt mù”

- Tôi không hỏi anh vì sao, bởi vì tôi đã biết câu trả lời, tôi cảm thấy câu hỏi áy thật thừa thãi! Anh đi vì anh hết yêu! Vậy sao anh không nói thẳng một tiếng! Tôi đã chờ đợi anh hơn 10 năm, và chỉ nhận lời một tấm thiệp hỏng!
- Tiên Tình! Anh không có ý, lúc đó anh muốn nói cho em nhưng mà...

Tôi đợi chờ anh bằng cả thanh xuân, chỉ đổi lại một câu “anh xin lỗi”, anh nợ tôi cả một đời người anh có thể sống vui vẻ được sao?

.....Đó là nội dung câu chuyện “Người nắm tay tôi nắm áy” mà tôi đang đọc, thật khó để hiểu được chuyện này, tình yêu đúng là phúc tạp!

- Ta đợi người nhưng người không đợi ta! Đúng là thảm thương thay cho cô gái đó! Cô gái áy đã đợi chàng trai của mình mười mấy năm, nhưng lại đổi được một tấm thiệp hỏng, từ bỏ cả thanh xuân chỉ vì một người, lại nhận một câu anh xin lỗi!

Thời gian là gì mà lại khiến người ta đổi lòng? Nó có thật sự xứng đáng để đổi lại một tình yêu đẹp hay không?

Trong chốc lát đầu óc tôi như hỗn loạn, sâu trong tiềm thức tôi lại đồng cảm với câu chuyện tôi đang đọc! Tại sao vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 75: Bữa tối của tôi và cô áy!

8h tại nhà hàng Sa Sa.

- Minh Di, tôi đến rồi, tại sao không để tôi đến rước cô luôn?

- Không cần! Tôi tự mình đến là được!

Truóc mắt tôi là một cô gái có mái tóc xanh dương, phong thái thật kiêu kỳ, và còn rất sang trọng, nhưng tôi không thể động tâm với cô ta, không bao giờ!

- Anh gọi món gì, sao hôm nay lại hẹn tôi ăn cơm, quan hệ của chúng ta từ khi nào tốt vậy? Minh Di nói.

- Sao vậy? Cô ghen à? Hay là bức tức do tôi đến tập đoàn Hoàng Đô của Tuệ Anh làm việc?

Minh Di im lặng, gương mặt toát lên vẻ u ám khiên Niên Vũ dè chừng, cô ấy nói:

- Anh cũng nên biết hiện tại chúng ta là vị hôn thê của nhau, nếu như cảm thấy thích hợp, thì sau một thời gian chúng ta sẽ cưới _____

- Cưới? Ai nói như vậy? Niên Vũ lạnh nhạt mà hỏi khiên Minh Di sững sờ, anh nói tiếp:

- Cô quên rằng chúng ta chỉ là đi xem mắt bình thường, còn chưa trở thành hôn thê, cô có nhầm lẫn gì không vậy?

Minh Di không tức giận hay cău gắt, cô ấy chỉ cười mỉm:

- Đàn ông theo tôi như cả một đại dương, còn người tôi để ý thì như một hạt cát, tôi nghĩ anh rất có tư cách đó chứ? Anh nghĩ anh có thể chịu đựng được mì lực của tôi bao lâu? Hay là anh có người mà mình thích rồi?

Niên Vũ nói:

- Tôi không...

- Sao vậy? Trúng tim đen à? Mà thôi hôm nay tôi thà khai vui, vì vậy bỏ qua chuyện này vậy? Phục vụ cho gọi món!

Tại sao mình không thể nói ra rằng “mình không thích bất kì ai!” Minh thật sự đã để ý đến một người, nhưng mà mình không chắc đây là thương, thích, hay yêu, cảm xúc của mình thật hỗn loạn, người con gái đó đẹp tựa như tiên vây, ấy thế mà mình không thể chạm đến mối đau.

Minh thật sự đã dần quen với cái cảm xúc hỗn loạn này rồi, nhưng mà đôi khi mình còn nhớ hình dáng của cô ấy, mình chỉ nhớ rằng mình đã yêu sâu đậm một người

---

- Cô còn muốn tôi làm thế nào nữa, tôi đã làm theo những gì cô nói rồi!

- Diệp Dao Dao, cô nghĩ rằng như vậy là đủ sao? 15 năm trước cô gây cho tôi nỗi khổ gì không nhớ à, hay là muốn thứ gì đó khác được tung lên?

- Một ngày nào đó cô sẽ gặp quả báo! ****

Giọng từ điện thoại ở đầu dây bên kia quá lớn, hay gọi là cười sặc sụa.

- Cô nghĩ sao vậy Diệp Dao Dao, cả đời này tôi vẫn sẽ là người chiến thắng, và một ngày nào đó cô sẽ mất hết tất cả như tôi thôi, bây giờ thì hãy nói cho tôi biết tung tích của***

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Gặp mặt Ninh Lệ, phu nhân Trương gia

GIÁ TRỊ CỦA THANH XUÂN

- Ủa! Trương Tuệ Anh thật sự không tầm thường, có thể làm việc cả đêm mà không biết mệt, còn mình thì phải nghỉ ngoi chừ đâu giống cô ta. Nhưng nghĩ lại cũng thấy kì lạ thân hình cô ấy bé nhỏ thế kia mà có thể gồng gánh được sức nặng của công việc.

Bên kia có biến! Bên kia có biến! Một người là lớn, bên khu đất dài ngoanh bên kia, người người chen chúc, bu đông lại, có người mặt tái mét khi lại gần, có người báo cảnh sát. Khu cảnh nhốn nháo! Niên Vũ bàng hoàng, chạy lại mới phát hiện:

- A Cô!

Mặt cậu ấy tái xanh khi thấy một người nằm trên vũng máu, mặt cậu ấy trắng bệch, cả cơ thể chỉ như một cái xác chưa từng được sống, khung cảnh “góm ghiếc” khiến ai cũng ám ảnh, và đặc biệt hon, mạch máu của cậu ta bị rút ra và được cuốn vào miệng cậu! Niên Vũ la lớn:

- Mau gọi cảnh sát đến đây, mau gọi cảnh xác đến đây, A CÔ! A Cô!

- Cậu à, tôi đã gọi cảnh sát rồi, sẽ có người đến đây nhanh.

Chuyện gì vậy chứ? Tại sao lại như vậy? Cậu đã chết thật thê thảm vậy sao A Cô? Tại sao? Tại sao?

Niên Vũ uất hận, nắm chặt bàn tay đánh xuống đất, mặt cậu nổi đầy gân và bức tức, phẫn nộ

- Tôi sẽ trả thù cho cậu, bởi vì cậu đã cứu mạng tôi và “cô ấy” một lần!! Nhất định là vậy!

————— 3 tiếng sau —————

- Gia Hi! Anh bình tĩnh đã, chúng ta phải điều tra rõ việc này, đừng mạnh động! Kim Chí bình tĩnh nói.

- Cậu im đi! Tôi còn đang muốn gặp tên đó và phanh thây hắn ta ra, em gái tôi mất và ngay cả một người bạn tôi tin tưởng nhất cũng đã rời xa! Cậu nói xem, bình tĩnh là bình tĩnh thế nào?!

Gia Hi uất hận, quá lớn, cậu suy sụp hoàn toàn, ngồi trên chiếc ghế lớn, tay chống trán che toàn bộ khuôn mặt, rũ rượi mà nói.

- Gia Hi! Tôi cũng đã rất phẫn nộ, vì anh đã biết quan hệ của tôi và A Cố là như thế nào, nếu biết được hắn ta tôi cũng sẽ cho hắn “thắng” với cái cách còn tòm tem hơn như vậy! Niên Vũ nói!

Không khí xung quanh mịt mù, âm đạm, không có niềm vui hay tia sáng nào cả, chỉ có lòng hận thù, sự hoài nghi, sự tiếc nuối, và nỗi buồn bao trùm lấy họ.

- Tôi là Hà Gia Hi, là một kẻ thất bại, không bảo vệ được em gái và bạn bè, trong vòng một vài tháng, tôi là Hà Gia Hi một kẻ thất bại.....

Gia Hi! Anh muốn như thế nào, tôi cũng rất buồn và phẫn nộ, anh có nghĩ đến cảm giác của người khác không?! Anh cứ ủ rũ đến khi nào, bọn họ trên trời cao cũng sẽ khóc rất nhiều khi anh làm vậy!! Niên Vũ quát lớn, có lẽ sự tức giận và chính chắn của cậu đã xua đi bầu không khí đó!

Kim Chí thở dài, không nói gì:

- Nếu muốn tìm hiểu về cái chết của cậu ta thì tối nay đến tập đoàn Niên Vũ nói chuyện, còn nếu không thì anh sẽ chết trước cái hèn nhát của bản thân, và cô độc chính là hậu quả của nỗi buồn!

Nói xong, Kim Chí đóng cửa cái rầm, bước ra khỏi phòng!

- Tôi đã nghĩ thông suốt, tôi muốn anh suy nghĩ thật kĩ về chuyện này, Niên Vũ cũng ngoảnh mặt bỏ đi.

- Tiểu Hi! Anh thật thảm hại, anh nhớ em lắm, về đây được không Tiểu Hi?

Tiếng khóc và tiếng gào thét của Gia Hi đã xé tan sê u ám, chỉ còn lại nỗi cô đơn!

————— Tại tiệm hoa —————

- Càng mua vài bó bông để tang A Cố! Niên Vũ thầm nghĩ

Đột nhiên cậu liếc mắt sang một người, một người lớn tuổi hơn cậu, gương mặt thật hiền hậu và tao nhã, đột nhiên người đó quay sang!

- Cậu nhìn gì vậy?

- Dạ, không có gì, cháu xin lỗi!

- Không sao! Ta gặp cậu không hiểu sao thất rất thân thuộc!

- Dạ, vâng! Con cũng cảm thấy rất thoải mái khi nói chuyện với cô! Cô đến đây mua hoa sao?

- Ủm! Ta đến đây mua hoa tặng cho con gái ta, ta thấy nó làm việc cực khổ quá!

Niên Vũ áp úng, dè chừng khi hỏi:

- Con thấy con gái bác thật có phúc, ước gì con cũng là cô ấy, được mẹ quan tâm như thế!

Bà ấy hỏi:

- Sao vậy? Gia đình cậu có chuyện à! Ôi! Lời lỗi, tôi xin lỗi, khi không nên hỏi vậy!

- Không sao đâu bác! Thật ra mẹ con rất tốt, nhưng con luôn cảm thấy có cái gì đó rất khó nói.

- Đây là danh thiếp của ta, nếu được ta muốn nói chuyện với cậu nhiều hơn, mong cậu nhận lấy, vậy nhé, nếu có thời gian chúng ta lại nói chuyện, tôi về trước đây, tạm biệt cậu!

Niên Vũ bàng hoàng khi nhìn vào danh thiếp!

- Ninh Lê sao? Nhìn mặt bà ấy có chút quen mặt, hình như là người của Trương gia!

Độc giả ơi bùa phiếu cho tôi được không?□□□

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Anh phải yêu cô ấy!

GIÁ TRỊ CỦA THANH XUÂN

Ly Tuyet Anh

Tại tập đoàn của Ngô gia.

- Kim Chí, mọi người đến đông đủ chưa? Niên Vũ hỏi

- Kim Chí đáp: “chưa! Anh có thật nghĩ quyết định này là đúng đắn không vậy Niên Vũ? Theo tôi thấy thì nên...”

- Không đâu! Nếu như muốn tìm được nguyên nhân vụ bắt cóc lúc đó, và bí mật ở lễ hội Chương Vũ Đài, thì mọi người phải cùng nhau tham gia vào kế hoạch này, và nếu như chúng ta muốn lật đổ Minh Di thì ta nên tìm hiểu bí mật mà bọn họ đang nắm giữ.

- Kim Chí thở dài tuyệt vọng đáp “umm!”

“Lạch bạch! Lạch bạch!”

Tiếng bước chân bên ngoài vang khá lớn, cánh cửa mở toan ra:

- Kim Chí, tôi đến rồi!

- Niên Vũ đáp: chào anh Cảnh Vương.

Cảnh Vương tỏ vẻ buồn rầu, thất vọng:

- Xin lỗi, tôi không thể nào tiếp cận với Mộc Mộc được! Nhưng tôi cùng một người đến đây!

- Là ai thế? Kim Chí hỏi.

- “Là tôi Nhã Giao đây” Nhã Giao vừa nói vừa đi vào.

- Nhã Giao, cô đi cùng Cảnh Vương sao? Niên Vũ bàng hoàng và hỏi.

Nhã Giao cười tuiu đáp: “Đúng vậy! Tôi nghe Kim Chí điện, sau đó lại đây, trên đường gặp Cảnh Vương, sau đó tôi và anh ấy cùng đi đến đây!

Trong căn phòng khá yên ổn, Niên Vũ vừa mới nói:

- Về phần của Mộc Mộc tôi đã kêu Gia Hi đến chỗ cô ấy, tôi biết cô ấy yêu Gia Hi nên tôi nghĩ chuyện này sẽ có tác dụng.

Cảnh Vương nghe nói xong, bất mãn hoà lẫn với cảm giác thất vọng, cái “hỗn hợp” ấy thể hiện rõ trên khuôn mặt của anh, anh ta nói:

- Có cần phải để cho Gia Hi đi không, người Gia Hi yêu là Diệp Dao Dao, chuyện đó cả thế giới đều biết, anh định đem “tình yêu” ra để thuyết phục sao?

Không ai nói gì, “nắng” trên gương mặt Nhã Giao tắt hẳn, cô ấy chỉ cười nhẹ tỏ vẻ không có gì nhưng khá ngượng ngao, Niên Vũ nói:

- Cảnh Vương, chuyện này anh cũng đều biết tình yêu không thể để nó vào kế hoạch được, nó sẽ trở thành điểm yếu của chúng ta.

Cảnh Vương lén giọng đáp:

- Do anh chưa từng biết cảm giác yêu một người là thế nào? Anh cứ như một khúc gỗ, suốt ngày nghe theo lời Kim Chí!

Nhã Giao nài nỉ, cầm tay Cảnh Vương:

- Được rồi chỉ là kêu Gia Hi thuyết phục Mộc Mộc thôi, không có chuyện gì đâu, anh cũng bình tĩnh lại đã.

- Tôi không thích chuyện ai đem “tình yêu” ra bàn lợi, nếu người đó thật sự như vậy, thì anh ta không có tư cách để yêu. Cảnh Vương lén tiếng khẳng định.

Niên Vũ chỉ im lặng mà không nói gì, câu ấy khá trầm ngâm và bình tĩnh, khượng lại một tí.

- Mọi người! Tôi đến rồi!

- Dao Dao! Gia Hi và Mộc Mộc!

- Mộc Mộc! Em đến rồi sao! Cảnh Vương hỏi

Mộc Mộc không nói gì cứ bám lấy tay áo Gia Hi, khép nép vào người cậu. Cảnh Vương chăm chú nhìn “cái tay ấy.”

- Gia Hi, anh bình tĩnh lại rồi à không sao chứ?

- Ủm! Dao Dao đã đến và động viên tôi rất nhiều, thật sự cảm ơn cô ấy!

- Dao Dao chỉ cười và nói “chúng ta là bạn bè, nếu không anh tôi cũng không xứng đáng được ở cạnh!”

- Niên Vũ vỗ tay và nói: Được rồi, mọi người đã đến đông đủ rồi phải không, tôi có chuyện muốn nói!”

Cảnh Vương xen ngang:

- Khoan đã, Cảnh Nam và Tiêu Ý chưa đến, chúng ta nên chờ một lát!

- Chúng tôi đến rồi! Cả hai cùng đồng thanh. Tiêu Ý nói: Tôi gấp Cảnh Nam ở bên ngoài, nên chúng tôi cùng đi vào!

- Tiêu Ý, lâu rồi không gặp cô, cảm ơn cô vì lúc đó. Dao Dao đáp.

- Tiêu Ý chỉ cười nhẹ trông rất điềm đạm và đáp lại Dao Dao “chuyện lúc đó không có gì đâu!”
  - Chúng ta đã đến đông đủ rồi, bắt đầu bàn di Kim Chi! Cảnh Nam nói.
- Kim Chí gật đầu. Anh ấy nói bằng một phong thái nghiêm túc, lãnh đạm:
- Mọi người! Sở dĩ tôi kệ mọi người đến đây là vì về kế hoạch lật đổ Bàng Minh Di và bí mật của vụ bắt cóc lúc đó, để trả lại trong sạch cho Tiêu Hỉ.
- Mọi người ai ai cũng chăm chú lắng nghe, Tiêu Ý bèn gật đầu mà nói:
- Anh muốn chúng tôi hợp tác với anh?
  - Đúng vậy! Phải có sự giúp đỡ của mọi người, tôi mới có thể tìm ra chân tướng sự thật, vậy mọi người có đồng ý không?
  - Dao Dao đáp: không đồng ý cũng khó, Tiêu Hỉ đối với chúng tôi rất quan trọng!
  - Cảm ơn mọi người rất nhiều, nhưng trước tiên kế hoạch, Niên Vũ tôi muốn anh phải diễn thật tình giả với cô ta, vì chỉ có anh mới có thể tiếp cận được cô ấy! Kim Chí nói, Niên Vũ ra vẻ bàng hoàng, hốt hoảng bất ngờ.
  - Ý anh là Bàng Minh Di?

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Tôi sẽ thử yêu một lần!

- Cái gì? Rốt cuộc anh đang suy tính chuyện gì vậy Kim Chí? Niên Vũ vừa bàng hoàng và sững sót.
- Kim Chí rất nghiêm túc, gật đầu mà nói:
- Anh không nghe lầm đâu, anh thật sự phải diễn thật tình giả với Minh Di, vì chỉ có anh mới có thể tiếp cận được cô ta.
  - Vậy sao.....nhưng...tôi thấy chuyện này thật ích kỉ khi làm như vậy. Niên Vũ nói bằng giọng điệu khá dè chừng.
  - Tại sao vậy? Anh không có yêu ai và cũng không có bạn gái? Thật sự ích kỉ vậy sao, hay là anh với cô ta đã có chuyện gì?

Nói đến đây, Niên Vũ áp úng, ngại ngùng, anh ta cứ chỉ chỉ hai đầu ngón tay trả lời với nhau, nói:

- Tôi có nói rằng cô ta không phải vị hôn phu của mình và có lén tiếng một chút!!! Chỉ chút xíu thôi à!!!
- Niên Vũ ơi là Niên Vũ. Kim Chí thở dài trong bất lực không biết nói gì hơn, vỗ chán nghĩ cách, lúc này Dao Dao vỗ vai Niên Vũ:
- Niên Vũ, có phải em đã để ý ai rồi không, sao phản ứng của em với Minh Di lại mãnh liệt như vậy? Hừm? Nói chị em nghe nào!

Niên Vũ đẩy tay Dao Dao ra, trở về trạng thái nghiêm túc mà nói, bằng một giọng khẳng định:

- Tuyệt đối không có chuyện này....!
- Vậy thôi vậy! Nhưng nếu có chuyện gì hãy tìm chị nhé, chị sẽ bàn luận với em!
- Vâng! Cảm ơn chị! Niên Vũ nói.

*Bạch*Bạch*

Tiếng vỗ tay của Tiêu Ý làm mọi người tập trung:

- Chúng ta mau quay lại vấn đề nào. Tiêu Ý nói.
- Ủm! Niên Vũ anh có đồng ý không, nếu có thắc mắc gì hãy đến tìm Dao Dao.

Niên Vũ cứ áp úng, bัง khoăn, do dự, đột nhiên có một cuộc điện thoại reo lên

Reng! Reng!

- Khoan đã, để tôi nghe điện thoại. Niên vũ nói xong liền nháy máy, bên kia là giọng của một người phụ nữ:
- Ngày cậu đang ở đây vậy? Nghe nói hôm nay cậu gặp mặt mẹ tôi sao? Mẹ tôi mời cậu về nhà tôi đây này! Thiệt tình vậy!
- Ngày! Trương Tuệ Anh, chuyện đó nói sau nhé, tôi đang bận một chút việc, xong rồi tôi sẽ gọi điện lại!

Bằng một giọng hắng hộc, Tuệ ANh nói:

- Nhát định anh phải đồng ý, đây là lần đầu có người đến nhà tôi, tôi không biết nói thế nào!
- Thôi được rồi! Tuỳ cô vậy!

- Mả nè! Niên Vũ!

- Chuyện gì mà cô cứ áp úng vậy?

- "Cảm ơn anh!"

Tít! Tít!

Trong lúc đó có thể tôi đã ngượng một chút, hai mắt tôi mờ to, người tôi như sững sờ, đến nỗi cô ấy tắt điện thoại lúc nào tôi cũng không hay, cả cơ thể tôi bao quanh bởi từ "cảm ơn" ấy, thật ám áp!

- Niên Vũ, Niên Vũ, cậu sao vậy? Niên Vũ? Gia Hi dục Niên Vũ dậy.

- À! Ủm!...không có gì đâu.

Kim Chí thở dài, phẩy tay: Bây giờ anh hãy quyết định đi.

Niên Vũ quay sang, cười nhẹ:

- Tôi sẽ thử yêu một lần xem sao, nhưng không phải với Minh Di mà là với Trương Tuệ Anh!

- Cái gì?

Mọi người đồng thanh, sững sờ, hoảng hốt. Kim Chí nhất định không chịu:

- Tại sao lại với Tuệ Anh, nếu như vậy thì kế hoạch...

- Kim Chí! Niên Vũ yêu ai là chuyện của cậu ấy, kế hoạch của anh cũng có thể chuyển qua họ Trương, có chuyện gì khiến anh không đồng ý sao? Cảnh Vương sử dụng sát khí và ánh mắt viễn đạn nhìn Kim Chí, Kim Chí đánh bất lực:

- Thôi được rồi! Tôi sẽ kể chi tiết kế hoạch này cho mọi người sau đó chúng ta bàn về án mạng của A Cố!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Hung thủ cùng là một!

30 phút sau

- Mọi người đã hiểu rõ về kế hoạch hay chưa? Kim Chí hỏi.

- Tôi đã hiểu rõ rồi, vậy là chúng ta có thể theo kế hoạch này triển khai, Dao Dao nghiêm túc dâm chiêu, đáng lẽ lúc đó của cô khiến Gia Hi nhìn không ngót, chỉ nhìn và cười mỉm!

- Gia Hi...

Giọng nói đầy yếu ớt và thân thể run rẩy, cù bám lấy tay Gia Hi của Mộc Mộc khiến mọi người ngoài nhìn.

- Mộc Mộc! Em sao vậy? Cảnh Vương tỏ vẻ quan tâm

- Gia Hi! Đừng nhìn cô ta.....

- Gia Hi băng khoăn, khó chịu: Ý em là sao vậy Mộc Mộc?

Dao Dao chạy lại, đỡ cô nàng mong manh yếu đuối này, nhưng Mộc Mộc lại đẩy cô ấy ra và cù bám lấy tay áo Gia Hi.

- Em làm sao vậy Mộc Mộc? Cảnh Vương nói.

Mộc Mộc băng chút sức lực yếu ớt, thều thào:

- Em...không...muốn...nhìn...thấy.....

Chưa kịp nói dứt câu cô ấy ngã quỵ xuống đất, mất đi ý thức.

- Mộc Mộc! Cảnh Vương là toán, chạy lại đỡ cô ấy dậy, Nhã Giao gọi bác sĩ đến. Thật hoảng loạn

30 phút sau

- Cô ấy nhất định phải nhập viện, thần kinh của cô ấy đã bị ảnh hưởng bởi cú sốc tâm lý nào đó, cộng thêm việc bỏ ăn trong thời gian dài, đã dẫn đến suy nhược cơ thể, tôi chỉ kê thuốc cho cô ấy tạm thời, mong mọi người hãy quan tâm cô ấy nhiều hơn!

- Được rồi bác sĩ, cảm ơn bác sĩ rất nhiều! Nhã Giao cảm ơn lịch sự.

- Mộc Mộc! Cảnh Vương nắm lấy tay Mộc Mộc, gương mặt buồn bã, suy sụp.

- Cảnh Vương! Hãy bàn chuyện chính hôm nay! Tiêu Ý nói.

- Ủm!

- Mọi người! Tôi đã tìm được một số điểm trùng lặp, hung thủ luôn gây án ở mạch cổ tay, giống như Nhã Giao, Mộc Mộc và Tiểu Hi. Cảnh Nam nói.

Niên Vũ dâm chiêu, dể tay lên cầm

- Vậy chẳng lẽ là cùng một hung thủ, hắn muốn làm gì mà lại gây án với một cách thức! Muốn khiêu chiến sao?

- Rất có khả năng đó! Bây giờ mạnh mẽ của chúng ta chính là sợi dây chuyền hình con sò này, hiện tại ta đang có hai sợi dây chuyền, rất có thể, hung thủ vẫn còn một sợi, và sợi cuối cùng đó liên quan đến Mộc Mộc, Nhã Giao, Dao Dao.

Nói đến đây, mặt Niên Vũ tái mét, anh ấy hoảng hốt:

- Chẳng lẽ A Cố đang nắm giữ bí mật về sợi dây chuyền và bí mật của hắn vì vậy hắn mới thủ tiêu cậu ta! Nếu đúng như vậy thì ba người kia đang gặp nguy hiểm!

Kim Chí nghiêm túc, gật đầu: Đúng vậy!

Bàu không khí xung quanh liền thay đổi, tràn

ngập nỗi sợ hãi và lo toan:

- Vậy là Tiểu Hi có thể biết được gì đó nên mới bị bắt cóc và ba người còn lại cũng bị kéo theo. Gia Hi nói.

- Đúng là như vậy! Từ hôm nay chúng ta phải bảo vệ ba người bọn họ thật tốt, chúng ta phải nhanh hơn hung thủ một bước.

Tại quán cà phê

- Niên Vũ, xin lỗi vì đã kéo cậu ra đây, tôi như vậy rồi.

- Có chuyện gì thi cô nói nhanh đi Nhã Giao, sao gần đây nhẹ nhàng thế?

- Thật ra tôi muốn nói về chuyện của Cảnh Vương.

Bàu phiếu cho ad đi nào! Cảm ơn mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Tôi sẽ đi cùng cô

Giá Trị Của Thanh Xuân.

- Chuyện của Cảnh Vương là chuyện gì? Bằng giọng điệu bàng hoàng Niên Vũ hỏi.

- Là...là.... Nhã Giao áp úng, dè chừng, nửa muốn nửa không, lắp bắp mà nói:

- Thật ra là chuyện tình cảm! Tôi đang thắc mắc là mình đang làm gì, tôi không hiểu, thật sự không hiểu, anh có thể khuyên rằng hoặc cho tôi ý kiến cũng được.

Niên Vũ nhìn Nhã Giao bằng ánh mắt dịu dàng, anh ấy đưa cho cô một ly cà phê đen, anh ta nói:

- Tôi không hiểu rõ tình yêu, nhưng theo quan điểm cá nhân của tôi, tình yêu như ly cà phê đen, nếu không bỏ đường thì chẳng ai uống được, nhìn bề ngoài thấy rất cuốn hút nhưng lại đắng chát, khiến người ta dè chừng, nhưng nếu cho thêm đường sẽ khác! Cô cũng không cần phải lo lắng quá nhiều, cái gì đến cũng sẽ đến!

Nhã Giao nhìn Niên Vũ bằng cặp mắt ngưỡng mộ, cô nhìn chằm chằm vào anh, cười mỉm, trong rất nhẹ lòng:

- Cảm ơn anh rất nhiều! Đôi khi anh bộc lộ thơ văn ra nghe anh cũng quyền rũ phết!

Niên Vũ cọc cắn, tỏ vẻ khó chịu: Quyền rũ cái gì chứ!

- Mã tôi nói này, Nhã Giao, hi vọng cô sẽ không để lòng nhưng mà...

Nhã Giao thắc mắc, cô ấy nói: Anh nói đi, tôi sẽ lắng nghe.

Niên Vũ thở dài, thát rất mệt mỏi, anh ấy chống tay lên cầm

- Tôi nghĩ cô cứ yêu Cảnh Vương một cách như vậy sẽ không được đâu!

Sau câu nói của Niên Vũ, Nhã Giao nhìn anh ấy chăm chằm, mở to tròn ngạc nhiên, cô ấy gượng cười và giải thích:

- Tôi chỉ có gắng để...nhưng thật ra...tôi...tôi...tôi cảm thấy gần đây có tiến triển một chút, giống như cậu thấy lúc đó, anh ấy cùng tôi lên lầu...đúng vậy...là như vậy...thật ra...

- NHÃ GIAO!

Niên Vũ la lớn làm Nhã Giao gượng lè, anh ấy nói:

- Cô tính lừa dối bản thân đến khi nào nữa! Thật sự tôi chẳng hiểu gì về tình yêu, tôi cũng đã nói “cái gì đến cũng sẽ đến”, tôi nghĩ cô hiểu là phải. Cô tính hành hạ bản thân đến khi nào? Một lần nữa còn nhận ra điều này!

Bằng một giọng đầy khó chịu nhưng rất kiên quyết, anh ấy quát lớn, có lẽ những lời nói của anh ấy đã tác động phần nào đến Nhã Giao khiến cho nước mắt cô ấy chảy, chảy mãi không ngừng...!

- Xin lỗi...xin lỗi nhé...tôi rồi...tôi...tôi về trước đây.

Chưa kịp dứt câu Nhã Giao cầm chiếc túi ra khỏi quán, tay cô ấy lau nước mắt, nói bằng một giọng nói chưa phát ra hơi, nghẹn ngào ở cổ họng, cô ấy khóc nhưng không phát ra tiếng, cứ như mấy hạt mưa lấm tấm chắp phát ra tiếng động, chắp ai thèm đoái nhìn!

————— Ngày hôm sau

#Tại tập đoàn Hoàng Đô.

Bích

- Anh đang làm gì vậy Niên Vũ, sao cứ thở thẩn cả người vậy?

Tuệ Anh cầm sấp tài liệu, gõ lên đầu Niên Vũ.

- Không có gì...! Niên Vũ trả lời.

Tuệ Anh đâm chiêu nhìn Niên Vũ, cô ngồi lên ghế, nhìn ra cửa sổ và nói:

- Nếu như chúng ta là đám mây kia thì chắc nhẹ lòng lắm, chỉ cần thả trôi theo gió là được, phải không?

Niên Vũ quay sang, nháy mắt lại

- Anh làm gì vậy? Tuệ Anh hỏi.

- Tôi đang cảm nhận gió, xem xem nó có thổi tôi được không!

Tuệ Anh nhìn Niên Vũ, không nhịn được cười, cô ấy hỏi:

- Anh hài hước thật đấy!

Niên Vũ nghiêm túc, nhìn lên trời xanh, anh ấy hỏi:

- Nếu như tôi là bầu trời thì cô có nguyện làm đám mây?!

Tuệ Anh cười mỉm, cô ấy đáp lại:

- Được! Tôi đồng ý! Nếu như anh là bầu trời thì tôi sẽ là đám mây! Có đúng không?

“Bỗng nhiên có một ngọn gió thổi qua làm tóc cô ấy bay phất phới, nụ cười của cô ấy khiến người ta say mê trong thoáng chốc, tôi mới nhận ra rằng mắt tôi không nhìn nơi khác, chỉ nhìn được mỗi cô ấy!”

Khụ! Khụ

- Hình như tối nay chúng ta có tiệc, bữa tiệc đó tôi sẽ đi cùng cô. Niên Vũ ngại ngùng nói.

- Sao tự nhiên anh đổi ý vậy? Tuệ Anh hỏi.

Niên Vũ không nói gì, Tuệ Anh cũng đành buông

- Mà thôi, hãy chuẩn bị tinh thần đi, tối nay tôi sẽ cho anh thấy sự khắc nghiệt và bản chất thật của “xã hội” qua một con người tên là TRỊNH LIÊN LIÊN!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 81: Cô là đoá hoa hồng

Trên chiếc xe màu đen sang trọng, Tuệ Anh nhắc máy bắt một cuộc điện thoại vừa reo:

- Tuệ Anh! Tôi đến dồn cô phải không, mấy giờ, khi nào, ở đâu.

Tuệ Anh bắt chéo chân, bằng giọng nói hiền ngang, cô ấy nói:

- “Không cần tôi đang đến nhà của anh đây!”

- Hả?...

Niên Vũ bất ngờ, la lớn, chưa kịp nói gì, bỗng ngoài cửa có tiếng chuông bấm, tiếng còi xe, còn bên trong điện thoại, Tuệ Anh bảo:

- Anh mở cửa ra đi, tôi đang ở trước nhà anh đây, nếu anh không mở tôi sẽ bóp kèn đến khi nào màng nhĩ của anh hỏng bét.

Niên Vũ thở dài và nói “được rồi, được rồi, cô đừng phá phách nữa”, anh đi ra ngoài mở cửa xe, Tuệ Anh từ trong xe bước ra và nói:

- Lên xe, đến nhà của tôi.

Chưa kịp trả lời hay phản ứng, có hai người áo vest đen, xách hai tay Niên Vũ ném vào xe, Niên Vũ chưa kịp nói gì, Tuệ Anh liền ra lệnh: “A Nhĩ, lái xe”. Chiếc xe khởi hành cùng với một nỗi niềm của Niên Vũ rằng anh chưa khóa cửa nhà=)

- Vậy, Tuệ Anh, cô tình thật đấy, cứ như là một vụ bắt cóc tổng tiền tối vậy, từ từ một chút tôi sẽ đi, cần gì rập rập vậy? Niên Vũ nói

Tuệ Anh sử dụng giọng điệu hiên ngang, kiên quyết, lạnh lùng mà trả lời:

- Tôi không thích những thứ lè nè!

Niên Vũ thở dài trong vô vọng, anh thắc mắc liền hỏi:

- Tại sao tôi phải đến nhà cô, họ Trương kín tiếng như vậy mà lại để cho một người bình thường như tôi vào à, cô không sợ dấn sỏi vào nhà sao?

Tuệ Anh chống tay lên đầu, bắt chéo chân, nhìn Niên Vũ bằng ánh mắt kiên quyết, quyết liệt, sau đó cô ngoắng mặt đi mà nói:

- Đối với tôi anh không phải người lạ!

Niên Vũ nhìn thẳng vào mắt Tuệ Anh, thở dài, anh thầm nghĩ: “thôi chuyện này tính sau vậy”.

10 phút sau, tại nhà họ Trương.

Niên Vũ bất ngờ, mở to mắt, choáng ngợp trước sự “mộc mạc” của ngôi nhà

- Cô có đủ tài chính mua cả trung tâm thương mại hoặc tập đoàn, vậy mà ở trong ngôi nhà chỉ có một sân vườn và một tầng trệt?

- Tuệ Anh trả lời: “tôi không muốn người khác chú ý đến mình, cho nên không muốn xây ngôi nhà hào nhoáng. Vào nhà đi, đừng nói nhiều.

Niên Vũ bước vào, anh quan sát căn nhà, ngôi nhà này có tông màu chính là trắng đen, chứng tỏ Tuệ Anh là một người rất tinh tế, căn nhà ngăn nắp, bố trí các gian phòng bình thường, nhưng mỗi đồ vật đều rất tinh tế.

- Tôi đã chuẩn bị lễ phục cho anh, tôi cũng đã thay lễ phục ra nhanh, anh đi đi đừng có lè nè. Tuệ Anh nói.

- “Tôi biết rồi!” Niên Vũ trả lời, anh thầm nghĩ rằng tình tiết như này thì khá ngược so với mấy câu chuyện ngôn tình, đáng lẽ ra cô ấy phải ở thế bị động.

—————Một lúc sau—————

- Tuệ Anh, cô xong chưa? Niên Vũ hỏi

- “Tôi xong rồi, đi thôi!”

“Cô ấy bước ra với một bộ đầm đen trệt vai, được xé taj phía dưới, bên trên chiếc đầm được đính và hạt láp kính xung quanh cổ áo, nhưng không phải bộ đầm mà là khí chất, mái tóc vàng óng của Tuệ Anh và gương mặt đẹp không góc chết kia, chính là thứ nói trội, phải nói rằng cô ấy đẹp đến mức không có từ ngữ nào có thể miêu tả được, ai mà không xao xuyến trước vẻ đẹp kia chứ? Nếu so cô ấy với Minh Di thì cô ấy phải hon Minh Di một bậc! Nhìn Tuệ Anh thật giống với ‘cô ấy’.

- “Tuệ Anh, nhìn cô như một đoá hồng có gai vậy! Thật lộng lẫy làm sao! Bất giác Niên Vũ nói khen ngợi, đây gọi là bản năng của đàn ông chẳng.

Tuệ Anh lạnh lùng, lướt qua mà nói:

- Anh cũng rất đẹp, về ngoài là nai to nhưng bên trong là sói xám, hôm nay anh diễn trai hơn thường ngày! Đi nhanh lên đi.

Không hiểu sao tôi nghĩ mình đã bị lừa một vố, vốn dĩ tôi định là cô ta “khượng” lại một chút, nhưng chính tôi bây giờ, cũng không biết mặc mình như thế nào=)

- Các bạn độc giả thân mến, nếu thấy chap này hay thì tiếc gì một like, và phiếu đề xuất nhỉ? Cảm ơn mọi người rất nhiều!

- Nhanh đi đừng lè nè nếu thấy tôi đẹp hãy cho một like!

—————Tuệ Anh said—————

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Tôi thích anh!

- Vậy Tuệ Anh! Cuốn sách “Người nắm tay tôi nắm ấy”, tôi đã đọc xong rồi khi nào có cơ hội tôi sẽ trả lại. Niên Vũ nói.

- Ô! Vậy sao! Tuệ Anh đảo lại một cách hững hờ, có vẻ như không may may quan tâm

Bàu không khí trên xe ngọt ngat, thở cũng chẳng dám lớn tiếng, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, không ai nói chuyện với ai.

- Nay! Tại sao cô cứ trầm ngâm hoài vây? Có chuyện gì à?

Tuệ Anh cau mày nhìn Niên Vũ, cô ấy đáp lại:

- Không phải chuyện của anh! Anh không cần phải xen vào đời tư của tôi!

Niên Vũ cười mỉm cưỡng, anh nói trong lòng:

- Đúng là không thể nào ưa được con nhóc này!

Bỗng chiếc xe dừng lại đột ngột trước một nơi sang trọng, trải thảm đỏ và rất hào nhoáng, nó lấp lánh đèn nỗi nêu không quen bạn không thể nhìn thẳng vào nó được.

Tuệ Anh không quên căn dặn trước khi bước xuống xe:

- Niên Vũ, hôm nay anh đến đây với tư cách là bạn của Trương Tuệ Anh, phải thật cẩn thận, không được bắt chuyện bậy bạ đấy!

- Tôi biết rồi! Niên Vũ đáp lại!

“Này, đó chính là Trương tiểu thư, Trương Tuệ Anh đến rồi!”

“Cô ấy còn đẹp hơn cả tiên nữ! Hào nhoáng thật!”

- “Người bên cạnh đi chung với cô ta là ai vậy? Đẹp quá đi mất!”

“Bạn trai của cô ta sao, hai người này khí chất của họ đúng là một cặp trời xinh!

- Chào Trương tiểu thư, mời cô đi lối này!

Dắt tay Tuệ Anh đi mà tôi được mở rộng tầm mắt, nơi đây rất lớn đến nỗi gần bằng cả một sân bay, xung quanh chiếu ánh đèn lấp lánh cùng với toàn những nhân vật nổi tiếng, son hòa hải vị không thiếu một món, lần đầu tiên tôi đến được nơi như thế này!

- Tuệ Anh! Người cô nói là ai vậy? Cái người tên Trịnh Liên Liên đó.

Tuệ Anh ngược nhìn xung quanh, nhường mắt lên, “chính là cô ta”!

Niên Vũ liếc sang, mở to mắt, lần đầu tiên tôi gặp cô ta ngoài đời đấy!

- Anh thấy cô ta như thế nào? Tuệ Anh hỏi.

- Cô ta cứ như là một đứa trà xanh vậy? Tôi thì không có cảm tình với những đứa đó cho lắm, nói chung là “tè”!

- Hahaha! Đây là lần đầu tôi nghe có người nhận xét cô ta như vậy, anh đúng thật là khác người! Tuệ Anh cười khẽ, che miệng, đặt tay lên vai Niên Vũ mà nói.

- Xin chào chị Tuệ Anh, lâu quá không gặp, chị xinh thật đấy!

Giọng nói nhẹ nhàng như vậy đã phá tan không khí cỏi mờ giữa Niên Vũ và Tuệ Anh, Tuệ Anh nhìn Liên Liên với ánh mắt đầy hoài nghi, cô ấy đáp lại:

- Liên Liên, tôi không biết từ khi nào tôi và cô lại thân thiết như vậy? Đúng là tự biến tự diễn có chủ đích!

- Chị Tuệ Anh à! Chị nói gì vậy? Em và chị thân thiết như vậy mà? Mà vị kế bên chị là ai vậy? Anh ấy còn đẹp hơn Lạc Kiên! Rất vui được quen biết anh!

Liên Liên nhìn Niên Vũ mỉm cười, trong mắt người khác có thể là nụ cười của thiên thần, nhưng trong mắt Niên Vũ, chỉ là nụ cười của một con trà xanh!

- Chào cô, tôi là Niên Vũ!

Lời chào “tốt đẹp” ấy đã làm Liên Liên rút tay lại, có một sự bẽ mặt không hề nhẹ ở đây, khiến Tuệ Anh không kim được cười:

- Liên Liên, từ khi nào cô trở nên “mặt già” thế này?

Liên Liên không nói gì mà im lặng, đột nhiên cô ấy nở một nụ cười đầy “thảo mai”:

- Anh lạ lùng thật đấy Niên Vũ, tôi thích anh lắm đấy, hay là anh...

- Liên Liên! Tôi không phải là người thu mua phế liệu!

Sau lời nói khá to tiếng của Niên Vũ đã làm cả sảnh cười lớn, những lời châm chọc, bàn tán, cười đều vào mặt Liên Liên!

- Các bạn độc giả yêu dấu ơi, cùng thích và bỏ phiếu nào! Nếu thích! Cảm ơn đã xem!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Cô rất giống một người tôi quen

GIÁ TRỊ CỦA THANH XUÂN!

- Nay! Anh nói gì Liên Liên vậy? Ở đâu có chuyện gì mà ôn ào thế?

Liên Liên khóc nức nở, ướt hết cả mặt, chạy lại nắm tay người đó, chỉ thẳng vào mắt Tuệ Anh.

- Anh hai! Em chẳng làm gì cả mà hai người họ lại nói em là phé liệu, em thật sự chỉ muốn chào hỏi chị Tuệ Anh. Không ngờ chị ấy lại làm vậy!

Tuệ Anh cười đều khoanh tay, khí chất hiên ngang bước đến. Liên Liên nấp phía sau anh hai của cô, như một bún nang. Tuệ Anh nắm lấy tay cô ấy

- Đừng Tuệ Anh! Đè tôi! Niên Vũ nói

Tuệ Anh liền buông tay Liên Liên ra lui xuống, những ánh mắt đều đổ dồn vào cô, họ đang xem kịch hay sẽ xảy ra thế nào, bỗng Niên Vũ nhìn thẳng mắt anh hai Liên Liên, đưa tay ra chào hỏi

- Chào anh! Tôi tên là Niên Vũ!

- Xin chào, tôi là Trịnh Lạc Kiên, anh hai của Liên Liên.

Lạc Kiên đưa tay ra để bắt tay Niên Vũ, đột nhiên Niên Vũ lén rút tay lại, nói một câu hững hờ:

- Nếu tôi không nhầm thì có phải anh đang ve vãn Tuệ Anh không? Vì từ nay đến giờ tôi đã chú ý rất nhiều anh cứ liếc sang nơi không cần nhìn của cô ấy, anh thật là ra dáng một "tra nam" bởi vì theo tôi biết anh đã có vị hôn thê rồi mà? Đúng là "huynh tra nam, muội trà xanh"

- Mày! Mày!

Cả khán đài nhìn hai anh em Lạc Kiên-Liên Liên bằng ánh mắt khinh thường, những lời bàn tán xôn xao, những tiếng lèt két của máy ảnh, đều tập trung vào họ, Lạc Kiên tức giận nhưng "bí đường" đột nhiên Liên Liên nắm lấy tay Tuệ Anh và ngã xuống!

- Tuệ Anh, tại sao chị lại đẩy em? Em chỉ muốn xin lỗi chị thôi mà, vậy mà...vậy mà...chị lại nói rằng em là con diêm, chị đâu cần pặng lời như vậy?

Những giọt nước mắt cá sấu lăn dài trên má Liên Liên, bây giờ mọi sự tập trung đều đổ dồn vào Tuệ Anh, sự bàn tán và những ý kiến trái chiều xảy ra, có người lên tiếng chỉ trích:

- Cô tướng cô là con gái nhà họ Trương thì hay lắm sao? Cô chỉ là một đứa con nuôi!

- Liên Liên còn nhỏ chưa hiểu đạo lý, vậy mà cô ta lại ra tay, đúng là không có giáo dưỡng!

- Liên Liên nhỏ bé tội nghiệp!

Sự im lặng, khinh thường, xua đuổi vào Tuệ Anh, Tuệ Anh chẳng nói gì, chỉ cúi mặt xuống, hai tay cô nắm chặt, ánh mắt rất đáng thương và tự ti hon bao giờ hết:

- Các người im lặng hết đi, ai dám động đến đứa con gái nhà họ Trương và bạn bè của tôi?!

Niên Vũ bức xúc lên tiếng quát lớn khiến cả hội trường im lặng, bằng ánh mắt đầy phẫn nộ, cậu cầm lấy micro và bước lên sân khấu, tiếng "ché! Ché!" của micro đang được khởi động

- Các người chỉ là một lũ hèn hò, đừng có mà dạy cho cô ấy cách sống, lúc này là Trịnh Liên Liên tự ngã và diễn kịch, rõ ràng các người thấy điều đó mà vẫn ăn theo, đúng là một lũ hèn hò, tôi xin tuyên bố nếu ai dám miệt thị Trương Tuệ Anh như vậy, tôi sẽ khiến cho kẻ đó mất tất cả!

Cả hậu trường bỗng im phăng phắc, không ai dám hé một lời, được bao trùm bởi không khí căng thẳng, e ngại, Tuệ Anh nhìn Niên Vũ không chớp mắt, Niên Vũ thở hổn hển, cả hậu trường đều tránh né ánh mắt của Niên Vũ, họ dè chừng, lo sợ, e ngại, và "nhợt", bỗng có tiếng vỗ tay vang lên

- Hay lắm cậu trai trẻ!

Gióng nói đầy mạnh liệt và tân hoan của ông ấy, đã thu hút sự chú ý của cả hậu trường, có hai người, khoác tay nhau đi vào, một người tầm 50 tuổi tiến vào mặc bộ vest lịch lãm, trong rất dễ gần với khí chất hài hoà, vui vẻ, một người phụ nữ tầm 40 mặc bộ suit xám, trong rất ôn nhu, dịu dàng, bỗng có hai hàng người mặc vest đen đứng cạnh:

- Xin kính chào Trương Tông, Trương Phu nhân!

Cả hậu trường bỗng im phăng phắc và lo sợ, Trịnh Lạc Kiên và Trịnh Liên Liên lại rất dè chừng, lui lại về sau

- Cảm ơn cậu rất nhiều vì đã dám đứng lên vì Tuệ Anh, bây giờ cậu có thể giao lại cho tôi!

Ông ấy bước lên cầm micro, Niên Vũ bước sang, bằng ánh mắt viễn đạn khác với phong thái dễ gần lúc này, làm mọi người lo sợ

- Ai dám động đến con gái của Trương Quân Nhân! Ngày mai tất cả công ty đều phải đóng cửa bao gồm cả người tổ chức bữa tiệc này! Hai đứa ngỗ nghịch của Trịnh gia cũng phải chịu phạt! Tất cả giải tán!

Cả hậu trường đều khiếp sợ khi nghe đến "Trương Quân Nhân" chạy về ô ạt như kiền vỡ tổ, chỉ còn lại Tuệ Anh và Niên Vũ, lời nói của ông ấy quyền lực đến mức, chẳng còn có một bóng người nào còn ở lại!

Niên Vũ cũng khá e ngại và ngạc nhiên

- Thị ra đây là ba của Tuệ Anh, Trương Quân Nhân, sức ảnh hưởng của ông ấy khiếp thật!

- Cậu trai trẻ chúng ta lại gặp nhau rồi, cảm ơn cậu vì hôm nay!

- Bác là! Người cháu gặp tại tiệm hoa lúc đó!

- Thật mừng vì cháu còn nhớ!

Bỗng có người vỗ vai Niên Vũ:

- Cảm ơn cậu rất nhiều vì đã bảo vệ Tuệ Anh, cậu là bạn trai nó sao, lần đầu tôi thấy nó dẫn theo cậu! Đúng là đẹp trai thật nhỉ! Nửa đời sau của Tuệ Anh giao cho cậu rồi!

Bác áy nói gì vậy nhỉ? Niên Vũ thầm nghĩ!

_____15 phút sau_____

- Cô khoẻ hơn chưa Tuệ Anh, sao tự nhiên lúc nãy hiền như cục bột vậy?

Tuệ Anh cầm tách trà gừng, không nói gì, chỉ ngoan ngoãn ngồi nhâm nhi, cuối cùng, cô áy nói:

- Mua cho tôi một bịch tàu hũ thối!

- Hả? Cô ăn tàu hũ thối sau? Niên Vũ bất giác hỏi, bỗng nhiên trong đầu cậu hiện lên một hình ảnh:

- Cảm ơn cậu lúc đó đã nhường ly tàu hũ thối cho tôi!

Như một bản năng, cậu bất giác nói ra một câu:

- "Cô rất giống một người tôi quen!"

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Lời hứa năm ấy!

- Tuệ Anh! Tôi đã mua về rồi nè, tiệc hôm nay chẳng ăn được gì cả

Niên Vũ bước vào cùng với chén tàu hũ thối trên tay, đưa cho Tuệ Anh, Tuệ Anh cầm chén tàu hũ cứ thổi thổi, cô nhìn vào anh và nói:

- Hôm nay...hôm nay...

- Chuyện gì vậy?

Niên Vũ thấy dáng vẻ e áp, ngại ngùng của Tuệ Anh liền hỏi thử.

- Thật sự, hôm nay cảm ơn anh! Tuệ Anh nói.

Lời nói cảm ơn của Tuệ Anh khá "hiếm hoi", khiến cho Niên Vũ đứng hình một lát, anh ấy cười mỉm và nói:

- Chỉ là lời cảm ơn thôi mà, cô có cần ngại ngùng đến như vậy không?

Tuệ Anh áp úng, lắp báp và nói:

- Thì...thì...từ đó đến nay tôi chưa nói lời cảm ơn ai cả...!!

Niên Vũ nhìn Tuệ Anh bằng ánh mắt rất trìu mến, anh ấy đặt tay lên xoa đầu cô, Tuệ Anh đứng im như tượng, ngược lên nhìn Niên Vũ, Niên Vũ cứ xoa đầu cô, còn cô nhìn anh không chớp mắt, anh ấy nở một nụ cười đầy dịu dàng rồi nói:

- Cô ngốc thật, chỉ cần dồn cả lòng chân thành của mình vào là được rồi, không có cần phải lễ nghi gì đâu đồ ngốc!

Ngoài trời, ánh trăng chiếu vào nơi hai người đang ngồi, gió thổi nhẹ nhẹ ngoài trời, ở ngoài trời se se lạnh, những ngôi sao như đang nhảy múa trên bầu trời, trong phòng hai ánh mắt trìu mến nhìn nhau, dành cho nhau một tình cảm chân thành nhất, dịu dàng nhất, nhẹ nhàng và thật đơn thuần, khung cảnh ấy như trong mơ!

- Anh...anh làm gì vậy hả? Tại sao...tại sao...lại?!!

Tuệ Anh áp úng, lắp báp, mắt cô đang xoay tròn, tóc dựng đứng cả lên, cô xoay mặt sang một bên, sử dụng gói để che lại nửa mặt, Niên Vũ nhìn thấy cười lớn:

- Không ngờ cô cũng biết ngại ngùng, tôi cứ tưởng cô là khúc gỗ chứ!

Noi áp áp nhất là noi có tình yêu và nụ cười! Một căn phòng và hai trái tim đang sưởi ấm cho nhau mà không hề hay biết!

- Này Tuệ Anh...

- Chuyện gì vậy?

- Lúc nãy, tôi có nói là sẽ bảo vệ cô theo với danh nghĩa là bạn bè phải không?

- Đúng vậy, thì sao? Tuệ Anh trả lời

- Những lời nói đó là thật lòng đấy! Niên Vũ đáp lại

Tuệ Anh nhìn chăm chắm vào mắt cậu, cậu nghiêm túc nói

- Tôi hứa với cô đây, và tôi sẽ thực hiện lời hứa đó!

Cô ngại ngùng, lắp báp, hai tay cứ se se vào nhau:

- Vậy chúng ta là bạn.....?!

Anh ấy đưa ngón út ra, ân cần và dịu dàng bảo:

- Chúng ta lập một lời hứa!

Cô ấy không biết nói gì hơn, cứ lưỡng lự không ngừng, cô muốn đưa tay ra nhưng rồi lại rút tay lại, Niên Vũ thấy lạ lùng bèn hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Tuệ Anh không dám trả lời, cô cứ nói mập mờ:

- Lỡ như...lỡ như...lại giống lúc đó...

- Lúc đó? Niên Vũ băng khoăn hỏi.

Không khí căn phòng được bao trùm bởi sự uất hận và ám ảnh, nỗi sợ và dè chừng đang chiếm lấy không khí căn phòng.

- Anh có nhớ là anh đã hứa với một người bạn của anh một chuyện không, đến bây giờ anh vẫn chưa làm được! Tuệ Anh nói bằng giọng điệu trách móc, vô tội.

Niên Vũ ngạc nhiên cô, anh ấy không hiểu cô đang nói gì, cuối cùng anh ấy nói “xin lỗi, có vẻ cô chưa tin tôi cho lắm, trời tối rồi, tôi cũng về trước đây”

Anh ấy đứng dậy, quay lưng bước đi, trong thoáng chốc, ánh trăng lại chiếu xuống một tia rất nhỏ như một điem báo, Niên Vũ quay lại, anh bất ngờ khi nhìn thấy Tuệ Anh nắm lấy áo anh, cô cứ áp ấp trong miệng, anh ấy quay sang và hỏi “có chuyện gì vậy?”

Tuệ Anh ngước lên nhìn Niên Vũ, anh mỉm cười to tròn và ngạc nhiên pha lẫn một chút hối tiếc, đôi mắt của Tuệ Anh trong veo như pha lê lại rưng rưng trong độ mắt long lanh như hạt nước. Đôi mắt ấy nhìn anh cứ như nó đang muốn nói “đừng đi, đừng đi!”

- Sao vậy? Niên Vũ hỏi.

Tuệ Anh đáp lại bằng giọng nói nhẹ nhàng, hối tiếc:

- Tôi nghĩ, chúng ta nên tìm hiểu nhau nhiều hơn, đến một lúc nào đó tôi sẽ nói anh nghe sự thật...!

- Cô biết chuyện gì à? Niên Vũ hỏi

- Tôi biết mọi chuyện, kể cả chuyện cậu không biết, cậu đã quên cô ấy có phải không?

- Cô ấy? Ý cô là sao Tuệ Anh? Niên Vũ bàng hoàng hỏi.

- Cô ấy chính là người con gái đã trao cả thanh xuân cho anh, chỉ vì một lời hứa!

Độc giả ơi, nếu thấy hay thì hãy bầu phiết, like và bình luận nha! Cảm ơn mọi người rất nhiều! Moa! Moa!!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85-1: Tình cờ

- Niên Vũ! Anh có vấn đề gì vậy? Sao có thể đi cùng Trương Tuệ Anh đến một bữa tiệc lớn như vậy, còn công khai bảo vệ cô ta, truyền thông bây giờ đang đưa tin ngập mặt rồi kia! Kim Chi hàn hộc, ném vội tờ báo xuống bao, quát lớn.

Niên Vũ nhìn anh ta, hai tay đan lại, nhìn tờ báo, ở trong tờ báo ghi một dòng chữ rất nổi trội đó là “người đàn ông của Trương Tuệ Anh”, anh ấy nhìn tờ báo rồi nói:

- Anh không thấy chuyện này rất kì lạ hay sao Kim Chi?

- Lạ? Lạ ở chỗ nào? Anh nói thử xem, đừng có đánh trống lảng! Kim Chi tức giận, khoanh tay ngồi dựa vào ghế.

- Tại sao họ Trương trước giờ kín tiếng, KHông có một scandal nào, với quyền lực của họ có thể chèn ép bài báo này như đạp một con kiến, vậy tại sao họ lại để đứa con gái của họ hứng chịu một scandal? Niên Vũ nghiêm túc, sự đâm chiêu thể hiện rõ trên khuôn mặt, anh ấy nói.

Kim Chi chợt nhận ra, liền cầm tờ báo lên xem kỹ càng, gương mặt của anh và Niên Vũ rất suy tư, trầm mặc, anh đặt tờ báo nhìn và chỉ tay vào Niên Vũ:

- Cậu đừng làm bừa, chuyện này cứ để tôi giải quyết! Đừng mạnh động. Chúng ta cứ the kế hoạch mà triển!

Niên Vũ gật đầu, bèn nhìn chăm chằm vào Kim Chi, Kim Chi nói: “sao cậu chưa đi nữa?”, Niên Vũ nghiêm túc, ngoanh mặt đi và nói “không có gì”, dột nhiên anh ấy đứng lên tới bàn làm việc của Kim Chi, Kim Chi bất ngờ: “Này, cậu muốn làm gì nói đi, tôi rất bận, cậu đến bàn làm việc của tôi làm gì?” Kim Chi nói với Niên Vũ.

Niên Vũ không phản ứng, thở dài và đứng dậy:

- Tôi chỉ thắc mắc. Tại sao cậu lại nhờ và chúng tôi việc này, cậu biết tất cả về chúng tôi nhưng chúng tôi không biết gì về cậu, và quá khứ của cậu, cậu là ai? Ở đâu? Có mục đích gì, chúng tôi đều không biết, nếu muốn nói thì chúng tôi hoàn toàn không tin tưởng cậu, cậu không cho chúng tôi một cơ sở rõ ràng về việc này, về thân phận thật sự của cậu!

Kim Chi im lặng không nói gì, cậu ấy đứng lên nhìn đối diện với Niên Vũ. Hai mắt nhìn nhau, không khí trong phòng bỗng khá tĩnh mịch, chỉ còn nghe tiếng gió lạnh lêo ngoài cửa sổ, Kim Chi cho tay vào túi quần, cậu ấy đáp lại:

- Tên của tôi là Tô Kim Chí, là con trai nhà họ Tô và có một mối thù sau đậm với nhà họ Bàng, mọi chuyện còn lại thì chúng ta hãy để khi khác, được rồi cậu bạn “tò mò” cậu về được chưa vậy?

Niên Vũ quay đi. Lấy vội các áo khoác trên ghế, khoác vào bước ra cửa phòng quay mặt lại “một ngày nào đó, cậu phải cho tôi biết” rồi đi về. Kim Chí trong phòng ngồi bịch xuống ghế sofa, ngước lên nhìn trên trần và “nháu mắt”

Tại chỗ của Niên Vũ

- Chán thật, chuyện này càng ngày càng phirc tạp, nhưng không còn đường lui nữa rồi!

- Niên Vũ! Thật trùng hợp khi lại gặp cậu ở đây!

- Chị Dao Dao!

Dao Dao vẫy tay, cười tươi chạy lại chỗ của Niên Vũ.

- Tại sao chị lại ở đây? Niên Vũ hỏi.

- Chị đã mua chút vật dụng, em cũng đến đây sao? Hay là chúng ta đi uống chút cà phê được không?

Dao Dao cười tươi, lời mòn đậm chất “hồn nhiên” thế này, thì ai mà dám chối từ, Niên Vũ bèn gật đầu, và rồi cậu bị Dao Dao kéo đi trong vô vọng

- Đây là quán chị thích nhất, em sao vậy? Không vui sao? Hay bị bệnh rồi?

Dao Dao tiến tới, đặt tay lên trán Niên Vũ. Niên Vũ hốt hoảng bèn hất tay Dao Dao ra, Dao Dao bàng hoàng hỏi “có chuyện gì à?” Niên Vũ đỏ mặt đập nhẹ tay xuống bàn, nói:

- Ở đây là nơi công cộng mà! Chị đừng có động chạm tuỳ tiện vậy!

Cô ấy cười phì đến nỗi chảy cả nước mắt

- Xin lỗi, xin lỗi, chị không nghĩ là em lại dễ mắc cỡ như vậy, đúng là đáng yêu thật! Sao vậy, có chuyện gì à, sao lại nhìn chăm chăm chị thế? Mặt chị dính gì sao?

- Không có, em chỉ thấy là chị đã thay đổi rất nhiều!

Dao Dao bàng hoàng, chỉ tay vào người mình:

- Chị sao? Chị thay đổi chỗ nào?

- Lúc em mới gặp chị, chị cứ làm làm lì lì, em nghĩ chị là một người khó gần, chị đã thay đổi thật rồi! Niên Vũ nói.

Dao Dao đặt tay xuống bàn, chống cằm, nhìn Niên Vũ, cô ấy cười mà nói

- Chị nghĩ sau cái chết của Tiêu Hi, mình nên sống lạc quan và yêu đời hơn thế nữa cho nên chị quyết định thay đổi!

Niên Vũ làm lì, cuối mặt xuống:

- Tiêu Hi sao!

Dao Dao ngạc nhiên, vẫy tay:

- Chị xin lỗi, chị quên rằng em đã.....

- Chắc mọi lần người em gặp là cô ấy, cái cô gái cứ hiện hữu trong tâm trí em, nhưng em không nhớ ra cô ấy là ai!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85-2: Âm mưu của Trịnh Liên Liên

Dao Dao nhìn Niên Vũ bằng ánh mắt thương cảm, cô ấy nhẹ nhàng chạm vào bàn tay Niên Vũ, đôi mắt trìu mến đầy tình cảm:

- Em đang có gì vướng bận sao? Chị đã nói rồi, nếu thấy thắc mắc về chuyện tình cảm hãy hỏi chị mà.

Niên Vũ xoay mặt đi nơi khác, rút tay ra nói: “em xin lỗi, chị Dao Dao, thật ra hôm nay Trương Tuệ Anh đã nói với em một chuyện, chuyện này khiến em rất bận lòng. Em không biết phải làm sao, em sợ, nếu như mình tìm hiểu thì sẽ tổn thương bản thân, nếu không tìm hiểu sẽ làm tổn thương cô ấy...!!!”

Dao Dao cười nhẹ, đặt tay lên đầu Niên Vũ, ban đầu cô mở mắt ngạc nhiên khi thấy Niên Vũ như vậy, nhưng rồi hình như có gì đó khiến cô ấy buôn và hiểu rõ, bàng tất cả lòng thành, cô an ủi:

- Em bị ngốc à? Cô ấy sẽ không trách em vì em không tìm hiểu sự việc, theo chị nghĩ thứ làm tổn thương cô ấy nhất chính là hoàn cảnh hiện tại, quá khứ và tương lai không quan trọng, hiện tại mới là cái cần bận tâm, hãy làm theo những gì con tim mách bảo!

Niên Vũ ngước mắt lên nhìn người chị của mình, anh ấy dường như đã buông bỏ gì đó, cảm thấy rất nhẹ lòng, nụ cười tươi thê hiện trên gương mặt rất “đẹp”

- Dao Dao này, em muốn nói cho chị những gì Tuệ Anh đã nói, hi vọng chị giúp em tìm ra sự thật.

- Đương nhiên rồi em trai, chị đã hứa là như vậy mà!

Niên Vũ nắm lấy tay Dao Dao, đôi mắt sáng rực, anh ấy nói: "Cảm ơn chị rất nhiều, bây giờ em sẽ kể cho chị nghe, chuyện là vào tối hôm qua một số việc đã xảy ra, và cô ấy nói 'tôi sẽ cho anh biết người con gái hi sinh cả thanh xuân của mình chỉ vì một lời hứa!', ban đầu em không nghĩ nhiều về chuyện này, nhưng mà em thấy cô ấy có vẻ rất buồn bã, vì vậy em nghĩ người con gái đó liên quan đến cô ấy, và em muốn tìm ra sự thật người con gái đó là ai!"

Dao Dao nghe Niên Vũ nói mà sững sờ, đột nhiên cô ấy rơi nước mắt, Niên Vũ lúng túng, tay chân lóng ngóng không biết phải làm gì, đột nhiên anh lấy tay lau nước mắt cho cô, ôm bàn tay ấm áp và đầy dịu dàng, anh ấy sử dụng giọng nói trầm thấp nói:

- Xin lỗi chị, chị không sao chứ?

Dao Dao khi nghe câu nói đó liền nắm lấy tay Niên Vũ mà không nói gì, đặt vào lòng ngực, nước mắt cô ấy cứ tuôn trào.

- "Không hiểu sao, Niên Vũ thật giọng anh ấy, bàn tay ấm áp và dịu dàng, giọng nói trầm thấp, ngày hôm ấy...anh ấy cũng lau nước mắt cho mình thế này...những ngày ấy liệu có thể quay trở về được không? Được không vậy?"

Đột nhiên ngoài trời mưa lớn, từng đợt gió mạnh thổi qua ngoài cửa sổ, chị ấy nói thầm trong miệng những gì tôi không thể nghe, nhưng, những con gió này quá ồn ào, ông trời cho trận mưa này xuống để bảo vệ chị ấy chàng? Tôi không hiểu vì sao chị ấy lại khóc, nhưng tôi có thể biết được, chị ấy đang cầu nguyện một điều gì đó...!

Tôi cũng không hỏi thêm gì, chị ấy cũng đã hứa sẽ giúp tôi, tôi cũng không muốn hỏi vì sao chị ấy lại khóc, hay là do chị ấy đồng cảm? Một lúc sau chị ấy rời đi thì trời cũng tạnh mưa, vì đây là buổi tối nên không có nắng được, tôi cứ chậm rãi và lặng lẽ đi về, hôm nay thật lạnh và còn mưa nữa, tôi cứ nghĩ mãi rõ cuộc người con gái trong đầu tôi là ai, có phải người tên Hà Tiểu Hi đó không? Và tại sao, khi nghe Tuệ Anh nói như vậy tôi lại đau thế này, cảm giác đau và vướng bận rất nhiều.....!

Nhiều lúc tôi băng khoăn nghĩ hay là mình đã làm tổn thương cô ấy, cái cảm giác này là sao đây? Nó đau nhưng rất ấm áp, vướng bận rất nhiều nhưng lại không thấy cô đơn, nó phèn muộn nhưng lại thấy vui vẻ...! Từng giây trôi qua không thể ngưng nghỉ về cô ấy lúc đó, cứ rũ rượi và rất phiền lòng nhưng mình lại thấy cũng rất buồn khi thấy cô ấy như vậy, trong đầu cứ hiện lên hình ảnh của cô ấy, rốt cuộc vì sao? Là cài gì đây Trương Tuệ Anh?

—Ở một nơi khác—

- ANh hai, anh nhìn xem hôn phu của anh tình tứ với người khác tại quán cà phê này!

Lạc Kiên khi nhìn thấy bứa ảnh liền vội ném xuống đất, trong rất tức giận, anh ta quát lớn:

- Con đàn bà thối, nó đã có hôn ước với anh mà còn dây dưa với tên này!

- Anh hai, em có một kế hoạch có thể khiến anh ta nhớ mãi không quên...

- Em có ý gì? Lạc Kiên nói.

Liên Liên nói nhỏ vào tay Lạc Kiên:

- Hãy đưa những bức ảnh này tới chỗ của Hà Gia Hi.....

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 86-1: Xin lỗi nhé 1

Hôm nay là ngày đi làm, tôi đến công ty từ rất sớm, tôi cũng không biết vì sao mình lại đến sớm như vậy, cả đêm qua tôi không thể nào ngủ được, bây giờ tôi đã nghĩ kỹ lắm rồi, tôi đã biết mình phải làm gì!

- A! Trương Tuệ Anh, sao cô ta lại nằm ở đây? Cả đêm qua cô ta ngủ ở đây sao?

Bờ vai của cô ấy thật nhô bé, nhưng lại rất kiên cường, cô ấy cứ run run như đang rất lạnh, gương mặt của cô ấy khi ngủ thật là xao xuyến lòng người, Niên Vũ lại gần nhìn đối diện vào gương mặt của Tuệ Anh.

- Cô ấy...thật xinh đẹp! Những lúc thế này mình cảm thấy cô ấy mới chính là cô ấy, mình có thể cảm nhận được sau cái lớp gai góc đó chính là một bông hoa xinh đẹp biết bao, thơm ngát biết chừng nào!

Cậu ấy lấy tay chấn ở ghế, khoác lên người cô, một cách dịu dàng và im lặng hết có thể, cứ ngắm nhìn mãi khuôn mặt đầy khía cạnh này, nó đẹp đến nỗi khiến Niên Vũ không thể rời mắt.

- "Mình thật sự không biết cô ấy muốn gì và mình đã làm sai điều gì nhưng mà mình...rất muốn ngắm nhìn cô ấy như này...mình muốn cô ấy như thế này, muốn cô ấy thanh thản như vậy...!"

Đột nhiên Tuệ Anh nhíu mày, phá vỡ bầu không khí, những giọt nước mắt cô ấy rơi xuống, cô ấy nói mỉm, như đang gấp ác mộng, một giấc mơ đáng sợ nào đó!

- "Không! Đừng đi mà...không..."

- Cô ấy bị làm sao vậy?

Lúc nhìn cô ấy như vậy tôi thật sự rất lo lắng, hốt hoảng, tay chân tôi cứ lóng ngóng, tôi biết cô ấy đang rất sợ, nỗi sợ hiện rõ trên khuôn mặt, tôi biết rằng mình phải làm gì đó, như một bản năng tôi đặt tay lên xoa đầu cô ấy, tôi nói rằng: "Đừng khóc, tôi không đi đâu hết! Đừng khóc mà...Tuệ Anh!" Tôi không biết như thế nào nhưng đột nhiên cô ấy bừng tỉnh, ngồi dậy

Cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt hoài nghi, tôi cũng khá ngượng ngùng vì mình ngồi khá gần cô ấy

- Tại sao anh lại ở đây? Tuệ Anh hỏi.

Niên Vũ tay chân lóng ngóng phủ định:

- Không, không... thật ra, tôi đến công ty khá sớm và thấy cô ngủ ở đây, và cô... cô khóc!

- Vậy là anh đã nhìn thấy? Khi ngủ tôi có nói gì kì lạ không? Tuệ Anh hồn học nhìn Niên Vũ, Niên Vũ theo bản năng cứ khăng khăng trả lời:

- Không có! Thực sự không có!

Một lúc nữa sẽ có phần 2 của chap, xin lỗi vì sự bất tiện này, cảm ơn mọi người đã đọc!

Tìm nè □♥□□

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86-2: Xin lỗi nhé 2

- Bỏ qua chuyện này đi, hôm nay tại sao lại đến sớm vậy? Tuệ Anh hỏi.

- Tôi sao? Niên Vũ chỉ tay vào người mình, hỏi một câu thật ngây thơ. Anh như con nai tơ ngơ ngác.

Tuệ Anh tức giận, quát lớn vào anh:

- Tôi không hỏi anh thì hỏi ai, chỉ có tôi và anh ở đây thôi, mọi người chưa đến đâu!

- Hả?

Tôi và cô ấy ngơ ngác nhìn nhau, từ nay giờ chúng tôi không để ý đến một việc là chỉ có chúng tôi ở đây, bàu không khí giữa tôi và cô ấy trở nên thật ngượng ngùng, khó hiểu, khó giải thích thật!

- Thôi, cho qua chuyện này đi, tại sao cô lại ở đây vậy? Cả đêm qua cô không về sao, ngủ ở đây sẽ dễ bị cảm lạnh đấy! Niên Vũ nói bằng phong thái quan tâm, lo lắng cho cô ấy.

Cô ấy khá hùng hổ trước câu hỏi của Niên Vũ, trả lời rằng:

- Không có gì, tại đêm qua có quá nhiều dự án cần tôi đồng ý, tôi không có thời gian về nhà nên phải ngủ ở đây!

Không hiểu sao khi nghe cô ấy nói vậy tôi lại cảm thấy chạnh lòng, tôi vừa nghĩ đến hình cô gái bé nhỏ với đôi vai gầy gò lúc này, đã gánh chịu bước bao áp lực bện bỉ từ công việc cơ chứ? Thật kiên cường biết bao...

- Má nè, Tuệ Anh, tôi nghĩ cô không cần phải như vậy nữa đâu!

- Ý anh là sao? Tuệ Anh hỏi.

- Từ nay cô không cần phải vất vả như vậy, cô tuyển tôi vào công ty làm việc mà, tôi sẽ giúp đỡ cô, nếu có việc gì thì hãy nói với tôi, đừng gánh gò mọi việc một mình!

Tôi cũng chẳng hiểu vì sao mình lại nói mấy lời sáo rỗng như vậy, có lẽ tôi bị cô gái này cảm phục, cô ấy cứ nhìn tôi như hổ là sinh vật lạ, tôi cứ nghĩ cô ấy sẽ nói là: "Chuyện của tôi từ khi nào đến lượt cậu quan tâm" nhưng KHÔNG, không phải vậy, cô ấy nở một nụ cười tươi, đôi mắt trong veo, cùng với mái tóc vàng óng, đáp lại tôi rằng:

- "Cảm ơn cậu!"

Trông cô ấy lúc đó như thiên sứ, hình ảnh "ác quỷ" khi tôi gặp cô ấy đã hoàn toàn thay đổi, tôi không thể hiểu mỗi lần nhìn cô ấy như vậy, tôi lại cảm thấy rất thân thuộc, trong đầu tôi luôn hiện ra hình ảnh một cô bé, cô bé ấy đưa tay ra và gọi tên tôi:

- "Đại Thịnh! Cậu hứa với tôi nhé!" Và tôi đã đồng ý, một lời hứa nào đó mà tôi đã lặng quên chăng?

- Nay! Niên Vũ anh bị gì vậy?

- À. Không có gì đâu!

- Được rồi, nếu anh đã đến sớm như vậy, thì cùng tôi giải quyết đồng dự án này đi, tôi đi về nhà lấy đồ xong sẽ quay lại!

Tuệ Anh nói xong đứng lên, thẳng thừng bỏ đi, bị Niên Vũ nắm lấy cổ tay kéo lại

- Khoan đã!

- Chuyện gì vậy? Tuệ Anh ngơ ngác hỏi.

- Chuyện là tôi muốn xin lỗi cô về vụ lừa trước, tôi cảm thấy có lỗi và ấy này rất nhiều, có lẽ tôi đã làm cô buồn rồi! Xin lỗi nhé!

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, tôi đã cảm thấy hơi ấm từ bàn tay Tuệ Anh, cô ấy toả ra hơi ấm, cô ấy đang vui chung, tôi xin lỗi thành công chưa vậy? Tôi tự hỏi bản thân của mình, đột nhiên cô ấy quay lại:

- Tại sao phải xin lỗi? Tôi không muốn làm người "thu mua áy náy hoặc tạo ra áy náy", cậu đang biến tôi thành kẻ xấu đấy!

Tôi liền tỏ ra khá ngẫn ngơ, nhưng đã hồi phục lại hoàn toàn, tôi tự nhủ rằng “như vậy mới đúng là Trương Tuệ Anh chứ!”

- Nay, cậu mau làm việc đi, tôi về nhà lấy đồ! Tuệ Anh nói.

Không hiểu sao khi cô ấy bước dì tôi lại không sợ, tôi không còn cảm thấy áy náy hay nặng trĩu như trước, cô ấy bước ra khỏi cửa nhưng vẫn đang cảm nhận hơi ám áy, hơi ám là từ của tôi hay của cô ấy đây?

- Reng! Reng!

Niên Vũ lấy điện thoại từ trong túi ra, bên kia dây là giọng của một người đàn ông

- Kim Chí, tôi nghe đây!

- Cậu đang ở đâu vậy? Kim Chí hỏi,

- Tôi đang ở Hoàng Đô! Niên Vũ trả lời!

Kim Chí liền tỏ ra vui vẻ, mẫn nguyện. Điều đó được thể hiện qua giọng nói của cậu ấy

- Cậu tiếp cận cô ta tốt thật đấy~~, nhớ là tiếp cận từ từ thôi, không cô ta lại nghi ngờ, mà tôi có một chuyện muốn thông báo cho cậu, ngày mai chúng ta họp gấp, 3h tại địa điểm cũ, vậy nhé!

Nói xong, cậu ấy tắt máy. Tôi vừa hiểu ra với lòng một chuyện là tôi đang tiếp cận cô ta, và tôi đã bắt bản thân mình ghi nhớ, cho nên nó đã ăn sâu vào trong máu, những cảm giác thốn thúc kia chỉ là bản năng mà thôi, cuối cùng tôi cũng đã có câu trả lời, chỉ là sao câu trả lời này, lại khiến tôi không được thoải mái...

Các cậu à, nếu như thấy hay thì hãy cho mình like, và bỏ phiếu, nếu không thì các cậu có thể bình luận, nếu không thì thôi nhé~, nói chung mọi người đọc là mình vui rồi, cảm ơn các bạn đã dành thời gian đọc truyện nhé!

Tin♥ □

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 87: Chuyện mấy bức ảnh

Giá Trị Của Thanh Xuân.

Ba chấm(...)

#Tại tập đoàn của Niên Vũ.

- Đây là những bức ảnh của tôi và chị Dao Dao, chúng được gửi đến nhà của Gia Hi, anh xem thử xem Kim Chí! Niên Vũ cầm những bức ảnh vội ném xuống bàn.

- Đây là!...Không thể nào! Dao Dao bất ngờ, cô có chút hoảng sợ khi nhìn thấy những tấm ảnh như thế này, cô vội quay sang nắm lấy tay áo Gia Hi

- Gia Hi, thật sự không phải như vậy, anh đừng nhầm lẫn, em không làm chuyện gì sai cả! Cô nắm lấy tay áo Gia Hi, cố gắng giải thích, giải oan cho mình, Gia Hi nắm lấy bàn tay của cô, anh nói:

- Dao Dao, anh không còn là Gia Hi nóng tính của ngày xưa nữa, từ sau cái chết của người thân, nó đã làm thay đổi anh rất nhiều, em cũng không cần hoảng hốt!

- Cảm ơn anh, Gia Hi! Dao Dao cười tươi nói, giọng nói đầy mẫn nguyện.

Đột nhiên, Tiêu Ý lên tiếng:

- Bỏ qua chuyện của hai người, trước mắt chúng ta làm sao để tìm ra thủ phạm, ai là người theo dõi Dao Dao, nếu như hắn ta theo dõi Dao Dao thì chẳng có ai khác ngoài Trịnh Lạc Kiên, vị hôn phu của cô ta, nhưng mà Dao Dao này...

- Sao vậy Tiêu Ý? Dao Dao thắc mắc hỏi.

- Chuyện hôn phu của chị là thế nào, rồi mối quan hệ của chị và Gia Hi, tự nhiên chị lại nói với chúng tôi yêu cầu giúp đỡ chị thoát khỏi anh ta, nhưng chị không nói đầu đuôi câu chuyện, chúng tôi biết giúp chị thế nào. Rốt cuộc chị là ai?

Tiêu Ý dù dụng giọng điệu dứt khoác, Dao Dao cứ ngập ngừng, trầm mặc, tránh né ánh mắt của cô, Dao Dao càng tránh ánh mắt của Tiêu Ý càng hoài nghi, cô cứ lẩn tối hời, cuối cùng Gia Hi lên tiếng:

- Được rồi, Tiêu Ý, chuyện này xin lỗi cô, cô cũng đừng ép Dao Dao, nhất định chúng tôi sẽ nói, vào một ngày không xa!

- Thôi, tùy hai người vậy==) Tiêu Ý nói.

- Nói cho biết vào một ngày không xa sao? Hình như Tuệ Anh và Kim Chí cũng đã hứa với mình như vậy, chẳng đường quen biết bọn họ một năm, mình mới biết, có quá nhiều thứ về họ mà mình chưa biết, ai cũng có bí mật và quá khứ của riêng mình;) (Lời nói trong lòng của Niên Vũ)

- Thôi, được rồi, trật tự đi! Quan trọng hơn này. CHúng ta phải biết tại sao Trịnh Lạc Kiên lại theo dõi Dao Dao đây! Kim Chí quát lớn.

- Hay là kế hoạch của chúng ta đã bị phát hiện? Nhã Giao đưa tay lên cầm suy tư.

- Không có khả năng như vậy đâu, nếu nó có thật thì chúng ta phải cân nhắc đến ở đây có người tiết lộ thông tin của chúng ta cho bọn họ biết! Niên Vũ nói.

Mọi người xôn xao, có người đồng tình, có người phản đối, bàn luận sôi nổi đột nhiên có người lên tiếng

- Vậy sao chúng ta không đặt già thuyết là họ theo dõi Niên Vũ tại sao phải là Dao Dao? Cảnh Vương nói.

- Không thể như vậy đâu anh hai. Nếu như theo dõi Niên Vũ sao phải đặt những tấm ảnh đó đến chỗ Gia Hi cơ chứ? Cảnh Nam nói.

- Không! Có thể!

Ánh mắt và sự tập trung của mọi người đổ dồn lên Niên Vũ, khi cậu nói câu đó.

- Rất có thể là Trịnh Liên Liên, cô ta đang âm mưu gì đó với tôi và Tuệ Anh, khả năng rất lớn là cô ta, với lại cô ta và Trịnh Lạc Kiên là anh em!

- Trịnh Liên Liên? Là cái người cậu cãi vã ở bữa tiệc đó à? Nhã Giao thắc mắc hỏi.

- Được rồi, mọi người, vậy chúng ta phải làm thế này! Kim Chí vỗ mạnh xuống bàn, mặt cậu nghiêm túc, khiến cho ai ai cũng lắng nghe!

- Bây giờ phải đến chỗ của Băng Minh Di, cô ta hẹn mình ra làm gì chứ, haizz, mệt mỏi! Niên Vũ lái xe trên đường, tiến thẳng đến công viên Kamila.

Spoil chap sau

- Anh ta là chồng tôi!

- Nay, cô nói gì vậy?

Mọi người ơi cảm ơn vì đã đọc, yêu mọi người nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 88: Câu trả lời của riêng bản thân tôi

Khi tôi đến công viên Kamila, tôi thấy Minh Di, cô ấy đang đôi co với một người đàn ông ngay tại sảnh, sức lực yếu đuối của cô ấy không thể nào làm lại tên kia. Tôi chạy đến nắm lấy tay anh ta, bằng một giọng nói đầy hung hăng, tôi bảo:

- Anh đang làm gì cô ấy vậy!?

Anh ta há tay tôi ra, làm giọng điệu phu phi ở ngay tay anh ta, chửi tôi vừa nắm, khiến tôi cảm thấy thật chướng mắt!

- Anh là ai? Là hôn phu của A Di sao? Trong anh xấu trai thật, phong thái cũng chẳng ra gì, đúng là chẳng xứng đáng với cô ấy!

Tôi tức giận nhưng vẫn cố bình tĩnh, “xấu trai” sao, khi tôi đến bữa tiệc nào đều là trung tâm của bữa tiệc đấy, chưa có ai nói tôi xấu trai bao giờ, đúng là tên lồ mảng, tôi cố gắng giương giọng gầm hét “anh là ai?”, hắn ta trả lời:

- Tôi là thành viên của nhí tộc Lưu gia, Lưu Dương Giai! Anh là ai?

Tôi cảm thấy sững sờ khi không biết nói gì, nhân vật quyền lực chỉ đứng sau Trương Tuệ Anh đây sao? Hắn ta đang ở trước mặt tôi, đôi co với một người con gái trong công viên? Đúng là khác những gì tôi tưởng tượng, xung quanh ai cũng liếc mắt nhìn, hắn ta nên giữ tránh bị bại lộ thân phận mới đúng, chỉ vì đê thang lược đôi co này, mà nói ra thân phận của mình, đây là “giấu đầu lòi đuôi” sao? Hắn ta thật là ngốc, và trẻ con!

- Dương Giai! Chuyện của tôi và anh đã là quá khứ rồi, tốt nhất anh không nên gọi lại hay níu kéo quá khứ, nếu cứ như vậy, nếu cứ như vậy...kết cục của chúng ta sẽ rất đau khổ...!

Đây là lần đầu tiên tôi thấy Minh Di nhúng nhường người khác như vậy, chắc cô ấy phải có tình cảm và lòng tôn trọng đối với tên ngốc đằng kia, tôi nhìn gương mặt cô ấy liền hiểu ra rằng, cô ấy muốn thoát khỏi tên này.

- Minh Di, tôi hỏi em lần nữa, tên này là gì của em, trả lời thật lòng đi!

Minh Di áp úng, nghẹn ngào mà nói:

- Anh ấy là chồng của tôi!

- Nay cô nói gì vậy?!

Lúc này tôi ngạc nhiên và hốt hoảng khi bị gọi là “chồng”, cô ấy khoác tay tôi trong khi tôi còn chưa chỉnh lại đầu óc, Lưu Dương Giai nghe xong liền bỏ đi, thật nhanh nhưng chẳng dứt khoác, anh ta cứ quay đầu lại nhìn Minh Di, nhưng cô ấy cứ tránh né ánh mắt của anh ta.

- “Băng Minh Di! Cả đời này em đừng hòng tránh khỏi anh, anh biết mọi điều về em, anh chắc chắn anh là duy nhất, chỉ có anh mà thôi, vì vậy...vì vậy...một ngày nào đó đừng trốn chạy nữa!”

Hình bóng của anh ta đi cứ khuất dần, khuất dần trong mắt tôi, anh ta đi nhưng dáng vẻ lại khẳng định một điều rằng anh ta nhất định quay lại! “Anh biết mọi điều về em sao?” Ngẫm lại mới thấy câu này thâm thật, liệu tôi và cô ấy đã biết gì về nhau chia...? Chắc chắn là chưa...

- Hôm nay là phiên anh rồi! Minh Di buông ta khỏi người Niên Vũ

- Không sao đâu, nhưng nữa đừng gây rắc rối cho tôi nữa, thật là...!
  - Tôi thật sự khác cô ta nhỉ? Trong lòng của anh cô ta hẳn là đặc biệt quan trọng, nhưng mà chắc thời khắc này anh chưa nhận ra cô ta! Bởi vì anh là tên ngốc! Minh Di nói xong liền bỏ đi. Cô đi mà vẫy tay chào rồi nói “hôm nay cảm ơn anh, tạm biệt!” Cô ấy nói bỏ lại Niên Vũ đứng đó. Anh ta lên xe về nhà.
  - Thật sự không hiểu cô ta, cô ta nói vậy là có ý gì chứ? “Trong lòng anh cô ta hẳn đặc biệt quan trọng” cô ta là ai chứ? Là người mà đã khiến tôi dậy dứt sao? Tôi không hiểu, tôi cũng không biết phải làm thế nào, cảm giác này thật sự khó nói, nhưng mà...chắc có lẽ tôi phải đi tìm câu trả lời rồi!
  - Anh ấy vừa chạy trên xe, vừa nghĩ ngợi điều gì, về câu trả lời anh đang đi tìm, về hình dáng mà anh đã lãng quên, về lời hứa đã khiến anh dậy dứt, trời hôm nay ám hon bình thường, ngoài đường xe cũng đông đúc hơn, trên bầu trời những vì sao chiếu sáng cho những ai lạc đường. Và không biết lời đi, ác hán rằng lòng anh hiện tại đang rất trống rỗng và lạnh lẽo...~
  - #Tại nhà họ Cảnh.
  - Cảnh Vương bước xuống lầu, nơi đây đang có hai anh em và ba của cậu ấy. Bỗng ông ấy lớn tiếng và nghiêm túc
  - Cảnh Vương! Mau ngồi xuống cho ba!
  - Cảnh Vương liền ngồi xuống, anh ấy hỏi:
  - Có chuyện gì vậy ba? Tại sao hôm nay lại họp mặt đông đủ vậy? Có em trai ở đây nữa à?
  - Ông ấy nghiêm túc, thông báo một chuyện quan trọng:
  - Nhà họ Trần đã đề nghị hôn lễ của con và Trần Tiêu Ý phải tổ chức trong tháng này, và sau đó nhà họ Doãn cũng đã đưa ra điều kiện lập một hôn ước giữa con gái họ Doãn Mộc Mộc và Cảnh Nam!
  - Không gian trong phòng bỗng tĩnh lặng không ai lên tiếng, trong đầu Cảnh Vương còn vang vọng câu “lập một hôn ước giữa con gái họ Doãn Mộc Mộc với Cảnh Nam!”, Ba của cậu ấy tỏ ra khá khó xử, Cảnh Nam trầm ngâm không nói gì, chuyện này sẽ đi đến đâu?
  - Mọi người ơi, mình đọc lại những chap trước thấy viết sai chính tả hơi “nhiều” vì vậy mong mọi người thông cảm cho, mình cũng sẽ cố gắng cải thiện lại, và như thường lệ, cảm ơn mọi người đã đọc!
  - Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.
  - Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.
- ## Chương 89: Tình cảm này liệu có phải là thật lòng?
- Nay! Niên Vũ, mẹ tôi muốn anh lại nhà chơi kia? Anh nghĩ khi nào mới được? Tuệ Anh nói.
  - Niên Vũ bỡ ngỡ chỉ vào mình và hỏi:
  - Tôi sao? Tại sao chứ? Tôi có thân gì với cô đâu với lại tôi cũng chẳng có thân phận cao quý gì!
  - Anh không có quyền từ chối! Tôi nay lại đi. Mẹ tôi lúc nào cũng rãnh...! Tuệ Anh nói.
  - Niên Vũ thở dài đành cắn răng đồng ý mà “ùm” một cái, anh tiến lại gần đặt tay lên bàn làm việc của cô một cuốn sách, cô ấy cầm cuốn sách lên, lật ra trang đầu tiên
  - Anh đọc xong cuốn “Người nắm tay tôi nắm ấy” này rồi à, thấy nó thế nào?
  - Bằng giọng điệu bõ ngỡ, bàng khuân, Niên Vũ nói:
  - Thật ra khi đọc nó tôi đều cảm thấy thương xót cho Tiên Tình, nhân vật nữ chính của câu chuyện, nếu như cô ấy không dành cả thanh xuân của mình cho anh ta thì cuộc sống của cô ấy có lẽ đã tốt hơn...
  - Đột nhiên Tuệ Anh khẽ trâm mặc, Niên Vũ vỗ vai cô hỏi “cô sao thế?”, cô ấy cuối mặt xuống mím cười và nói “không có gì!” Niên Vũ liền bàng hoàng hỏi thêm một câu:
  - Tại sao phần kết của cuốn sách này lại không có vậy? Đến chỗ “Tôi đợi chờ anh cả thanh xuân chỉ đổi lại câu “anh xin lỗi”, anh nợ tôi cả đời người mà có thể sống vui vẻ được sao?” Đến khúc đó thì đột nhiên lại hết, cô nghĩ phần kết của câu chuyện thế nào?
  - Tuệ Anh ngồi trên chiếc ghế xoay, xoay lại để bắn thân ngồi đối diện Niên Vũ, cô ấy nói:
  - Bắn thân tôi cũng chưa nghĩ ra phần kết nữa,...
  - Hả? Là sao? Cô...cô là tác giả cuốn sách này? Niên Vũ trầm trồ ngạc nhiên, trên gương mặt anh lúc bấy giờ có một chữ “chẳng lẽ!” to đùng, anh bất ngờ.
  - Ủm. Tôi là tác giả cuốn sách này, chỉ có một cuốn thôi đó, tôi chỉ viết cho vui thôi chứ đâu sản xuất ra thị trường, với lại quyển sách này giống như một quyển nhật ký, hay là một quyển sách để chia sẻ tâm sự vậy,... Tuệ Anh nói.
  - Trong khoảnh khắc đó, tôi nhìn vào đôi mắt cô ấy, một đôi mắt ướm ướp nỗi buồn, và sự cô đơn, có đôi lúc cô ấy có thể nói ra những lời gai góc khiến ai cũng thù hận cô ấy, nhưng mà nghĩ lại thì với một đôi mắt rủ rượi nỗi buồn của sự cô đơn kia, đôi mắt như những làn sóng nhấp nhô nhàng, lượn một cách thật nhẹ nhàng, tôi hiểu rằng làn sóng ấy không muôn lượn nhưng do gió thổi mà thôi, tôi vừa nghĩ lại rằng thật tội nghiệp cô ấy, Trương Tuệ Anh ngoài sự cô đơn ra thì cô có gì nữa? Cô không có bạn bè, cũng chẳng có niềm vui? Cô không đáng để hận!
  - Ngốc à! Cô ấy trĩ đến mức chia sẻ với cuốn sách sao? Có tôi ở đây mà? Cô cứ chia sẻ với tôi, tôi sẽ lắng nghe!

Đôi mắt Niên Vũ tràn đầy sự dịu dàng và ám áp như ánh nắng mùa xuân, đôi tay anh lại một lần nữa xoa đầu Tuệ Anh, anh tiến sát lại gần cô ấy thổi nhẹ vào tai cô, tai cô ấy thật nhạy cảm, liền đó lên không thương tiếc “bán đứng” chủ của mình.

- Anh làm gì vậy hả? Tuệ Anh hốt hoảng, đôi mắt cô xoay tròn, cô sử dụng tay để che tai lại.
- Hả tôi tưởng cô bạo lâm mà, sao hôm nay nhát như thỏ đé vậy? Xem ra tình cảm của cô đối với tôi thay đổi rồi a~!
- Không! Không bao giờ, đừng có mà tưởng bỡ! Tuệ Anh đứng lên, cô kiên quyết nói lời khẳng định.
- Cô thoái mái hơn rồi chứ? Từ nãy khi tôi bàn về cuốn sách cô cứ trầm mặc thế nào ấy! Bây giờ chắc đã thoái mái hơn rồi nhỉ?

Tuệ Anh nhìn chăm chăm vào Niên Vũ, trong mắt cô Niên Vũ như một người lạc quan và vui vẻ, cô cười mỉm nhẹ nhàng, nụ cười của cô thật sáng chóe, cô ấy nói:

- Ủm! Chắc vậy!

Nhin cô ấy tươi cười một nụ cười sáng chóe như vậy, tôi lại cảm thấy tim mình đã đỡ hơn, lại lạc quan trở lại, tôi tự hỏi rằng: “tại sao trên thế gian này lại có người phụ nữ đẹp như vậy? Nụ cười của cô ấy sáng chóe hơn bất kì ai, bất kì người nào tôi từng gặp!” Nụ cười như tiếp thêm sức mạnh cho người khác, à không cho tôi mới đúng!

- Anh ở đây đi, tôi đi xử lý nốt đóng tài liệu! Tuệ Anh đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Trong căn phòng này chỉ còn lại mỗi mình tôi, tôi cứ như lơ lửng giữa tình cảm của mình, chắc tôi đã thích cô ấy như một người bạn, tôi không còn ghét cô ta nữa, đúng vậy, tình cảm của tôi chỉ được phép dừng lại ở đây, nó không được phép tiến xa hơn nữa, nhưng mà tình cảm này liệu có chân thành, nó là thật chứ?!

Cảm xúc của tôi hỗn loạn bỗn bề, mỗi khi cô ấy cười như vậy, tim tôi liền đậm “thích thích” “thích thích”, nhưng khi cô ấy đi tôi lại cảm thấy sợ, sợ tôi lại phải lòng cô ấy, nhưng mà nếu như tôi thích cô ấy thật sự liệu cô ấy có giống như Tiên Tình, cô gái trong cuốn tiểu thuyết kia, tình cảm này của tôi liệu có chân thành? Tôi muốn làm bạn với cô ấy!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Bữa ăn tối tại Trương gia

- Tôi xong rồi, Trương Tuệ Anh, cô đang làm gì vậy? Niên Vũ bước vào cửa phòng.
- Được rồi, đi thôi, A Nhĩ lấy xe. Tuệ Anh đứng lên, đẩy cái ghế vào, cầm vội chiếc chìa khoá, và cái bóp.

Chiếc xe chạy chậm chậm trên đường 302, trên xe Niên Vũ bèn hỏi:

- Này Tuệ Anh, tại sao lại khác với đường của nhà cô vậy?

Tuệ Anh từ trên xe nhìn ra cửa sổ, thở dài và nói:

- Niên Vũ này, anh có bị hâm không vậy? Chúng ta đang tới biệt thự Trương Gia, chứ không phải đến nhà tôi.
- À! Thì ra là vậy, haha,... Niên Vũ hơi “quê” nhẹ, ngượng cười.

————— Một lúc sau —————

Căn nhà khá to nhưng thiết kế rất đơn giản, có sân vườn và nơi để xe phía ngoài, căn nhà có tông trắng, 3 tầng. Niên Vũ bèn lén bước vào, bên trong căn nhà có tông xanh lá, chúng tôi ông Trương bà Ninh yêu đời đến nhường nào!

- A! Tuệ Anh con về rồi sao, mẹ nhớ con quá! Ninh Lệ(mẹ Tuệ Anh) chạy ra ôm cô ấy, ba ấy bèn liếc mắt nhìn sang Niên Vũ, đột nhiên bà ấy ôm chầm lấy Niên Vũ và nói:
- Không hiểu sao ta có cảm giác con như con trai ta vậy, cảm giác này thật kì diệu!
- A,...bác à! Niên Vũ lúng túng không biết làm gì.
- Được rồi mẹ à, như yêu cầu của mẹ con mang hắn đến đây rồi đấy, mà ba đâu rồi? Tuệ Anh nói.
- Ba con lại đi điều tra về “nó” rồi, đã mấy mươi năm và ba con vẫn không từ bỏ hy vọng.... Đột nhiên nét mặt của bà ấy trầm xuống, không gián xung quanh bỗng khóc hồn h拍拍.
- Thôi được rồi, vào ăn cơm thôi, con đi tắm trước đây! Tuệ Anh bước đi.

Bà ấy bỗng nắm lấy tay Niên Vũ:

- Xin lỗi con nhé! Con đến đây chắc không mang theo quần áo, cô có mấy bộ con cũng đi tắm đi nhé!

Bangs đôi mắt sáng rực, bà ấy nhìn Niên Vũ một cách thật mong chờ, nếu bây giờ không đồng ý chắc cũng sẽ “khượng nhẹ” đây=), Niên Vũ bèn gật đầu một cách đầy miễn cưỡng.

- Được rồi, con đi theo cô nào. Bà ấy nói.

Bà ấy đi trước Niên Vũ bèn lén theo sau, đến một căn phòng trống, khi đèn căn phòng được bật lên, Niên Vũ hoảng hốt nhín.

Căn phòng được bố trí như một phòng của trẻ sơ sinh, nơi đây có nôi và những vì sao được treo trên đầu, khắp căn phòng được dán bằng những hình dán, nào là xe, bánh, và sao, trăng....

- Bác à, căn phòng này là như thế nào vậy? Niên Vũ bất giác hỏi.

Bằng một giọng nói đầy hoài niệm và thâm đậm sự buồn rầu, pha lẫn một chút nuối tiếc và nhớ nhung, bà ấy nói:

- Không có gì đâu, con đừng để ý, đây chỉ là căn phòng bình thường thôi, đồ đạc ở trong tủ, để ta lấy nhé.

Đứng trước căn phòng tôi lại cảm thấy có một cảm xúc gì đó trỗi dậy, cảm xúc này rất quen thuộc, cái ôm khi nãy cũng vậy, cảm giác từ những ngón tay còn động lại, hơi ấm từ vòng tay khiến tôi không thể nào đầy bà ấy ra, cảm xúc này dường như lâu lắm rồi mới được bộc phát, nó như thế nào nhỉ? Nó hoài niệm, nó quen thuộc, nó nhớ nhung, nó an toàn, nó ấm áp...! Cảm giác này thật kì lạ!

- Được rồi, con thay cái này ra nhé

- Vâng!

#Tại bàn ăn#

- Mẹ, con không ngờ hôm nay mẹ lại trực tiếp nấu ăn đây, con chỉ mới ăn được có vài lần, mà tên này lần đầu tiên đến đã ăn được rồi sao, đúng là không công bằng! Tuệ Anh nói.

- *Hahaha*

Cái loli nói “ngây ngô” đầy đã làm cho mọi người cười phi.

- Được rồi, để hôm khác mẹ làm cho con ăn nhé, mà này Niên Vũ con thấy món ăn như thế nào, ăn được không? Ninh Lệ hỏi.

- Dạ, vâng, nó rất ngon à...! Niên Vũ gương mặt hồng hào, trong miệng chỉ toàn thức ăn, cậu ấy nói không ra hơi=))

- Được vậy là tốt rồi! Gương mặt bà ấy mẫn nguyện và vui vẻ

- À, mà, tối nay hay con ở lại luôn đi, đừng lo về phòng ốc, con ngủ chung với Tuệ Anh cũng được! Ninh Lệ nói

- Cái gì?! Tuệ Anh và Niên Vũ đồng thanh, Tuệ Anh đập mạnh tay xuống bàn, còn Niên Vũ thì sặc sụi=))

Hé ló! Là mình nè, chap hôm nay hơi ngắn mong mọi người thông cảm, tại vì mình đang có việc nên không thể nào ra chap đều được, cảm ơn mọi người đã xem!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 91: Tại sao cô lại khóc?

Giá Trị Của Thanh Xuân

Ba chấm

Một đêm khá tĩnh lặng, tôi ngồi đây như một thằng hám, không khí bồn chồn chẳng biết làm gì, tại sao? Tại sao? Bà ấy lại bắt tôi và Tuệ Anh ngủ chung chúc? Thật không thể hiểu nổi, nhưng mà...con nhóc này cũng dễ dãi thế sợ=))

- Nay! Cô tính quá vậy? Sao lại có thể ngủ một cách tuỳ tiện như vậy!

- Chứ anh muốn tôi thức trắng cả đêm à? Sáng mai tôi cũng cần làm việc chứ=)). Tuệ Anh nói.

Thật tình, nhớ lại lúc nãy.....

#1 tiếng trước#

Tuệ Anh kiên quyết phản đối, vỗ tay xuống bàn:

- Mẹ à! Chuyện này không thể nào được đâu! Tại sao lại bắt tên này ngủ cùng phòng với con?

- Đúng rồi đó bác à, nam nữ thọ thọ bất tương thân, chuyện này khó nói lắm!

Bà ấy mặt ngây thơ nói:

- Thế mà ta nghĩ rằng con và Tuệ Anh quan hệ bồ bịch đó chứ, nhưng mà không sao đâu, chuyện đó chỉ là sóm muộn thôi mà!

Thật sự, lúc đó tôi không nghĩ rằng bà ấy ngây thơ đến như vậy, và cuối cùng tôi bị đẩy vào chỗ này, thật khổ sở...

Niên Vũ liếc mắt nhìn sang Tuệ Anh, anh đang ngồi trên sofa, còn cô ấy nằm trên giường, thân thể cùng bờ vai nhô bé gầy gò áy cur ngõ rằng, chỉ cần đứng phía trên là có thể che hết toàn bộ cơ thể, anh ấy tiến lại gần ngồi vào chiếc ghế ngay cạnh.

- Cô đang ngủ à?

Ngón tay Niên Vũ chạm nhẹ vào má cô ấy, anh cứ ngồi đó ngắm nhìn dáng vẻ Tuệ Anh đang ngủ.

Lộp cộp

Tiếng lộp cộp đó làm Tuệ Anh chợt tỉnh giấc

- Anh đang định làm gì tôi vậy. Tuệ Anh hỏi.
- À,... chỉ là tôi muốn nhìn mặt cô ngủ hâm thê nào thôi, không có gì... không có gì! Niên Vũ lúng túng nói.
- Tại sao anh lại không ngủ đi? Tuệ Anh hỏi.
- Ngủ cái đầu cô, cô còn chưa nói cho tôi biết là tôi ngủ ở đâu nữa, ít ra cũng phải đưa tôi một cái gói, cô định bắt tôi ngủ bằng niềm tin à?!
- Humm! Tôi thì nghĩ niềm tin của anh cũng lớn lắm đương nhiên đủ dùng cho tôi nay rồi, hay là anh ngủ đại dưới sàn đi. Trương già cái gì cũng toàn đồ tốt, cái sàn đó cộng với niềm tin của anh chắc cũng đủ dùng cho tôi nay mà! Bằng một giọng điệu mỉa mai và ngày ngô, Tuệ Anh nói khiến Niên Vũ muốn học má=))
- Cô...cô!
- Mà thôi nếu anh không ngủ được thì tôi đi ngủ trước đây, đừng có làm phiền=)) Nói xong Tuệ Anh nằm xuống, kéo vội miếng chăn.

Đùng Đùng*

Đột nhiên bên ngoài liền nỗi gió, sấm chớp xuất hiện, những tia sáng sáng chói trong bầu trời đêm từ một bầu trời yên tĩnh thoáng một cái biến thành một màng đêm dày sô i không kém phần đáng sợ!

- Nay Tuệ Anh, cô không sao chứ? Nay? Người cô nãy giờ cứ run run áy, chẳng lẽ...cô sợ sấm chớp à! Niên Vũ tiến lại gần, chạm vào vai Tuệ Anh.

Tuệ Anh đột nhiên ngồi dậy, mở vội cái đèn, rồi chui vào trong chăn, người cô cứ run run như đang rất sợ hãi, cô ủ rũ ngồi dậy hai tay chống lên đầu gối, áp mặt xuống, trong cô lúc này như một chú chim nhỏ cô đơn giữa khu rừng tối tăm đầy đáng sợ.

- Đừng sợ,...cô bạn bé nhô,...

Tôi có thể cảm nhận hơi ám này, anh ta khoác cái chăn lên người tôi một cách đầy dịu dàng và ân cần, cứ như là đang cố gắng xoa dịu nỗi sợ cho chú chim nhỏ bé trước khu rừng rộng lớn kia, chú chim ấy đã chịu nỗi sợ này bao nhiêu ngày, bao nhiêu tháng, bao nhiêu năm rồi?

- Tôi áy nhé, nhớ rõ câu nói của một người con gái mà tôi biết cô ấy đã nói rằng: "bởi vì tôi nhìn vào mắt cậu thấy cậu rất buồn rầu, nên tôi đến đây để chơi với cậu, cậu phải cười nhiều lên, bởi vì mẹ tôi nói khi cậu cười cậu sẽ được một điều ước, còn tôi đến đây để làm cho cậu cười!" Vì vậy Tuệ Anh cô không cần phải sợ hãi đâu, cô tôi ở đây mà, tôi sẽ làm cho cô cười, vì vậy đừng sợ nhé,...cô bạn bé nhô.

Những lời an ủi của tôi có tác dụng chứ? Sao cô ta im thinh thít vậy? Cô ta ngủ rồi sao? Hay cô ta không nghe tôi nói? Cô bị làm sao vậy? À,...tôi nhìn thấy rồi, ngoài trời đang mưa, điều đó chứng tỏ cô đang khóc sao? Tôi cảm nhận được như vậy, tâm hồn nhỏ bé, tính khí mềm yếu cũng bộc lộ ra rồi, cô đã chịu từ bỏ cái vẻ ngoài gai góc đó sao?

Niên Vũ nhẹ nhàng xoa đầu Tuệ Anh, truyền hơi ám từ lòng bàn tay của anh đến trái tim cô ấy!

"Trương Tuệ Anh, đây là lần đầu tôi nhìn thấy rõ con người của cô, cô yếu đuối, bé nhô, dễ tan vỡ,...bây giờ tôi mới có thể chạm vào đoá hồng mà tôi thầm hi vọng! Tuệ Anh, cô bạn bé nhô của tôi, tại sao cô lại khóc?"

Các bạn ơi, nếu các bạn thích truyện hãy bình luận, like hoặc bỏ phiếu, ba chấm cảm ơn các bạn rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Cô nghĩ thế nào về tôi?

Giá Trị Của Thanh Xuân

Ba chấm

- Tôi,...tôi,...không có gì cả Tuệ Anh ngạc ngào, đẩy Niên Vũ ra khỏi chỗ khác, cô ngược mặt lên, lau nước mắt.
- Anh có cảm thấy chuyện này thật nực cười không? Tuệ Anh hỏi.
- Nực cười? Tôi không thấy có gì nực cười cả! Niên Vũ trả lời.
- Ha! Người mà anh thấy lúc ở công ty và bây giờ là hai người hoàn toàn khác nhau, tôi tự hỏi tôi đang làm gì mà tại sao có thể yêu đuối như vậy,...rõ ràng ngày thường tôi làm rất tốt,...tôi...thật sự cũng không biết tôi đang làm cái quái gì nữa!..Không phải nó rất nực cười sao? Tuệ Anh trầm mặc, nhìn Niên Vũ, đột nhiên Niên Vũ tiến lại gần, anh ấy sử dụng hai tay bóp vào gò má của cô, anh ấy nói:
- Trương Tuệ Anh, cô nhìn thẳng vào mắt tôi này, tuy tôi không biết cô đang tự dằn vặt bản thân của mình vì lí do gì, nhưng mà tôi cảm thấy rằng cô đang rất hỗn loạn, nên bây giờ cô hãy nhìn vào mắt tôi, cô xem xem trong đôi mắt tôi đang nói gì,...!
- Anh,...anh, Tuệ Anh áp úng, cô đẩy tay Niên Vũ ra, Niên Vũ lui về sau.
- Tôi nói rồi Tuệ Anh, tôi đã hứa là sẽ làm bạn với cô, tôi cũng đang chờ đợi cô mở lòng mà, cô cứ nói hết với tôi những gì cô đang suy nghĩ trong lòng, đừng có tự dằn vặt bản thân mình như vậy! Niên Vũ nghiêm túc nói.

Tuệ Anh nhìn Niên Vũ, cô thấy được đôi mắt, bộ dạng nghiêm túc của anh như vẫn đang chờ đợi cô mở lòng, cô nói:

- Nếu như anh muốn vậy tôi sẽ cho anh một cơ hội. Tuệ anh nói

- Cơ hội? Vậy tôi phải làm gì? Niên Vũ trả lời.

- Anh không có thắc mắc gì về tôi sao? Tôi sẽ trả lời.

Câu hỏi? Về câu hỏi thì mình muốn hỏi cô ta rất nhiều điều, “Tại sao cô ta lại chọn mình đến làm việc?” “Cô ta biết bao nhiêu thứ về mình?” Và,...còn lần đó khiến mình cứ thắc mắc...

“Cô trưởng cô là con gái nhò họ Trương thì hay làm sao? Cô chỉ là một đứa con nuô!” (Lời đọc thoại của một người, nếu muốn xem kĩ hãy xem lại chương 83)

Tại sao lại nói như vậy? Con nuôi nhà họ Trương? Chắc là Trương Quân Nhân đã chèn ép truyền thông và giữ bí mật về chuyện này, nhưng mà nó rõ cuộc là thế nào?

Niên Vũ gương mặt đâm chiêu, thầm suy nghĩ, anh đặt tay lên cằm

- Nếu như anh không có gì để hỏi tôi thì thôi vậy, tôi đi ngủ. Tuệ Anh nói,

- Khoan đã! Niên Vũ nắm lấy tay Tuệ Anh, hỏi thúc cô.

- Sao nào,...tôi không có thời gian để tâm chuyện với anh, anh cứ ngồi đó suy nghĩ đi.

- Tôi chỉ muốn hỏi một câu này. Không biết cô có thể trả lời cho tôi nghe hay không, nhưng mà,...Niên Vũ áp úng, vừa muốn hỏi vừa không

- Chuyện gì? Tuệ Anh hỏi.

- Chỉ là.....

- Này Niên Vũ, đến lúc anh nằm xuống tôi sẽ thắp ba cây nhang và hỏi rằng, anh muốn hỏi tôi chuyện gì, đến lúc đó chắc rằng anh đã suy nghĩ xong hết rồi! Tuệ Anh cáu giận, đặt tay lên vai Niên Vũ, cô nói.

- Cô hứa là phải trả lời thật lòng, nếu không, tôi sẽ không nói...

- Haizz, được rồi, anh nói đi, tôi sẽ trả lời thật lòng. Tuệ Anh thở dài, đồng ý trong sự chán nản.

- Cô,...cô,...cô nghĩ gì về tôi,...!? Niên Vũ dồn hết can đảm để hỏi câu này, chắc rằng trong mắt anh câu nói này rất ngại ngùng, anh cứ áp úng, áp áp mờ mờ.

Niên Vũ nhìn lên Tuệ Anh, anh thấy rằng Tuệ Anh cứ nhìn anh chăm chăm, đây không phải là ánh mắt ngại ngùng, mà là một ánh mắt của sự hoài nghi, và sự thù hận!

Hả! Chuyện gì vậy nè, ánh mắt đó là sao! Cô ta tại sao lại nhìn mình bằng ánh mắt nó, nó chưa đầy lòng hận thù, mình chưa hề thấy cô ấy sử dụng ánh mắt đó để nhìn ai cả! Tại sao, cô ấy lại sử dụng ánh mắt đó để nhìn mình chứ?

- Đối với tôi, anh là một con người rất đáng để tin tưởng trong mắt người khác, nhưng anh quá vô tâm, anh hời hợt đối với những gì đang muốn có được anh và muốn anh cứu rỗi!

- Sao vậy! Cô ấy nói vậy là có ý gì?

Sáng hôm sau

- Về chuyện tối hôm qua, cô ấy nói gì vậy chứ? Mình không hiểu? Hồi hột, mình sao? CÔ ẤY,...đã biết được chuyện gì vậy?

Niên Vũ đâm chiêu đi trên đường

Bóp

- Ngày, anh đi không biết nhìn đường à?

Niên Vũ nhìn lên, anh bất ngờ

- Cảnh Vroupon? Tại sao anh lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Cảm xúc chân thật nhất

Giá Trị Của Thanh Xuân.

Ba chấm

Cảnh Vroupon xoa đầu, chỉ tay vào mặt Niên Vũ:

- Do anh mãi đâm chiêu không nhìn đường mới đúng đó đồ ngốc!

- Anh,...anh nói cái gì! Niên Vũ tức giận, nhưng anh dồn nó xuống anh bình tĩnh và nói:

- Thôi, bỏ qua đi, anh có chuyện gì vậy hả ông trùm doanh nhân, sao không lo ở nhà quản lý công ty đi? Mãi mê rong chơi ở đây làm gì?

Cảnh Vroupon thở dài, tó vể buồn rầu, anh rũ rượi, mang giọng điệu cầu khiết:

- Nếu tôi nói ra liệu anh có chịu giúp tôi? Mà thôi, bỏ qua đi, tôi về đây!

Cảnh Vương cùi thế đi ngang, bị Niên Vũ nắm lấy cổ tay giữ lại: “khoan đã!”

Cảnh Vương hất tay ra, quay sang và hỏi “có chuyện gì?!”

Lúc này một ánh nghĩ loé lên trong đầu Niên Vũ, anh ta tò thắc độ nghiêm túc, bày tỏ yêu cầu: “nếu anh có chuyện gì thì hãy nói đi, tôi sẽ giúp!”

Cảnh Vương bất ngờ, một lúc sau hai người vào quán cà phê gần đó, ngồi xuống, mặt đối mặt, nghiêm túc

- Tự nhiên anh tốt bụng quá vậy Niên Vũ, không phải từ đó đến giờ anh luôn chán ghét tôi sao?

Niên Vũ trầm lặng một lúc: “tôi chưa hề ghét anh và cũng không bao giờ có thể ghét anh, tôi chỉ có cảm giác ngưỡng mộ anh!”

Cảnh Vương đâm chiêu, không đáp lại, anh ấy né tránh ánh mắt của Niên Vũ, “đồ uống của hai vị có rồi đây!”, một người phục vụ mang cà phê đến, cà phê nóng hổi, bốc hơi lên. Niên Vũ mồ miệng.

- Anh cũng không ghét tôi phải không? Niên Vũ hỏi.

- Hả? Anh có bị hâm không? Cảnh Vương tò thắc độ chán ghét, phủ nhận điều Niên Vũ vừa nói.

- Nếu như anh ghét tôi tại sao lúc Kim Chí yêu cầu tôi yêu Bằng Minh Di, anh lại lên tiếng bảo vệ tôi? (Nếu muốn nhớ lại hãy xem chap 77 với tựa đề “anh phải yêu cô ấy!”)

Lúc này, Cảnh Vương trầm mặc, một phút trôi qua rồi đến hai phút, anh ấy vẫn không nói gì, đột nhiên anh ta phẩy tay và nói:

- Chỉ là tôi không thích tên Kim Chí đó thôi, anh đừng có ảo tưởng, nếu như anh muốn lắng nghe câu chuyện của tôi thì tôi sẽ nói, nếu không thì thôi, tôi đi về đây!

- À...khoan đã, ngồi xuống trước đi, anh hãy nói đi! Niên Vũ vội vã kéo Cảnh Vương ở lại!

Cảnh Vương không nghe, anh ấy đứng dậy và bước đi ra khỏi cửa, Niên Vũ bối rối khi muốn nói chuyện với anh ấy, Cảnh Vương xoay đầu lại, bằng một giọng chất chứa bao nhiêu nỗi buồn và sự vướng bận:

- Nay Niên Vũ! Cậu đã bao giờ yêu một người mà từ bỏ cả tuổi trẻ để đuổi theo chua? Cậu đã từng khóc sướt mướt khi biết cô ấy yêu người khác chua? Thậm chí cậu đã chống lại gia đình chỉ vì yêu cô ấy chua? Cậu đã bao giờ có cảm giác yêu ai đó chua?

- Má thôi,...cậu làm gì có cảm xúc đó, chào nhé, tôi sẽ gọi điện cho cậu để nói chuyện tiếp đây!

Cảnh Vương vẫy tay chào Niên Vũ, anh ấy từ từ bước ra khỏi quán trong lòng tôi lúc này chỉ nghĩ về hai chữ “tuổi trẻ” và “thanh xuân”, ác hận cậu ta đã yêu sâu đậm một người rất lâu, rất lâu,...và bây giờ cậu ấy sắp phải buông bỏ người đó. “Cậu đã bao giờ có cảm giác yêu ai chua?” Tôi sao? Tôi có không, nếu nói không thì lại thấy chạnh lòng, nếu nói có thì lại thấy tiếc nuối, rót cuộc tôi đã và đang làm gì trên con đường tìm kiếm câu trả lời cho bản thân chứ? Thật ngu ngốc.

Trong khi tôi nhận thấy rằng cậu ta, chỉ Dao Dao tất cả mọi người đều đang chìm trong sự hận thù, sự tin tưởng, sự mong chờ của tình yêu, và bao gồm cả Trương Tuệ Anh, cô ấy cũng vậy, tôi nhận ra tôi chưa hề biết gì về mọi người, hoàn toàn không.

- “Đối với tôi anh là một con người rất đáng để tin tưởng trong mắt người khác, nhưng anh quá vô tâm, anh hỏi hởi dối với những gì đang muốn có được anh và muốn anh cứu rỗi!” Tôi nhớ lại câu nói này của Tuệ Anh, tôi,...thật sự đã lỡ mất thứ gì, câu nói này là như thế nào? Cảnh Vương và mọi người, tôi nhận ra trong đôi mắt họ những tình cảm, cảm xúc họ dành cho đối phương đều rất chân thật, còn tôi cảm thấy bản thân mình đã bỏ lỡ một điều gì, và tôi nhận ra cảm xúc đã đổi của tôi và của cô ấy đang ăn mòn thứ gì đó, một thứ gì đó,...!

Nếu thích truyện thì hãy like, bình luận và bỏ phiếu nhé, yêu mọi người rất nhiều, cảm ơn đã đọc!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chúng ta phải hành động

Ngày qua ngày cứ thế lẳng lặng trôi qua, từ cái hôm tôi hỏi Tuệ Anh nghĩ thế nào về tôi thì đến lúc này đã gần một tuần, tôi đến công ty và làm việc như thường, nhưng tôi có cảm giác rằng khoảng cách giữa tôi và cô ấy ngày càng xa,... một hôm tôi nhận được một cuộc điện thoại từ Kim Chí:

- Hôm nay đến họp tại chỗ cũ, tối 8h.

Và hiện tại tôi đang ở đây, công ty của tôi.

- Được rồi, mọi người có mặt đầy đủ hết rồi trừ Mộc Mộc ra, tôi cần mọi người thông báo tình hình nhiệm vụ của mình.

Kim Chí vỗ tay xuống bàn, nghiêm túc nói:

- Mộc Mộc không chịu đi theo chúng tôi, tôi đã cố gắng hỏi cô ấy là đã có chuyện gì xảy ra mà cô ấy lại như vậy, nhưng cô ấy cứ cúi đầu né tránh chúng tôi thôi, hoàn toàn không biết được gì! Gia Hỉ nói.

Kim Chí đâm chiêu suy nghĩ, mang dáng vẻ như đang suy luận. Anh ấy nói: “được rồi đến lượt Cảnh Nam, anh nói đi!”

Cảnh Nam mang vẻ mặt âm đám, rũ rượi như người thất tình anh áp út nói bằng giọng nói rất nhở, dường như có cảm giác anh không muốn nhắc đến chuyện này, hai tay anh nắm chặt ấm ức mà nói: “Tiêu Ý và Cảnh Vương sắp kết hôn rồi,...!”

- “Cái gì?” Mọi người phản ứng bất ngờ, hoang mang. Niên Vũ nói: “Anh hãy giải thích cặn kẽ thêm đi, chuyện này là như thế nào?”

Cảnh Nam không nói gì, cậu né tránh tất cả ánh mắt và câu hỏi, Cảnh Vương đứng ra một cách đầy quyết liệt, bằng cử chỉ khẳng định, anh nói: “Chuyện này là thật, không những vậy,

lễ kết hôn dự định sẽ diễn ra sau lễ hội Chương Vũ Đài khoảng 2 tuần, và còn..."

- Còn chuyện gì, anh hãy nói đi? Kim Chí nói.

Cảnh Vương tỏ vẻ khó chịu, giống như Cảnh Nam lúc nay, anh tỏ vẻ khó chịu khi nhắc đến chuyện này, những lời nói có thể giết chết một người, như những nhát dao đâm vào tim anh, nhưng anh phải nói: "Thật ra còn chuyện này, Cảnh Nam...em ấy phải...có hôn ước với Mộc Mộc..."

- Cái gì? Phản ứng bất ngờ của mọi người lần thứ hai.

Bởi vì lí do này nên anh ta mới thẩn thờ như vậy sao? Nhớ lại lúc đó anh ta đã nói "Này Niên Vũ! Cậu đã bao giờ yêu một người mà từ bỏ cả tuổi trẻ để đuổi theo chua? Cậu đã bao giờ khóc sướt mướt khi biết có áy yêu người khác chua? Thậm chí cậu đã bao giờ chống lại gia đình chỉ vì yêu cô áy chua? Cậu đã có cảm giác yêu ai chua?" Không ngờ một người nóng tính như anh ta lại si tình như vậy, anh ta yêu Mộc Mộc, yêu thật sự rất yêu, yêu đến nỗi có thể bỏ cả gia đình để cầu hôn cô áy ở lễ hội Chương Vũ Đài, mình chắc rằng anh ta đã biết trước là sẽ bị từ chối, nhưng vẫn đuổi theo, đúng là một thằng ngốc si tình!

- Nay! Cảnh Vương, Cảnh NAM hai cậu ôn chút? Dao Dao nhẹ nhàng đặt tay lên vai hai người, trong họ có vẻ rất thát vọng và buồn rầu!

- Kim Chí, bây giờ chúng ta phải làm sao đây? Nhã Giao bàng hoàng hỏi.

Kim Chí đâm chiêu, anh ta đặt tay lên cầm nói:

- Chuyện này chúng ta không nên xen vào, tôi không chịu trách nhiệm cho cuộc sống cá nhân của mỗi người, vì vậy, các cậu phải tự quyết định, tôi không tiện xen vào!

Căn phòng ngập tràn bầu không khí của sự buồn rầu, thát vọng, bàng hoàng và bất ngờ, tiếc nuối và lo sợ, nhưng mà nó đã được dập tan bởi Niên Vũ khi anh ấy đứng lên khẳng định:

- Kim Chí, chúng tôi không nói là anh phải giúp Thân già, thứ chúng tôi muốn anh cho cậu áy là lời khuyên và sự động viên, bọn họ đã giúp anh trong kế hoạch lật đổ Băng Minh Di, anh cũng phải giúp lại bọn họ đừng có độc tài và ích kỉ như vậy!

Lúc tôi nói ra những lời đó ai cũng nhìn tôi bằng ánh mắt bất ngờ và ngưỡng mộ, tuy tôi không muốn nói nhưng không hiểu sao, miệng tôi tự phát âm, khi tôi nghĩ đến cái đáng về của Cảnh Vương lúc đó "Cậu đã hiểu cảm giác yêu ai chua?" và cũng như là đáng về của Nhã Giao lúc đó "Thật ra là chuyện tình cảm, tôi đang thắc mắc mình đang làm gì, tôi không hiểu thật sự không hiểu!" Nó cứ hiện lên trong đầu tôi, tim tôi như đang nói "hãy giúp họ" vậy...

- Niên Vũ,...(Lời của Cảnh Vương)

- Được rồi Niên Vũ, cảm ơn anh!

Tôi nhìn xuống Tiêu Ý, cô ấy cố gắng gương cười, một nụ cười đầy sự nuối tiếc!

- Nay Niên Vũ một lúc nữa em đi cùng chị và Gia Hỉ nhé! Dao Dao nói và tôi bèn gật đầu.

Mọi chuyện cứ như vậy Kim Chí không lên tiếng nói gì, bọn họ thì không cần sự giúp đỡ của chúng tôi, mọi người cứ như vậy và giải tán. Tôi nhận thấy rằng trong ngày hôm đó Kim Chí lạnh lùng của ngày bình thường lại mang dáng vẻ của một thằng si tình, đôi mắt rủ rượi nỗi buồn, vào khoảng khắc đó tôi mới nhận ra chính bản thân mình chưa biết gì về họ thật sự chưa hiểu gì về họ...!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 95: Đang tìm kiếm một câu trả lời!

- Chuyện gì vậy chị Dao Dao, anh Gia Hỉ? Sao phải gọi em ra đây vậy? Niên Vũ nói.

- Thật ra mục đích của chị khi gọi em ra đây không phải là ý của chị mà là của Gia Hỉ!

Niên Vũ nhìn qua Gia Hỉ, anh ấy bèn hỏi "có chuyện gì à", Gia Hỉ nghiêm túc, trầm mặc:

- Nay! Niên Vũ, về chuyện này thì...

- Sao vậy Gia Hỉ? Niên Vũ thắc mắc bèn hỏi.

Gia Hỉ muốn nói ra, nhưng nửa phần còn lại thì không muốn, anh ấy cứ ngập ngừng, chần chờ, nhưng rồi anh ấy quyết định:

- Cậu...còn nhớ gì về Hà Tiêu Hỉ chứ?

- Nay, Gia Hỉ, chúng ta đã nói không nhắc lại chuyện này rồi mà! Dao Dao bật dậy, trong cô ấy có vẻ vừa tức giận, vừa hoảng hốt pha lẫn thêm một chút bất ngờ nữa, Gia Hỉ kiên quyết nhìn thẳng vào mắt của Niên Vũ, Dao Dao lúng túng

- Niên Vũ, tôi xin lỗi khi lại nhắc đến chuyện này...

- Niên Vũ trả lời tôi mau, liệu em ấy có còn trong tâm trí của cậu hay không?! Gia Hỉ kiên quyết, chèn ép Niên Vũ.

"Hà Tiêu Hỉ sao? Cô ấy là ai chứ? Sao chị Dao Dao có phản ứng như thế này khi nhắc về cô ấy, thú thật rằng từ vụ bắt cóc đó cho đến lúc về sau mình còn không nhớ gì về cái tên đó nữa, nhưng mà...mình chỉ có thể nhớ được hình ảnh của một cô gái, cô ấy dịu dàng, xinh đẹp, còn rất dễ thương, đó là những điều mình có thể cảm nhận được, và còn lời nói lúc đó nữa..."

"Bởi vì tôi nhìn vào mắt cậu thấy cậu rất buồn rầu, cậu phải cười nhiều lên, bởi vì mẹ tôi nói khi cười sẽ được ban tặng một điều ước, còn tôi đến đây để làm cho cậu cười!"

Những lời nói đó, tôi thật sự rất trân quý chúng, tuy tôi không biết ai là người nói ra những lời nói đó, nhưng mà nó như bảo rằng tôi phải cười nhiều lên vậy, liệu những lời nói đó có

phải là từ Hà Tiêu Hi?

- Nay, cậu có nghe tôi hỏi không đấy? Ngày! Mau trả lời câu hỏi của tôi! Gia Hi quát lớn, anh ấy vỗ một cái “rầm” vào bàn, khiến Niên Vũ chợt hoảng hồn, Dao Dao hoảng hốt nói “thôi mà Gia Hi, chuyện này đừng nhắc lại nữa!”. Đôi mắt của Niên Vũ chợt như bừng tỉnh, trong đôi mắt ấy nỗi lên một sự quyết tâm

- Ngày, Ngô Niên Vũ! Gia Hi tức giận đứng dậy quát lớn.

- Anh Gia Hi, chị Dao Dao, đây là lần đầu tiên em nói ra chuyện này với hai người, thật ra câu trả lời em cũng chẳng rõ nữa, mọi thứ trở nên hoan loạn cực kỳ,...

Bỗng nhiên không gian xung quanh trở nên trầm mặc, Gia Hi ngồi xuống, Dao Dao buông tay, hai người họ nhìn về Niên Vũ, Dao Dao nhẹ nhàng nói:

- Xin lỗi em, bạn chị không nên hỏi câu này,...!

- Không đâu Dao Dao, em nghĩ đến lúc em nên sắp xếp lại suy nghĩ của mình rồi, chị và anh Gia Hi chỉ muốn đi tìm câu trả lời thôi phải không? Em sẽ nói.

Cả hai người bỗng hướng mắt về Niên Vũ, tập trung lắng nghe câu trả lời của anh.

- “Lúc nào trong tâm trí em cũng hiện hữu hình bóng của một cô gái, tuy em không thể thấy rõ gương mặt, hình dáng cô ấy, nhưng em nghĩ cô ấy rất đẹp, đẹp như thiên sứ vậy!” Em vẫn luôn tự hỏi “cô ấy là ai?” Em đã quyết định là không để ý đến cô ấy nữa, nhưng mà sau đó, khi mà em nói chuyện cùng với Trương Tuệ Anh...

“Đối với tôi anh rất đáng để tin tưởng trong mắt người khác, anh quá vô tâm, anh hỏi hột đói với những gì muốn có được anh và muốn anh cứu rỗi!”

Em liền cảm thấy kì lạ, ban đầu là trống rỗng đến hoài nghi, đến lo sợ và cuối cùng là áy náy, nhưng mà em cứ loay hoay em không hiểu, em không biết rốt cuộc là thế nào nhưng mà em biết là câu trả lời của em khiến cho em khó chịu, em không đủ can đảm để đối mặt với nó, em cảm thấy,...

- Đủ rồi! Gia Hi lên tiếng, anh ấy quát lớn, đột nhiên anh đứng dậy và nói: “Niên Vũ, cậu hãy nghĩ lại xem cậu đang ích kỉ như thế nào đối với em gái tôi, rốt cuộc câu trả lời thế nào mà cậu hài lòng? Bây giờ cậu đang biện lì do là mình không đủ can đảm sao? Thật nực cười!”

Nói xong, Gia Hi ngoảnh mặt bỏ đi, Dao Dao lặng lẽ chạy theo kêu lớn “Gia Hi, đợi đã, Gia Hi!” Không khí xung quanh Niên Vũ trong chốc lát liền có động lực, xung quanh anh như là một khoảng đen, chỉ mình cậu ở đó. Cậu thở dài:

- Rốt cuộc mình đang làm cái quái gì vậy nè, mình chỉ muốn một câu trả lời thôi mà, như vậy cũng ích kỉ hay sao? Hà Tiêu Hi, cái tên này lúc nào cũng vang dội trong đầu của mình, mình cảm thấy thật sự rất buồn, cô đơn và tiếc nuối, nhưng mà cô ấy bảo là phải cười, nhưng tại giờ phút này, ngay cái giờ phút này, tại sao? Cô ấy không chỉ cách mình làm sao để cười được chứ?

- Sao anh lại ở đây vậy Niên Vũ?

Niên Vũ nhún lên, khoáng đen xung quanh cậu được dập tắt trong chốc lát, cậu vừa bất ngờ, vừa cảm thấy nhẹ lòng khi nhìn thấy người trước mắt:

- Tuệ Anh, tại sao cô lại ở đây vậy?

Tại một nơi khác

- Gia Hi, tại sao anh lại hỏi Niên Vũ câu đó vậy? Dao Dao vừa bước đi cùng Gia Hi vừa nói.

- Anh chỉ muốn đòi lại công bằng cho em gái, không phải anh,...cũng đang muốn tìm một câu trả lời!

Tất cả mọi người đang cảm thấy điều gì? Sự lo lắng, sự hoài nghi, sự rối rắm, sự cô đơn, sự tiếc nuối, sự hối hận, sự mất mát? Tất cả mọi thứ đều đang diễn ra như đang trêu chọc chúng ta vậy? Liệu rằng đây là lắc xoay hay sao? Đây là số phận của người họ sao? Ánh trăng đang yêu dần đi, nó thật mờ nhạt và dần trở nên tối tăm, liệu tình yêu sẽ thắp sáng hay là cảm xúc tiêu cực sẽ chiếm lấy họ? Hãy xem tiếp nhé!

Mọi người à, về sau là ngọt đền sâu răng luôn ấy, thì luôn đấy, vì vậy hãy theo dõi truyện đến lúc đó nhé, cảm ơn mọi người vì đã đọc, nếu thấy hay thì hãy bình luận, like và bỏ phiếu nhé!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Nước mắt tôi muốn rơi!

Giá Trị Của Thanh Xuân

Ba chấm

Tiên con đường dài thẳng tắp là sự nhộn nhịp của thành phố ban đêm, những ánh đèn đường thẳng tắp cùng với dòng người náo nhiệt. Đi cùng với cô ấy tôi bèn bắt chuyện

- Hôm nay trời lạnh thật nhỉ Trương Tuệ Anh?

- Ủm, khá lạnh! Bằng giọng điệu hững hờ có chút nhạt nhẽo, cô ấy trả lời.

- Ủm, đúng vậy! Tôi cùng chẳng dám nói thêm gì vào lúc này khi mà cô ấy trả lời như vậy.

- Anh làm gì mà lúc nãy thấy thê thảm vậy? À không, rũ rượi hoặc ủ rũ mới đúng? Tuệ Anh hỏi.

- Chẳng có chuyện gì đâu, chỉ là tôi cảm thấy những cảm giác rất kì lạ mà thôi, nhưng bây giờ hết rồi! Niên Vũ trả lời.

- Những cảm giác kì lạ? Nghe anh nói tôi mới thấy lạ. Bằng giọng điệu băng khoăn, băng hoàng Tuệ Anh nói.

Hai người đang đi trên phố đêm, dứa dòng người tấp nập và những ánh đèn, tiếng động khiến con phố trở nên nhộn nhịp, kẻ vừa nói vừa cười, kẻ trầm ngập trong niềm hạnh phúc, vui sướng, tình yêu, ấy thế mà lẫn lộn trong dòng người đó, lại có những trái tim cô đơn đến nhường nào mà không ai hay biết,...

- Nay Tuệ Anh, cô có bao giờ cảm thấy những cảm giác “kì lạ” mà tôi nói chưa? Niên Vũ hỏi.

- Những cảm giác đó như thế nào? Nó có khó chịu không? Nó vui vẻ hay nó hỗn độn? Tuệ Anh trả lời.

- Tôi cũng không biết phải giải thích cho cô nghe như thế nào, nhưng khi tôi đang loay hoay tìm lối ra trong tâm trí tôi chẳng thể nghe được giọng nói của ai hết nhưng tôi có thể nghe được giọng nói của một người, cô nói xem “hiện tượng” này là như thế nào?

Tuệ Anh khá trầm mặc, cô điềm tĩnh vẫn cứ đi, cô ấy hỏi tiếp: “giọng nói của người đó thế nào? Anh cảm thấy nó thế nào?”

- Nó...nó rất ấm lòng, nó rất an toàn,...!

- Chỉ có như vậy thôi sao?

- Ủm! Chỉ có vậy thôi!

- Tôi không biết “người đó” mà anh nói là ai, tôi cũng không hiểu anh đang nói cái quái gì, nhưng mà “người đó” rất quan trọng với anh, tuy anh không nhận ra vị trí của người đó trong lòng mình, nhưng đối với anh và “người đó” đối phương chiếm vị trí rất đặc biệt, anh nên cảm thấy vui đi, vì khi anh đang chìm đắm trong mấy cái “cảm giác kì lạ” đó, thì đã có người sẵn sàng kéo anh ra!

Khi cô ấy nói xong thì tôi nghe cảm thấy rằng đã hiểu được phần nào, nhưng cũng chẳng hiểu gì, nhưng mà tôi không ghét cái cảm giác này, thật kì lạ nhỉ? “Khi tôi đang chìm đắm trong những cảm xúc hỗn độn, cô lại sẵn sàng kéo tôi ra khỏi nó! Vậy thì tôi sợ gì những cảm xúc này chứ? Vì lúc nào cô cũng ở bên cạnh tôi, có phải không? Cô gái mà tôi đã lãng quên,...!”

- Cảm ơn cô nhé Tuệ Anh, mặc dù tôi không hiểu cô nói gì, nhưng tôi lại thấy nhẹ lòng đó chứ! Niên Vũ cười tươi và nói.

- Anh hài lòng với câu trả lời này sao? Tuệ Anh hỏi.

- Tại sao lại không? Vì nhờ cô tôi mới biết rằng hiện tại tôi là người được cứu rỗi, cảm ơn cô nhiều nhé!

Trong nụ cười và sự nhẹ lòng của Niên Vũ, thì Tuệ Anh lại trầm mặc và im lặng, Niên Vũ vẫy tay chào Tuệ Anh và quay bước đi, Tuệ Anh giương cánh tay ra, cô nắm lấy áo của Niên Vũ “Có chuyện gì sao?” Niên Vũ hỏi. Nhưng anh lại nhận được một cái lắc đầu: “Không, không có gì, A Nhĩ đến nơi rồi, tạm biệt anh, tôi về trước!”

- ‘Ủm, sáng mai gặp lại ở công ty nhé!’ Bằng một dáng vẻ tươi cười Niên Vũ trả lời.

Tuệ Anh quay bước đi trong sự trầm mặc, cô quay lại nhìn tôi cười mỉm, nhưng nụ cười này thật miễn cưỡng và khiến tôi chạnh lòng, sao vậy nhỉ? Sáng mai lại gặp rồi mà? Tại sao tôi lại sợ như vậy? O kia? Tại sao chân tôi lại chạy theo cô ấy? Tại sao tôi lại sợ cô ấy rời bỏ mình như vậy? ‘Đừng đi, đừng đi, đừng đi mà,...!’

Bịch!

- NIÊN VŨ! [Lời của Tuệ Anh]

Trong tâm trí thật mơ hồ, tôi không nhìn rõ những gì trước mắt, “Niên Vũ”, o kia? Là giọng nói của cô sao? Tôi...không biết gì hết, tôi cũng chẳng nghe được thứ gì, nhưng tôi lại nghe được giọng nói của cô! Cảm giác sắp mất mát này là gì vậy? Nước mắt tôi muốn rơi quá! “Nắm chặt lấy tay tôi, đừng buông nhẹ, bàn tay của cô ấm áp và mềm mại quá, nó khiến tôi thấy an toàn,...!Tôi...muốn cô ở lại,...!”

Rốt cuộc Niên Vũ đã xảy ra chuyện gì? Cảm giác mất mát anh ấy nói là thế nào? Hãy like, bô phiếu, bình luận nhé, cảm ơn mọi người rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Kí ức mờ nhạt

- “Lại là một mùa đông giá rét”

Những tiếng thở vẫn còn nghe rõ, mùa đông lạnh rát thở ra khói, lúc nào cũng quấn vài lớp áo dày cộm thật khiến người ta thấy khó chịu, còn có cái mũ và chiếc tai nghe nặng nề, tuyết rơi trước sân nhà khiến ta thấy thật cô đơn, vì vậy tôi cực kỳ ghét mùa đông! Cái mùa lạnh giá chẳng có chút hơi ấm nào!

- Đại Thịnh, chúng ta đi chơi đi! Một cô bé tầm 7 tuổi giương mặt xinh xắn tròn trịa cùng với dáng vẻ tươi cười đang ở ngay trước mắt tôi

- Cậu bị hâm à? ngoài trời đang có tuyết rơi dày!

- Không sao đâu, cậu không thấy tuyết rơi rất đẹp à? Tớ rất thích tuyết đó, chúng ta cùng chơi đi nào!

Lúc đó tôi chỉ nghĩ: “Một cô bạn phèn phauc, rát trẻ con nên mới thích tuyết, mùa đông lạnh lẽo như vậy khiến người ta thật cô đơn=))”, bỗng nhiên cô bé áy ra ngoài sân dang rộng đôi tay, hít một hơi thật sâu: “Đại Thịnh à, tớ nói này nhé, tại sao cậu biết tớ rất thích mùa đông không?”, tôi bèn lắc đầu.

- “Bởi vì nếu như trời lạnh thế này có thể nambi gọn trong vòng tay của người mình thích không phải rất ấm áp hay sao? Mùa đông là một thứ gì đó như một mối liên kết vậy! Nó có thể khiến khoảng cách giữa hai trái tim gần nhau một cách kì diệu! Nên vậy tớ mới yêu mùa đông!”

- “Đại Thịnh, chúng ta cùng chơi nhé!” Cô bé áy đưa cánh tay ra cho tôi, lòng bàn tay bé nhỏ, tôi liền nắm lấy tay cô bé áy, bàn tay ấm áp làm sao, thật khiến người ta nhớ mãi!”

“Hà Tiểu Hí, nếu như cậu là đám mây tớ sẽ nguyện là bầu trời, nếu như cậu là bông hoa, tớ sẽ nguyện làm chiếc lá, nếu như cậu là tuyết thì tớ sẽ nguyện làm mùa đông...!”

- Tiêu Hi này, cậu đích thật là tiên nữ!
  - Tiên nữ? Tớ sao? Đại Thịnh à, tớ nói rồi tớ đến đây để làm cậu nở nụ cười mà, vì khi cậu cười cậu sẽ có được một điều ước! Cậu quên rồi à?
  - Quên? Quên sao? Tôi không quên, thì ra là em người con gái ban phát nụ cười, thì ra là em, em sẵn sàng kéo tôi ra khỏi cảm xúc hỗn độn đó phải không? Nếu đúng như vậy thì đừng buông tay nhé, giữ chặt lấy tay tôi nhé, nhớ đây đừng buông tay đó nhe Hà Tiêu Hi!
  - Nay, Đại Thịnh, cậu muốn chơi gì? Tiêu Hi hỏi tôi khi hai đứa đang đứng cạnh một bờ sông, nước sông lạnh toát và chảy khá xiết khiến tôi cảm thấy chán nản=))
  - Choi trò gì? Minh chơi cái gì cũng được, không quan tâm=))
- Tiêu Hi mang dáng vẻ tức giận má cô ấy phình má lên, chỉ vào mặt Đại Thịnh:
- Nay cậu đây nếu cứ khó gần đến như vậy sẽ không thể có bạn đâu! Có một mình tôi đâm làm bạn với cậu đây!
  - Có hay không cũng được, tôi không quan tâm, tại vì cậu rãnh rỗi quá nên mới đột nhập vào nhà tôi, không phải sao?
  - Cậu nói cái gì! Tiêu Hi trong có vẻ rất tức giận, cô bé sử dụng hai cánh tay của mình đẩy Đại Thịnh ra xa, bằng một giọng điệu tức giận, cô bé nói:
  - Đại Thịnh, sao cậu có thể nói như vậy được, cậu thật là một đồ đáng ghét!
- Lúc đó, cũng bởi vì cảm thấy giận dữ pha lẫn cảm giác phiền phức, tôi mới quát một câu:
- Mặc kệ cậu đồ ngốc! Vâng rồi quay bước đi không một chút thương tiếc để lại cô bạn nhỏ đứng một mình giữa trời giá rét. Bỗng có một tiếng la lớn
  - Đại Thịnh, cứu mình! Đại Thịnh,...!
- Tôi ngoảnh đầu lại mở to đôi mắt sững sờ khi nhìn thấy cô bạn nhỏ bị rơi xuống dòng sông, tôi cứ chạy theo la lớn tên cô ấy “Tiêu Hi, Tiêu Hi!” Tôi vươn tay ra với lấy cô ấy, nhưng không thể tới, khoảng cách chỉ có vài mét nhưng đối với tôi lúc đấy như hàng vạn dặm, cô ấy vươnձoi tay ra với lấy tôi, nhưng hoàn toàn vô vọng, nước mắt tôi bỗng rơi một cách vô thức, tôi gào thét giữa chốn hư không:
- Đừng mà Tiêu Hi, tôi xin cậu, đừng đi nữa, Tiêu Hi hãy nắm lấy tôi này, xin cậu... xin cậu...!
- Tôi không thể nào nhớ gì xảy ra sau đó, Tiêu Hi như thế nào, cậu ấy ra sao? Đã an toàn chưa, nhưng mà tôi cảm thấy trong thâm tâm của tôi rất lạnh giá, nhưng không hề có tuyết rơi, như chiếc lá màu lục chảng thê ở cạnh bông hoa thơm ngát, như khoảng không vô tận chảng hè được điểm sặc bởi đám mây, tất cả như biến mất trong chốc lát!
- Mình là ba chấm đây, nếu như yêu thích truyện thì hãy bình luận, nhấn like và bỏ phiếu nhé, cảm ơn mọi người, hãy theo dõi chap sau xem có chuyện gì đây nha!
- Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.
- Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.
- ## Chương 98: Em thật ích kỉ
- Giá Trị Của Thanh Xuân
- Ba chấm
- Trong sự gào thét trong vô ý thức, tôi bèn giật mình tỉnh dậy, mở mắt từ từ ra và nhìn thấy khung cảnh lạ lẫm trước mắt, tôi bàng hoàng hỏi: “Đây là đâu?” Ở phía bên trái của tôi có giọng của một cô gái đáp lại: “Anh đang ở nhà tôi!” Tôi nhìn qua và mở to mắt:
- Bằng Minh Di? Sao cô lại ở đây? Chuyện gì vậy? Kí ức của tôi mơ hồ quá.
- Cô ấy thở dài, sử dụng một chiếc khăn lạnh đắp lên trán tôi:
- Tôi hôm qua, anh bỗng ngất xiu không có lý do, tôi tình cờ thấy và đem anh về, thật sự là anh chẳng nhớ gì cả chứ?
  - Tôi... tôi... nhớ một điều rằng tôi nắm tay một cô gái
  - Vậy cô gái đấy là ai?
  - Cô gái ấy, cô gái ấy là...
- Đột nhiên tôi mở to đôi mắt, thật sự rất bất ngờ. Lòng tôi bỗng trỗi dậy một cảm giác bâng khuâng, lo lắng như sắp mất đi thứ gì đó, cảm giác tiếc nuối đến tận xương tuy!
- Cô gái ấy là Trương Tuệ Anh! Minh Di, Tuệ Anh đâu rồi? Cô ấy đâu rồi? Tôi muốn gặp cô ấy, Minh Di!
- Minh Di nhìn tôi bàng một đôi mắt rát lạ lẫm đôi mắt đau đớn, hay đôi mắt dành cho kẻ si tình? Đôi mắt ủ rũ và buồn bã, dành cho tôi sao? Rốt cuộc cô ấy đâu?
- Tại sao anh lại hốt hoảng đòi gặp Trương Tuệ Anh vậy? Minh Di hỏi.
- Tôi liền mới suy nghĩ lại “Đúng rồi? Tại sao mình lại hốt hoảng như vậy? Tại sao chứ? Cô ấy đang ở công ty thôi, một lúc nữa mình lại là sẽ thấy cô ấy, nhất định là vậy!”
- Niên Vũ, có thể anh không biết nhưng anh đã hôm nay một ngày rồi, tức là hiện tại trời đã tối rồi, anh hôn mê tối hôm qua, còn bây giờ là tối ngày hôm sau=))
  - Cái gì! Niên Vũ tò vò bất ngờ, anh lúng túng bật dậy ngay tức khắc, anh nói “Chết chắc rồi!”, bỗng Minh Di đặt tay lên vai anh và nói: “Không sao đâu, anh cũng lờ nghĩ rồi vậy có

muốn cùng tôi đi dạo không?"

————— 5 phút sau, tại công viên Kamila —————

- Tôi quen cô lâu như vậy, mới biết nhà cô gần công viên này đây Minh Di. Niên Vũ nói.

Minh Di trầm ngâm không nói gì, cô cứ tiếp tục đi trong tĩnh lặng, bỗng cô ngồi xuống cái xích đu gần đó, cô rất trầm mặc, cứ đung đưa trên chiếc xích đu, gió thoảng nhẹ làm tóc cô bay phất phới, Niên Vũ thầm nghĩ: "Nét mặt buồn rầu này thật giống như khi mình gặp cô ta ở nhà hàng, cô ta rất đẹp nhưng nét đẹp giống như mực phù thủy vậy, kiêu sa nhưng đầy rãnh thù hận và tiếc nuối!"

- Nay Niên Vũ, anh có biết không công viên này đã có rất lâu rồi đấy!

- Rất lâu? Nhìn nó mới như thế mà, làm sao cô biết được?

- Lúc nhỏ tôi thường trốn ba đến đây chơi, tôi nhớ rằng ở ngay cái xích đu này có một cái cây cổ thụ rất to, hồi nhỏ ở đây chẳng có gì đâu, ngoài cái xích đu và cái cầu trượt, nhó hồi đó ghê,...!

- Tại sao cô lại nói với tôi điều này? Niên Vũ hỏi.

- Anh không hiểu à? Mà thôi, anh cũng cứng nhắc như khúc gỗ vậy! Tôi đang cao hứng muốn kể cho anh nghe thế mà anh lại như vậy!

Niên Vũ tiến lại gần, ngồi xuống cái xích đu bên cạnh, anh cũng đóng đưa như vậy, anh mới hỏi "cô muốn nói gì với tôi, tôi đang nghe này!"

Bỗng có một ngọn gió thoảng qua, Minh Di lấy chón môi đầy người cô lên cao theo cái xích đu, cô nhìn ánh trăng mà nở một nụ cười mỉm, Niên Vũ nhìn sang, anh thầm nghĩ rằng:

- Người con gái này thật là đẹp khi cười a~, đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy cô ấy cười! Ánh trăng bỗng chiếu sáng xuống chỗ cô ấy, như nó đang nói rằng "tôi thích bạn, bạn thật là đẹp!" Mái tóc xanh dương bảy phát phổi trong gió cùng với gương mặt tiêu thư khuê cát khiến ai cũng phải chìm đắm! Bỗng cô ấy nói:

- Thật ra đây là nơi mà tôi và Dương Giai gặp nhau, đúng 16 năm về trước!

————— Tại gốc cây cổ thụ (Là công viên Kamila) hiện tại vào 16 năm về trước

Hít Hít

- Ba,...! Ba thật quá đáng...hít hít!

Mặt cô bé với mái tóc dài qua lưng có màu xanh dương, cô bé ấy mặc bộ đầm màu hồng thuê hoa, khóc thút thít đang đi trên đường, bỗng cô bé ấy sáng mắt lên khi nhìn thấy một cây cổ thụ to lớn đằng đó

- Woah! Woah! Cái cây này lớn quá, nó to gấp 10 lần mình luôn. À không nó to gấp 100 lần mình luôn ý! Thích quá~!

Cô ấy cứ mãi mê đùa giỡn, giờ hót xung quanh cái cây, trong tỏ vẻ rất thích thú đến nỗi không để ý gì đến xung quanh, mặc cho thời gian cứ trôi, bỗng có một sợi dây chun bắn vào lưng cô ấy khiến cô bé khóc thét

- Uh da! Ai làm như vậy nè! Đau quá!

Bỗng có một thằng nhóc tầm cỡ tuổi cô bé, cầm sợi dây chun nhảy ra, thằng bé ấy chỉ thằng vào mặt cô ấy, cười lớn

- Đồ con gái yêu đuối, đồ nhát gan! HA ha ha ha!

Cô bé tức giận quát lớn: "Này cậu kia cậu có biết làm vậy ngực hiểm kím không hả! Đồ mất lịch sự tại sao cậu có thể làm thế với một cô gái chứ!"

Thằng nhóc hả hê, bằng giọng điệu đùa cợt mà bảo: "Tôi thích thì tôi làm, chẳng liên quan gì đến cậu! Lêu!"

- Cậu...cậu!

Cô bé rất tức giận dường như muốn khóc, nước mắt rung rung khắp khoé mắt "sao nào muốn khóc phải không? Đừng là đồ nhát gan!" Cậu nhóc như khiêu khích cô bé, cô ấy thầm nghĩ:

- Không được, mình không được khóc, tuyệt đối không được khóc!

"Tại sao chỉ có một chút như vậy lại không làm được vậy hả, thứ vô dụng!"

- Ba,...ba đừng đánh con mà,...con xin ba,...con đau lắm,...đau lắm ba oi!

- Khóc cái gì? Mày khóc cái gì hả? Cái thứ như mày tao nuôi chỉ cho tồn tại thôi, con vô dụng!

Những trận đòn roi, những lời quát mắng, những tiếng chửi rủa, những tiếng van xin, nó đã lấy rất nhiều nước mắt của mình, chỉ vì một sợi chun bắn vào người thi cũng chẳng có gì để khóc, không được khóc, không được khóc!

Cô bé nuốt ngược nước mắt vào trong, cô mạnh dạn tiến lại gần cậu bé, sử dụng lực xô ngã cậu trong khi cậu bé chỉ đứng im chảng dám làm gì. Dường như cậu thấy bất ngờ và lo sợ khi nhìn thấy cô bé ấy can đảm và mạnh mẽ như vậy.

- Nay, cậu là con trai thì đừng tỏ ra tuỳ tiện như vậy, nếu có lần sau,...nếu có lần sau tôi sẽ không tha cho cậu đâu! Cô bé thét lớn.

Cậu bé cảm thấy có một chút nể phục, cậu lùm chùm ngồi dậy phui phui, cậu sử dụng sợi chun đã ném cô bé ấy bỏ đi, cậu mới hỏi: "Tại sao lúc này cậu lại không khóc chứ! Các cậu không phải lúc nào cũng yếu đuối, nhút nhát và sử dụng nước mắt để lấy đi sự thương hại từ người khác hay sao?"

- Không! Tôi không bao giờ sử dụng nước mắt để đổi lấy sự thương hại! Không bao giờ! Tôi chỉ khóc để bản thân cảm nhận rằng chính mình còn yếu đuối mà thôi! Tôi sử dụng nước mắt để ghi nhớ rằng lần đó tôi đã khóc, tôi sử dụng nước mắt để giải toả cho mọi đau đớn, tôi không bao giờ khóc trước mặt loại người như cậu! Không bao giờ!

Trong thoáng chốc dường như nước mắt của cô bé ấy đã rơi, nhưng rồi cậu bé ấy đã đưa tay của mình ra và nói rằng:

- Cậu đừng khóc! Cậu tên gì? Tôi là Lưu Dương Giai còn cậu?
- Tớ là, tớ là Băng Minh Di!
- Minh Di, chúng ta làm bạn nhé!

Tôi không hiểu vì sao lúc đó Dương Giai lại ngo lời két bạn với tôi, nhưng mà tôi còn nhớ rõ gương mặt của cậu bé ấy ngày đấy, rất kiên quyết, mạnh mẽ, không chịu khuất phục, và đôi mắt đầy dành cho tôi một sự nể phục và tôn trọng thật sự, tôi bị đáng về đó cuốn hút, về sau mỗi ngày tôi đều lên ba đi ra ngoài cây cổ thụ gặp Dương Giai, đó cũng là mối tình đầu đời của tôi, nhưng nó vòn vẹn chỉ có một năm mà thôi, vào khi tôi lên 9 anh ấy đã chuyển nhà, và tôi cũng vậy! Vào năm ngoái mới gặp được nhau thôi, nhớ lại tôi cảm thấy thật hoài niệm đấy Niên Vũ.

Đôi mắt, dáng vẻ giọng điệu, lời nói của cô ấy khi kể về Lưu Dương Giai dường như rất phán khích, như một tia hi vọng vậy, nó sáng chói và đầy hi vọng, nhưng bên cạnh đó nó cũng có chút lưu luyến, hoài niệm, đây là lần đầu tiên cô ấy lộ ra vẻ mặt này, chắc rằng chỉ có khi nhắc về Lưu Dương Giai cô ấy mới như vậy, tôi bèn hỏi thêm một câu:

- Cô thích anh ta phải không?

Tưởng rằng cô ấy sẽ nói con điên, nhưng hoàn toàn không, cô ấy rất bình tĩnh và điềm đạm trả lời, tôi còn nhớ khi trả lời cô ấy nói một nụ cười rất tươi:

- Đúng vậy! Tôi yêu Dương Giai, yêu sâu đậm anh ấy!

Dường như đây là một niềm vui bé nhỏ của Băng Minh Di, cô ấy vui vẻ phán khích tươi cười, tôi cũng chẳng hiểu sao mình không cảm thấy bất ngờ

- Vậy tại sao lúc trước cô lại bảo tôi là vị hôn thê của cô, cô và anh ta xảy ra chuyện gì à?

Cô ấy trầm ngâm không nói gì khi tôi hỏi câu đó, cô ấy đứng lên và nói “Tôi không nói cho anh nghe chuyện đó đâu, sở dĩ hôm nay tôi kể cho anh nghe là vì tôi muốn anh nhớ đến một người, tôi muốn trả ơn cho người đó, tôi nợ người đó một lời xin lỗi, Niên Vũ đã từng có người nói với tôi rằng”

- “Thế giới có hình hài như một ổ xoáy, nó len lén vào trong từng cử chỉ, hành động, cuộc sống của ta, không có kẻ chiến thắng và kẻ thua cuộc, chỉ có kẻ bị cuốn vào ổ xoáy, một vòng tròn của số phận và kẻ nhảm nhè ly rượu vang trên tay mà thôi!”

Anh nghĩ câu nói đây thế nào? Ban đầu trước khi gặp người đó tôi nghĩ rằng “tôi muốn nhìn thấy ổ xoáy đó”, tôi kêu căng, ngao man và rất ác độc, nhưng sau đó tôi nhận ra rằng cái ổ xoáy đó hoàn toàn đang ở ngay đây, chẳng hề có kẻ không bị cuốn vào nó hay gì, mà chính chúng ta đang bị cuốn vào nó, không có ngoại lệ, vì vậy Niên Vũ này hãy suy nghĩ thật kỹ càng, tôi tin rằng anh có thể khiến ổ xoáy xay chậm lại! Vậy nhé, về nhà đi!

Khi nghe câu nói đó xong, tôi chẳng hiểu cô ấy muốn nói gì, tôi bèn nhìn lên ánh trăng và những ngôi sao, thầm nghĩ đêm nay trời thật đẹp, tôi muốn ngắm nhìn nó thêm lần nữa, ánh trăng không chiếu xuông chỗ ngồi của tôi, chỗ ngồi của tôi nó tôi tắm và rất lạnh lẽo, tôi bèn nghĩ đến chuyện của Minh Di và Dương Giai, dường như úy khuất gì đó khiến họ không đến được với nhau, Hà Tiểu Hi, em muốn tôi mang đến nụ cười cho họ sao? Em thật ích kỉ, em muốn tôi làm theo những gì em nói nhưng lại không xuất hiện, em cứ bóng gió trong tâm trí tôi, đến bây giờ tôi vẫn không nhớ được hình dáng em thế nào, giọng nói em ra sao, nhưng tôi biết được rằng em là nàng tiên lương thiện và xinh đẹp nhất!

Chào mọi người, ba chấm là mình đây, chap này khá dài, bởi vì mình muốn đèn lại hai ngày hôm qua chưa ra chap, cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện này nha, hãy like, bình luận, bỏ phiếu để mình có động lực ra chap nào, cảm ơn mọi người~

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 99-1: Yêu em chính là hạnh phúc

Giá Trị Của Thanh Xuân

Ba chấm

Mặt trời lên cao dần lắp lò lên ngọn cây, chào đón ngày mới bằng ánh nắng ban mai nhẹ nhàng, mây trời tĩnh lặng, êm đềm như mọi ngày, đột nhiên có một ngọn gió thổi nhẹ qua mái tóc em

- Dao Dao, tỉnh lại đi, trời sáng rồi, em định ngủ đến bao giờ nữa đây?

Dao Dao lờm chờm ngồi dậy trên chân Gia Hi, cô bất ngờ:

- Gia Hi, sao đêm qua không gọi em dậy? Tôi qua anh không ngủ sao? Vì sao lại ngồi như vậy?

Gia Hi dịu dàng, mím cười nhẹ nhàng và tràn đầy ám áp:

- Em có thấy tên thường dân nào lỗi mảng đến mức đánh thức công chúa dậy khi người đang ngủ chưa?

Dao Dao cười mím, cô nhìn Gia Hi và nói: “Ước gì ngày nào trời cũng đẹp như hôm nay nha Gia Hi? Em ước gì ngày nào cũng có thể nằm ngủ trên chân anh như vậy, nhưng mà tiếc rằng không được nhỉ?”

Gia Hi im lặng, anh đặt tay của mình lên mặt Dao Dao: “Nếu như cô công chúa của anh đã có chủ, anh thân là thường dân chẳng dám mạo phàm, nhưng nếu như công chúa thích, thần sẽ nguyện đợi chờ người mãi mãi, bởi vì thần đã trót yêu công chúa mất rồi!”

- Gia Hi này, nếu như em không có hôn ước với Trịnh Lạc Kiên, thì có lẽ mọi chuyện đã suôn sẻ hơn rất nhiều nhỉ, không cần phiền anh như hiện tại! Dao Dao nói.

Gia Hi đáp lại rằng:

- “Nếu như” sao? Thật tiếc rằng thế gian không có nếu như! “Cô công chúa của anh không có gì phải bất an cả, vì đối với anh được yêu em chính là hạnh phúc!”

Tại công ty Hoàng Đô (công ty của Trương Tuệ Anh)

Trong lòng tôi thầm nghĩ “Không biết hôm nay gặp lại cô ấy như thế nào? Đã vài ngày không gặp thôi, nhưng trong lòng tôi lại có cảm giác bất an!” Tôi vội chợt mở cánh cửa phòng làm việc của cô ấy, thật bất ngờ khi nhìn thấy cô ấy trên bàn làm việc

- Anh tới rồi à Niên Vũ? Tuệ Anh hỏi.

Cô ấy vẫn như mọi ngày, với mái tóc vàng óng và thần thái sang chảnh, cô ấy vẫn ngồi và làm việc như bình thường, thật sự không có gì khác lạ! Nhưng tại sao? Tim tôi lại trống trải thế này?

- Ngày Niên Vũ, anh có nhớ những gì tôi đã nói với anh trước khi anh bắt đầu đi làm không! Tuệ Anh hỏi.

Niên Vũ hoàn hồn, áp út trả lời: “Đương nhiên là tôi nhớ rồi, có chuyện gì vậy?”

Tuệ Anh ném một xấp tài liệu trước mặt Niên Vũ, cô nói: “Anh đã nói sẽ thử việc trong 1 tháng mà? Bây giờ đã hết khoảng thời gian thử việc, anh xem đi, đây là những gì tôi ghi chép về anh!

Niên Vũ lo lắng, cầm lấy giấy tờ lên mà tay anh rung rẩy, anh vội mở từng trang và đọc thật chi tiết

- Anh được tuyển vào rồi không cần phải lo lắng nữa

- Hả! Tôi được làm chính thức? Niên Vũ bất ngờ.

- Sao? Không phục hả? Tuệ Anh hỏi.

Ngẫm lại mới nhớ, hình như mình xin thử việc là để bản thân quen với công việc hạch toán, chứ không phải tham gia tuyển chọn, cô ta chính là người mà đã mồi mình, sao bây giờ đến lượt mình địn xin việc vậy? Nhưng mà không sao, dù gì mình cũng cần phải tiếp cận cô ta cho kế hoạch, phải ra dáng vui mừng một chút.

- Woah! Mừng thật đấym tôi được tuyển rồi kia!

- Sao vậy? Anh bị Trịnh Liên Liên lừa à? Sao lại tháo mai như vậy? Bằng giọng điệu mà mai, Tuệ Anh nói.

Mọi người ơi, chap này khá ngắn, mai mình sẽ bù một phần chap này với một chap hoàn chỉnh nhé, cảm ơn mọi người!

Giá Trị Của Thanh Xuân

Tác giả: Ba chấm

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99-2: Gián điệp

Giá Trị Của Thanh Xuân

Ba chấm

- Cô có vấn đề à? Đừng so sánh tôi với con nhóc đó chứ! Tôi không thích như vậy! Niên Vũ có phản ứng giận, giương mặt anh cău lên. Tuệ Anh cười lớn:

- Anh áu trĩ thế à? Mới nói một chút mà đã giận rồi? Không ngờ đấy, sao lại có người đàn ông trẻ con thế này nhỉ?

Tuệ Anh vừa nói, vừa cười, tay cô ấy đặt lên xoa đầu Niên Vũ, Niên Vũ đứng hình khoảng một vài giây, anh mở mắt to tròn nhìn Tuệ Anh, anh bất ngờ khi thấy Tuệ Anh nở một nụ cười, nụ cười của sự hạnh phúc!

Nghĩ lại mới nhớ đây là lần đầu tiên mình thấy cô ấy cười như vậy, nhìn như ánh nắng chói chang vậy! Thật lòng lão biết bao, thật xinh đẹp biết mấy, nhìn như tiên giáng trần vậy, nếu tôi không phải là Niên Vũ mà là nam nhân khác chắc đã rung động với cô từ rất lâu rồi, cô bạn bé nhỏ của tôi à!

- Cô cười lên trong đẹp biết bao đấy Tuệ Anh!

- Anh thấy như vậy à, nếu như anh thích thì hãy tháo mai thêm vài lần nữa nhé!

- Cô! Mà thôi đi, sao hôm nay tôi nhìn cô thấy khác khác gì đây nhỉ? Cô có thay đổi gì sao? Hay có chuyện gì vui à?

Khi tôi hỏi câu đó với cô ấy, dột nhiên cô ấy ngưng cười, không còn vui vẻ bỗng chớp tắt trong tích tắc, giương mặt của cô ấy tràn đầy sự tiếc nuối, sự hi vọng, sự hoài niệm, và sự nhớ nhung... bỗng tôi cảm thấy thật có lỗi.

- Sao vậy Tuệ Anh? Cô thấy không khoẻ sao?

Bằng phong thái nhẹ nhàng, Niên Vũ đặt tay lên trán Tuệ Anh, thật dịu dàng và ấm áp, Tuệ Anh không tránh né ánh mắt của Niên Vũ, cô mỉm cười và đáp:

- Không có gì đâu, chỉ là tôi cảm thấy buồn một chút, chỉ một chút thôi!

- Nếu cô cảm thấy không khoẻ hãy nói nhé, lỡ con gái Trương gia xiu tôi biết làm thế nào! Niên Vũ nói, lời nói của anh như đang động viên Tuệ Anh.

- Ủm, mà thôi bỏ qua đi, tối nay anh rảnh không? Tôi muốn cùng anh tới một nơi! Tuệ Anh ngồi lèi mòi
- Tới đâu? Niên Vũ hỏi.
- Tới nơi bí mật của tôi, nơi tôi hay đến!

— Tại chỗ của Trần gia.

- Tiêu Ý, hôm nay cô gọi tôi đến đây làm gì? Cô làm như vậy Cảnh Nam biết được sẽ thế nào?
- Cảnh Vương, anh không cần lo, dù gì chúng ta cũng sẽ kết hôn chuyện này sẽ là sớm muộn mà thôi!

Cảnh Vương tức giận, anh đứng lên quát lớn:

- Trần Tiêu ý, cô thật nhu nhược và ích kỉ, đừng mang tôi ra làm người thay thế cho Cảnh Nam, nếu cô chỉ muốn nói điều này, tôi xin về trước! Nói xong Cảnh Vương ngoảnh mặt bước đi, nhưng Tiêu Ý vội níu lại
- Khoan đã, anh không muốn biết chuyện giữa tôi và Cảnh Nam sao? Anh không nghĩ đến à? Cậu ta ở nước ngoài lâu như vậy, làm sao biết đến tôi? Và tại sao nhà họ Trần, họ Thân và họ Doãn không thay đổi hôn sự?

Cảnh Vương nghe liền quay đầu lại, anh ta nói “Cô nói đi”. Cảnh Vương quay lại chỗ ngồi, Tiêu Ý đưa ra một bức thư và một bản ghi âm, cô nói “Anh nghe thử xem, đây là cuộc trò chuyện bí mật giữa ba gia đình, tôi vô tình nghe được khi mẹ tôi nói chuyện!”

Cảnh Vương vội mở bản ghi âm lên.....

(Đoạn này trong ghi âm)

- Nay, anh à, chuyện hôn sự với nhà họ Thân sao chúng ta không đổi cho thẳng con trai út, tôi thấy Tiêu Ý già cho nó cũng được mà, ta bắt ép nó già cho một người mà nó không yêu, đau khổ lắm ông à! Giọng của một người phụ nữ tầm 40 phát ra, người này là mẹ Tiêu Ý.
- Không được, bà không biết rằng chúng ta đã có yêu cầu của nhà họ Trương rồi à? Chúng ta không thể làm trái được chuyện này, nếu không bà cũng phải lườn trước được hậu quả! Giọng ông ấy hàn họ, trách mắng người phụ nữ kia, người này là ba của Tiêu Ý.
- Tại sao vậy chứ? Nhát tộc Trương gia tại sao lại nhún tay vào chuyện này? Tuy Cảnh Vương được gọi là “Ông trùm doanh nhân”, nhưng lĩnh vực thẳng bé làm không liên quan đến Trương gia, tại sao lại đắc tội họ được? Bằng giọng bàng hoàng bà ấy hỏi.
- Tôi cũng không biết, nhưng mà, tôi nhận được một lá thư bảo phải làm vậy, chúng ta cứ như thế đi, nếu không sẽ chết rất thảm!

Tú

- Anh nghe rồi chứ Cảnh Vương, Trương gia đã nhúng tay vào, còn bức thư trước mặt là bức thư đoạn ghi âm đó nhắc đến, tôi chưa đọc nó nữa!
- Cô nghĩ tại sao Trương gia lại nhúng tay vào vậy Tiêu Ý? Cảnh Vương hỏi.
- Hiện tại tôi có 3 câu trả lời, anh hãy nghe thử:

Thứ nhất: Một trong ba nhà Doãn, Trần, Thân đã đắc tội với nhà họ Trương.

Thứ hai: Kế hoạch của chúng ta bị bại lộ.

Thứ ba: Chúng ta đang nắm giữ thứ gì đó mà nhà họ Trương muốn có được, và cuộc hôn nhân của chúng ta là hoàn cảnh thích hợp để dành lại vật đó.

- Trường hợp thứ ba của cô nói, tôi không hiểu lắm Cảnh Vương nói,

Tiêu Ý thở dài, nhìn Cảnh Vương, cô ra sức giải thích:

- Nếu như trong số chúng ta có gián điệp thì sao? Nếu như Mộc Mộc là con dâu họ Thân chứ không phải là tôi? Thị tên gián điệp mà họ cài vào sẽ gặp bất lợi, anh hiểu rồi chứ?
- Tiêu Ý nói đến đây làm Cảnh Vương mở mắt to tròn ngạc nhiên, anh ta tỏ vẻ sợ hãi, hoảng hốt lắp bắp và vội vàng.
- Nếu như cô đã nói như vậy, thi ý của cô là tất cả những gì chúng ta làm đều bị đi trước một bước? Có gián điệp trong số chúng ta?

Bạn đang đọc truyện [Giá Trị Của Thanh Xuân](#) được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 100: Khoảng khắc rung động

Giá Trị Của Thanh Xuân

Ba chấm

Hôm nay là một trời gió lạnh, tôi thắc mắc rằng, lúc sáng trời rất ám áp, sao bây giờ lại lạnh thế này? Đúng là thời tiết nhỉ, lúc nắng lúc mưa, lúc lạnh lúc ám thất thường.

- Niên Vũ, tôi ở đây, chúng ta đi thôi nào! Tuệ Anh nói.

Tuệ Anh tươi cười vẫy tay chào tôi, đột nhiên tôi len lén nhìn vào cô ấy, hôm nay cô ấy thật đẹp, à không, ngày nào cô ấy chẳng đẹp, chỉ là hôm nay hơi khác khác, hôm nay cô ấy

mặc rất giản dị, chiếc áo ba lỗ bên trong, chiếc áo khoác ở ngoài, kèm theo một cái váy dài qua đầu gối, thật dịu dàng làm sao!

- Cô tính dẫn tôi đi đâu vậy? Tuệ Anh? Niên Vũ hỏi.

Tuệ Anh nở một nụ cười thật tươi, cô ấy quay sang, nắm lấy tay Niên Vũ chạy đi và nói:

- Chúng ta đi nào Niên Vũ, đến nơi mà tôi thích nhất!

Giữa đám đông náo nhiệt, không hiểu sao tôi chỉ nhìn thấy bóng lưng của cô ấy, một bóng lưng nhỏ bé nhưng lại rất kiên cường, tôi chạy theo hình dáng đó, hình dáng của thiên thần trong mắt tôi!

- Chúng ta đến nơi rồi, anh cảm thấy thế nào? Tuệ Anh hỏi

Trước mắt tôi là khung cảnh của thành phố, nó nhộn nhịp và tràn ngập sắc màu, cô ấy dẫn tôi đến một bờ sông, nước sông trôi êm đềm và lặng lẽ, trên mặt nước, phản ánh màu xanh, đỏ, vàng... của thành phố, nước sông tối mịt mù, và ánh đèn cảng của ở bờ bên kia, nhưng hiện tại ngay trước mắt tôi, có một ánh sáng rất chói chang, một thiên sứ với mái tóc vàng óng!

- Đẹp lắm, nó rất đẹp và chói chang!

- Tôi biết mà, tôi rất thích nơi này, này nhé, mỗi lần tôi buồn hay rãnh rỗi đều đến đây, nước sông trôi dịu dàng và lặng lẽ, mặt nước như tấm gương phản chiếu của thành phố, gió thoảng nhẹ nhẹ, khung cảnh này thật khiến người khác mê muội呢? Gió như cuốn trôi đi hết nỗi buồn vây!

Niên Vũ mãi nhìn chăm chăm Tuệ Anh, cái ánh mắt như mê muội khi nhìn cô nàng, bỗng anh hoàn hồn: "Mà cô gọi tôi đến đây để làm gì vậy? Niên Vũ hỏi. Tuệ Anh bước lại gần cậu ấy, phong thái ôn nhu và nhẹ nhàng.

- Nay, hôm nay tôi gọi anh đến đây là để hỏi anh vài chuyện, tôi đã suy nghĩ về "cảm giác kì lạ" mà anh nói rồi, tôi cũng không biết nó là gì, nên tôi gọi anh đến đây để gió cuốn đi hết đây!

Trong khoảng khắc đó liền có một ngọn gió nhẹ nhè thoảng qua, tôi thì thắc mắc "cô ấy còn nhớ đến chuyện đó sao?", trong lòng vừa có cảm giác bất ngờ, lại có một chút vui vẻ, hạnh phúc chớm nở tận sau trong đáy lòng, thật sự cảm giác này rất ấm áp!

- Cô bị ngốc à? Đây là lời nói khi cô an ủi người khác sao?

- Vậy thì anh muốn làm sao? Tôi không giỏi biểu đạt cho lắm, anh là người đầu tiên tôi an ủi, thật đấy!

- Cô thật là...!

Bỗng nhiên, cô ấy bước đến gần tôi, mùi hương hoa nhẹ nhẹ ngát lồng người, một vòng tay ấm áp khiến người khác bối rối, một giọng nói dịu dàng khiến người ta rung động, cô ấy choàng lấy cổ tôi và nói

- Như vậy được rồi chứ?

Lúc đấy, thật sự rất bối rối, "được rồi chứ" sao? Câu hỏi thừa thãi, không hiểu vì sao, tôi lại không thể đẩy cô ấy ra sao? Như bản năng tôi ôm lấy cô ấy, vòng eo nhỏ nhắn, thân hình gầy gò, đây là lần đầu tôi để ý sao cô ấy gầy thế nhỉ? Nhưng mà, chuyện đó để khi khác tính, bây giờ tôi bận làm chuyện của mình rồi!

- Nay Niên Vũ, tôi thấy anh buồn tâm vì chuyện đó lắm, chắc hẳn anh bối rối lắm nhỉ đừng buồn nữa nhé, anh phải cười lên chứ, vì tôi nghe mẹ tôi nói rằng khi cậu cười cậu sẽ có được một điều ước, vì vậy, đừng buồn nữa nhé!

Lời nói của cô ấy thì thầm bên tai tôi, không hiểu sao cô ấy lại giống như cô gái tôi đang mong chờ và ngóng trong nhí, trước khi tôi kịp nhận ra, thì những cảm giác đó đã không còn nữa rồi, nó đã được con gió cuốn đi, và sự ấm áp của cô ấy đã xua đuổi nó, bây giờ thì thật ấm áp làm sao, tôi thích cái cảm giác này quá!

- Ủm, cảm ơn cô!

Con sông trôi nhẹ nhè, chẳng phát ra tiếng động, những ánh đèn nhấp nháy chiếu sáng thành phố, con gió thoảng nhẹ qua mái tóc cô ấy, bên kia bờ, một chàng trai mang đầy sự phán khởi, vui vẻ một trái tim đầy sự sống, một cô gái với trái tim sắt đá, chẳng thèm nở lòng của mình, nhưng hình như cô ấy đang rất buồn thì phải, chàng trai trẻ không thể nhìn thấy mặt cô ấy vì đang ôm cô, còn cô thì đang cho mắt sự sống của trái tim mình, đến tận bây giờ những rung động bắt đầu, dù chỉ trong thoáng chốc!

- Trương Tuệ Anh, hôm nay cô kì lạ thật, nhưng tôi cứ thích cô như vậy đấy

- Vậy sao? Nhưng đây là là cuối cùng tôi ôm anh, và cũng là lần cuối tôi cảm nhận nó.

- Cảm nhận? Thật thế à?

Cho dù bây giờ, cô ấy có buông tôi ra thì hơi ám này vẫn còn động lắc, không hiểu sao tim tôi đập ngày một nhanh, "thịnh thích", "thịnh thích", không biết cô ấy có cảm nhận được hay không? Tôi vừa mới nhận ra một điều này, hình bóng của người con gái trong tâm trí tôi đã biến mất, và thay vào đó là hình bóng của cô ấy, cảm ơn cô Trương Tuệ Anh!

Vậy là đủ rồi nha mọi người, nura chap kia và một chap mới, mong mọi người ủng hộ truyện nha, cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Mối tình đơn phương

Giá Trị Của Thanh Xuân.

- Vậy đây là những gì các cậu có được? Nếu đúng như Tiêu Ý nói, thì thật sự chúng ta đã có giàn điệp!

Kim Chí nghiêm túc, đâm chiêu, không khí ở đây có vẻ rất căng thẳng.

- Nhưng...chúng ta chưa chắc được mọi chuyện mà phải không? Dao Dao nói.

- Không đâu chi Dao Dao, nếu như không có giàn điệp, vậy tại sao chúng lúc nào cũng đi trước ta một bước, từ chuyện của A Cố, đến mấy bức ảnh, đây không thể chỉ là sự trùng hợp được! Bằng một giọng điệu khẳng định, Niên Vũ nói.

- Mà thôi, chuyện này tôi cần phải suy nghĩ một lát, hôm nay tạm thời đến đây vậy, mọi người giải tán hết đi! Kim Chí ra lệnh, anh đâm chiêu, mệt mỏi ngồi xuống ghế. Mọi người bước ra khỏi cửa, chỉ còn Niên Vũ ở lại, anh tiến lại gần Kim Chí

- Kim Chí này, nếu như anh đã nghe được chuyện này, thì tôi hy vọng anh sẽ suy nghĩ lại, lễ hội Chuong Vũ Đài sắp đến, là sẽ đến lễ đính hôn, nếu muốn giúp thì hãy nói với tôi!

Niên Vũ nói xong liền bước ra khỏi cửa, để mặc Kim Chí ở đó, Kim Chí mệt mỏi, anh úp mặt xuống bàn, lấy từ trong túi ra một sợi dây thắc tóc, nó màu hồng và có đính một hìn trái tim

Anh nhìn sợi dây và mỉm cười: “Báu vật của tôi, tôi ước gì em để ý đến tôi, dù chỉ một chút,...”

———Bên ngoài————

- Niên Vũ, tôi muốn anh cùng đi với tôi được chứ?

- Sao hôm nay cô khách sao vây Nhã Giao? Niên Vũ hỏi

Nhã Giao mỉm cười đáp lại: “không có gì, tôi muốn anh đi dạo với tôi một lát”. Niên Vũ đáp lại “được thòi” đồng ý.

Hai người cùng đi dạo, không biết nói gì hon, Niên Vũ nhìn Nhã Giao mà thắc mắc không biết nói gì, Nhã Giao trầm mặc đi trên đường, đột nhiên cô nhin vào một cửa tiệm váy cưới

- Cái váy này đẹp thật đấy Niên Vũ, nó không phải do tôi thiết kế nén!

Nhã Giao là thiết kế thời trang, xem lại chương 45(giới thiệu) sẽ rõ

- Cô sao? Khi nào cô cưới chồng thì hãy mua nó đi! Sao lại ngưỡng mộ như vậy?

Đột nhiên, Nhã Giao trầm lặng, cô ấy ngán nhìn chiếc váy không chớp mắt bằng một đôi mắt lung linh được điểm sắc bằng hàng ngàn vì sao.

- Nay Niên Vũ, tôi đã nghĩ rất nhiều về tình cảm của mình với Cảnh Vương đây, tiếc thật đây, tôi đã yêu anh ấy từ thời học đại học, chắc cũng 7 năm rồi chứ, nhưng bây giờ người đàn ông tôi yêu sắp lên lễ đường, anh ấy sắp trao chiếc nhẫn, anh ấy khoác cho cô ấy bộ váy cưới, nhưng tiếc thật, người phụ nữ ấy không phải là tôi, tôi phải làm sao đây Niên Vũ? Tôi không biết làm gì cả?

Cô ấy tâm sự với tôi cùng với hai hàng nước mắt, đây không phải lần đầu tôi gặp con gái khóc, nhưng tôi biết được rằng, đối phương át hẳn phải chịu nhiều đau khổ, bởi vì những giọt nước mắt ấy, chẳng có long lanh gì cả, hãy khóc đi, khóc đi Nhã Giao, để nước mắt trôi hết đi nối buồn của cô, đã bao lâu rồi cô không dám khóc vậy?

- Nhã Giao, cô hãy khóc đi, khóc đến khi nào cô cảm thấy thoải mái, tôi sẽ ở đây!

- Niên Vũ, Niên Vũ tôi sợ phải thấy cảnh anh ấy bước trên lễ đường khoác tay người phụ nữ khác, mặc dù tôi biết rằng dù cho anh ấy không kết hôn với Tiêu Ý chẳng nữa, thì mãi mãi người con gái anh ấy khoác tay cũng không phải là tôi! Võ mãi mãi, khi tôi khoác lên chiếc váy cưới này thì người khoác tay đi cùng tôi cũng không phải là anh ấy, thật sự tôi mệt mỏi lắm! Mệt lắm...!

- Ủm, tôi biết mà Nhã Giao, đừng buồn nữa, mọi chuyện sẽ qua thôi, đừng buồn nữa,...!

Không biết khi nào tôi khóc đến mức chẳng còn nghe thấy xung quanh, những giọt nước mắt của tôi như mang theo kí ức của anh ấy, nó biến mất dần dần, nó trôi theo nước mắt ra ngoài, Thân Cảnh Vương, đây sẽ là lần cuối em khóc vì anh,...em mệt rồi, đã đến lúc em buông tay và từ bỏ!

“Em sẽ quay mặt lại và sống cuộc sống của riêng bản thân mình, cảm ơn anh, vì đã cho em cảm giác biết yêu một người là gì! Dù cho nó chỉ là mối tình đơn phương,...!”

Khu phố táp nập người qua lại, ồn ào, náo nhiệt, vậy mà trong những con hẻm nhỏ, những toà biệt thự cao tầng, hay những bàn ăn chǎng hè có ai, vẫn có những trái tim cô đơn, đau khổ cần được sưởi ấm, không ai dám buông bỏ, cũng không ai dám tiến thêm một bước, vì sợ sẽ mất đi quan hệ hiện tại, cô ấy, anh ấy, đã khóc rất nhiều, những giọt nước mắt của nỗi buồn và nỗi cô đơn!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 102-1: Nếu là anh ấy...!

Giá Trị Của Thanh Xuân.

Trong căn phòng nhỏ, có một cô gái ngồi sát góc tường, cô ấy đang chờ đợi một tình yêu? hay chờ đợi một ân huệ, chờ đợi một người? Hay là chờ đợi một câu trả lời?

Cốc, Cốc

- Mộc Mộc, là

anh này, anh vào nhé.

- Hôm nay em lại không chịu ăn uống gì nữa sao? Em ôm đi nhiều rồi đấy, anh mang một bó hoa đến cho em này!

Những bó hoa tôi mang tặng cô ấy, cô ấy đều vứt đi, tôi biết điều đó chứ, nhưng tôi không nói, bởi vì nếu nói ra sợ rằng tôi mất đi vị trí hiện tại của mình, nhìn cô ấy ngày một ốm đi, sức khỏe hao mòn nhưng tôi không biết làm gì, thật sự nó rất đau khổ!

- Mộc Mộc, em hãy nhìn anh đi, nói chuyện với anh một chút có được không? Sao em lại rơi vào trạng thái giống như vậy? Mộc Mộc hãy nói cho anh nghe đi!

Vẫn không đáp lại, mỗi khi tôi ngược mặt cô ấy lên, cô ấy lại sử dụng đôi mắt vô hồn này nhìn tôi, thật khiến người khác đau lòng.

Cảnh Vương ngồi bịch xuống đất, ngay trước mặt Mộc Mộc, anh ấy nói:

- Mộc Mộc, anh kể em nghe chuyện này nhé, anh sắp kết hôn rồi, đối tượng là Tiểu Ý đó, nhưng em đừng lo, anh sẽ ngăn cản, hoặc ly hôn sớm thôi, em nghe anh nói không vậy?

Độ nhiên trong lòng tôi như hàng ngàn nhát dao đâm vào, đau lòng quá, muốn khóc quá, nhói đau quá, tại sao? Tại sao vậy Mộc Mộc? Tại sao em lại không nói gì? Chẳng lẽ anh theo đuổi em ngàn ấy năm vẫn không đủ để đổi lại một cái áng nhìn, một nụ cười, một sự bận tâm sao?

- Mộc Mộc, nói gì đi chứ?

Cô ấy ngược lên nhìn Cảnh Vương bằng đôi mắt vô hồn, một sự lạnh nhạt và chán mày may quan tâm, cô ấy gật đầu!

À, mình biết rồi, dù cho mình cứ cố gắng như thế nào, dù cho mình can đảm ra sao, dù cho mình chịu bao nhiêu đau khổ đi chăng nữa, thì cũng chỉ đổi lại được một cái gật đầu, thật là trớ trêu, làm gì có khái niệm “có công mài sắt có ngày nên kim” trong trò chơi tình ái này chứ!

- Mộc Mộc, em không quan tâm sao? Nếu như, nếu như người đổi lại lúc này là Gia Hi, em sẽ có phản ứng chứ? Em sẽ làm gì? Em sẽ ngược lên nhìn anh chứ?

Mộc Mộc dường như bị tác động, cô ấy lạnh lùng, đôi mắt vô hồn ấy được thay bằng đôi mắt tức giận “Câm miệng!” Đó chính là những gì cô ấy nói.

Khoảng khắc em đáp lại anh, anh rất vui mừng, anh mừng đến phát khóc, đây là lần đầu tiên em nói chuyện với anh từ sau vụ việc đó, mặc dù đó chỉ là một câu chửi rủa!

Đến tận bây giờ anh mới biết một điều này, rằng: “Em lạnh nhạt với tôi, nhưng lại rất ám áp với anh ta,...”

Thật là, bây giờ anh mới hiểu rõ rằng chúng ta chỉ thích hợp làm bạn...

- Mộc Mộc, anh xin lỗi vì hôm nay đã làm em tức giận, nhưng anh rất vui vì em đã nói chuyện với anh, tiệc cưới của anh, nếu được em hãy đến nhé, tạm biệt, anh về trước đây!

Như một luồng gió, cậu ấy chạy xuống xe và phóng đi mặc kệ sự ngỡ ngàng của những người xung quanh.

- Cậu Cảnh Vương, sao rồi, này, cậu chạy đi đâu vậy?

Không hiểu sao, không hiểu sao tôi lại khóc, nước mắt tuôn ra như nước, tôi không thể kìm chế nó lại được, Mộc Mộc xin em đừng đổi xử với anh như vậy, anh chịu không nổi nữa rồi Mộc Mộc!

Trong khoảnh trời tĩnh lặng, chỉ có nước mắt chảy ngược về sau, còn lại, trong môi tình này, chẳng có gì dành cho cậu ấy cả!

- Tiểu Hi, Tiểu Hi, à em phải không? Em về rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chápm)Net**.

Chương 102-2: Cảm xúc vỡ oà

Giá Trị Của Thanh Xuân

Ba chấm

- Tiểu Hi! Rốt cuộc, chuyện này là sao vậy chứ? Em, thật sự là em sao?

- Chị Dao Dao, em về rồi!

Bỗng cứ như bất giác tôi chạy đến ôm chầm lấy con bé, ‘Đúng là em rồi Tiểu Hi’ cảm xúc của tôi vỡ oà trong những giọt nước mắt hạnh phúc, thứ tưởng như đã mất ai dè lại đang đứng trước mắt mình, tôi không hỏi vì sao? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, bởi tôi nghĩ dù có làm gì đi nữa, dù có xảy ra chuyện gì, cũng đã không hề quan trọng!

- Chị Dao Dao, được rồi, chị đừng xúc động như vậy!

- Tiểu Hi, Tiểu Hi, rốt cuộc khoảng thời gian qua em đã ở đâu, đã làm gì, tại sao không quay trở về sớm hơn chứ, tại sao vậy?

- Chị Dao Dao, khoảng thời gian qua em đã có một trải nghiệm, em đã có thể ở gần những người mà em yêu quý, như vậy là đủ rồi!

- Tiểu Hi...

Tôi không thể nào ngừng khóc được, cái ôm ấm áp của Tiểu Hi, mái tóc vàng óng ánh gọn sóng như tiên nữ, vẻ đẹp này, giọng nói này, cái ôm này, đúng thật là em ấy, tôi không khỏi bất ngờ, tưởng chừng cái ôm này chỉ có trong giấc mơ, không ngờ rằng nó là hiện thực, thật thân kì, thật vô giá!

- Tiểu Hi, chuyện gì vậy? Em đi gặp chị sao? Những ngày qua em ở đâu vậy? Tiểu Hi, em đã từng chịu khổ cực nào không vậy? Hay là chị gọi cho Gia Hi, đúng rồi, anh ấy sẽ rất bất ngờ!

Bỗng nhiên Tiêu Hi đầy điện thoại của Dao Dao ra mặt bên khiến cô không khỏi bất ngờ

- Chị Dao Dao, sở dĩ em về đây là muốn trả thù một người, em cần sự giúp đỡ của chị, còn về chuyện em còn sống, chị hãy giữ bí mật, chị đừng nói cho ai nghe cả, chỉ riêng chị được biết thôi nhé!

- Tiêu Hi, em làm sao vậy?

Bỗng nhiên tôi cảm thấy run sợ trước áp lực này, đây không phải là Tiêu Hi, không đây chính là Tiêu Hi, nhưng con bé đã thay đổi, ngoại hình, giọng nói, dáng vóc tất cả mọi thứ vẫn như vậy, nhưng hiện tại người đang đứng trước mặt tôi giống như một con rắn độc đang âm thầm săn mồi, không còn là con thỏ ngay thơ như ngày nào nữa!

- Tiêu Hi, rốt cuộc những ngày qua em đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc sao vậy? Nói chị nghe đi Tiêu Hi!

Dao Dao vội nắm lấy tay Tiêu Hi, cô ra dáng lo lắng, sợ sệt và đầy rẫy sự hoang mang, nhưng Tiêu Hi chỉ đổi lại cô ấy bằng một nụ cười lạnh giá

- Chị Dao Dao, em biết được chị đang làm việc cho ai, và hôn ước của chị và Trịnh Lạc Kiên là do ai bày ra, chị... sắp hết thời gian rồi đúng không? Lễ kết hôn của chị và nhà họ Trịnh vốn vẹn chỉ còn nửa năm là đến, và sợ dây ràng buộc chị với "người đó" em có thể cắt bỏ chúng, chỉ cần chị nghe theo em là được!

- Tiêu Hi, rốt cuộc, em muốn gì?! Tôi run rẩy bước về sau như con mồi đang sợ sệt kẻ săn mồi, chùm chùm từng bước một lùi về sau

- Em ấy à? Em chỉ muốn... trả thù và giành lại những thứ thuộc về mình từ tay một người tên là Trương Tuệ Anh, chị biết mà phải không?

————— Tại công ty Hoàng Đô

- Tuệ Anh, cô xem xem báo này, sự việc xảy ra thật khiến người khác ngạc nhiên và dư luận đang xôn xao gần đây này!

Niên Vũ chạy đến, đưa tờ báo đang cầm trên tay cho Tuệ Anh, Tuệ Anh đọc dòng chữ và mắt to mắt nhỏ với tựa đề

Tin HOT

“HỌ TRỊNH BỊ ĐÁ KHỎI TÚ

TỘC KHÔNG NGAI, HỌ TÔ LÊN NẮM QUYỀN HẠNG”

- Cái gì, rốt cuộc chuyện này là sao? Tại sao chỉ qua một đêm mà bị tước khôi từ tộc? Ai là kẻ đứng sah chuyện này? Tuệ Anh không khỏi bỡ ngỡ và hoang mang

- Tuệ Anh, cô đọc xuống nữa đi

Rầm!

- Cái gì? Tất cả tài sản đều bị tịch thu? Họ Trịnh bây giờ chẳng khác nào là một già tộc bình thường, tài sản bị tịch thu do tàn trữ chất cám? Chuyện này là thế nào?

- Tuệ Anh, chuyện này đã làm xôn xao dư luận, có thể tam tộc và tứ tộc không ngai chính là con mồi, cô phải cẩn thận!

- Hảm? Nhảm tới Trương gia? Còn non xanh lá mầm, anh cứ đợi xem Niên Vũ, sắp có trò hay rồi!

Không biết từ khi nào tôi lại quan tâm cô ấy đến như vậy, có lẽ là từ đêm hôm đó, hôm nay trong Tuệ Anh cứ như thường ngày, nhưng tôi lại cảm thấy trống vắng đến tận thấu xương, không hiểu vì sao....

- Tuệ Anh này, chuyện tôi ngắt xíu xin lỗi cô nhé, chắc là cô hoang mang lắm!

- Chuyện anh ngắt xíu? À, không có gì, tôi cũng quên rồi, không cần nhắc lại!

- Ủm, vậy thôi

Hôm nay cô ấy vẫn như bình thường, có lẽ tôi đã nghĩ quá nhiều rồi, nhớ lại đêm hôm ấy, cảm giác ám áp từ đôi bàn tay đó vẫn còn động lại, trong tâm tôi lúc nào cũng vẫn vương một thứ gì đó, mà tôi không nhớ ra,...

Reng, Reng

- À tôi có điện thoại, tôi nghe điện thoại một chút

Niên Vũ vội chạy ra ngoài, bắt máy “Là ai vậy?” Bên kia đầu dây phát ra giọng của một người phụ nữ:

- Niên Vũ, là anh phải không? Tôi là Trịnh Liên Liên, rảnh không? Đi ăn cơm cùng tôi nhé?

- Trịnh Liên Liên, tôi và cô không quen biết, ăn cơm sao? Bị sún à?

- Nếu anh không đi, vậy thì ba mẹ của anh chắc cũng sẽ không an toàn đâu

- Trịnh Liên Liên! Cô muốn làm gì! Niên Vũ tức giận quát lớn vào điện thoại

- Nói đi, đi hay không?

- Cho tôi địa chỉ! Niên Vũ ngâm ngùi chấp nhận

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 103: Mưu kế nham hiểm

Giá Trị Của Thành Xuân

6h tại nhà hàng Hoàng Đô.

Không biết cô ta có ý định gì mà lại bày ra trò này, cô ta còn dám uy hiếp cả ba lão mè, nhưng tại sao lại là nhà hàng Hoàng Đô, không phải nơi đây thuộc sở hữu của Trương Tuệ Anh sao? Làm vậy quá lộ liễu rồi chẳng? Rốt cuộc cô đang có âm mưu gì vậy Trịnh Liên Liên.

- Anh tới rồi à Niên Vũ, không thấy nơi đây lăng mạ làm sao? Có nên có trăng có hoa, đây là nơi nhiều cô gái hằng mong ước đây, anh lại đây, chúng ta nói chuyện nào!
  - Trong cô cứ như là một cây nến, một bình hoa, thậm chí là miếng trái bàn, không hơn không kém=)) Niên Vũ lạnh lùng nói.
- Trịnh Liên Liên cầm lấy ly rượu vang lác vài vòng, nước trong cái ly cũng chuyển động theo, cô ta uống một ngụm, vết son môi còn động lại trên cái ly đáy, cô ta cười khẽ, nhìn Niên Vũ
- Anh ghét tôi sao? Vì ở bữa tiệc lúc trước tôi gây gổ với Trương Tuệ Anh à? Thật đúng là, trong lòng anh cô ta thật đặc biệt, cô ta là ai? Bạn gái anh à?
  - Cô im ngay chi tôi Trịnh Liên Liên, tôi với cô ấy không hề có quan hệ gì vượt quá giới hạn, còn cô? Thay vì nghĩ ngợi cho người khác, cô hãy lo cho bản thân mình đi. NHà họ Trịnh bị đá khỏi túi tộc không ngại kia mà? Tôi nghĩ cô phải chạy đôn chạy đáo chứ?

Nghe xong câu nói đó, dột nhiên cô ta cười phá lên, trong cù như đang giấu cợt tôi vậy, cô ta bắt chéo chân và sử dụng ngôn ngữ của mình vẩy tôi lại và nói “ngồi đi Niên Vũ”, tôi không biết cô ta định giờ trò gì nhưng vẫn lại ngồi một cách thật cẩn thận và thận trọng.

- Anh sao vậy? Tôi không làm gì anh đâu!
  - Rốt cuộc cô muốn gì Trịnh Liên Liên?
- Cô ta lại xoay cái ly một lần nữa, nhìn tôi bằng ánh mắt rất mưu mô, tôi lại hỏi một lần nữa “Rốt cuộc cô muốn gì?” Cô ta lại gần, kè sát bên tai tôi khiến tôi còn nghe thấy hơi thở của cô ta, dị ứng chết mất, cô ta khẽ nói vào tai tôi “Chẳng lẽ anh không muốn biết chuyện của Hà Tiểu Hi sao? Ké bất cóc cô ta là ai? Và những chuyện sau đó? Anh không muốn biết à?
- Tôi sững sờ một lát, tôi thầm nghĩ lại là cái tên này, tôi đã từ bỏ việc tìm kiếm cô ta lâu rồi, thay vào đó tôi muốn sống cho thực tại, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại Kim Chí đang tìm kiếm thông tin về vụ bắt cóc Hà Tiểu Hi, nhưng cô ta lại bảo cho tôi thông tin? Ai mà tin được cái này người ta gọi là “Trong cái rủi có cái may” sao?
- Anh nghĩ thế nào Niên Vũ? Nếu anh uống với tôi một ly, tôi sẽ nói cho anh nghe, anh thấy thế nào?

Niên Vũ nhìn cô ta bằng cặp mắt hoài nghi, anh lưỡng lự không ngừng. Trịnh Liên Liên đẩy ly rượu về phía anh, cô ta cầm ly rượu của mình và nói “Mời anh”..

Niên Vũ lưỡng lự cầm ly rượu lên, đặt nó lên tay anh ta nhưng rồi anh ta bỏ xuống: “Cô đã chuốc thuốc gì lên ly rượu phải không?”

Trịnh Liên Liên cười một cách đầy nham hiểm, cô ta nhìn anh và nói: “Đúng, tôi đã chuốc thuốc vào ly rượu, nhưng anh cũng phải để ý đến phía sau lưng nữa kia”

Bỗng xung quanh tôi đều mờ ảo ảo, từ phía sau một gã đô con đã chuốc thuốc mê tôi, bằng một cái khăn, tầng này không có ai vì đã bị cô ta bao hết, tôi dần dần mất đi ý thức, điều tôi còn nhìn thấy là nụ cười kinh tởm của cô ta, thật không có một chút sức lực nào, tôi dần dần rơi vào trạng thái mê man, chìm đắm vào giấc ngủ.

- Được rồi, mau đem anh ta đến khách sạn gần nhất, ngày mai chúng ta sẽ có một tin xôn xao dư luận. Trịnh Liên Liên nói.

Tại Hà già

- Dao Dao, cảm ơn em đã nói chuyện với anh, dù không còn là túi tộc không ngai nřa, nhưng em vẫn có hôn ước với Trịnh Lạc Kiên này....
- Anh thôi ngay đi, Gia Hi đang ở bên ngoài, cái hôn sự này tôi không vao giờ chấp nhận nó. Dao Dao nói.
- Mặc dù em không chấp nhận nó nhưng em vẫn cưới anh đúng không? Anh thật may mắn có được một người vợ vừa xinh, vừa đảm đang như này, và đặc biệt trên người cô ấy lúc nào cũng có mùi thật thơm, em thật đáng yêu,...
- Anh buông tôi ra Trịnh Lạc Kiên!

Trịnh Lạc Kiên mò mẫm vào eo cô, kéo cô lại gần người anh ta, Dao Dao dùng sức đẩy ra, quát lớn.

- Em sao vậy? Anh tương lai cũng sẽ làm chồng của em, thân thiết một chút có sao đâu? Ai mà biết được khi em ở cùng với Gia Hi, em và anh ta có làm chuyện gì vượt quá giới hạn không chứ?

B López

Một dấu bàn tay in hồn lên mặt Trịnh Lạc Kiên, Dao Dao dùng sức tát vào mặt anh ta một cái, người cô run run, lòng cô pha lẫn một chút cảm giác tủi thân và tức giận

- Anh bị điện roi, đừng có đánh đồng tôi với loại người như anh!

Trịnh Lạc Kiên quay lại, anh ta nhìn chăm chăm Dao Dao, đưa tay lên mặt cô và nói “Xin lỗi”. Dao Dao đứng sững sờ, nước mắt cô muốn rơi ra khỏi khoé mắt, cứ lung lung. Bỗng nhiên, Trịnh Lạc Kiên ôn nhu hơn hẳn, anh ta lau nước mắt trên khoé mi Dao Dao và nói: “Xin lỗi, đừng khóc Dao Dao, anh y,...”

Bỗng từ bên ngoài Gia Hi đập cửa xông vào, trong anh ấy rất tức giận, anh ấy lại gần kéo Dao Dao về phía sau lưng

- “Mày đã làm gì cô ấy vậy thằng khốn!”

...

Chào các cậu mìn là ba chấm đây các cậu có thắc mắc vì sao Trịnh Lạc Kiên lại ôn nhu, dịu dàng hơn hẳn không? Rốt cuộc anh ta yêu Dao Dao hay chỉ là thủ đoạn. Đời trai của Niên

Vũ sẽ đi về đâu? Hãy đón xem tiếp những chương sau.

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Nàng tiên trong tâm trí tôi

Trong con mè man, tôi dần tỉnh dậy trước mắt là một cái đèn lồng, được chiếu sáng, bỗng nhìn qua phía bên phải có một giọng nói phát ra: “Anh tỉnh rồi à?”. Tôi bất ngờ khi nhìn thấy Trương Tuệ Anh, cô ấy đang ngồi ngay trước mặt, khoanh tay lại nhìn tôi.

- Cô,...tại sao cô lại ở đây? Trịnh Liên Liên đâu? tôi bị cô ta chuốc thuốc, đúng rồi, còn ba mẹ của tôi nữa, tôi phải đi tìm họ!

Nói xong, Niên Vũ quay bén cái mèn bên góc, anh bật dậy rồi giường, khoác chiếc áo được quay bên cạnh góc giường, nhưng rồi anh bị cánh tay của Trương Tuệ Anh chặn lại.

- Cô làm gì vậy?

- Ba mẹ của anh đã an toàn rồi, Trịnh Liên Liên cũng đã bị bắt, sao anh lại hối hả như vậy?

- Không hối hả sao được? Chẳng lẽ lại ung dung như cô à? Cô đã cứu tôi sao? Tại sao cô lại ở đây? Tuệ Anh tôi nghĩ cô đang làm việc,...

Cô ấy bỗng nhiên trầm ngâm, đột nhiên quay lại nhìn tôi bằng đôi mắt thật lệ阐述, rồi thở dài, tôi thì lại không hiểu ý nghĩa của tiếng thở đó, đột nhiên cô ấy ngồi xuống giường, kéo cái cà vạt của tôi, nhanh như chớp, cô ấy áp trán của mình vào trán của tôi, lúc này tôi có thể cảm nhận rõ từng hơi thở nóng hổi, giọng nói của cô ấy bên khẽ bên tai

- Niên Vũ, anh thử gọi điện cho Trương Tuệ Anh xem?

- Cô nói gì vậy. Đầu cô bị va chạm chỗ nào à? “Gọi điện cho Trương Tuệ Anh” là thế nào?

Cô ấy nhìn tôi chăm chăm như thể “hãy làm theo đi, không được trái”, không biết làm gì hon, tôi muốn thoát khỏi “Trương TUỆ ANH” kì lạ này, cho nên cũng bèn gọi điện

Tút, tút

- Anh bị điện à Niên Vũ, sao lại gọi cho tôi lúc này, anh biết tôi đang bận kinh mà?

Khi nghe lời nói đó, tôi xanh xao nhìn cô gái trước mắt, ánh mắt sắc bén ấy vẫn dăm dăm nhìn tôi, tôi thụt lùi lại phía sau và hỏi, tôi đang sợ hãi và bàng hoàng đến mức nói không ra lời

- Cô,...cô là ai vậy!

Đột nhiên, cô ta đứng dậy, tiến lại gần phía của tôi, cô ta càng tiến đến, tôi càng thực lùi, đến khi tôi “bước đường cùng”, lúc ấy tôi bị dồn sát vào bức tường, trong người tôi hoang mang, tôi tự trán tình bắn thân bằng câu “cô ấy chỉ đưa tôi”, tôi đồng loạt nôn ra câu từ “cái g”, “là sao”, “làm g”, nhưng cô ấy không đáp lại.

- Anh nhận ra cái ôm này chứ? Tôi đã ôm anh ở bờ sông lúc đó, quả thật nơi đó là nơi yêu thích nhất của tôi, từ đó tôi có thể ngắm nhìn bờ biển, anh nhớ không Niên Vũ, anh đã nắm lấy tay tôi không buông khi anh ngất đi, anh có nhớ bàn tay này chứ? Trương Tuệ Anh đang đứng trước mặt anh, và Trương Tuệ Anh anh gấp sảng nay, anh thích ai hon?

Đầu tôi bỗng hoang mang, nó trống rỗng như chẳng biết làm gì, dường như tôi không hiểu cô ấy nói gì, nhưng cũng hiểu được một ít, tôi cảm nhận được rằng người đang đứng trước mặt tôi, người đang ôm tôi, người đang nắm lấy tay tôi, thật thân thuộc,...

- Anh nhớ tôi chứ?

Tôi đáp lại rằng: “Rốt cuộc cô là ai?! Böyle giờ tôi có thể khẳng định rằng người đang đứng trước mặt tôi không phải Trương Tuệ Anh!

- Tôi chính là Hà Tiểu Hi, là người đã ở bên cạnh anh lâu nay! Anh,...nhớ rồi chứ?

Quên? Nhớ? Hai khái niệm đó bỗng rối rắm, nó xáo trộn khiến chúng lẫn loạn với nhau, cũng giống như hình ảnh của Tuệ Anh và Tiểu Hi lại bị lẫn lộn, chúng lộn xộn, rối loạn, từ sâu trong trái tim không hiểu sao tôi lại có cảm giác thật bất ngờ nhưng lại vui vẻ, không hiểu sao tôi lại cảm thấy ấm áp trong vòng tay này, không hiểu sao tôi lại cảm thấy cô gái trước mặt thật quen thuộc, không hiểu sao,...

Nhung rồi tôi bỗng hoảng hốt, tôi bèn nói rằng khi nhận ra một điều là Hà Tiểu Hi đã chết, tại sao lại xuất hiện ở đây? Đó có chuyện gì xảy ra? Thứ gì đang diễn ra?

- Cô,...cô là Tiểu Hi? Cô ta đã chết rồi? THê tại sao cô ta lại ở đây!

Tôi bèn đẩy cô ta ra, chạy gần về cánh cửa, để khi cần thì chạy cho nhanh.

- Tôi thật sự là Hà Tiểu Hi, tôi chưa chết, từ khi cứu anh ở chiếc máy bay, tôi đã nghĩ rằng mình đã bước một chân ở cửa địa ngục, nhưng không ngờ mạng tôi lại lớn đến vậy! Tôi đã được một người cứu sống, ân nhân của tôi! Anh có tin không?

Tôi không hiểu tại sao? Chuyện gì đang xảy ra? Tôi im lặng không nói gì, tôi không muốn tin, nhưng vẫn hỏi: “Nếu như sự thật là vậy, vậy tại sao cô lại không trở về? Bấy lâu nay cô đã ở đâu?”

- Bấy lâu nay sao? Tôi được người đó cứu trong lúc đang hấp hối ở bệnh viện, rồi sau đó tôi bình phục lại và tìm ra nguyên nhân của vụ bắt cóc, và rồi, tôi bị bắt! Trong khoảng thời gian đó tôi bị hành hạ, tra tấn, mà chính bản thân mình cũng chẳng biết tại sao? Tôi đã định cắn lưỡi tự tử tại chỗ, nhưng mà tôi nghĩ đến một người, một người bạn,...

- Vậy,...người bạn của cô là ai? Chuyện gì đã xảy ra?

Cô ấy tiến lại gần, nở một nụ cười tươi:

- Người bạn của tôi là Đại Thịnh!

Đôi mắt tôi mờ to tròn, miệng cứ như bị dán chặt lại, lòng tôi cảm thấy đau như cắt, cứ ngỡ như thứ quý giá mà tôi nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, bị người ta chà đạp, giẫm nát, trước nụ cười đó, lòng tôi lại cảm thấy xót xa, hổ thẹn không biết vì nguyên nhân gì cả...

- Chắc anh không tin, nhưng Hà Tiêu Hi còn sống, và anh không thắc mắc người hành hạ cô ấy, và chi tiết chuyện bắt cóc à?

Tôi nói: Cô nói đi

- Người hành hạ tôi và chủ mưu cuộc bắt cóc là Trương Tuệ Anh!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Thật ngốc,...!

- Cô nói cái gì? Tuệ Anh liên quan gì đến chuyện này? Tôi bàng hoàng hỏi cô ta, trong cô ta có vẻ rất ung dung và thản thờ.

- Chủ mưu cuộc bắt cóc Hà Tiêu Hi chính là tôi, là cô ta Trương Tuệ Anh! Cô ta có hiềm khích với Dao Dao và chỉ đem tôi ra làm mồi nhử, nhưng rồi cô ta thủ tiêu tôi luôn đấy, anh không tin à? Niên Vũ hãy nghe mọi chuyện tôi nói đây...

- Câm miệng ngay cho tôi! Tôi gắt giọng lên hẳn, tôi không muốn cho một kẻ lạ mặt vu oan và nói không căn cứ như vậy, thật đáng ghét, không hiểu vì sao tôi lại cảm thấy cực kì tức giận.

- Nếu như cô còn dám bày trò gì ra nữa, tôi sẽ khiến cô không còn đường lui, một kẻ lạ mặt đi ra và bảo mình là Hà Tiêu Hi và còn vu oan cho Tuệ Anh, khuôn mặt cô có thể giống cô ấy, nhưng mà không bao giờ cô là Trương Tuệ Anh!

Nói xong tôi ngậm ngùi bỏ đi trong sự tức giận, tôi không hiểu vì sao tôi lại đi, có thể tôi không muốn nhìn thấy cô ta nữa, nhưng không hiểu sao khi phát ra những lời nói ấy, tôi lại ngượng miếng, cảm thấy không đúng lâm, hiện tại tôi không biết chính bản thân mình đang bảo vệ cho ai nữa, là thật!

Đại Thịnh! Em cũng biết chắc chuyện này sẽ xảy ra, là thật rõ ràng em đã chuẩn bị tâm trí từ trước, em cứ ngỡ anh đã nhớ ra thân phận thật của chính mình rồi chứ? Nhưng em không ngờ rằng anh nhớ hết tất cả mọi người, nhưng lại quên mất em

Anh có biết không? Chuyện em nói đều là sự thật đấy Đại Thịnh à, em chắc rằng một ngày nào đó anh sẽ nhớ ra em! Nhưng em không dám chắc rằng tình cảm của anh đối với em có còn giống lúc nhỏ không nữa!

Câu chuyện tình giữa Đại Thịnh và Tiêu Hi là một chuyện tình buồn!

“Em mất 15 năm để chờ đợi anh, mất 1 năm để tìm kiếm anh, mất cả ngày để được gặp anh, mất cả đời để yêu anh, ấy vậy mà anh chỉ mất 10 giây để gọi điện cho em, mất 3 giây để gọi tên em, và chỉ mất có 1 phút để rời bỏ em...vậy mà em lại yêu anh sâu đậm cả một đời người!”

Đại Thịnh à, em thật ngốc, đúng không?

Trong căn phòng trống, cô ấy lặng lẽ khóc, tiếng khóc thút thít, rất nhỏ rất nhè, ngoài trời đang đổ một cơn mưa, tựa như nước mắt của cô ấy vậy, ấy thế mà, bên cạnh cô ấy chỉ có nỗi đau, bóng tối và sự cô độc ở bên.

Tại nơi nào đó

- Mẹ à? Chuyện này là sao vậy? Tô già lên năm quyền có nghĩa là gì vậy? Kim Chí hắng hộc bước vào nhà (Như đã giới thiệu Kim Chí họ Tô).

- Kim Chí, con về rồi sao?

- Mẹ lại nhìn bức ảnh đó rồi sao? May chục năm nay mẹ nuôi cái hi vọng ấy à? Mẹ à, con sẽ tìm ra họ, mẹ đừng lo lắng nữa.

Ngoài trên bộ ghế sofa, bà ấy trạc tuổi 40, tay nâng niu một bức hình như báu vật của bà, Kim Chí ngồi xuống bên chân mẹ, tự đầu vào đầu mẹ như một đứa con bé bỏng, bà ấy xoa nhẹ đầu của Kim Chí, phong thái dịu dàng bao:

- Kim Chí, con là đứa con trai mẹ yêu thương nhất, nhớ lần đó khi mẹ nhặt con về nuôi, con bị những vết bong rách khắp người, mẹ đã rất tức giận khi biết người của Bàng gia hành hạ con như vậy, dù gì con cũng là con ruột của họ, nhưng đôi mắt con lại loé sáng và nở một nụ cười với mẹ, từ đó mẹ đã đem con về nuôi, dù gì mẹ cũng không có con mà, con là bão bối duy nhất của mẹ, con à!

- Con biết mà mẹ, đã lâu rồi con không về thăm nhà, vừa về là đã thấy mẹ ôm tấm hình đóm con cũng thắt xót cho mẹ,...con hứa sẽ tìm ra hai người con thất lạc của mẹ, mẹ có thể kể cho con nghe chi tiết không? Lúc nào, mẹ cũng tránh con về vấn đề này hết! Kim Chí nói.

Người mẹ nhìn Kim Chí bàng ánh mắt dịu dàng nhưng cũng chất chứa đầy tâm sự, bà thở dài và nói: “Xin lỗi con, mẹ đã giấu con quá lâu về tấm hình này, nhưng hôm nay mẹ phải nói cho con nghe rồi.”

Tôi thắc mắc nghĩ tại sao hôm nay mẹ lại nói cho tôi biết, thử tôi muốn biết là chuyện của Trịnh gia và Tô gia, chứ không phải là người trong bức ảnh, nếu như mẹ muốn kể thì cũng được, dù gì tôi cũng là con của bà ấy chứ không phải con trai Bàng gia!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(cham)Net**.

Chương 106: Sự hỗn loạn

Giá Trị Của Thanh Xuân

Bà chấm

- Kim Chí hãy nhớ rõ điều này, con mãi là con trai của mẹ, suốt khoảng thời gian qua mẹ già con vì chuyện bức ảnh vì mẹ biết tính khí con vốn khắc cốt ghi tâm, ai đối tốt với con một chút, con đối tốt với họ cả đời, ai làm hại con dù chỉ một giây, cả đời này con cũng sẽ không quên, mẹ sợ khi mẹ nói ra, con lại làm chuyện bồng bột, con hứa với mẹ nhé Kim Chí, đừng làm ra chuyện gì nhé.

- Dạ mẹ, con hứa,...!

Không biết vì sao khi nói ra câu này, tôi lại thấy chạnh lòng, tôi cảm thấy mình đã làm một việc gì đó rất sai lầm, nhưng mà tôi không thể nào nhận ra được, nằm dưới dưới mẹ ám áp làm sao, từ cái ngày còn ở Bàng giá, tôi có biết hơi mẹ bao giờ đâu, nhưng mà bây giờ đây là mẹ tôi, người cả đời này tôi vẫn sẽ yêu thương, tôi sẽ bảo vệ mẹ mình.

Mẹ thở dài và bắt đầu kể câu chuyện của mình

24 năm về trước

- Oa Oa Oa~!!!

Tiếng khóc oa oa của đứa trẻ vang dội khắp phòng, kẻ hầu người hạ chạy tất bật nhốn nháo, nào người vỗ về, nào người thay tã, nào kẻ làm trò

- Đại tiểu thư, nhị tiểu thư hai người đừng khóc nữa nào, nào đừng khóc, đừng khóc,...

Bỗng phía sau có một tiếng chào lớn: "Phu nhân!" Từ cửa bước vào một người phụ nữ rất nho nhã và có khí chất, bà ấy dịu dàng tiến lại gần chỗ hai đứa trẻ, tay bên phải và ôm đứa lớn, tay bên trái bà ôm đứa nhỏ bế lên giường, bà nhẹ nhàng vỗ về chúng

- Thời nào con gái, hai con gái yêu của mẹ, mẹ đây đừng khóc, ngoan nào!!!

Tiếng vỗ về ngọt ngào đã khiến tiếng khóc lặng xuống, hai đứa bé nhỏ con nằm lọt thỏm trong vòng tay mẹ mình, chúng cảm thấy yên tâm khi người mùi quen thân thuộc ấy, chúng lặng lẽ nhắm mắt, ngủ một cách im lặng.

- Đi ra ngoài hết đi, ở đây có tôi lo rồi! Bà ấy ra lệnh bọn nữ hầu khe khẽ bước ra cửa phòng.

- Nay, hai đứa nhỏ nín chưa? Một giọng nói của một người đàn ông phát ra, ông ấy rất điển trai với mái tóc vàng óng, lịch lãm và đầy khí chất

- Bọn nhỏ nín rồi, anh khẽ thôi, đừng động, bọn chúng thức nữa đấy

Ông ấy tiến lại gần, nhìn gương mặt của hai đứa trẻ mà nở một nụ cười, gương mặt của đứa trẻ như là một thiên sứ khiến người khác cảm thấy vui vẻ.

- Tôi cho em quá, sinh đôi chắc chắn và lâm nhí, nhưng được hai đứa con gái thế này cũng thật hạnh phúc, anh sẽ lo cho bọn chúng thật tốt, tiêu công chúa của ba!

- À mà, em nè, đứa nào là chị vậy? Chị nào là em?

Bà mẹ cười khẽ bà không dám cười to vì sợ đứa con của mình thức giấc

- Đứa bên phải là chị Thi Văn đứa bên trái là em Thi Anh mà anh này em mới phát hiện ra một điều này, ở ngay dưới lưng Thi Văn có một vết bót đáy, anh nhìn xem

Nói xong, bà ấy giật lưng đứa con gái bên phải lên cho ông ấy xem, ông ấy khe khẽ gật đầu nói

- Vậy là sau này chúng ta biết đường mà phân biệt rồi!

- Anh nói đứa hay thật đây~

Tiếng cười giòn giã bên trong căn phòng phát ra, thật ám áp và hạnh phúc.

- Nay, em để con ở đây đi, nó cũng ngủ rồi, từ sáng đến giờ em chưa ăn gì, chúng ta xuống ăn sáng, để anh kêu người giúp việc lo cho.

- Dạ vâng, vậy em đành đi vậy, chứ em cũng đói quá rồi.

Nói xong, bà ấy đặt hai đứa con bốn tháng tuổi của mình xuống nôi, hai đứa bé vẫn nằm im, lặng lẽ mơ trong giấc ngủ của mình, suốt một khoảng thời gian, chẳng ai hay chuyện gì xảy ra, chẳng ai biết hai đứa bé thế nào trong căn phòng, đứa bé cũng chẳng biết gì cả, cứ mãi say sưa, cho tới khi

A, phu nhân, ông chủ, đại tiểu thư và nhị tiểu thư mất tích rồi không còn nằm trong nôi nữa, họ bị bắt cóc rồi,...!!

Tiếng hét thu hút sự chú ý của nhiều người, phu nhân xông vào bà ấy như ngất lịm khi nhìn thấy cái nôi trống trơn, hai hàng nước mắt rơi xuống, tim bà đậm tình thích như muôn nhảy khòi lồng ngực

- Anh oi, tìm con đi anh oi, tìm con cho em, trả con lại cho em,...! Anh oi, nếu như không có con, nếu như...không có nó, em sống không nổi anh oi...!

- Mau lên, mau lên tìm đại tiểu thư và nhị tiểu thư nhanh lên!

Tiếng sụt hãi, tiếng khóc, tiếng lo lắng, tiếng tức giận hoà làm một, bọn họ tìm một ngày, một tháng, một năm nhưng vẫn không tìm được tung tích của hai đứa trẻ, đến bây giờ, tại thời điểm 24 năm sau vẫn không tìm được!

- Kim Chí, con nghe rồi đó nếu như con của mẹ còn ở đây, chắc bây giờ chúng đã trạc tuổi rồi, mẹ chỉ có bức ảnh này là của chúng, đến bây giờ mẹ vẫn chưa tìm ra

Kim Chí mặt mày xanh xao, ngồi dậy nhìn mẹ mình

- Mẹ ơi, con gái của mẹ bị bắt cóc tóc vàng, và sinh đôi sao?
- Đúng vậy, nó tóc vàng, và năm đó mẹ sinh đôi hai người con gái, con sao vây Kim Chi?
- Mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ biết ai là kẻ đã bắt cóc không?
- Mẹ không biết, thứ duy nhất mẹ biết chính là mẹ có để lại sợi dây chuyền ngọc trai đáy, xung quanh nó có mấy ngôi sao trong rất đẹp, mẹ đã đeo nó cho hai đứa con của mình, chắc bây giờ nó cũng đã cũ rồi.
- Mẹ ơi, con ra ngoài một lát nhé! Nói xong cậu chạy nhanh ra ngoài cửa, người mẹ vẫn bàng hoàng nhìn theo và thở dài

Bây giờ trong lòng tôi đang rất hỗn loạn, rốt cuộc tôi đang làm cái gì đây này, chuyện này không thể nào là trùng hợp, hai đứa con của Tô gia là song sinh, Hà Tiêu Hi và Trương Tuệ Anh y như nhau, sợi dây chuyền...rốt cuộc tôi đang làm cái quái gì vậy nè!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Tôi cũng vậy

Giá Trị Của Thanh Xuân.

Ba chấm

- Cậu đang làm gì ở đây vậy? Kim Chi?

Giọng nói của một người đàn ông phát ra, Kim Chi quay mặt sang, khẽ cười

- Thì ra là anh, anh làm gì ở đây vậy Niên Vũ?
- Tôi sao? Tôi vừa mới bị Trịnh Liên Liên dụ dỗ, cô ta chuốc thuốc và đưa tôi lên giường.
- Cái gì?

Mặt Kim Chi hoảng hốt, anh tiến lại gần Niên Vũ, tỏ vẻ lo lắng nhưng cũng rất từ giã, anh tuôn ra hàng loạt câu hỏi tại sao và thế nào.

- Kim Chi, tôi đã bình an trở về, và còn có một chuyện này rất lạ, tôi đã gặp một người con gái, người ấy đã cứu tôi và còn tự xưng bản thân mình là Hà Tiêu Hi, anh nghĩ sao về chuyện này, theo anh Tiêu Hi còn sống hay không và...lời cô ta nói thật không?

Mặt mày Kim Chi xanh xao, tim anh đập nhanh hơn vì lo lắng và sợ hãi, gương mặt anh toát lên nỗi sợ hãi rõ ràng, anh đưa tay đặt lên vai Niên Vũ, không khí bỗng được bao trùm bằng màu xám xịt

- Niên Vũ, cô ta nhìn y chang Trương Tuệ Anh phải không?
- Đúng vậy, không khác một chút gì! Cô ta còn nói với tôi rằng sau vụ nổ lúc đó, cô ta còn sống và đã tự đi tìm hiểu chuyện này, Trương Tuệ Anh biết được và đã hành hạ cô ta, anh nghĩ xem chuyện này có thật không?

Kim Chi trầm mặc một lát, anh ấy có vẻ bình tĩnh hơn lúc này, nhưng tim anh vẫn đập rất nhanh, anh và Niên Vũ đã cùng vào một quán cà phê gần đó và kể hết toàn bộ những gì anh nghĩ

- Niên Vũ, anh nghe cho rõ đây, chuyện Hà Tiêu Hi xuất hiện và chuyện của Trương gia bị đá ra khỏi từ tộc, có chết tôi cũng không tin nó không liên quan, anh còn nhớ hai sợi dây chuyền chúng ta tìm được chứ?

- Tôi nhớ mà Kim Chi, có chuyện gì vậy? Niên Vũ hỏi
- Tôi nghĩ bản thân tôi đã biết được nguồn gốc của hai sợi dây chuyền này, nó là của Trương Tuệ Anh và Hà Tiêu Hi, sở dĩ hình dáng của họ giống nhau bởi vì, 24 năm trước Tô gia đã sinh đôi hai đứa con gái, và hai đứa con gái đó đã mất tích khi vừa tròn bốn tháng tuổi!

Khi nghe được những gì Kim Chi nói, lòng tôi bỗng nghẹn lại và bâng khuâng, tôi lúc này cứ như một thằng tra nam vậy, bản thân tôi cũng không biết mình đang làm gì và thế nào? Nếu như người con gái đó là Hà Tiêu Hi, vậy thì sao, điều ước của mình vẫn chưa đến nhỉ! Bản thân của tôi, tình cảm của tôi bỗng bị xáo trộn trong chốc lát

- Kim Chi, anh nói vậy, có nghĩa là... Tuệ Anh và Tiêu Hi là chị em sinh đôi thất lạc của Tô gia! Khoan đã,...nếu như vậy lễ hội Chưong Vũ Đài lúc trước do Thân gia tổ chức, người có mặt ở đó cũng có khả năng là Trương Tuệ Anh hay sao?!

Kim Chi ngâm ngùi gật đầu anh như không muốn tin vào sự thật, nhưng sự thật lúc nào cũng đau đớn như vậy, nó chua chát và đầy rẫy gai nhọn, Niên Vũ nhìn Kim Chi bằng ánh mắt của sự bàng hoàng

- Kim Chi, anh định làm gì tiếp theo! Có phải những thứ chúng ta làm đều vô ích phải không? Đối thủ của chúng ta không phải đi trước chúng ta một bước mà là đi trước ngàn dặm, chúng ta có nên dừng lại không?

Kim Chi, anh ấy im lặng một hồi lâu, rồi anh ấy ngước lên nhìn Niên Vũ, một ánh mắt không có niềm tin và đầy rẫy sự hối hận, anh nói:

- Niên Vũ, hiện tại con át chủ bài đang nằm trong tay tôi, nếu tôi kí tên thì mọi chuyện sẽ chấm dứt, cô phản Trương gia và Bằng gia sẽ thuộc về tay tôi.

Niên Vũ nghe xong câu nói liền rất tức giận, anh đập tay xuống bàn và quát lớn:

- Tô Kim Chi, thì ra từ trước đến giờ anh chưa săn một con đường để rút lui sao? Chúng tôi là gì? Con tốt của anh sao? Anh không nói gì với chúng tôi về chuyện đó vậy, anh lợi dụng

cùng tôi không phải để lật đổ Trương gia hay Bàng gia như anh nói, mà là vì mục đích khác có phải không? Nói đi, mục đích của anh là gì?

Kim Chí không dám nhìn thẳng vào mắt Niên Vũ khiến anh rất tức giận, anh cứ vỗ tay xuống bàn quát lớn, Kim Chí như một người được bao phủ bởi sự hối hận không có ánh sáng hay niềm tin, xung quanh anh chỉ là một màu đen tối!

- Kim Chí, tại sao anh lại nói với tôi chuyện này? Chẳng lẽ mục đích thật sự của anh liên quan đến Hà Tiêu Hi sao?! Anh nói đi, anh vì cô ta phải không?

Kim chí vội dùng ánh mắt cầu xin nhìn Niên Vũ, anh tiến lại gần kéo cổ áo của Niên Vũ: "Ngô Niên Vũ, anh biết vận dụng nào sao? Nếu như anh biết được, cô ấy đã làm những gì cho anh, hi sinh cho anh bao nhiêu thứ thì anh sẽ chết, chết trong sự hối hận!"

- Vậy là đúng rồi phải không? Kim Chí rốt cuộc anh muốn gì? Sự thật là thế nào vậy!? Anh không nói mà cứ thế nào sao! Anh trả thù xong rồi thì sẽ làm gì! Anh không nghĩ đến sao!

- Không cần, tôi chỉ cần kí ức, những kí ức hạnh phúc ấy, như vậy cũng đủ rồi.

- Anh muốn đắm chìm trong tất cả những thứ áo mộng không có thật đó sao? Kim Chí sặc bén, thực tế thông minh, gian xảo đâu mất rồi, con người nhu nhược đứng trước mặt tôi là ai vậy! Tôi không biết anh làm gì nhưng mà nếu như người yêu anh mà nhìn thấy anh thế này, họ cũng sẽ đau lòng...!

Tôi trợn mắt khi nhìn thấy hai hàng nước mắt lóng lánh trên gương mặt Kim Chí, cậu ấy buông cổ áo tôi ra, ôm trái tim của bản thân mình và nói rằng: "Tôi cũng vậy, rất hối hận vì những chuyện mình đã làm,...!"

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 108: Làm ơn,...!

Giá Trị Của Thanh Xuân

Ba chấm

- Niên Vũ, nếu như cô gái kia thật sự là Hà Tiêu Hi, đừng chối bỏ cô ấy, hãy lắng nghe cô ấy, đến khi nào anh có câu trả lời, đó cũng sẽ là câu trả lời của tôi, tôi tin tưởng anh!

Kim Chí nói mà vỗ vai Niên Vũ, anh lắng nghe quay đi, cúi đầu xuống. Niên Vũ đứng im như tượng không đáp lại

- Làm ơn,...Niên Vũ đừng bỏ rơi cô ấy, anh hứa với tôi nhé?

- Kim Chí, anh yêu Hà Tiêu Hi sao? Cô ấy quan trọng với anh như vậy sao?

- Niên Vũ, hãy hứa với tôi, cứu rỗi cô ấy,...

Tôi trầm ngâm một lúc mặc cho Kim Chí tha thiết cầu xin tôi, chính bản thân tôi chưa có một lí do gì để giúp người khác, tôi không đủ tư cách bởi vì, chính bản thân tôi đang tìm kiếm một câu trả lời, cô gái đó,...tôi hối hận vì đã làm mất cô ấy, cái cô gái không rõ hình dạng trong tâm trí tôi bây giờ đã biến mất, tôi...muốn gặp cô ấy một lần nữa!

- Kim Chí, tôi sẽ không bỏ rơi ai cả, tôi hứa với anh, nhưng với một điều kiện!

- Điều kiện đó là gì vậy Niên Vũ?

- Anh phải kể cho tôi nghe vì sao Hà Tiêu Hi lại quan trọng với anh như vậy, trong quá khứ của anh, đã có chuyện gì xảy ra! Anh là ai, mục đích của anh là gì, phải kể cho tôi nghe không sót chữ nào!

Kim Chí trầm mặc, anh ngẩng đầu lên nhìn Niên Vũ và nói "Được thôi!"

—————Tại một nơi khác—————

- Anh gọi tôi ra đây làm gì Thân Cảnh Nam!

- Tiêu Ý, anh chỉ muốn hỏi em một vài điều...

Tiêu Ý khoanh tay đứng nhìn Cảnh Nam, cô hít một hơi thật sâu như đang lấy oxy từ khoảng trời mịt mù đáng xa kia, cô và Cảnh Nam đang đứng trên bờ biển, những ngọn sóng xô dập đều vào chân cô, đáng xa kia là đường chân trời và biển xanh mênh mông

- Thân Cảnh Nam, tôi đã nói rồi, tôi sắp thành chị dâu của anh rồi, sao anh phiền vây? Cứ thích bám đuôi tôi à?

- Tiêu Ý, em thật là lợ, từ sau lần đó, thái độ của em đối với anh khác hẳn đã có chuyện gì xảy ra sao?

[Là lần ngay chap 20, khi Tiêu Ý nói ghét Cảnh Nam, nếu muốn biết rõ thì hãy xem lại]

Tiêu Ý thở dài, nở một nụ cười một bên tỏ vẻ khinh thường, cô tiến lại gần Cảnh Nam nói

- Anh đang mong chờ một thứ gì đó xuất hiện à? Thân Cảnh Nam, chỉ đơn giản là tôi cảm thấy ghét anh vì anh lúc nào cũng nghĩ đối với tôi anh là người đặc biệt, còn moi tôi ăn tối nữa, anh có biết là tôi đã cho anh đội mũ xanh biết bao nhiêu lần rồi không? Nhưng lần này tôi quyết định thành thật với bản thân mình hon.

Cảnh Nam không tránh né ánh mắt của cô, anh nghiêm túc nhìn Tiêu Ý bằng ánh mắt của kẻ si tình, anh sử dụng với giọng nói dịu dàng và chất chứa nhiều hoài niệm

- Tiêu Ý, em còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau cũng là ở bãi biển này không? Lúc đó em đang đi bắt vỏ sò, và anh đã đem đến một cái vỏ sò rất đặc biệt, em còn cười tí mỉm khi anh cho em nữa? Em còn nhớ không, những kí niệm và hồi ức đó, anh gửi vào tim và thật sự rất trân trọng nó!

Tại bãi biển 13 năm về trước

- Cậu gì đó ơi, cậu đang nhặt vỏ sò sao?

Một cô bé với mái tóc màu đen ngang vai cùng với chiếc váy đầy sắc sỡ, cô ấy ngước mắt lên nhìn chàng trai

- Ủm, mình đang nhặt vỏ sò, cậu có chuyện gì à?

- Không, chỉ là mình thấy cái vỏ sò này rất hợp với cậu

Cậu bé đưa ra một cái vỏ sò hình xoắn ốc, nhìn nó cứ như một chiếc kèn, nó bóng nhẵn cùng với một màu trắng tuyệt đẹp phía trên đầu

- Đẹp, đẹp quá, nhìn nó cứ như pha lê vậy!

- Tớ thấy nó rất hợp với mái tóc đen huyền áo của cậu, trắng và đen đơn giản nhưng lúc nào cũng làm nổi bật cho nhau nha? Thích không, tớ tặng cậu đây!

Cô bé đứng bật dậy cười híp mắt: Cậu tặng tớ thật sao?!

- Ủm, tớ tặng cho cậu, cậu tên là gì?

- Tớ tên Trần Tiêu Ý, còn cậu?

- Tớ tên Thành Cảnh Nam, chào cậu Tiêu Ý!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 109: Câu chuyện tôi khắc ghi vào tim

Giá Trị Của Thanh Xuân

Ba chấm

Hôm nay, tôi sẽ kể cho các bạn nghe về câu chuyện của tôi cùng với cô ấy, câu chuyện tôi cất giữ trong tim xem nó như báu vật

- Tại sao...mày lại là một đứa con trai chứ? Nếu như mày là con gái thì mày có thể hứa hôn với gia tộc khác nâng Bằng gia lên trên rồi! Thằng ngu,...!

Những trận đòn roi của ba tôi đánh vào lưng tôi, mặt tôi khiên chúng bị thương và rỉ máu, tôi dần dần xem những tiếng động đó như một bản nhạc, còn tôi là động cơ,...chạy mãi vẫn không ngừng!

- Ba à, ba đừng đánh em áy nũa, ba ơi...

A, là ai vậy? LÀ cô gái nào đó mà ba tôi mang về sao? Ba tôi mang rất nhiều cô gái về nhà, tất cả bọn họ đều giống như mẹ tôi, nghe nói mẹ tôi đã chết vì sinh tôi ra, ba tôi xem tôi là đồ nghịch chung

- Thời được rồi, tao sẽ tạm tha cho mày...mày có biết người đang đứng trước mắt mày là ai không? Nó là con của mẹ mày với tao đấy, nó tên Minh Di, Bằng Minh Di sau này nó sẽ là em mày!

Mẹ tôi? Mẹ tôi đã chết rồi mà? Con của ai đây? Cô ta trạc tuổi tôi? Nghĩa là ông đã ngoại tình khi mẹ tôi mang thai sao? Ông làm vậy với mẹ tôi sao? Mẹ tôi chết khi tôi mới ra đời, tôi thậm chí không thè nhô bả như thế nào? Vây mà, ông mang thứ này lại? Con nhó này sao?

- Ba,...ba đã ngoại tình khi mẹ mang thai con sao? Tại sao ba lại làm vậy!

Chát

- Thằng chó, mày nghĩ mày là ai mà mày lại dám nói chuyện với tao kiểu đó! Thứ nghịch chung, chết đi!

- Ba ơi, con xin lỗi mà, ba ơi...ba...

Ông ấy sử dụng điều thuốc của mình đang hút dờ díu vào người tôi, nó nóng nó rất, mặc dù tôi van xin thế nào ông ấy vẫn để ngoài tai trước khi tôi ngất đi những gì tôi nghe được là “thứ nghịch chung, “mày không phải người Bằng gia” “thứ mất dạy”!!

- Ba ơi, anh ấy ngất rồi? Có sao không vậy ba?

- Còn mày nã, mày chỉ là con của một con đàn bà không biết thân phận đì đòi tao danh phận phu nhân Bằng gia, mày thật giống con đ* súc sinh đó!

- Tinh rồi à? Em tưởng anh phải chết rồi chứ?

- Chỉ mong tôi chết đến thế sao Bằng Minh Di?

- Tại sao em phải nói không chứ? Bằng Kim Chí, anh trai của em

Lời nói toác ra từ miệng chị ta khiến tôi cảm thấy khó chịu, tôi muốn xé toạc khuôn mặt cô ta ra, cô ta cũng chỉ là một đứa con riêng nhưng mà ba tôi lại yêu cô ta hơn tôi, ba luôn cho cô ta những thứ gì tốt nhất, tôi cũng mặc kệ, từ sau khi biết ông ta nuôi gái bên ngoài khi mẹ tôi mang thai, kể từ lúc đó ông ta và tôi chẳng liên quan gì nữa rồi, cho đến một hôm..

- Chị bị gì vậy Bằng Minh Di, chị mau trả lại cái gói đó đây, nó là của mẹ tôi cho tôi, nó là thứ cuối cùng mẹ tôi để lại cho tôi, chị mau trả đây!

Chị ta đã ăn cắp cái gói của mẹ tôi đã ôm từ khi mang thai tôi, nó có hơi mẹ tôi, vậy mà cô ta lại đem ra như một món trò chơi

- Tại sao tôi lại phải trả? Anh nghĩ anh là ai? Ba sẽ tin tôi hay tin anh?

- Cô trả lại đây! Tôi quá lòn

- Nếu anh tiến lại tôi sẽ ném nó xuống dưới, anh muốn thế nào?

- Bằng Minh Di, già như,...giá như,...cô chết quách cho rồi! Trả lại đây!

Trong khoảnh khắc đó tim tôi như đứng hình, cô ta ném nó xuống từ cửa sổ lầu 4, phía dưới chỉ là một khu vườn, tôi vội không nghĩ gì chạy xuống phía dưới, tôi không được phép ra ngoài vì đó là thời gian tôi bị cầm túc, nhưng tôi vội quên chuyện dom chạy ra ngoài công Bằng già

Tôi lục từ bụi cây này đến bụi cây khác để tìm nó, một đứa trẻ đi từ tầng 4 xuống dưới trong cái mê cung này thật không dễ dàng gì, nhưng tôi vẫn tìm mặc cho tay tôi chảy máu trót xước, tôi vẫn tìm nó,... mà mãi đến tận chiều

- Tao đã nói nó không được ra ngoài rồi mà, nó đâu rồi! Nó dám cãi lời tao hay sao!

Tiếng thét chói tai từ trong nhà vọng ra khiến chân tôi té cứng, mắt tôi nòng ran như sắp khóc, tôi quay đầu nhìn lại thấy bóng dáng của Bằng Minh Di

—Còn tiếp—

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Câu chuyện tôi khắc ghi vào tim (2)

Giá Trị Của Thanh Xuân

Ba chấm

- Nay, Kim Chí anh nhớ em sẽ nói một lần này nhé: "Một ngày nào đó em sẽ bắt được anh và méc với ba là anh đã bôi xấu tộc họ Bằng, vì vậy hãy chạy đi, chạy thật nhanh đi anh hai và đừng bao giờ quay lại nữa!"

Tôi ngạc nhiên trước hình bóng của cô gái trước mắt, cô ấy có gương mặt thật đẹp nhưng lại không khác gì một con quỷ, tận sâu trong tim tôi sợ hãi con người này và thù hận nó. Bằng sự thật lớn để tôi trút con giận

- "Mày là cái thỉ gì chứ, nhò mày, nhò mày mà tao mới chết trong khi không biết chuyện gì, nhò có thú như mày mà ba tao mới đổi xứ với tao không bằng cầm thú! Mày có biết trong khi mày ăn mấy thứ hào hoa, mỹ vị kia tao phải gặm lấy gặm để ổ bánh mì ở ngoài sân không! Mày là cái gì chứ! Tại sao,...tại sao? Mày không chết quách đi cho xong? Mày sinh ra để làm gì chứ?! Một ngày nào đó tao sẽ quay lại Bằng già để trả lại tất cả mọi thứ tao phải chịu cho mày và ông ta!"

Nói xong, tôi quay bộ đi trong sự tức giận điều khiển, tôi cứ bước đi cùng với sự giận dữ và như một con dao đâm vào trái tim, tôi khóc, khóc như chưa từng được khóc, tôi cũng chẳng biết bản thân của mình sẽ đi về đâu, ở đâu, ăn gì, nhưng dù có chết tôi cũng chẳng bao giờ quay lại Bằng già, không bao giờ!

Những lời quát mắng, những nụ cười ghét bỏ, những trận đòn roi chúng cứ ám ảnh mãi trong tâm trí tôi, đến khi tôi biến thành một thằng đầu đường xó chợ, trộm cắp, cướp bóc, chuyện gì tôi cũng làm miễn chê, càn cỏ com, cỏ tiền, đến khi tôi gặp một người con gái cô ấy đã thay đổi cả cuộc đời tôi!

Người con gái ấy có mái tóc vàng chói loá, nụ cười thì như thiên thần, lúc tôi đang bị người ta đánh chí còn nữa cái mạng, cô ấy đã thết lên và đuổi bọn kia đi, hình ảnh cô ấy đưa tay cho tôi và nói "Cậu có sao không?" Đã khiến tôi rung động

Trái tim tôi đập loạn xạ trước nụ cười ấy, bàn tay ấy, ánh mắt ấy, giọng nói ấy, tôi biết rằng đây là mối tình đầu đời của tôi, lần đầu tiên tôi biết thích một người là gì!

- Tớ...

- Cậu bị thương sao? Để tôi giúp cậu nhé, để tớ gọi người lớn ra, đợi tớ một tí!

Dáng vẻ lo lắng của cô ấy đã khiến mặt tôi đỏ ửng, cô ấy thật dịu dàng, người tôi nóng ran như bị nướng trước ánh sáng mặt trời, những vết thương cũng chẳng còn gì gọi là đau, nhưng rồi tôi nhớ ra một chuyện, mình là thằng ăn cắp ăn trộm lồ như cô ấy bị liên lụy thì biết thế nào?

- Khoan đã cậu giùi!

- Có chuyện gì vậy? Cô ấy quay lại hỏi.

- Thật ra...

- Sao vậy?

- Tớ ăn cắp đồ của họ nên mới bị đánh thôi, cậu kêu người ra giúp thì người đó cũng sẽ ngoảnh mặt làm ngơ thôi, cậu cũng sẽ bị liên lụy nữa, vì vậy đừng làm gì hết, nó cũng sẽ lành thôi!

Tôi cứ nghĩ cô ấy sẽ bỏ chạy hoặc tớ ra khinh thường, miệt thị, nhưng thật sự bất ngờ, cô ấy quay lại với tôi nở một nụ cười:

- "Vậy chẳng lẽ cướp thì không cần trị thương à? Nếu không ai trị thương cho cậu thì tôi sẽ trị, đừng lo lắng!"

Đoàn

Một tiếng sét đâm thủng tim tôi, tim tôi như tan chảy ra vậy, A-chết mất thôi

—Còn tiếp—

Đây là Kim Chí đang kể lại quá khứ của mình nhé các cậu!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111: Câu chuyện tôi khắc ghi vào tim (3)

Cô ấy không mặc cầu kì như bao người khác, tuy rất dịu dàng nhưng cô ấy lại mang chiếc quần lỏng rộng thùng thình, chiếc áo trắng lấm lem như thế đã tồn tại rất lâu về trước, cô ấy còn chẳng có mang ruy băng hay mấy chiếc giày hông như mấy cô bé cùng lứa tuổi, nhưng đôi lại bàn tay cô ấy lúc trị thương cho tôi rất đẹp, những ngón tay trắng và dài, còn có nốt ruồi ngay bàn ngón tay cái nữa, tuy còn nhỏ tuổi nhưng cô ấy quần băng rất chuyên nghiệp như mấy cô y tá, như cô ấy đã làm nhiều đến mức quen tay, tôi không biết cô ấy sống như thế nào, nhưng hình như không được sung sướng, đây đủ mấy

- Xong rồi, cậu thấy thế nào?
- Úm, đẹp lắm, cảm ơn cậu rất nhiều.
- Má nè, cậu không có gia đình à? Sao cậu lại phải đi ăn cắp thế này? Cậu không có bạn sao?
- Tớ...thật ra...

Tôi không biết phải trả lời cô ấy thế nào, rằng “tớ đã có nhà và tớ bị đối xử như súc vật” hay “ba tớ xem tớ như công cụ kiếm tiền” hay là “tớ là bao cát không có giá trị sử dụng?” Câu trả lời này khó nói thật đấy

- Thật ra tớ...
- Cậu không muốn kể cũng được, tớ cũng không gượng ép cậu đâu, đừng lo lắng.

Nụ cười của cô ấy cho tôi can đảm để kể hết mọi chuyện, không hẳn là vậy tôi chỉ nói rằng là “mình bỏ nhà đi” thế thôi, tưởng rằng phản ứng của cô ấy là tỏ ra khinh thường, trách móc, xem tôi như đứa hư hỏng, nhưng không ngờ cô ấy chẳng nói gì, tôi cứ nghĩ cô ấy sẽ bỏ đi, nhưng không

- Thi ra là vậy à? Cậu trẻ con thật, nhà là nơi lúc nào cũng ở bên ta mà, nó lúc nào cũng đầy áp tiếng cười hết.

Cô ấy chắc hẳn phải sống trong một môi trường rất hạnh phúc nên mới có những suy nghĩ như vậy, còn khi ở Bàng gia, tôi không được đến trường, ngày ngày phải ăn cơm thiу, bánh mì, còn phải chịu đủ mọi loại tra tấn, bị gián cầm và chưa từng có một người bạn nào bầu bạn, tôi chỉ ngủ ở hành lang, đại sảnh chung cư giường có phòng, có chăn, có nệm trong khi con chó của ông ta có ngay một cái chuồng cái lớn hơn cái nhà bếp=))

- Tớ như bị cả thế giới ruồng bỏ vậy, chẳng ai chịu làm bạn hay chơi với tớ, tớ cũng chẳng có bạn bè gì, gia đình thì không quan tâm đến tớ, tớ bị cả thế giới tách khỏi vậy, thật sự rất cô đơn...

- Vậy,...để tớ làm bạn với cậu nhé? Chúng ta sẽ là một gia đình, tớ sẽ là gia đình của cậu, nếu như...

“Nếu cậu không thể hòa nhập được với thế giới, tớ sẽ đi ra khỏi thế giới để hòa nhập với cậu!” Nào, đứng lên đi!

Đôi bàn tay bé nhỏ xóe hổng 5 ngón mòi gọi tôi, cánh tay của cô ấy vươn dài về phía tôi, gia đình sao? Tôi chưa biết nó là thế nào? Bạn bè sao? Tôi cũng không hiểu hình dáng của nó? Vậy mà bây giờ tất cả đều tập trung tại bong lung bé nhỏ gầy gò này, tuy cơ thể gầy gò như vậy nhưng đủ để che hết mặt trời trong mắt tôi, mái tóc của cô ấy như ánh hoàng hôn rực rỡ trên bầu trời xanh, nụ cười như ánh nắng ban mai có hương thơm nhẹ nhàng khiến ta muốn đắm chìm vào nó, còn có đôi mắt sáng chói như những ánh sao trên trời dẫn lối cho kẻ lạc đường, cậu không cần tách khỏi thế giới, tớ sẽ hòa nhập vào nó để tìm cậu!

- Nay, con đâu rồi, mau lại đây!
- Ô, xin lỗi cậu, tớ phải về trước đây, ngày mai gặp hãy cho tớ biết câu trả lời nhé!

Cô ấy vội rút tay lại khiến cho tôi hụt hẫng, tôi la lớn

- Làm sao để gặp được cậu!

Rồi cô ấy ném cho tôi sợi dây thắt tóc, tôi vội chạy lại nhặt lên, nó có màu hồng và được đính trái tim ở giữa, tôi nâng cái thắt tóc đó như báu vật của mình

- Nếu như gặp lại hãy đưa sợi dây đó ra, tớ sẽ nhận thấy! Lúc đó hãy nói cho tớ biết câu trả lời của cậu!

- Tớ tên Kim Chí, còn cậu!

- Tớ tên là “...”

Cô ấy đi xa mắt hút, tiếng còi vang của máy chiếc xe không để tôi nghe được tên cô ấy, nhưng không sao, rồi cũng sẽ gặp lại, ngày qua ngày tôi đợi cô ấy ở đó, dần dần 1 tuần, 1 tháng không thấy đâu, nhưng rồi cũng đã gặp, cô ấy bước ra từ cửa tiệm bán tàu hũ thủy, lần này trong cô ấy đẹp hơn rất nhiều, chiếc váy sang trọng như những tiểu thư nhà giàu, tôi vội chạy lại nhưng rồi thấy một người con trai dung mạo rất soái, tôi không dám lại gần vì xem tình hình thế nào, cô ấy đi chiếc xe này sang trọng ghê gớm, chắc cũng ngang nhà họ Bàng, tôi nghe lén cuộc nói chuyện của họ

- Anh hai, vừa nãy có một cậu con trai nhường em ly tàu hũ thối đây, anh biết không?
- Hả? Tiêu Hi dường như cậu bạn đó không muốn ăn thì phải, mặt mày của cậu ấy trong rất buồn nhỉ?
- Nè anh hai, em có thể làm bạn với cậu ấy không? Em muốn chơi với cậu ấy, em muốn cậu ấy nở nụ cười!
- Trời, em thật là!

Thì ra cô ấy tên Tiêu Hi, tôi tính chạy lại nhưng rồi cô ấy lên xe và đi mất.

6 tháng sau

Bụng tôi đói meo như sắp chết, tôi đã lẩn quẩn ở đây mấy tháng trời để gặp cô ấy, nào là bị đánh, bị tạt nước, ấy thế mà vẫn chai lì không đi. Tôi cứ như muốn rời bỏ thế giới này vì nó quá mệt mỏi nhưng rồi có một giọng nói vang lên

- Cậu bé, cậu không sao chứ?

Tôi mở mắt ra là một người phụ nữ rất xinh đẹp, bàn tay bác áy bé tôi lên, đặt tay vào trán tôi như một người mẹ, dần dần tôi thiếp đi trong vòng tay ấy,...

Và rồi, tôi được nhận nuôi bởi nhà họ Tô, đổi tên thành Tô Kim Chí, tôi quyết tâm sẽ lật đổ nhà họ Bằng và trả thù Bằng Minh Di vì những gì cô ta gây ra, còn về câu trả lời với cô bé đó, nỗi mãi tôi giấu vào lòng vì biết cô ấy đã phải lòng người khác, đây là câu chuyện tôi khắc ghi vào tim..!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Hiểu được con tim

GIÁ TRỊ CỦA THANH XUÂN

BA CHÂM

- Niên Vũ, tôi thật lòng muốn anh giúp đỡ tôi về chuyện này, đừng chối bỏ cô ấy, có được không?

Lần đầu tiên tôi thấy Kim Chí sử dụng giọng điệu này để nói với tôi, lần đầu tiên cậu ấy gặp tôi là một người ngang tàn, lạnh lùng đâu ai biết được cậu ấy lại phải khổ tâm đến như thế chứ, tôi hiểu được rằng chàng sau cái vẻ ngoài này chính là một cậu bé, sâu thẳm trong tim cậu ấy là một con người yếu đuối, cực kì yếu đuối.

- Kim Chí, tôi chỉ muốn hỏi anh một điều cuối cùng này nữa thôi, con át chủ bài của anh rốt cuộc là thứ gì?

Kim Chí trầm ngâm không nói một lời nào, anh ấy có vẻ không muốn nói chuyện này với tôi, nhưng tôi muốn biết, tôi phải làm rõ chuyện này!

- Niên Vũ, tôi nói ra chuyện này, anh phải giữ bí mật về chuyện của tôi, nhớ kĩ điều này, nếu không tôi cũng có đủ mọi thứ để làm anh thân bại danh liệt!

Tôi cũng chẳng có ý định là sẽ nói ra chuyện này bao giờ đâu, nhưng thôi, tôi cũng sẽ giữ bí mật chuyện này bởi vì tôi ham sống lắm chưa muốn chết nhanh.

- Niên Vũ anh nghe đây, tôi đã nắm giữ bản hợp đồng cổ phần của nhà họ Trương và họ Bằng, tôi chỉ cần ký tên là tôi sẽ trở thành cổ đông lớn nhất của hai gia tộc đấy!

Tôi sững sờ khi nghe cậu ấy nói vậy, cái gì cơ? Rốt cuộc cậu ta là nhân tài phuơng nào vậy? bản lĩnh thế nào để lấy được cổ phần của hai tập đoàn đó? Tô Kim Chí rốt cuộc bản lĩnh của cậu lớn thế nào đây?

- Nhớ kĩ lần này đây Niên Vũ!

Nói xong cậu ấy đứng dậy đi mất hút, tôi vẫn ngồi đó như tượng một hồi lâu nhưng rồi vẫn quay đầu bò đi, tôi ngập tràn những 'cảm giác kì lạ' và 'cảm giác lẩn lẩn' khó diễn tả, Hà Tiêu Hi cái tên mang đến cảm giác thật ấm áp, Kim Chí yêu sâu đậm một người như vậy suốt 15 năm, nhưng không biết rằng liệu cô ấy có đợi chờ cậu ấy 15 năm không nữa tình yêu đúng là rắc rối, nó khiến cho một người từ bỏ đi 15 năm thanh xuân của mình để đợi chờ một người, không biết đâu là kẻ sinh tình đâu là kẻ ngu ngốc!

Tôi đi một hồi lâu, những tán cây bên đường nghiêng ngã vì bị những ngọn gió to thổi qua, ấy thế mà chúng vẫn bám trụ trên nền đất, tôi cứ trong vô thức đi mãi đi mãi đến bờ sông lúc đó, nước vẫn trôi dịu dàng và êm đềm như vậy, nhớ lại lúc đây bàn tay mềm mại đó ôm lấy tôi, thật ấm áp, tôi vẫn nhớ như in cái vòng eo lúc đó, nhỏ nhắn, đó là lần đầu tiên tôi mới biết cô ấy gầy như vậy, còn mùi hương nữa, khoan đã mùi hương...!

Mùi hương thoang thoảng lúc đó và mùi hương của Hà Tiêu Hi lúc nãy thật giống nhau, không hiểu vì sao tôi lại nghĩ rằng người con gái cùng tôi ở bờ sông lúc ấy lại là Hà Tiêu Hi呢? thôi, tôi đi qua rồi, chắc tôi phải về nhà một chuyến và thăm ba mẹ tôi rồi, tôi cần gặp ba mẹ tôi lúc này, và tôi cần một người tâm sự! Tôi không hiểu nổi con tim mình nữa rồi..!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Con về rồi!

Giá Trị Của Thanh Xuân

Ba châm

Chiếc xe chạy chậm chậm trên đường, có một, hai ba, rất nhiều chiếc xe ô tô theo phía sau, gió thổi nhẹ nhẹ掠 qua mái tóc, vì sự nghiệp nén tôi phải lên sang thành phố khác làm ăn, cũng như đem lại sự vinh quang cho Ngô gia dù sao Ngô gia cũng nằm trong tú tộc không ngai mà. Ngày tôi đang trên đường về nhà, trở về với cha mẹ tôi.

_____ 20 phút sau _____

- Mẹ à, con về rồi đây!

- Niên Vũ, tại sao lại về ngay lúc này? Sao không nói mẹ một tiếng?

Bà ấy chạy ra mặt mày vừa hóm hò vừa ngạc nhiên chạy ra đón con của mình, tay chân khéo léo thu gọn đồ đạc, hỏi han, sau khi chào hỏi xong, Niên Vũ gấp ba của mình (Ngô Y Phụ), hai cha con ôm nhau, còn mẹ của cậu ấy thì đi làm một món ăn ngon cho gia đình, đúng là không gì vui bằng khi ở cùng người thân, chẳng món gì ngon hơn món mẹ nấu!

- Niên Vũ, chuyện của con và Minh Di sao rồi? Có tiến triển gì chưa?

Niên Vũ nghe xong câu hỏi liền bỏ chén đưa xuống, anh ấy trầm ngâm và nói:

- Ba à, con thấy mình và cô ấy không hợp nhau, con cũng đã biết rằng cô ấy đã có người trong lòng rồi! Vì vậy con thấy làm bạn là tốt nhất rồi đó ba!

- Thôi tùy con vậy, chứ ba thấy con bé rất tốt, vậy con đã có người nào mình thích chưa?

- Này ông à, ông phải hỏi rằng khi nào nó chịu có vợ mới đúng!

- Bà đúng thật là tâm lí!

- Ba mẹ con chưa thích ai hết,...

- Thật vậy không? Nếu con không muốn nói thì ta không ép buộc con vậy.

Tôi chẳng hiểu bản thân của mình đang nghĩ gì và tâm ý của nó là thế nào, thứ thật khi nói câu "chưa thích ai hết" tôi lại cảm thấy ngượng miêng, đột nhiên trong tâm trí tôi xuất hiện hình ảnh cô gái có mái tóc màu vàng, tôi không biết tên cô ấy, tôi không biết cô ấy là Trương Tuệ Anh hay là Hà Tiểu Hi nữa, rốt cuộc người mà tôi gọi là 'cô bạn' là ai nữa? Người mà tôi ở cùng bờ sông lúc đó là ai? Là ai vậy?

- Niên Vũ, đột nhiên con về đây làm gì vậy? Nhớ ta quá nên về à? Ba của cậu ấy hỏi.

- Ba à, lần này con về để xả street một chút, con cũng đang tìm kiếm một câu trả lời nữa.

Trong vô thức tôi tìm đến cha mẹ của mình, tôi không biết tại sao lại về nhà nữa, chỉ là lúc tôi đang chìm ngấp trong sự rối loạn tôi nghĩ về họ mà thôi!

- Niên Vũ à, con cũng lớn rồi, nên tìm một người bao bạn đi, nếu như một ngày bố mẹ không còn trên đời, chẳng ai chăm sóc bao bạn cùng con đâu!

- Này Y Phụ, ông nói năng kiểu gì thế hả?

- Em à, nó lớn rồi chúng ta cũng cần phải nên nói sự thật cho nó nghe, nó cũng đâu phải là con nít.

- Nhưng...

- Ba mẹ sự thật gì vậy?

Tôi không hiểu ba mẹ tôi muốn nói gì nữa, và sự thật là gì, có chuyện gì mà dấu tôi à?

- Niên Vũ, đừng nghe ba con nói bậy, ông ấy già lắm rồi, không biết mình đang nói gì đâu.

- Bà sao lại nói thế? Tôi già hồi nào?

- Thôi đừng ngực biện nữa, ông ăn cơm đi!

- Ba mẹ thật là...

_____ TRỜI TÔI _____

- Niên Vũ, con không cảm thấy lạnh sao? Sao lại ra ngoài hiên thế này?

Từ ngoài cửa, bà ấy bước vào đứng bên cạnh tôi, cùng tôi ngắm trăng và sao, con gió lạnh thổi qua bờ vai gầy gò của bà ấy làm tôi thấy xót.

- Mẹ à, tối rồi, chúng ta đừng nên ở đây, vào trong thôi!

- Niên Vũ, con về đây là vì lí do gì vậy? Con đang cầm có tâm sự gì muốn giải bày sao? Cứ nói mẹ nghe đi.

Đúng là bản năng của một người mẹ là thứ mạnh mẽ nhất trên đời, không có gì mà tôi có thể qua mặt bà ấy được, bà ấy như đi giày trong bụng tôi vậy, nếu đã như vậy làm sao tôi có thể nói dối bà ấy điều gì được chứ!

- Mẹ à, thật ra con chỉ cảm thấy bản thân mình thật ngu ngốc, lúc nào cũng có những "cảm giác kì lạ" xung quanh tâm trí con, con cảm thấy một chút tội tệ, một chút hối hận, một chút trống rỗng, một chút xót xa, thật sự con không thể nào hiểu nổi bản thân mình nữa!

Tôi cứ nghĩ bà ấy sẽ nhìn tôi bằng con mắt lả lanh, nhưng hoàn toàn không bà ấy im lặng một hồi lâu và chỉ nở một nụ cười nhìn tôi, bà ấy xoa đầu tôi như thể tôi là một đứa con nít lên ba, bàn tay mẹ thật ấm áp và có mùi của sự vắt vả, nụ cười của mẹ như bầy trời đêm kia, nó làm tôi cảm thấy ấm lòng và an toàn!

- Niên Vũ à, hãy gạt bỏ lí trí của con qua một bên và nghe theo con tim của mình đi, nếu như con không biết tim con đang nghĩ gì thì hãy nhấp mắt lại suy nghĩ về nó, người nào tên nào xuất hiện đầu tiên thì đó chính là câu trả lời của con, còn những thứ khác hãy gạt bỏ nó, đừng quan tâm đến!

"Nếu như con thật sự thích một người nào đó, dù cho đi đến chân trời góc bể con cũng sẽ nghĩ về họ đầu tiên!"

Tôi nhìn mẹ không chớp mắt, bây giờ cả người tôi là hơi ấm của mẹ, đến bây giờ tôi mới để ý mẹ tôi già ho trước rất nhiều, trong cũng chẳng được khỏe mạnh, áy thế mà hơi ấm ấy, lời nói ấy vẫn áp dụng ngày nào! Đột nhiên cảm thấy yêu mẹ biết bao nhiêu...

- Mẹ à, con biết rồi, cảm ơn mẹ rất nhiều, chúng ta vào nhà thôi!

- Ủm, vào nhà thôi!

MỘT LÁT SAU

- Niên Vũ nó ngủ rồi à?

- Ủm, nó ngủ rồi, nó đang phiền lòng một chút chuyện của tuổi trẻ thôi mà.

- Một ngày nào đó chúng ta phải nói cho nó sự thật và thân thế của nó thôi em à, đừng giấu nó nữa!

- Ủm, em biết rồi Y Phu, em sẽ nói với nó nghe sự thật vào dịp sinh nhật của nó, về chuyện nó chỉ là con nuôi của chúng ta!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Sự thật

Gia trị của thanh xuân

Ba chấm

- Cô muốn làm gì nữa đây? Cô hành hạ tôi như vậy còn chưa đủ sao?

Cô ấy thét lớn trong tuyệt vọng cầu mong cho sự giải thoát bản thân, tiếng của cô ấy lớn đến mức vách tường còn vọng lại một hồi lâu.

- Diệp Dao Dao từ khi nào cô lại dám chống đối tôi vậy hả? Cô không cần rút lương tâm của mình hay sao? 15 năm trước cô đã làm gì với tôi cô không nhớ sao?

- Tôi van cô cái đó chỉ là vô tình mà thôi, tôi thật sự không có ý mà!

- Cô đang tránh sự thật sao? Mà thôi bỏ qua đi, nếu như cô muốn thoát khỏi đây thì chỉ còn một cách là kết hôn với TRinh Lạc Kiên thôi, chắc là cô cũng đủ hiểu rồi chứ?

Cô ấy có mái tóc vàng óng như mặt trời, như một nữ thần rực rỡ ngồi trên chiếc ghế lớn, xinh đẹp kiêu kì nhưng lại độc ác và đa đoan, cô ấy vẩy tay cho gọi một cô gái vào trong, Dao Dao quay sang mà tròn mắt thán thở, cô đứng bất động như tượng và hỏi:

- Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Tại sao em lại ở đây vậy Mộc Mộc? Em là giàn diệp mà Kim Chí nhắc đến hay sao? Em đã phản bội chúng tôi hay sao?

Dao Dao to mắt sững sờ nhìn cô gái ấy, hay nói đúng hơn cô ấy chính là Doãn Mộc Mộc, cô gái có mái tóc vàng óng ngồi phía trước bỗng cười lớn, cô ta muốn chế nhạo thái độ của Dao Dao, bằng một giọng nói đầy mỉa mai, cô ta nói:

- Dao Dao o là Dao Dao, chẳng lẽ cô không nhận ra hay sao? Doãn Mộc Mộc chỉ già vờ như mình bị bệnh tâm lí và nằm lì ở nhà thôi, như vậy chẳng phải là bị loại khỏi những người bị tình nghi hay sao?

- Tại sao cô lại làm vậy, cô muốn hại chúng tôi thế nào nữa đây? Chẳng phải cô đã có được toàn bộ thông tin mà tôi cung cấp hay sao? Kéo thêm Mộc Mộc làm gì?

- Diệp Dao Dao, bởi vì cô ta cũng là một kẻ sinh tình giống như cô, chắc cô cũng đã nhận ra rồi, cô ta cũng yêu Hà Gia Hi!

Khi nghe được những lời nói đó, Dao Dao bỗng trầm ngâm, chập chờn mà nhìn Mộc Mộc, Mộc Mộc quay sang nhìn Dao Dao bằng ánh mắt viễn đạn, không khí giữa hai người bỗng rất khó nói, nhưng trời biết đất biết cả thế gian này đều biết Hà Gia Hi chỉ yêu mổi Diệp Dao Dao!

- Thật sự tôi không biết cô độc ác đến mức nào và cô đang toan tính điều gì nữa đây TRƯƠNG TUỆ ANH!

Tại một nơi khác

- Hôm nay tôi muốn hợp tác với hai người một chuyện, Lưu Dương Giai và Bằng Minh Di.

- Cô muốn bàn với chúng tôi điều gì đây? Hà Tiêu Hi? Minh Di hả.

- Tôi muốn...lật đổ TRƯƠNG TUỆ ANH!

- Hừ, cô muốn nói gì đây, A Di sẽ không bao giờ làm những trò trống này, A Di về thôi.

- KHoan đã Dương Giai, chuyện này em cần phải nói rõ với anh, cô nói tiếp đi Tiêu Hi, về bước tiếp theo của kế hoạch.

- Được thôi!

Minh Di, thì ra mọi chuyện là vậy, anh không biết từ lúc nào em lại can đảm như vậy dám chống lại ông già nhà em, với lại em cũng cần phải cân thận với cô ta!

Minh Di trầm mặc không nói lời nào cứ tiếp tục đi nhìn ngắm bầu trời, cô nở một nụ cười quay sang nhìn Dương Giai:

- Em bỗng nhiên nhớ lại chuyện lúc nhỏ của em và Kim Chí, bây giờ chắc nó cũng sắp quay lại rồi.

Bỗng nhiên bầu không khí thay đổi sang trầm mặc, tiếc nuối, u buồn và nhớ nhung, Dương Giai chìm đắm vào bóng lưng của Minh Di, anh nhìn cô ấy bằng đôi mắt sâu lè, anh tiến lại gần và ôm chầm lấy cô ấy từ phía sau nói lời an ủi:

- Minh Di một ngày nào đó sự thật sẽ được phơi bày, tôi lúc đó à không phải...dù mọi chuyện có như thế nào đi nữa thì con tim anh vẫn sẽ hướng về em, anh đợi em Minh Di!

Khi nghe anh ấy nói những lời đó, nước mắt tôi bỗng dâng tràn nơi khéo mi, em biết chứ Dương Giai, dù em có từ chối anh bằng cách nào anh vẫn hướng về em và yêu em như vậy, từ khoảng cách này em có thể nghe rõ nhịp đập con tim anh, "thình thịch" "thình thịch", nếu như chúng ta không gặp nhau thì hay biết mấy, em sẽ không lo lắng và làm những việc ngu ngốc khi nghĩ về anh, em cũng đã có thể trả thù người mình muốn mà không lo nghĩ cho ai!

Dương Giai anh có biết mỗi ngày từ lúc gặp anh em đều trong ngóng tin nhắn từ anh, hoặc là làm những chuyện điện rồ như làm socala ngay ngày lễ tình nhân hoặc ăn mặc những bộ váy minh đã từng rất ghét, trong tâm trí lúc nào cũng xuất hiện hình bóng của anh, anh làm như thế này làm cách nào để em buôn bỏ anh được đây?

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115-1: Anh biết gì về cô ấy? 1

Giá Trị Của Thanh Xuân

Ba chấm

- Gia Hi, tôi hỏi anh, Tiểu Hi có phải chỉ là con nuôi nhà họ Hà hay không? Tại sao chuyên như này anh lại giấu tôi?

Gia Hi trầm mặc, không nói một lời, anh ta tránh né ánh mắt của tôi như thể tôi là một kẻ đang cưỡng ép anh ta, anh ta hơi run, tay nắm chặt và trán thiết kinh mồ hôi, tôi biết rằng lúc nào anh ta căng thẳng như vậy thì đều đồ mồ hôi cả.

- Niên Vũ, tôi,...không muốn nói ra chuyện này đặc biệt là người như cậu!

- Người như tôi? Anh đang mỉa mai tôi hay muốn ám chỉ điều gì vậy?

- Không có, tôi chỉ nghe theo lời của con bé mà thôi, cậu về đi đừng hỏi tôi những chuyện thế này nữa!

Anh ta quay lưng bỏ đi, tôi biết rằng anh ta đang muốn tránh né sự thật, có lần anh ta đã hỏi tôi còn nhớ người tên Tiểu Hi ấy là ai nữa không, tôi trả lời không biết thế mà anh ta lại vỗ bàn cái rầm rồi bỏ đi, bây giờ tôi đang muốn tìm kiếm sự thật thì anh ta lại tránh né, làm vậy coi sao được?

- Gia Hi, có lúc tôi tự hỏi bản thân của mình rằng rốt cuộc tôi đang làm chuyện gì, rốt cuộc những cảm giác kì lạ mà mình có từ đâu ra, và còn có lúc tôi bị bao phủ bởi sự hối hận và sự hỗn loạn, thậm chí tôi còn không biết bản thân tôi không muốn nhớ hay là không thể nhớ, vì vậy Gia Hi, nói cho tôi nghe, rốt cuộc tôi và Hà Tiểu Hi đã xảy ra chuyện gì!

- Niên Vũ này! Tiểu Hi đã từng nói rằng thanh thật sự của nó đừng bao giờ nói cho cậu nghe bởi vì cậu rất giống một người mà nó luôn tìm kiếm, một người nó dành ra 15 năm thanh xuân để chờ đợi, tôi cũng có lí do riêng của mình, đúng như cậu nói Tiểu Hi không phải là con ruột của Hà già, vậy thì tiếp theo cậu sẽ làm gì?

Gia Hi, dáng vẻ của anh ta cứng rắn hơn khi này, còn tôi cũng chỉ đang miên man cho cau hỏi "tiếp theo cậu sẽ làm gì" của anh ta, tôi thật không hiểu nỗi: vì sao vì một người con gái mà tôi phải như thế này? Cô tiên của tôi đến khi nào mới xuất hiện?

- Gia Hi, anh kể đi, tôi sẽ lắng nghe, còn chuyện "tiếp theo tôi sẽ làm gì" thì chỉ cần anh cho tôi một lời nói thỏa đáng, tôi sẽ nói, cậu trả lời của tôi sẽ không làm anh thất vọng!

Không biết có thuyết phục được anh ta hay không, nhưng tôi vẫn tỏ vẻ mình đang rất chắc chắn rất kiên định, hi vọng dáng vẻ này sẽ lay động được anh ta chứ trong lòng tôi bối rối và hỗn loạn vô cùng, đến bây giờ tôi vẫn chưa tìm được câu trả lời của riêng mình nữa.

- Được thôi, tôi sẽ kể cho cậu nghe, bởi vì em gái tôi tin cậu, nên tôi cũng thế cậu cũng nên biết on em tôi bởi vì tôi kể cho cậu nghe cũng là vì nếu như bây giờ là nó, nó cũng sẽ kể cho cậu, nó đã thuyết phục được tôi chứ không phải là cậu.

- Ủm, tôi biết rồi! Đây là câu trả lời nhạt nhẽo nhất mà tôi trả lời.

Chap sau sẽ có vào buổi tối hoặc chiều nha~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](#).

Chương 115-2: Anh biết gì về cô ấy? 2

- Lúc còn nhỏ mẹ tôi đã đem về một đứa nhóc, đứa bé đó chỉ kém tôi một tuổi, tất nhiên lúc đấy tôi cũng chẳng biết gì chỉ nghe mẹ tôi kể lại như vậy thôi, nhưng mẹ tôi nói lúc ấy nó về nó chỉ còn nửa cái mạng, lúc đấy thật sự mẹ tôi đã nghĩ rằng đứa bé đó sẽ chết, nhưng mà không, nó vẫn sống đến khi lớn lên, mẹ tôi vốn rất mong muốn có được một đứa bé gái, tôi không hiểu vì sao nhưng tư tưởng của mẹ tôi là vậy, chắc anh cũng biết nhà họ Hà nằm trong tú tộc cho nên trách nhiệm phải gánh rất nặng, mẹ không muốn sinh con trai vì mẹ sợ con bà sẽ chịu khổ cực, nên Tiểu Hi từ nhỏ đã được sống rất đầy đủ, nó muốn gì sẽ được đáp ứng đầy đủ, cho đến khi nó gặp được một cậu bé tên là Đại Thịnh!

Anh ấy nói ra cái tên này bằng một giọng điệu có vẻ gai góc, dường như anh không muốn nhắc đến nó, thú thật khi nghe đến cái tên này tim tôi như mới nhảy xà một phát, nó phản ứng kịch liệt với cái tên này, mặc dù tôi chẳng hiểu vì sao.

- Nó chơi rất thân với thằng bé đó, và nó đã hứa một điều với thằng bé là cả hai sẽ gặp lại nhau trên đất Mỹ, nếu gặp lại nhau tại nó sẽ gọi tên nhau thật lớn để đối phurom có thể nghe

được, và bọn nó đã lập một lời thề rằng, sẽ đợi nhau đến khi nào gặp lại mới thôi, nhưng nó cứ đợi mãi mãi cho tới 15 năm, thằng bé đó vẫn chẳng hề xuất hiện.

Khi nghe anh ấy nói đến đây tim tôi như quăng lại, cảm giác đau nhói từ xương tủy lan tỏa ra lục phủ ngũ tạng, tim tôi vẫn đau nhói âm ỉ, cứ như trong đó có một cục đá đang đè lên trái tim, đau xót vô cùng!

- Vâng, mọi chuyện thế nào? Tôi hỏi.

- Nó gặp lại được cậu, cậu có dáng vẻ như tên Đại Thịnh, nó cứ nghĩ mình đã tìm được cậu, nó nghĩ cậu đã quay về!

- Đó là lý do lúc đó anh trao đổi điều kiện với tôi muốn tôi giả làm Đại Thịnh?

- Không sai, đó là nguyên nhân.

- Vậy có chuyện gì nữa không?

Gia Hi bỗng nhiên trầm mặc, hạ giọng:

- Cho đến khi nó bị bắt cóc, và nó đã cứu cậu, nó đã nhảy ra khỏi máy bay để kéo cậu lên, và rồi nó đã chết, em gái tôi...chết mà không thấy xác, thậm chí còn có người nói khi nó chết xác không còn nguyên vẹn...

- Nếu như không phải do tôi dối lừa nó, nó cũng sẽ không chết như vậy, chết một cách đau đớn, còn cậu thì lại nói rằng chẳng thể nào nhớ được nó, cậu có biết tôi đã muốn đâm vào mặt cậu khi cậu nói câu đó không?

Những giọt nước mắt lăn dài trên má anh ấy, cảm giác như anh ấy đang ở nơi gọi là tận cùng của sự mệt mỏi, tôi không dám nói gì hơn chỉ lặng lẽ đi về, trước khi đi tôi nói rằng: "Tôi sẽ tìm ra cô ấy, tôi sẽ nhớ lại"

Trước lúc tôi đi, tôi có quay mặt nhìn lại tôi nhìn thấy bộ dạng tuyệt vọng của Gia Hi, như kẻ đã mất đi tất cả, tuyệt vọng và u ám đến mức nói không nên lời, trên đường đi tôi nghĩ rất nhiều chuyện, nào là lời hứa, và cô ấy còn cứu tôi, vậy mà tôi lại chẳng thèm hỏi rằng Tiểu Hi thế nào, ra sao, chắc mọi người cũng chẳng muốn nhắc lại, Kim Chi cũng đã từng nói tôi sẽ hối hận khi biết sự thật, nhưng mà trái tim tôi hiện tại bị cục đá đè chặt thế này, sự tuyệt vọng cũng chẳng thể tràn vào, chỉ còn có cảm giác muốn gặp cô ấy, nàng tiên trong tâm trí tôi, tôi cũng chẳng nhớ rõ mặt hay hình dáng!

Và rồi tôi cứ đi trong vô thức đến khi gặp cô ấy Hà Tiểu Hi đang đứng ngay trước mắt tôi!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 116: Điều kiện

- Cô là Tiểu Hi hay là Tuệ Anh?

Cô ta cười nửa nụi, nhéch mép: Vậy anh nghĩ tôi là ai? Tôi là cô gái kì quặc mà anh gặp hay là cô gái lúc nào cũng bên cạnh anh?

- Nếu như nói vậy thì cô chính là Hà Tiểu Hi rồi, nếu như cô còn sống tại sao lại không quay về? Chuyện của cô và Trương Tuệ Anh rốt cuộc là như thế nào? Cô đã làm gì suốt thời gian qua?

- Tôi đã nói rồi, chuyện này đều do Trương Tuệ Anh gây ra, anh tin hay không? Còn chuyện vì sao tôi không trở về, tôi sẽ nói ngay bây giờ...

KẾT

Từ đâu bỗng xuất hiện một chiếc xe ô tô đi ngang, nó có màu xám và không qua to lớn, đột nhiên có một kẻ đàn ông lạ mặt vội bắt cóc Hà Tiểu Hi ngay trước mắt tôi, tôi vội biết được đây là tên bắt cóc, cô ấy giang tay ra tôi vội nắm tay cô ấy lại kéo về phía mình, giằng co với bọn chúng, vì đây là một con đường vắng vẻ, không bóng người qua lại cho nên chúng tôi làm gì cũng chẳng có ai để ý đến, từ trên xe bỗng xuất hiện một người đàn ông mặc vest bước xuống, cuộc đối co cứng đứng lại tôi bê Hà Tiểu Hi xuống xe

- Niên Vũ chúng ta lại gặp nhau rồi? Anh còn nhớ tôi không?

Tôi bất giác nhìn lên khi thấy kẻ đàn ông ấy là A Nhĩ, thuộc hạ thân cận của Trương Tuệ Anh, đến bây giờ tôi lại có cảm giác bàng hoàng hoảng mang, chợt có cảm giác như những gì Hà Tiểu Hi nói là sự thật.

- Hừ, tưởng là ai hóa ra chỉ là con chó bên cạnh Trương Tuệ Anh, đúng là giết gà mà không cần tới chủ cầm dao, chỉ cần có mấy con chó chạy loạn quanh đuôi bắt con gà là được.

- Hà Tiểu Hi, cô đúng thật là gan dạ khi dám cãi lại lệnh của tiểu thư, cô không sợ chết hay sao?

- Sợ chết? Tôi đã chết một lần rồi bây giờ còn sợ chết gì nữa chứ? Anh nghĩ tôi thiết tha gì cái mạng và cuộc sống này sao?

Tiểu Hi nói chuyện với A Nhĩ như vậy, chúng tôi họ có biết nhau từ trước, vậy chẳng lẽ những gì Hà Tiểu Hi nói về Trương Tuệ Anh là sự thật?

- Hôm nay tôi đến đây để bàn giao một điều kiện với anh, Niên Vũ. Anh không cần phải bất ngờ vì những chuyện này, bởi vì trò chơi của chúng ta đã đến lúc kết thúc rồi, chỉ là tiểu thư của tôi muốn kết thúc mọi chuyện trong êm đềm mà thôi.

- Rốt cuộc anh muốn nói gì?

- Rất đơn giản, tôi muốn anh đi cùng chúng tôi gặp tiểu thư một chuyến và giao Hà Tiểu Hi lại đây.

- Hừ người đang ở chỗ tôi các anh muốn nói bắt là bắt? Đơn giản như vậy thôi à?

Nhanh như cắt tôi nắm tay Hà Tiểu Hi chạy ra khỏi con đường đó, bọn chúng nhanh nhẹp đuổi theo bám sát, tôi cứ thắc mắc vì sao bọn chúng không đi xe hơi cho tiện nhưng thôi kệ

cứ chạy trước đi rồi tính, tôi thở hòn hộc mệt lả nhưng vẫn chưa nghe Hà Tiêu Hi than câu nào tôi vội ngoài nhìn lại phía sau:

- Anh muốn làm gì Niên Vũ? Thể lực của họ Trương rất lớn dù bây giờ chúng ta có chạy để chân trời góc bể cũng chẳng thể nào trốn thoát. Chi bằng hãy giao tôi cho bọn họ...
- Cô im lặng đi, những người như cô ấy nhẹ, tự đâu xuất hiện rồi nói những điều lạ lùng, bây giờ tôi làm gì đến lượt cô quyết định hay sao? Đừng tiêu cực như vậy mà cho rằng bản thân của mình chỉ có một mình thôi chứ, cô còn đang chạy trốn cùng tôi đây nhé!

Cô ta trầm ngâm không nói gì, nhưng tôi không có cơ hội để ngừng lại chỉ cần chạy ra đường lớn mọi chuyện sẽ khác, chúng tôi có thể thoát khỏi tay bọn chúng, chỉ cần tới lúc đó chúng tôi có thể thoát được!

Chạy được một lúc tôi cũng chẳng biết mình đang ở đâu, xa xa chỉ thấy một hàng cây, chúng tôi lên vào đó, và rồi tôi cứ nắm tay cô ấy chạy, tay cô ấy hơi run nhưng còn hon tay tôi dẫm mồ hôi, tôi bèn nghĩ không biết chạy từ nãy giờ cô ấy có mệt hay không, chạy một lúc vào trong rừng tôi mới dừng lại thở hòn hộc.

- Nay...cô không biết mệt sao?

Cô ấy không nói gì, tôi vội giục vai, buông lỏng bàn tay

- Cô...

- Tôi không sao, anh hay thật bây giờ thì bị lạc vào rừng rồi, ra kiệu gì bây giờ?
- Không sao bị lạc còn hon bị truy giết, ngồi nghỉ một lúc chúng ta sẽ tìm được đường ra nhanh thôi
- Tùy anh vậy.

Cô ấy đi ngang tôi và ngồi cạnh, trong chốc lát ấy tôi thấy khóc mắt cô ấy sưng lên, cô ấy mới khóc sao, vì chuyện gì chứ? Bây giờ ngầm lại dường như bàn tay nhỏ bé này đổi với tôi rất quen thuộc, tuy lúc này không để ý nhưng bây giờ bình tĩnh lại mới thấy tay cô ấy thật nhỏ bé, đến nỗi nó nằm trọn trong vòng bàn tay của tôi, cảm giác hơi ấm vẫn còn được lưu giữ.

- Nay Niên Vũ, anh có bao giờ thắc mắc chuyện của tôi và anh chưa? Cô ấy hỏi.
- Chuyện của cô tôi đã hỏi Hà Gia Hi, anh ta đã kể cho tôi nghe mọi chuyện, thật xin lỗi vì đã quên cô.
- Không sao, anh không cần phải xin lỗi, bây giờ tôi đã tồn tại trong tâm trí anh chưa? Anh nhớ ra tôi rồi chứ?
- Chưa...vẫn chưa thể nào nhớ được.
- Tôi biết mà, vậy không biết "những cảm giác kì lạ" đã biến mất chưa nhỉ?
- Nó biến mất rồi.

Tôi mỉm cười trong vô thức rồi trả lời câu hỏi của cô ta, tôi vội ngầm ra một điều rằng ngoài những người thân cận, tôi có nói cho ai nghe đâu, tôi nói cho Dao Dao, Gia Hi và Trương Tuệ Anh. Tại sao cô ta lại biết được chuyện này vậy chứ?

- Anh thắc mắc lầm phải không? Vì sao tôi lại biết được chuyện này, bởi vì người con gái ở cùng bờ sông với anh, người con gái đi tham gia bữa tiệc, người con gái cho anh mượn quyển tiểu thuyết, người con gái bị bắt ngủ chung phòng với anh chính là tôi đây!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 117: Câu chuyện của cuộc đời tôi

- Cô nói như vậy nghĩ là thế nào?

- Vào khoảng thời gian đó tôi đã đổi chỗ cho Trương Tuệ Anh, tên A Nhĩ chính là người giám sát tôi, lúc đấy tôi còn bị cô ta nhốt ở một nơi nào đó, việc vì sao cô ta lại bắt tôi đổi chỗ trong thời gian đó, còn cô ta đi đâu thì tôi không biết rõ, sao nào, chẳng phải anh đã nắm tay tôi rất chặt sao, không nhớ à?

Những lời của cô ấy nói ra, tôi đều tin là sự thật, tuy chỉ là cảm giác nhưng tôi nghĩ cô ấy không nói dối, thú thật tôi đã có cảm giác rất mất mát, cảm giác như tôi mất tất cả mọi thứ chỉ sau một đêm, còn Trương Tuệ Anh của ngày hôm sau chỉ là một người hoàn toàn xa lạ.

- Nếu...nếu như tôi nói anh chính là Đại Thịnh, anh là bạn tôi vậy anh có tin không?

Tôi ngỡ ngàng trong chốc lát trước câu hỏi này

- Tại sao cô lại hỏi vậy? Tôi họ Ngô tên là Ngô Niên Vũ, tuy tôi có ngoại hình rất giống anh bạn thuở nhỏ của cô, nhưng không có nghĩa tôi là anh ta.
- Không! Anh chính là Đại Thịnh, tôi đã điều tra thân phận của anh rồi, đích thực anh không phải là con trai ruột của nhà họ Ngô, anh có biết thảm kịch 15 năm trước hay không?
- Tôi...
- Bạn chúng chạy đi đâu rồi, tan ra tìm xem!

Tôi chưa kịp trả lời hay nghĩ gì nhiều, bởi lẽ bọn bắt cóc đang ở ngay phía sau, tôi không thể đứng đây mãi được, tôi và Tiêu Hi chạy thật mạng về phía trước, cứ chạy không ngừng nghỉ, không ngờ bọn chúng lại đuổi đến đây nhanh như vậy.

- Nay Tiêu Hi, nắm lấy tay tôi, không thôi sẽ lạc nhau mất, trời tối rồi tôi không nhìn rõ được phương hướng trong rừng!

Cô ấy chạy tới nắm lấy tay tôi, chúng tôi cứ mãi chạy mãi về phía trước, tay cô ấy đã đỡ run hon lúc nãy, mặt trời lặn xuống chỉ còn một màn đêm trên bầu trời, chúng tôi chạy gần được nửa tiếng rồi, không biết đã cắt đuôi được chúng chưa.

Tôi chỉ mãi nhìn về phía sau xem rằng Tiêu Hi còn đi cùng tôi hay không, tôi rất sợ sẽ lạc mất cô ấy, không biết từ khi nào tôi không còn cảm thấy hoài nghi con người này nữa rồi.

- Cảm thận phía trước!

Tôi vội nhìn ra phía trước nhưng thảng lại không kịp, tôi và cô ấy bị trượt chân xuống một vách đá, tôi ôm trọn cô ấy vào lòng, không hiểu vì sao nhưng tôi lại rất sợ con người này bị thương, còn da thịt tôi lúc đó dù cho có trầy xước bao nhiêu đi nữa cũng chẳng có cảm giác, cô ấy cứ như là một con hổ ly xinh đẹp nhưng cũng rất nhô nhăn, rõ ràng là rất sợ vậy mà vẫn cố tỏ ra mình ổn, rõ là rất mệt vậy mà vẫn cố chạy cùng tôi, nhịp tim đậm nhanh như vậy mà.

Trời ửng tối, xung quanh tôi chỉ còn màng đêm, bởi vì tôi đã ôm trọn mặt trời nhỏ bé này vào lòng mất rồi.

- Nay anh không sao chứ, có bị thương không, đau lắm không..đứng xaya ra chuyện gì nhé, hứa với tôi, đừng chết nhé! Làm ơn..làm ơn đi đừng phụ lời hứa của tôi thêm lần nào nữa, đừng bắt tôi đợi anh thêm 15 năm nữa...Hứa với tôi nhé, làm ơn đừng chết mà Đại Thịnh...!

Đứng ngu ngốc vậy chứ, tôi sẽ không chết đâu, tôi vẫn chưa gặp được nàng tiên mà!

Ở một nơi nào đó

- Nhã Giao, xin lỗi đã bắt cô chờ đợi tôi như vậy, tôi không..

- Thành Cảnh Vương đứng nói gì nữa, tôi thật sự không thể nào hiểu anh, lúc tôi bị thương anh lại chọn ở bên cạnh tôi thay vì Doãn Mộc Mộc, lúc tôi gặp anh thì anh lại ngoi lời đi cùng tôi, tôi quên biết anh đã lâu rồi, lần đầu tôi gặp anh, anh không giống bất kì ai hết, anh dịu dàng, ấm áp tuy ngoài mặt nói không thích nhưng bên trong lúc nào cũng hỏi han người khác! Anh nóng nảy, vụng về nhưng lại rất ân cần và chu đáo, anh có biết vì sao tôi lại thích anh không?

- Bởi vì sao?

- Bởi vì anh chính là anh, chỉ có thể thôi..

Khi nhìn vào gương mặt ấy, tôi nhìn thấy vẻ mặt của sự thương xót, tôi biết rằng anh ấy cảm thấy có lỗi với tôi, nhưng như vậy thì làm được gì chứ, bằng mọi giá ngày hôm nay tôi sẽ làm rõ tình cảm của mình, nên xin anh đừng có cho tôi bắt kì hi vọng nào nữa!

- Nhã Giao, cô biết không lúc tôi cầu hôn Mộc Mộc, tôi cũng đã nghĩ bản thân sẽ có cơ hội dù có bị từ chối, khi tôi biết cô ấy đã có người trong lòng tôi cũng đã nghĩ rằng bản thân chỉ cần cố gắng là sẽ thay đổi được nó nhưng mọi chuyện không phải vậy!

- Anh đang nói rằng tôi và anh giống nhau?

- Không tôi chỉ muốn nói rằng, tình yêu không phải là thứ muôn có là có, dù rất muốn làm cho đối phương không bị tổn thương nhưng cũng chỉ là vô ích, vì vậy xin lỗi cô rất nhiều Nhã Giao tình cảm của cô tôi chỉ có thể nói xin lỗi!

Đúng thật là, làm sao lại biến tôi thành một con ngốc thế này, tôi hiểu rõ điều đó chứ.

- Cảnh Vương, sau này làm bạn!

- Ừm, chúng ta là bạn!

"Vào đêm hôm đó tôi phát hiện ra rằng, mình là người phụ nữ kiên cường nhất, khi biết thứ gì gọi là giới hạn của tình yêu!"

Tạm biệt nè nhé, mỗi tình đơn phương vô dụng của tao, từ nay tao sẽ tìm cho mình một người khác, còn nè tao sẽ cất giấu vào tim vậy!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 118: Tôi khóc một mình trong bóng tối

Tôi là Đại Thịnh, năm nay tôi 6 tuổi, và đây là sinh nhật lần thứ 6 trong cuộc đời tôi, tôi đang đón sinh nhật một mình trong căn nhà này!

Tôi lớn lên ở cô nhi viện, không biết mặt ba mẹ mình thế nào, ở cô nhi viện tôi cũng chẳng có bạn bè gì là mấy, bọn chúng không thích tiếp xúc với tôi bởi lẽ tôi ốm yếu, gầy gò, cô nuôi tôi ở cô nhi nói rằng tôi hays phần chán lèn vì cuộc đời còn dài, nhưng tôi vẫn nghe cô lèn ra tiếng vào với mấy người khác rằng "tôi sắp chết!"

Lúc được nhặt về tim tôi ngưng đập rồi, nhưng bởi vì được một ai đó cứu sống nên tôi mới được như ngày hôm nay mặc dù lúc nào tôi cũng có bệnh.

Một hôm, tôi được chuyển đến căn nhà này, nó cũng không rộng lắm nhưng đầy đủ tiện nghi, cõi cảnh áo mặc, không như ở cô nhi viện, tôi phải nhường lại đồ ăn cho người khác và người khác cũng phải nhường lại cho tôi, nhưng bây giờ hàng tháng đều có tiền chu cấp cho tôi, dù cho tôi sống, tôi không biết ai là người đã gửi số tiền này đến, nhưng thôi kệ được sống thế này đã may mắn lắm rồi.

Tôi nghe nói rằng mỗi năm chúng ta đều tổ chức sinh nhật, đó cũng là ngày chúng ta ra đời, tôi không biết sinh nhật tôi là bao nhiêu nữa, nhưng ngày tôi được đón sinh nhật là ngày 10/9, hôm nay tôi dùng số tiền của mình nhận được để tích góp một cái bánh kem, cái bánh hương vani bởi vì tôi thích nó, nó có một cái trái dâu ở trên này, chúng ta cắm vào nó 6 cây nến, tiệc sinh nhật cùng nhau nào!

- Happy birthday to you...Happy birthday to you...

Tiệc sinh nhật năm nay tôi sẽ ước ba điều ước như mọi năm

- Điều thứ nhất tôi ước mình có bộ đồ chơi điều khiển hôm qua tôi mới thấy!

- Điều thứ hai tôi muốn mình có thêm cánh gà và thịt cho mỗi bữa ăn, bởi tôi chỉ toàn ăn mì ly thôi!
- Điều thứ ba tôi ước mình có ba và mẹ.
- Chúng ta cùng thổi nến nào, tôi chắc rằng năm sau điều ước của tôi sẽ trở thành hiện thực, cô tiên trên trời sẽ hoàn thành tâm nguyện của tôi, ba và mẹ chắc hẳn sẽ nghe được và đến đón tôi thôi.

Tôi sẽ ngoan và không phá phách để đợi ba và mẹ đến đón, lúc đó mỗi cuối tuần ba mẹ sẽ đưa tôi đi đến công viên, ba sẽ cõng tôi lên vai và sẽ chơi trò chơi máy bay cùng tôi, mỗi buổi sáng mẹ sẽ đưa tôi đến trường và nói chào tạm biệt con!", tôi sẽ có bạn bè mỗi năm chúng nó đều tặng tôi quà sinh nhật, khi về đến nhà mẹ sẽ nấu cho tôi mấy món ăn thơm phức, buổi tối tôi sẽ được ngủ trong vòng tay của mẹ.

Năm sau tiệc sinh nhật của tôi chắc chắn sẽ có ba và mẹ bên cạnh, cô tiên sẽ nghe được điều ước của con rồi chứ?

- Ăn xong rồi, tôi phải dọn dẹp thôi để không nhà sẽ bẩn lấm tôi phải giữ ngôi nhà này sạch sẽ để cho ba và mẹ cùng sống. Dọn dẹp xong tôi lên tầng hai để ngủ hôm nay trời đã tối rồi mà tuyệt còn rời nữa. Tôi vừa bước vào phòng với khóa cửa lại đột nhiên có một cô gái xuất hiện trước mặt tôi, cô nhóc mới đúng vì cô nhóc này chỉ trạc tuổi tôi thôi. Tôi ngạc nhiên và sững sốt:

- Làm sao cậu vào được đây? Cậu là ai?

Lúc đó tôi sững sờ, hoang mang, và có chút bất ngờ nữa, bởi lẽ tôi đang ở tầng hai, đột nhiên có một cô nhóc từ từ đến. Cô ấy buộc tóc sang hai bên, mỗi bên một nửa có một nhúm chút ét, miệng đang ngậm một câu keo móit, bộ đồ cậu ấy mặc rất sang trọng, cậu ấy nói:

- Xin chào, mình tên Hà Tiểu Hi, mình 6 tuổi, cậu tên gì?

Cô ấy vừa nói vừa giang tay ra, tôi nắm lấy tay cậu ấy để bắt tay, tôi bắt giác trả lời: tôi là Đại Thịnh, năm nay cũng 6 tuổi.

Nói xong tôi chợt bỏ tay ra hoảng loạn mà nói:

- tại sao cậu lại ở đây được, cậu là ai, cậu đi theo tôi à, nơi đây là tầng hai ở dưới đang khóa cửa, làm sao cậu ên đây được?

Cậu ấy cười lớn, ngồi xuống giường và ôm bụng cười, cậu ấy chỉ tay vào tôi và bảo;

- Trong cậu ngó ngắn thật, từ từ để tôi giải thích:

- Tôi đã đi theo cậu, từ lúc mua bánh, và vào đây này!

Tôi ngạc nhiên mà hỏi, tại sao lại có chuyện như vậy, tôi và cậu không quen biết nhau, rồi cậu ấy nói:

- Có thể cậu không nhớ, nhưng vài tuần trước, cậu đã nhường màu chén tàu hũ thoí, cậu có nhớ không?

Lúc đó tôi chật lưỡi, và suy nghĩ sở dĩ lúc đó tôi nhường bởi vì tôi không muốn ăn, tôi đi mua bởi vì lúc đó đang có chương trình mua nhiều sẽ được tặng quà, nhưng khi người mua của nó thì tôi chạy mất dép rồi mà cậu này lại mang ơn thế chứ? Tôi nói tiếp:

- Mà chuyện đó có liên quan gì đến bây giờ?

- Tiểu Hi trả lời; Bởi vì tôi nhìn vào mắt cậu thấy cậu rất buồn rầu, nên thế tôi đến đây để chơi với cậu, cậu phải cười nhiều lên bởi vì mẹ tôi nói là, khi cậu cười cậu sẽ được ban tặng một điều ước! Còn tôi đến đây để làm cho cậu cười

Lúc đó tôi rất muộn khóc nhưng không hiểu vì sao, cuối cùng tôi biết rằng cô tiên chưa thể nghe được điều ước của tôi bởi vì tôi chưa cười lần nào, Hà Tiểu Hi cô ấy là người đầu tiên khiến cho tôi biết nụ cười có tác dụng thế nào, tôi cười rất nhiều khi ở bên cô ấy, chúng tôi đã cùng nhau trải qua bao nhiêu cái xuân hè thu đông, lúc đó tôi biết được rằng nụ cười của cô ấy là nụ cười đẹp nhất trên thế gian!

Cô ấy là người bạn đầu tiên của chúng tôi, tôi rất vui vì cô ấy đã đến, đã bước vào cuộc sống của tôi.

"Cuộc đời tôi như một khoáng không vô tận chờ ngày đám mây đến để cùng điểm sắc màu"

Tiểu Hi chính là cô gái duy nhất trong lòng Đại Thịnh, và nụ cười của Đại Thịnh chỉ dành cho mỗi Tiểu Hi.

Tôi rất thích cô bạn này, nhưng rồi đến một ngày, chúng tôi phải xa nhau và dành trao cho nhau một lời hứa kéo dài suốt 15 năm,...!

_____Còn tiếp_____

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Lời hứa tôi lãng quên từ lâu

- Đại Thịnh, nếu như một ngày tú không còn làm bạn của cậu nữa, cậu sẽ làm gì?
- Ý của cậu là sao?
- Không có gì, cậu đừng để ý đến, ăn kem không? Tớ bao cho cậu đây. Để tớ mua nhé.
- Tú sẽ đợi.

- Hả?

- Tớ nói là tớ sẽ đợi cậu, nếu không đợi được nữa tớ sẽ tìm cậu, đến khi nào tìm thấy cậu thì thôi.

- Vậy à? Vậy tớ yên tâm rồi!

Lời nói lúc đó của cô ấy tôi không thể nào nghe rõ được, cô ấy mỉm cười với tôi một nụ cười vừa vui vừa buồn, đến mãi sau này tôi mới biết rằng, đó là nụ cười của sự chia ly...

Ngày hôm nay khi tôi mở cửa nhà ra thì đã có một hộp quà để sẵn trước cửa nhà, tôi bèn nhìn xung quanh xem có ai đặt nhầm hay không, biết chắc rằng không có ai tôi mới đem vào, vừa mở cái hộp đó ra tôi nhìn thấy một bức thư, nội dung của bức thư đó là:

- "Gửi con trai thân mến, cứ gọi ta là "Mây", ta là người đã nuôi con và hàng tháng gửi cho con số tiền tương tự, ta nghĩ bây giờ đến lúc chúng ta trò chuyện cùng nhau rồi, từ nay con hãy gửi thư cho ta thường xuyên nhé, con trai của ta!"

Tôi bàng hoàng trước những dòng thư này, tôi cảm thấy cuộc sống của tôi đã lộ ra chút ánh sáng, tuy tôi không biết hình dáng người này ra sao khuôn mặt người này thế nào, nhưng người này gọi tôi là "con trai", chỉ có ba mẹ mới gọi con mình như thế, trong thoáng chốc tôi nghĩ rằng mình đã có mẹ thật rồi.

Hằng ngày tôi đều gửi thư qua lại, tôi mới biết đây là một người phụ nữ, "Mây" là tên tôi gọi bà ấy, tôi hỏi bà ấy dù mọi chuyện trên đời nào là "công viên có những trò chơi gì" hay là "bà ấy thích ăn những món ăn gì", "bà ấy bao nhiêu tuổi", tôi đã hỏi rằng bà ấy tại sao lại nuôi tôi bà ấy chỉ trả lời đây là bí mật, nếu tôi hỏi mình và bà ấy có thể gặp nhau hay không bà ấy lại trả lời rằng đợi đến thời cơ chúng tôi sẽ gặp được nhau.

Tôi còn nhớ mình đã đòi hỏi bà ấy một điều mà mình nghĩ sẽ chẳng bao giờ dám hỏi đó là:

- Mây cô có thể cho con gọi một tiếng "mẹ" được không?

Và bà ấy chẳng trả lời lại câu hỏi đó, tôi cũng lảng sang chủ đề khác tôi biết đòi hỏi của mình rất đáng nể nên tôi cũng chẳng mong chờ gì nhiều, nhưng nếu được gọi một người phụ nữ nào đó một tiếng "mẹ" tôi sẽ hạnh phúc chết mất thôi.

Thời gian cứ thế trôi qua tôi càng cảm thấy thân thiết với bà ấy hơn rất nhiều, tôi thấy hạnh phúc lắm vì tôi đã có bạn bè và có cô Mây, tôi càng yêu cuộc sống của mình hơn rất nhiều, nói đi cũng phải nói lại tất cả cũng nhờ cô ấy, nếu cô ấy không biết vào cuộc sống của tôi thì chắc tôi đã chết dần chết mòn rồi chứ. Niềm hạnh phúc không kéo dài được bao lâu cho đến một hôm..

- Đại Thịnh, cậu đi ra bờ sông gấp, tôi có chuyện muốn nói với cậu

- Hả? Trời tối rồi mà tại sao lại đi ra bờ sông lúc này chứ?

- Cậu phiền thật, ra nhanh đi nào

- Tớ biết rồi.

Tuy không hiểu vì sao trời tối thế này Tiểu Hi lại kêu tôi đi ra ngoài bờ sông, nhớ có lần lúc mới quen cô ấy trượt chân ngã ngay xuống sông, thật sự tôi cảm thấy rất có lỗi ngay lúc đó, hên mà có người lớn kéo lên nếu không thì tôi xuong mạng rồi.

Bởi vì trời tối cho nên tôi không dám để đi một mình, tôi liền bắt chiếc taxi để đi

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 120: Lời hứa giữa tôi và cậu

- Chiếc taxi chạy chậm chạp trên đường, lòng tôi nao núng nhanh gấp 3 lần chiếc taxi, bởi vì trời tối nên tôi không dám đi một mình, nếu không tôi đã chạy bộ còn nhanh hơn, tôi không hiểu vì sao nhưng tôi lại có cảm giác sợ hãi, như là chỉ cần chậm một giây thôi tôi cũng sẽ mất đi tất cả. Gần đến bờ sông thì lại bị kẹt xe, tôi vội trả tiền rồi nhảy xuống chiếc taxi để chạy bộ, mồ hôi lấm tấm ra trán, quần áo xộc xệch và tôi thở hồng hộc chạy đến, tôi cảm thấy mệt vì khi đến Tiểu Hi vẫn còn đứng đấy đợi.

- Tiểu Hi, Tiểu Hi...i. Minh xin lỗi do kẹt xe nên mình đến trễ.

- Đại Thịnh, cậu đến trễ quá.

- Xin lỗi, mình không có ý!

- Trời, tớ ghét cậu luôn!

- Xin lỗi mà, xin lỗi mà Tiểu Hi, tha cho mình lần này thôi nhé.

- Hihi, mình chỉ đùa thôi mà, mặt cậu trong ngó ngắn quá^^

- Cậu này, mà cậu gọi tớ ra đây có chuyện gì không?

Bầu không khí đột nhiên trở nên khó nói, tôi nhìn vào đôi mắt Tiểu Hi cảm thấy nó đục ngầu, không có long lanh như thường ngày, gió khẽ lướt qua mái tóc vàng óng của cô ấy, cô ấy nhìn tôi mỉm cười:

- Đại Thịnh, tớ sắp đi nước ngoài rồi.
  - Cái gì? Tại sao vậy? Tại sao cậu cần phải đi nước ngoài? Có chuyện gì sao?
  - Không, mẹ tớ bá tớ đi học trường quốc tế, tớ cũng đã phản đối rồi nhưng không có hiệu quả, mẹ tớ đúng là độc tài thật đấy, mẹ không chịu hiểu cho tớ gì hết, thật là...
- Tím tôi lúc này được bao phủ bởi một màng bọc có tên là sự nuối tiếc, tôi dùng mọi lí lẽ để níu giữ cô ấy ở lại, nhưng chuyện này đã định, ngày mai cô ấy sẽ xuất phát đi Mỹ, chuyện này xảy ra nhanh như một cái chớp mắt, tôi không tài nào thích nghi được.
- Cậu tại sao lại đi nhanh vậy?! Ở lại không được sao?! Khi nào cậu về? Cậu đi luôn sao?...
  - Không đâu Đại Thịnh à, tớ nhất định sẽ trở về, tớ sẽ về để tìm cậu, cậu sẽ đợi tớ chứ?

Không cần phải nói nhiều đương nhiên tôi sẽ đợi cô ấy, dù thời gian dài thế nào nữa tôi cũng sẽ đợi, chắc chắn là vậy, người bạn đầu tiên của tôi sắp rời xa tôi rồi mà, tôi nhìn lên gương mặt cô ấy, nó rất buồn và nuối tiếc, mái tóc vàng óng cũng chẳng còn láp lánh nữa, nước sông như ngừng trôi, gió ngừng thổi để trả lại cho bọn tôi một không gian tĩnh mịch đến lạ lùng, tôi không muốn cô ấy buồn, tôi muốn nhìn thấy mái tóc láp lánh và nụ cười tươi như khi lần đầu chúng tôi gặp, cho nên tôi đã nói ra một lời hứa...

- Tiêu Hi, cậu đợi tớ, tớ một ngày nào đó sẽ qua Mỹ tìm cậu, đến lúc đó chúng ta sẽ gọi lớn tên nhau, đó là minh chứng cho chuyện chúng ta gấp lại, đợi tớ nhé Tiêu Hi!
- Tiêu Hi gật đầu khe khẽ nhìn tôi, ngón áp úp của chúng tôi đan chéo vào nhau để minh chứng cho lời hứa, suốt cuộc đời này tôi cũng sẽ tìm cô ấy, như đám mây mãi trôi để che láp bầu trời vậy, tôi sẽ tìm mảnh trời cho riêng mình
- Tiêu Hi, nếu như cậu cảm thấy cô đơn hãy nhìn lên bầu trời đằng xa kia, ở nơi đó, tớ cũng đang nhìn trời, ánh mắt chúng ta sẽ bắt gặp lấy nhau, nếu như vậy thì chúng ta không còn cô đơn nữa rồi! Đừng buồn nhé Tiêu Hi, đợi tớ nhé!
- Xin lỗi..xin lỗi cậu Đại Thịnh, tớ sẽ đợi, tớ đợi cậu...

Tiếng khóc thứ nhất của Tiêu Hi như một nhát dao đâm vào tim tôi, không hiểu vì sao khi thấy cô ấy khóc tôi lại không kìm được nỗi đau, tôi không sợ cô đơn hay nỗi buồn nhưng tôi lại sợ nước mắt của cô ấy, cô ấy nắm lấy tay áo tôi nói “xin lỗi” tôi cũng chẳng biết nói gì, nước mắt của tôi rung rung ở khoé mắt, cơ mắt tôi không đủ mạnh để giữ nó ở bên trong và rồi tôi khóc

Hai đứa ôm nhau mà khóc trước bờ sông, nước sông chảy êm ái và dịu dàng như đang chạy một bản tình ca, ánh trăng dần dần lộ ra và này một đèn già, nó chiếu sáng chúng tôi từ nơi cao vút, tôi biết rằng bản thân tôi và cô ấy đang ở nơi ánh trăng chiếu sáng nhất, Tiêu Hi, hôm nay lời hứa của chúng ta được ánh trăng chứng giám, mãi mãi cả cuộc đời này tớ cũng sẽ không phản bội lời hứa đó, tớ sẽ tìm cậu, cậu sẽ đợi tớ, một ngày nào đó ánh trăng sẽ chiếu sáng vào chúng ta thêm một lần nữa, đó là ngày chúng ta gấp được nhau và gọi tên nhau thật lớn!

*

Hôm nay là ngày thứ 20 khi Tiêu Hi rời nước, tôi trống vắng hụt hengo, tôi ghé ngang tiệm tàu hũ thối nhưng lòng vẫn buồn rầu vì nhớ đến cô ấy, tôi giải thích cho cô Mây nghe những tâm sự của mình và cô ấy hỏi tôi rằng:

- “Con có thích cô bé đó không?”
- Cô ấy hỏi thầm thật đương nhiên tôi rất thích Tiêu Hi rồi, sau đó cô ấy mới đáp lại rằng:
  - Cô nói về mặt thích-thương-yêu, mặt tình cảm đây
- Câu hỏi của cô khiến tôi đỏ mặt, tôi thú thật mình cũng chẳng nghĩ về chuyện này bao giờ, tôi chưa thích ai bao giờ cả, tôi hỏi cô Mây dấu hiệu và khái niệm thì cô ấy phản hồi lại rằng
  - “Thích một người là khi dù có cách xa nhau hàng nghìn dặm thì hai trái tim vẫn cảm nhận được hơi ấm của nhau” Đó là khái niệm. Còn dấu hiệu là: “Khi con thích một người, thì nước mắt của người ấy sẽ là con dao đâm vào tim con!”. Đến lúc này tôi mới ngay ngắn ra vì tôi có tất cả dấu hiệu đấy, chẳng lẽ tôi thích Tiêu Hi?

Tôi trằn trọc không yên với câu hỏi này suốt, tôi mới mạnh dạn nhắn tin cho cô ấy hỏi rằng:

- Cậu thích tớ không? Thích một người là thế nào vậy? Tự nhiên cô Mây hỏi tớ chuyện này? Câu thấy sao?

Bởi vì thời gian khác nhau cho nên đến tận sáng hôm sau cô ấy mới phản hồi, mở máy ra mà tim tôi như ngừng đập, cô ấy nhắn lại rằng:

- “Nếu như cậu thích một người, trái tim cậu sẽ loạn nhịp khi thấy nụ cười của người ấy”. Cô ấy đáp lại như vậy, cuối tin cô ấy còn thêm một dòng chữ nhỏ xíu là “thích”, vậy có nghĩa là...

Tôi không dám nghĩ sâu xa thêm về chuyện này từ sau câu nói của hai người trôi đúc kết lại khái niệm thích là:

- “Thích một người là khi trái tim cậu sẽ loạn nhịp khi bắt gặp nụ cười của họ, trái tim cậu sẽ như dao đâm khi bắt gặp nước mắt họ roi...”

Vậy chẳng lẽ tôi thích Tiêu Hi sao?

Vừa tròn một tháng cô ấy đi, tôi bị một chiếc xe tải tông vào, máu chảy dưới sàn như là siro dâu, đột nhiên bầu trời trút xuống một cơn mưa khiến máu trôi đi mất, tuy vậy vẫn không thể trôi đi cảm giác đau đớn, khoảng khắc này tôi nhận ra rằng mình thật cô đơn, tôi với người nhìn bầu trời, không biết lúc này ánh mắt tôi và cô ấy có giao nhau chưa nhỉ? Tôi vẫn chưa gặp được cô ấy sao có thể chết được? Nếu tôi chết cô ấy sẽ khóc và cô đơn lắm! Vào giây phút đấy tôi biết được một chuyện, nếu như tôi nói ra câu này không biết cậu ấy có nghe hay không đây?

- “Thích cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 121: Giác mơ của tôi

- Một chiếc xe tải tông vào tôi đã khiến tôi chảy rất nhiều máu, đó là giấc mơ của tôi, khi tỉnh dậy người tôi ngập trong mồ hôi, tôi không biết vì sao nhưng tôi cảm thấy rất sợ, bỏ đi đây chỉ là giấc mơ thôi mà.

Hôm nay tôi xuống ăn sáng như mọi ngày không ngờ cô Máy lại chuyển một bức thư đến cho tôi, cô ấy nói rằng:

- "Gửi Đại Thịnh, ta nghĩ chúng ta cũng nên gặp mặt rồi, nhưng bây giờ ta đang ở Mỹ, ta nghe nói con muôn gặp một người bạn của mình bên Mỹ, ta đã chuẩn bị máy bay riêng cho con rồi, nếu con muốn thì ngày mai khởi hành, hãy cho ta câu trả lời thật sớm nhé, tạm biệt, chúc con một ngày tốt lành!"

Đọc xong bức thư này tôi cảm thấy sự hạnh phúc dần tuôn ra khỏi trái tim, tôi vội vã nhắn tin cho cô ấy và bảo tôi đồng ý, ngay tức khắc cô ấy đã đáp hồi lại, tôi mừng khôn xiết, cô ấy nói tôi về hành trình và cách đi, tôi chỉ cần bắt xe ra thành phố An An, thì sẽ có thể gặp được người hướng dẫn.

Hành trình của tôi khoảng một ngày xuất phát, bởi vì cô Máy có máy bay riêng cho nên tôi cũng không cần phải lo nhiều bởi vì có cô Máy lo hết toàn bộ máy thú còn lại rồi, tôi không biết gì về cô ấy, nhưng tôi biết được một điều cô ấy rất giàu! À không rất rất giàu mới đúng!

Tôi vội nhắn tin cho Tiểu Hi về chuyện này, nhưng khó nỗi điện thoại tôi hết pin, mà nếu bây giờ có nhắn thì sáng mai cô ấy mới thấy nên thôi vậy khi nào qua đất Mỹ tôi nói cũng không sao.

Nằm trên giường nhưng lòng tôi cứ thao thức bồn chồn chẳng thể nào ngủ được, tôi cứ loay hoay trên chiếc giường đáy, tôi sắp gặp được Tiểu Hi rồi, tôi sắp hoàn thành được lời hứa của mình với cô ấy, tôi bèn nghĩ xem khi qua đây chúng tôi sẽ làm gì đây.

Tôi và cô ấy sẽ chơi cái gì, mà phải rồi nhỉ, đứng vào ngày mất 3 năm trước tôi và cô ấy gặp nhau, chắc cô ấy bất ngờ lắm khi mà tôi chúc mừng chuyện này chắc là cô ấy sẽ không nhớ đâu. Và phải rồi còn có cô Máy nữa chứ nhỉ, 3 người chúng tôi sẽ cùng nhau cười đùa thật vui. Tiểu Hi nhất định sẽ thích lắm!

Bởi vì không ngủ được cho nên tôi mở cửa sổ ra ngắm bầu trời đêm. Bầu trời hôm nay đẹp lắm, mặt trăng như đang nở một nụ cười với tôi bằng việc tỏa ra ánh sáng, tôi vươn dài cánh tay ra nắm lấy nhưng không thể chạm tới được, những ngôi sao tỏa sáng lấp lánh như thể chúng đang tham gia cuộc thi "ai sáng hơn ai". Bầu trời như một bức tranh mà không có một họa sĩ tài ba nào vẽ ra bức tranh đẹp hơn bầu trời này, ngôi sao và mặt trăng như thể đang tham gia một lễ hội khêu vũ.

A! Nếu ghép ngôi sao bên trái và bên này lại với nhau sẽ tạo thành hình tam giác kia! Còn nếu như ghép ngôi sao này với ngôi sao bên đây sẽ tạo thành hình tròn! Còn...những ngôi sao bên đó thì như gương mặt Tiểu Hi vậy, cậu ấy đang làm gì nhỉ? Cậu cũng đang ngắm bầu trời như tôi sao? Đợi tôi nhé, tôi sẽ hoàn thành lời hứa của mình với cậu! Đợi tôi nhé, Tiểu Hi, chúng ta sắp gặp được nhau rồi!

Tại Mỹ.

Không ngờ đây là đất Mỹ, tôi đã có một hành trình rất dài khi từ nước X qua tôi đây, nơi đây toàn những người dân ông cao lớn, với những tòa nhà chọc trời, tôi đi theo một chú nào đó mà đã đồng hành cùng tôi trong chuyến bay do cô Máy phân phó, đến khách sạn tôi cũng không biết tên của chú ấy, ngoài chuyện nói về chuyến bay chú ấy cũng chẳng nói gì nên thôi vậy.

Chú ấy đi một lúc rồi ngưng lại, chú ấy bảo cô Máy đang đợi tôi trên khách sạn nhiệm vụ của chú ấy chỉ đến đây thôi rồi chú ấy bắt xe đi mất, tôi bàng hoàng không biết làm gì, tôi nhìn lên cái khách sạn to gấp mấy lần cái nhà của tôi.

Nó có rất nhiều tầng và thậm chí còn có bể bơi nữa chứ, xịn xò thật đấy, ngắm nhìn những thứ xung quanh đây thật khiến tôi thích mê, nhưng có một thứ đã lọt vào mắt tôi, chính là cái cuộc biểu diễn đường phố ở đó.

Tôi chạy lại xem trong sự háo hức, các chú ấy đang biểu diễn nhảy đường phố, cứ gặp người qua lại cứ như con giun, rồi còn xoay cả cơ thể bằng đầu, rồi nhảy và lộn mèo, mấy chú ấy rất dẻo dai và linh hoạt còn cao to nữa chứ, không biết khi nào tôi mới được như mấy chú ấy nữa đây, tôi vỗ tay và hòa nhập vào làn đường đó, nhưng hình như là tôi bé quá nên bị đẩy ra ngoài

Tôi quay người sang đường bên kia, tôi cứ mắt to mắt nhỏ khi nhìn thấy một cô gái có mái tóc vàng óng nổi bật giữa phó đông còn có người đi theo nữa chứ, cô ấy mặc bộ váy trắng và thắt nơ hồng, tôi bàng hoàng tiến lại gần nhìn cô gái ấy, cô gái ấy đúng thật là Tiểu Hi.

Tôi chạy lại gần với đôi mắt sáng rực như sao hôm qua, tầm mắt của tôi chỉ hướng về cô ấy, tôi không ngờ lại có thể gặp mặt cô ấy sớm như vậy, lòng tôi hân hoan như có những chú chim son ca nhảy nhót tung bừng, tôi vội nghĩ về những trò chơi mà chúng tôi sẽ chơi, nếu bây giờ cô ấy thấy tôi chắc sẽ vui mừng và bất ngờ lắm!

Tôi nhớ đê lời hứa lúc ấy, khi gặp lại nhau sẽ gọi tên nhau thiệt lớn đê đổi phuong có thể nghe thấy, tôi đưa cánh tay lên hít một hơi thật sâu, dồn mọi khí huyết vào bụng đê ho to nhất có thể.

Tiểu...

Không hiểu vì sao nhưng mà đầu óc tôi càng ngày càng mơ hồ, người xung quanh tôi ngày càng nhiều, mấy người họ nói tiếng anh nghe chẳng hiểu gì, tôi nghe vón vẹn vài người của nước X nói rằng: "Có một cậu bé bị xe tông", có người chạy lại hỏi tôi "Cậu bé gắng gượng đi chúng ta sẽ đến bệnh viện"

À, thì ra khi tôi chạy qua đường bị một chiếc xe tải tông trúng, nhưng tôi không muốn đến bệnh viện tôi muốn gặp Tiểu Hi, cô ấy đang ở ngay đó, tôi vẫn chưa cùng cô ấy ngắm bầu trời đêm, tôi vẫn chưa làm cô ấy bất ngờ, tôi vẫn chưa thực hiện xong lời hứa, cô ấy đâu rồi? Cô ấy thấy tôi không? Tôi đau quá... tôi muốn gặp cô ấy...

Nếu như tôi không gặp được lần này cô ấy sẽ đợi lâu lắm, cô ấy sẽ buồn và cô đơn lắm! Tôi không muốn chết tôi muốn tìm cô ấy, đừng dưa tôi đến bệnh viện tôi muốn gặp cô ấy, tôi vẫn chưa thực hiện lời hứa của mình mà, tôi vẫn chưa nói được lời tâm nguyện của mình mà... tôi vẫn chưa thể chết được mà... Tiểu Hi quay lại nhìn tôi!

Bầu trời trong veo như một bức tranh sơn dầu, tôi ngắm nhìn đám mây và thấy rằng nó vẫn lặng lẽ trôi đi tìm khoảng trời của riêng mình, bầu trời thì vẫn tiếp tục chờ đợi đám mây.

"Bầu trời cho ta hỏi nhó:

Sao người xanh ngát một màu?

Bầu trời mỉm cười và nói:

Ta đang đợi chờ đám mây!"

Vậy người đã đợi được nó chưa vây bầu trời, cũng có một cô gái đang đợi ta đây, cô ấy phải đến ta đến bao giờ đây?

Ta nói nhớ người nghe bầu trời, ta đã thích một cô gái, đó là tình đầu của ta đây, và cô ấy vẫn chưa biết được chuyện này nữa, ta vẫn chưa có cơ hội để nói nữa.

Bầu trời à, ghi nhớ dùm ta nhé, để khi ta tình lại người nhớ nhắc đây, lỡ ta có quên thì phải nhắc đây. Để ta nói người nghe cô ấy là nàng tiên xinh đẹp nhất, tên cô ấy là "Hà Tiêu Hi"

Tiêu Hi, đợi tớ, tớ sẽ quay trở lại gặp cậu, lúc đấy tớ sẽ bày tỏ tâm ý của mình với cậu, đợi tớ nhé?.

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 122: Tôi về rồi!

- Khi mở mắt tỉnh dậy lòng ngực tôi như quặng lại, sâu trong tim có một nỗi buồn绵 man bao phủ lại nó, tôi cứ rู้ rưỡi nhìn xung quanh, hóa ra đây là bệnh viện, căn phòng trống không có ai và bên trên người tôi đang mặc quần áo bệnh nhân, không rõ tôi đã hôn mê bao nhiêu ngày. Bỗng cánh cửa mở ra tôi thấy chị Dao Dao đang tiến vào. Mắt mèo chị rạng rỡ.

- Em tỉnh rồi Niên Vũ, em đã hôn mê gần 3 ngày rồi đó.

- Chị Dao Dao rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

- Đừng hoảng hốt, chị sẽ kể cho em nghe mọi chuyện.

Tôi nước này rồi làm sao tôi có thể không hoảng hốt được chứ? Người tôi nóng ran, vết thương trên đầu như không còn cảm giác đau nữa, lòng tôi quặng lại và mang cảm giác của sự trống trai, tôi đã nhớ ra mọi chuyện về thân phận của mình là ai, mình đã có cuộc sống thế nào, và người mình hứa là ai, đến bây giờ 15 năm rồi lời hứa đó vẫn chưa được thực hiện!

Chị Dao Dao kể tôi nghe toàn bộ mọi chuyện, trước khi tôi bất tỉnh và sau đó. Thì ra chị ấy, Minh Di, Dương Giai và Tiêu Hi đã họp lại với nhau lật đổ Trương Tuệ Anh, Trương Tuệ Anh bắt Tiêu Hi đi vì một lí do nào đó, tôi té ngã xuống vách núi bất tỉnh, Tiêu Hi đã vừa công tôi vừa chạy trốn đến khi ra khỏi khu rừng gặp được Minh Di.

Trong khoảng thời gian bất tỉnh tôi mới nhớ ra được mọi chuyện, tôi là Đại Thịnh, do bị tai nạn xe nên tôi đã quên hết tất cả mọi chuyện, thì ra tôi chỉ là con nuôi của Ngô gia vậy mà ba mẹ vẫn giấu tôi, tôi nghĩ họ sợ tôi buồn nên mới không nói, chắc là Kim Chí cũng đã biết được chuyện này rồi, chuyện tôi nhớ lại tôi vẫn chưa nói cho ai biết, hiện tại điều tôi quan tâm nhất là cô ấy, không biết cô ấy thế nào.

- Chị Dao Dao, em muốn gặp Tiêu Hi.

Chị Dao Dao nhìn tôi bằng ánh mắt thương xót, bèn ngâm ngùi chấp nhận, chị ấy tiến ra khỏi phòng, Tiêu Hi vì kiệt sức mà đang ngủ ngoi tại phòng bên cạnh, tôi không muốn bỏ lỡ mất giây phút nào của cuộc đời cô ấy nữa, 15 năm là quá muộn rồi, tôi muốn gặp và gọi tên cô ấy để cô ấy biết rằng lời hứa năm xưa vẫn còn hiệu nghiệm!

Một lúc sau tôi thấy anh Gia Hi tiến vào, anh ấy nhìn tôi, tôi cũng không dám nói gì với anh ấy, anh ấy muốn đánh, muốn mắng gì tôi cũng được, tôi cũng sẽ chấp nhận, nhưng anh ấy tiến lại gần ngồi xuống ghế, tôi còn chẳng dám nhìn thẳng vào mắt anh ấy:

- Trịnh Liên Liên sắp ngồi tù rồi

- Tại sao? Chuyện gì đã xảy ra?

- Họ Trịnh bị bắt tàn trữ ma túy, kẻ chủ mưu lại là Trịnh Liên Liên, lần này họ Trịnh xong thật rồi.

Cái tin tức nóng hỏi này khiến tôi bất ngờ, nhưng tôi chẳng muốn ngủi ngoi thêm điều gì nữa.

- Trịnh Liên Liên hiện tại đang trốn cảnh sát, sớm hay muộn gì cô ta cũng sẽ bị bắt, cậu như thế này nên hãy gần hồi phục và cẩn thận với cô ta.

Nói xong anh ấy bước ra đóng cánh cửa lại, tôi sững sờ, không ngờ anh ấy lại có lòng tốt muốn nhắc nhở tôi điều này cũng thật khiến trái tim tôi bớt đi phần nặng nề nào, tôi nằm xuống giường nghỉ ngơi, có rất nhiều người đến thăm tôi, Cảnh Vương, Cảnh Nam, Tiêu Ý, Nhã Giao, Kim Chí, họ đều hỏi thăm tôi rất nhiều và kể tôi nghe nhiều chuyện.

Trời tối tôi muốn ra ngoài, bác sĩ không cho nhưng tôi vẫn lên ra, chị Dao Dao nói ngày mai là có thể thăm Tiêu Hi, tôi thật sự không thể đợi đến khi cái đêm dài này qua đi

Bên ngoài, gió thổi khiến những hàng cây cứ đùa qua lại, tôi bèn tiến lại gần chiếc ghế, trăng hôm nay thật tròn và sáng, bầu trời lấp kính muôn ngàn vì sao nỗi bật do khoảng trời tối mịt mù, bỗng một con gió thổi qua người tôi, lá cây rơi xuống, chiếc lá xanh che phủ tầm nhìn của tôi, khi chiếc lá ấy rơi xuống tôi nhìn thấy một người con gái đang ngồi đó, mái tóc vàng óng như mặt trời đang tỏa sáng và bay trong gió, tim tôi bỗng đập nhanh "thình thịch" "thình thịch".

Nó đập mỗi một cảng nhanh, từ sâu trong tim tôi đang lan tỏa ra một hoocmôn tên là nhung nhớ, cái cảm giác như tôi phải thật nhanh nắm bắt lấy điều ấy, cô ấy ngoảnh đầu lại nhìn tôi, ánh trăng chiếu xuống nơi tôi và cô ấy đang đứng như soi sáng cho chúng tôi thấy nhau rõ hơn, một con gió và hai con gió thổi ngang qua, mái tóc cô ấy bay phát phới, tôi... đã gặp lại được cô ấy rồi!

- Hà Tiêu Hi!

- Đại Thịnh!

- Tôi về rồi, tôi về với cậu rồi đây, chúng ta gặp lại được nhau rồi!

Cô ấy bỏ mặc chiếc áo khoác đang khoác trên người chạy lại ôm chầm lấy tôi, tôi ôm cô ấy vào lòng siết chặt cô ấy không buông, tôi rất sợ hai chúng tôi lạc nhau thêm lần nữa. Cô ấy khóc trong lòng tôi như một chú sún ca bé nhỏ

- Tôi..tôi nghĩ chúng ta không bao giờ gặp lại được nhau, tôi..tôi sợ cậu sẽ quên tôi mãi mãi!

- Quên làm sao được cơ chứ!

- Cuối cùng cậu cũng đã quay lại rồi!

- Ủm, tôi về rồi Tiêu Hi, mọi chuyện ổn rồi, tôi sẽ không để làm mất cậu thêm lần nào nữa!

Cô ấy khóc giọt nước mắt của hạnh phúc, cô ấy chỉ khóc thứ thứ trong lòng tôi, cô gái bé nhỏ, lần này ánh trăng lai chiếu xuống thêm một lần nữa để làm chứng minh cho chúng ta, tôi chắc rằng nơi chúng tôi đang đứng là nơi ánh trăng chiếu sáng nhất! 15 năm cuối cùng chúng tôi cũng đã đợi được nhau!

*

*

Xin lỗi mấy cậu, do đạo này bận học nên không ra chợp được, điện ở khu mình đang sống rất bất ổn, lúc mình đang viết mà nó cúp ngang rồi mất luôn nội dung, chứ không phải do mình lười, cảm ơn vì đã đọc truyện!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Đóa hoa đợi chờ mùa xuân

Hôm nay tôi đã được xuất viện, Tiêu Hi thì ở ngay phòng bên cạnh, do Bằng Minh Di không muốn cho mọi người biết Tiêu Hi còn sống, nên chúng tôi phải ở khác phòng, Tiêu Hi đã được xuất viện trước tôi khoảng 2 ngày. Hôm nay chúng tôi có hẹn nhau đến một nơi, không biết là nơi nào.

- Niên Vũ, tôi đến rồi, chúng ta đi thôi.

- Đợi tôi một chút, tôi ra ngay đây

Tôi vội cầm lấy ví chạy ra ngoài cổng

- Chào cậu, hồi phục lại rồi sao?

- Cũng khỏe rồi, cảm ơn anh đã quan tâm!

Mà quên nha, hôm nay đi cùng chúng tôi là Minh Di, Dương Giai, có cả chị Dao Dao, hôm nay chúng tôi cùng đi xe của Dương Giai, tôi thật sự thì chưa đi xe của anh ta bao giờ toàn đi xe riêng thôi. Nhớ lại lúc đó Tiêu Hi có nói rằng muốn đi xá street, đạo này quá nhiều chuyện đến với chúng tôi, khiến chúng tôi không kịp trở tay.

Nào là chuyện của cô ấy và Trương Tuệ Anh, còn có chuyện về thân thế thật sự của tôi, tôi không dám nói cho ba mẹ nghe chuyện mình đã nhớ lại mọi thứ, tôi cũng rất sốc khi biết chuyện tôi mất trí nhớ, chuyện này còn quá nhiều thứ mà tôi chưa biết, tôi sẽ điều tra, tìm hiểu chúng nhưng chẳng phải là ngày hôm nay.

- Sao vậy? Anh cảm thấy không ổn à? Tiêu Hi hỏi.

- Không, không có gì tôi không sao.

Tay cô ấy đặt lên trán tôi khiến tôi hết hồn, đôi bàn tay nhỏ bé và mềm mại như có lót bông gòn, cùng tỏa ra một thứ gì đó ám áp đến lạ thường, hi vọng mặt tôi không đỏ như quả cà chua.

- Anh đâu có sốt? Tiêu Hi nói.

- Thì..thì tôi vẫn bình thường mà...

- Xem chừng anh ta đang căng thẳng vì bị tay của cô chạm đến đấy!

- Anh đúng thật biết nói đùa nhỉ Lưu Dương Giai, là người tiếp quản cái khối tàn sản bế tay đó mà lại thế à?

Không biết mặt tôi đã thế nào nữa rồi, tôi cứ áp áp úng ngăn cản họ cãi nhau, trong trí nhớ của tôi Tiêu Hi là một cô bé với nụ cười tươi, còn bây giờ nhìn như một cây hoa ăn thịt.

Đúng thật, trong khoảng thời gian tôi mất trí nhớ cô ấy đã thay đổi rất nhiều, không biết cô ấy đã phải chống chịu với xã hội ngoài kia ra sao, không biết cô ấy đã phải trải qua những gì mà gặp ai cũng xù bô lồng nhọn hoặc. Cô bạn bé nhỏ của tôi từ nay tôi sẽ đi cùng cậu.

"Có một đóa hoa nhỏ nở giữa vùng đất lạnh lẽo, đóa hoa tỏa sáng như trăng, lung linh như sao, đóa hoa kiên cường nở rộ đợi chờ xuân đến cho đến khi héo úa. Có một đóa hoa xưa kia dùng cảm đợi chờ xuân đến, đến khi nó hòa làm một với đất xuân mới sang"

Chị Dao Dao bỗng dập tan cái tiếng ồn ào của chị ấy, đây là lần đầu tôi nghe chị ấy hát, mọi sự tập trung đều đổ dồn vào chị ấy, tiếng hát du dương tựa như tiếng của một chú chim, khiến tôi cảm thấy như mình đang ở giữa thảo nguyên mênh mông, lời bài hát rất cô độc lại cho tôi cảm giác buồn man mác, canh cánh trong lòng.

- Chị hát hay thật đấy Diệp Dao Dao. Minh Di nói.

- Đúng vậy rất hay nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy rู้ r rượi. Dương Giai nói.

- Chị ấy rất thích bài hát này, em biết không đóa hoa kia đã đợi chờ đến khi nó chết thì xuân mới sang, chị liệu đang thắc mắc mùa xuân sang rồi liệu mang ám áp cho ai.

Bỗn nhiên không khí trở nên trầm mặc, Dương Giai đang cẩn thận bồng chốc im phăng phất, kè cùi mặt người hướng lên, mọi người như đang bị bùa mê bởi sự trầm mặc, chẳng ai nói với ai lời nào cho đến khi tôi nói mà chúng tôi đi hôm nay. Cả chúng đường của chúng tôi thật yên tĩnh.

Nhìn sang Tiêu Hi, tôi thấy cô ấy nhìn ra cửa sổ, đôi mắt man mác nỗi buồn, tôi cũng chẳng dám hỏi hay hé lời nào, bởi vì tôi cũng hiểu ra lý do vì sao mọi người lại im lặng như vậy, chính bản thân tôi cũng rất canh cánh trong lòng.

Chiếc xe bỗng dừng lại tôi phát hoảng khi nhìn thấy điểm đến của chúng tôi là công viên giải trí!

Đón xem chap sau xem có chuyện gì xảy ra nhe~~~

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Chuyện ở công viên

- Mẹ ơi, con về rồi!

Cô ấy đi vào tay cầm hai bịch đồ nặng trĩu, cô ấy đặt xuống bàn. Bà ấy lật đật chạy ra với con mình, ôm cô ấy vào lòng

- Tuệ Anh dạo này có chuyện gì vậy, tại sao mấy tuần hon rồi con không về nhà, ba của con đi công tác rồi, mẹ ở một mình mấy ngày liền rồi đây.

Cô ấy kéo mẹ mình ra mỉm cười đưa hai túi đó cho mẹ cô ấy.

- Mẹ à, dạo này con bận vài chuyện không thể đi về nhà được, con có mua cho mẹ rất nhiều quà ở đây, ngày mai là ngày của mẹ, hôm nay và ngày mai con sẽ ở nhà.

Bà ấy ngâm ngùi nhận hai hộp quà đôi mắt nhìn đứa con của mình, nhìn một hồi lâu như đang ngắm đứa con mình trưởng thành, ánh mắt lúc đấy tràn ngập tình yêu thương của một người mẹ, bà ôm đầu con gái vào lòng mình

- Con gái, con về rồi, khoảng thời gian trước con rất lạ, khoảng lần trước mẹ gặp con mẹ cảm giác con như một người khác vậy, con bây giờ mới chính là con gái của mẹ! Con là Trương Tuệ Anh!

Tuệ Anh trầm ngâm không nói lời nào, cô ôm mẹ mình, cô nhắm mắt lại như đang tận hưởng hết mùi hương hơi ấm của người mẹ.

"Ngoài trời đã tắt nắng đi, con liền chạy về nhà, bởi vì con biết rằng lòng mẹ tràn ngập ánh nắng"

*

- Nay Tiểu Hi đây là nơi mà cậu muốn đến sao? Niên Vũ hỏi.

- Không hẳn, chỉ có Minh Di thích chỗ này thôi, tôi thấy nó rất trẻ con. Tiểu Hi trả lời

Minh Di vội cười khẽ: Chắc phải mắt cô từ nay giờ cứ dán vào cái đu quay đó sao?

- Nay tôi mới không có!

Tôi cảm thấy rất bất ngờ vì ngày hôm nay, không thể tin được chúng tôi 24 tuổi đầu đi chơi công viên giải trí, cứ như mấy đứa nhóc tiểu học, mà cũng đúng thôi tôi thiết nghĩ rằng Minh Di thích công viên bởi vì đối với cô ấy đây là nơi tràn ngập kỉ niệm mà. Tiếng cười giờ giờ của mọi người làm tôi cảm thấy vui lây.

- Nay chúng ta lại đó đi, nơi đó tham gia trò chơi nhận tiền kia, đi thôi A Di!

Tôi nhìn thấy mắt Lưu Dương Giai đột nhiên bật sáng khi nhìn thấy cái giải thưởng tiền to đùng đằng kia, anh ta chạy lại thật nhanh, tôi ví von anh ta như con khỉ chạy lại cây chuối vậy, rất giống một con khỉ.

- Anh ta có dư sức để mua gần 10 cái công viên này mà nhìn thấy giải thưởng đó mà lại vui vẻ đến vậy!

Minh Di cười khẽ đáp lại Niên Vũ:

- Bởi vì từ nhỏ anh ấy rất tiết kiệm

, mặc dù anh ấy họ Lưu nhưng chưa bao giờ phung phí, nên anh ấy rất thích những thứ gì miễn phí

Nhin đối mắt Minh Di sáng lên khi nói về Dương Giai, tôi cảm thấy tình cảm của họ rất sâu đậm, Minh Di thường ngày làm lì lì nhưng mỗi khi nhắc đến Dương Giai thì lại phấn chấn lên, một mối tình thật đẹp.

Khi nhắc đến mối tình, lòng tôi bỗng cảm thấy hoài niệm, tôi đã có mối tình đầu đời của mình với Tiểu Hi nhưng bây giờ tôi chỉ xem cô ấy là bạn, nếu như tôi thích cô ấy thì cô ấy sẽ làm gì nhỉ?

- A Di, nếu tham gia nhà ma này mà tìm được lối ra sớm nhất thì chúng ta sẽ nhận được số tiền làm phần thưởng, nhưng cái này chơi theo cặp.

- Chúng ta có 5 người vậy là một người sẽ bị lẻ ra. Tiểu Hi nói.

Mọi người bỗng im lặng, chỉ Dao Dao áp úng lên tiếng:

- Các em cứ đi chơi đi không cần lo cho chị, chị đi xe máy giờ met rồi, chắc chị sẽ tìm tạm một nơi nào đó để ngồi nghỉ vậy, một lát chúng ta gặp.

- Nhưng chị Dao Dao, như vậy không được hôm nay là đi chơi cùng nhau mà! Tôi lên tiếng nói bởi vì tôi không muốn chị Dao Dao đi một mình và bị tách ra.

- Chị không sao đâu Niên Vũ, em đừng lo, hôm nay đi chơi thoái mái đi nhé.

Tôi nhìn chị ấy mà không nỡ bởi vì từ nay đến giờ chị ấy nhìn như rất buồn rầu, bây giờ lại bị tách ra cùng chúng tôi, tôi cảm thấy thật có lỗi, nhưng rồi vẫn phải tạm chấp nhận, chúng tôi chia ra hai cặp, Minh Di và Dương Giai một cặp, tôi và Tiểu Hi một cặp, chúng tôi tiến vào ngôi nhà rừng rợn này.

*

- Tôi là Nhã Giao và hôm nay tôi bị trễ giờ nộp bản thiết kế, thật khốn khổ, đạo giàn đây có rất nhiều chuyện đã xảy ra, tôi đang ngồi sầu muộn trong quán cà phê cùng với ly cacao nóng.

- Cô là Nhã Giao sao? Trùng hợp thật đây.

- Tiêu ý, cô cũng tới đây uống cà phê à?

- Ủm đây là quán yêu thích của tôi.

Cô ấy ngồi xuống bàn và gọi món, bây giờ tôi mới để ý, tiểu thư nhà họ Trần này nho nhã thật, mái tóc đen ngang vai và đôi mắt sâu lắng hèn chi Thân Cảnh Nam mê mẩn cô ấy như vậy.

- Đạo này cô thế nào rồi? Tiêu Ý hỏi.

Tôi áp úng bởi vì căn bản tôi và cô ấy cũng chưa nói chuyện với nhau nhiều, lần này làm vậy thất hối đường đột

- Tôi sao? Tôi vẫn bình thường thôi.

Ly cacao từ nãy giờ đã nguội mất rồi.

- Còn tôi thì chẳng ổn chút nào. Tiêu Ý vừa nói vừa khoá ly cà phê của cô ấy.

- Cô có chuyện gì sao? Tôi hỏi.

- Tôi hả? Tôi vừa mới chống đối lại ba mẹ tôi về hôn nhân giữa tôi và Thân Cảnh Vương, chẳng dễ dàng chút nào, tôi đã cãi nhau rất kịch liệt với hai người họ, bây giờ thì bị đuổi khỏi nhà luôn rồi.

- Cái gì!

Chi cần một xíu nữa thôi là tôi bị sặc cacao rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Vậy thì...

Tôi đi cùng với Tiểu Hi vào nhà ma, cô ấy khá bình tĩnh về chuyện này, cứ như cô ấy chẳng sợ cái quái gì trên đời này hết, cũng đúng cô ấy đã chịu rất nhiều khổ cực rồi mà, đến bước đường này rồi còn sợ gì chứ

- Sau chuyện này cậu định làm gì?

- Ý cô là sao, cô muốn nói về chuyện gì?

- Anh cũng thừa biết rồi=))

Thú thật là tôi cũng hiểu ra chút ít cô ấy muốn hỏi gì.

- Tôi dự định sẽ nói cho ba mẹ vào ngày sinh nhật sắp đến của mình, tôi muốn sống là một Ngô Niên Vũ, tôi cũng dự định sẽ đi tìm lại cô Mây.

Cô ấy trầm ngâm thật, hỏi đã rồi không trả lời

- Ủm, vậy thì được rồi.

Câu trả lời thật đơn điệu kèm theo một điệu bộ nhạt nhẽo.

- Cô dự tính sẽ làm gì? Tiếp tục như vậy?

- Đương nhiên, tôi vẫn sẽ trả thù Trương Tuệ Anh vì những gì cô ta gây ra.

- Nhưng tôi nghĩ cô cũng đã biết về thân thế của mình.

- Ủ, cô ta đã nói cho tôi nghe, tôi đã rất sốc nhưng rồi không muốn chấp nhận thì cũng phải chấp nhận, cô ta gọi tôi là chị, tức rằng tôi "ra" trước cô ta, dù cô ta thừa biết chúng tôi có quan hệ ruột thịt nhưng vẫn làm vậy với tôi, tôi không buông được mối thù này, bằng mọi giá cô ta phải trả giá!

Cô ấy dừng bước, nắm chặt tay lại đến nỗi tay run, cô ấy cuộn gầm mặt xuống, tôi không biết cô ấy đã phải trải qua những việc gì, tôi rất muốn biết nhưng không dám hỏi, nhưng cứ thấy cô ấy như vậy, tôi không muốn.

- Cô ta đã làm gì cô?

Cô ấy trầm mặc không trả lời, bởi vì cô ấy bước đi trước nên tôi không biết vẻ mặt cô ấy ra sao, nhưng người cô ấy toát lên một vẻ hận thù pha lẫn chút đáng thương, đau đớn,...không hiểu sao nữa, tim tôi lại không chịu được cảnh này

- Tôi...mất thiên chức làm mẹ rồi!

Đôi mắt tôi mờ to tròn không tin những gì mà mình đã nghe, cô ấy thốt ra từng câu, từng chữ một trong rất đau đớn, cô ấy bấm môi nhìn tôi và rồi quay đi

- Đừng nhìn tôi...

Trong khoảnh khắc ấy tôi thấy cô ấy đã khóc, những giọt nước mắt như một hạt nước ở một đại dương, không hiểu sao chỉ một hạt nước thôi mà tôi lại đau như vậy, tôi có thể nhìn bất kì ai khóc, ngoại trừ cô ấy!

- Đừng lo tôi sẽ không nhìn cô, đừng khóc Tiêu Hi, mọi chuyện ổn rồi!

Tôi không biết làm gì hơn, rất muốn ôm cô ấy vào lòng, nhưng lại chẳng dám vượt qua ranh giới, tôi đứng bên cạnh xoa đầu cô ấy, nhưng chẳng dám nhìn thẳng, không biết tay tôi có quá lạnh hay không, chét thật tôi cảm giác xót xa, ngậm ngùi này vẫn chưa dứt.

- Nếu như cô giống như nhân vật Tiên Tình trong câu chuyện "Người nắm tay tôi nắm ấy" có số phận bi thảm đó, đừng khóc Tiêu Hi, đừng lên đi. Nếu đúng như vậy...

"Vậy thì tôi sẽ trở thành nam chính trong câu chuyện về cuộc đời cô"

Tôi hứa với cô rồi mà, chúng ta là bạn với nhau, tôi sẽ mãi mãi bên cạnh cô như một người bạn, tôi sẽ không để cô khóc, hay làm cô buồn, tôi sẽ tâm sự và bên cô, mãi mãi như vậy!

Trong lòng tôi lúc này tồn tại rất nhiều cảm xúc lẫn lộn, tôi không biết phân biệt hay tách chúng ra, nhưng tôi cũng chẳng quan tâm, bởi vì cô ấy đã hết khóc rồi, những cảm giác kia tôi sẽ bỏ mặc chúng, tôi sẽ đi cùng cô ấy.

- Anh bị hâm rồi Niên Vũ à.

- Giúp chú, tôi nhớ trước khi tôi mất trí cô dễ thương lắm mà, tôi vừa mới an ủi cô đấy!

- Tôi biết rồi, nhưng anh hãy nhớ một điều tôi lúc này mới là Hà Tiêu Hi, con người lúc trước tôi bỏ rồi!

- Cô thật là, một lời cảm ơn cũng chẳng có.

- Ủm, cảm ơn...

- Sao chẳng có thành ý gì hết vậy?

~0~ ~0~

"Một nụ cười với giọt nước mắt, một niềm hạnh phúc cùng với nỗi buồn, trái tim đậm "thịnh thích, thịnh thích" tạo ra những cảm xúc đó và vô số cảm xúc khác, nhưng trong đó trộn lẫn một thứ cảm xúc em chẳng thể nào hiểu được, đó là... tình yêu!"

*

*

- Nay, nay A Di hình như lúc này có cái gì chạm vào vai anh, A Di đừng bỏ anh, đợi anh với!

- Haizz, Dương Giai không biết bao nhiêu năm rồi mà anh vẫn chết nhát như vậy, vì số tiền nên có gắng đi!

- Đâu có, anh tham gia cái này không phải vì số tiền, anh chỉ muốn đi riêng với em thôi!

Bỗng nhiên trong tim tôi tồn tại một cảm giác hạnh phúc lạ kì, không kìm nổi, tôi phì cười:

- Anh ngốc thật!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 126: Em và anh, lời hứa và sự chờ đợi

Tôi tinh dại sau một giấc mơ khá dài, đại loại đó là giấc mơ về Tiêu Hi thôi, khi biết được thân thế của cô ấy, tôi cảm thấy rất mông lung, tôi không biết có nên nói cho mẹ nghe về cô ấy hay không, mẹ sẽ phản ứng thế nào nhỉ?

- Kim Chỉ, xuống ăn sáng nào con!

- Dạ mẹ, con xuống ngay!

Tôi vội bước ra khỏi giường, vệ sinh cá nhân và thay cho mình một bộ quần áo sạch đẹp, tôi có thể không đẹp nhưng tuyệt đối phải sạch! Tôi nhìn vào cái sập tài liệu trên bàn, đây là hộp đồng chuyên nhượng tài khoản của họ Trương và họ Bàng.

Vào một ngày nọ, cái sập hộp đồng này được chuyển thẳng đến nhà tôi, nhưng tôi không biết người gửi là ai, nhưng tôi chắc rằng phía sau chúng tôi còn có một thế lực phía sau nào khác, một thế lực thứ 3 nằm ngoài trận này, tôi cá rằng đó là người chuyển cho tôi cái này.

- Nhanh lên Kim Chỉ!

- Dạ, con xuống ngay!

Tôi chạy vội xuống nhà khi thấy mẹ ngồi ở đó, ba nuối tôi đã mất, chỉ có mình mẹ, nếu mẹ không có tôi cũng hẵn rất cô độc, nhưng nếu tôi không có mẹ tôi sẽ chết vì cô đơn! Tôi cảm

thấy bản thân mình rất may mắn khi có mẹ bên cạnh mặc dù tôi là một thằng không được ai công nhận.

- Kim Chí, con cũng đã 24 tuổi rồi, sao vẫn chưa quen bạn gái vậy?

- Mẹ à, con đang đợi duyên...

- Biết đến khi nào, con định đợi đến khi nào? Mẹ không muốn ép con nhưng con phải nhanh chân lên.

- Mẹ à, con nghĩ nếu là của con thì sẽ mãi là của con thôi.

- Kim Chí, nếu như con bỗ lỡ duyên phận của mình nó sẽ không quay lại tìm con đâu, nhớ đấy!

- Dạ, con biết rồi mà mẹ~

Ăn cơm xong tôi thu dọn chén bát và nhiệm vụ của tôi là phải rửa hết đống chén này, mẹ tôi dành làm suốt, nhưng tôi không cho, tôi rửa rất kĩ từng cái, úp vội nó xuống rồi chạy lên phòng nhưng tôi bị mẹ gọi lại

- Kim Chí, con đi đến công viên giải trí lấy đồ giúp mẹ được không?

- Vâng, lấy thế nào vậy mẹ?

- Con đi vào, ngay phòng quần lí, có một người bạn của mẹ ở đó, lấy cái túi xách của mẹ về, mẹ cho cô ấy mượn tạm.

- Dạ, vâng con biết rồi.

Tôi chạy lên phòng thay một bộ quần áo trong rất lịch sự, từ nay đến công viên giải trí cũng khá xa đấy, phải chạy xe chứ không thể đi bộ. Tôi lấy vội cái thun thắt tóc màu hồng, nó là báu vật của tôi, bởi vì tôi biết mình không thể gặp lại cô ấy, nên tôi sẽ xem đây là một kỉ niệm.

Tôi bước ra khỏi nhà, nhìn thấy một cô gái, cô gái ấy có khuôn mặt rất đẹp, đẹp lồng lẫy không thể rời mắt, dáng người nhỏ bé cùng với một mái tóc màu be dài tới chấm lưng, nhìn thấy cô ấy cứ lung tung tôi mới lại hồi thăm tình hình:

- Chào cô, cô đang gặp phải vấn đề gì sao?

Nhìn thấy tôi hỏi hình như cô ấy rất mờ mờ rõ:

- À, ừm..anh có biết đường đến công viên giải trí ở đâu không? Tôi phải đến đó, nhưng tôi lại bị lạc mất.

- Trùng hợp thật, cô có muốn đi cùng tôi không? Tôi cũng tiện đường đến đó

- Vậy sao, cảm ơn anh rất nhiều!

Cô ấy nói một nụ cười tươi nhìn tôi, tôi đã gặp rất nhiều người phụ nữ có vẻ ngoài bắt mắt, nhưng vẻ đẹp này khi nhìn tôi thật sự rất đặc biệt, khiến cho người ta có cảm giác nhớ nhưng không nguôi.

*

*

- Nay Niên Vũ, tôi nhìn thấy lối ra rồi kìa, chúng ta có phải là thằng rồi không?

- Nhanh vậy? Tôi cứ nghĩ ở đây sẽ phải có mấy thứ gì đáng sợ hơn chứ? Hóa ra chỉ có như vậy

Bỗng từ đâu xuất hiện một nhân viên mặc bộ quần áo hóa trang thành ma với bộ tóc dài và cái áo trắng đứng trước lối ra.

- Khoan đã, hai vị, nếu như hai người muốn đi ra phải hoàn thành một nhiệm vụ.

Tôi bàng khuân không biết cái công viên này đang tình bày trò gì nữa đây

- Hai vị sẽ phải làm một hành động thân mật mới được ra nếu không hai người không thể ra được.

- Ngày, cô không thể cho qua à?

- Vâng, đây là luật của chúng tôi, hai người mau quyết định đi nếu không khi các cặp đôi khác tìm được đường ra, hai người sẽ mất cơ hội chiến thắng.

Thôi xong rồi, đây là điều đáng sợ và khủng khiếp nhất trong cái nhà ma này, khi tôi đây tôi mới hiểu ra được rằng lý do vì sao cái nhà ma này không đáng sợ như tôi nghĩ=))

- Xin lỗi, chúng tôi không phải cặp đôi..chúng tôi chỉ là bạn, tôi không muốn chiến thắng vì vậy cô hủy bỏ lượt chơi này cũng được, tôi sẽ không nhận thưởng, mong cô thông cảm. Tiêu Hí nói.

- Chuyện này...

Cô nhân viên ấy trông rất khó xử, nhưng rồi cũng đồng ý cho chúng tôi đi ra, không hiểu sao tôi lại thấy khó chịu về chuyện này, không phải là bởi vì chuyện hành động thân mật hay là gì, mà bởi vì tôi cảm nhận được rằng cô ấy đang giữ khoảng cách với tôi như một người xa lạ. Lòng rã rượi đi thấy rõ, nhưng tôi không dám thể hiện ra mặt, có chút thất vọng, có chút buồn bã, có chút tiếc nuối, có chút cô đơn...

- Chúng ta đi đâu nãy đây Tiêu Hí?

- Tôi không biết, có lẽ chúng ta sẽ ngồi đây ghê đá đó. tôi mỏi chân rồi.

- Ủm, vậy cũng được.

- Anh ngồi đợi tôi, để tôi đi mua nước.

- Được rồi.

Tôi ngồi xuống ghế, nhìn lên bầu trời, tôi thấy mây đen bao phủ, chắc hẳn trời sắp mưa rồi, tôi thầm nghĩ rằng không biết đám mây đen đó có khoảng trời cho riêng mình hay không nữa? Lỡ rằng số phận của nó chỉ là đến và đi, trót qua, che phủ rồi biến mất, nước mưa như nước mắt của đám mây, nó rơi xuống bàn tay tôi từng hạt rồi lại vỡ tan.

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 127: Chỉ có mỗi cô

Khoảng chừng 30 phút rồi tôi chưa gặp Tiểu Hi, trời cũng đã tạnh mưa tầm 15 phút trước, tôi rất lo lắng, cho cô ấy, bồn chồn không ngưng, tôi quyết định đi tìm cô ấy, nói mới nhớ tôi chưa có số điện thoại của cô ấy nữa.

Tôi đi tìm từ nơi này sang nơi khác trong công viên, từ những nơi có thể trú mưa được, đến những nơi bán thức uống, và rồi tôi tìm thấy cô ấy cách một chỗ ngồi của tôi cũng khá xa.

Khi chạy lại tôi nhận ra rằng cô ấy đang bị quấy rối bởi hai gã đàn ông, người xung quanh chẳng ai thèm can thiệp, cô ấy tay cầm 2 ly nước uống, chẳng có cách nào thoát được.

- Ngày, Tiểu Hi! Tôi kêu lớn tên cô ấy chạy lại.

- Niên Vũ ơi! Tôi ở đây!

"Ồi" sao? Khi nghe thấy từ này tôi như sấp mặt máu vây.

- Ngày, cô bé, nếu như muốn đi cùng chúng tôi thì hãy nói đi, sao lại ve vãn chúng tôi như vậy?

- Ngày, chính ông là người gây sự trước, bản thân ông nghĩ mình là ai mà tôi phải ve vãn ông? Sao lớn tuổi rồi mà chẳng nói chuyện hợp tình hợp lý chút vây?

- Ngày, nói gì vậy chứ, cô bé, cô là người đẹp nhất tôi từng gặp đây~

Đột nhiên, thấy choàng tay qua vai Tiểu Hi, cô ấy ngay tức khắc chống cự lại, tôi chạy đến định đập hắn ta một trận.

- Ngày, người dám làm vậy cô ấy vậy hả!

Không tin được, Tiểu Hi lại dùng sức và đá vào ** của hắn, tên còn lại định vung tay đánh cô ấy nhưng tôi chạy đến kịp và ngăn tên kia lại, một lúc sau bảo vệ đến và hai tên kia bị cảnh sát xử lí. Tiểu Hi vẫn an toàn.

- Ngày, không sao chứ?

- Ủm, tôi không sao, dù gì tôi cũng chẳng sợ những thứ này...

Tôi bịt miệng cô ấy lại, tôi không muốn nghe những lời nói này từ cô ấy, thật sự chẳng muốn nghe, cô ấy cho tôi mượn một cái ôm thật ra là tôi tự ôm cô ấy một cách vô ý thức

- Hứa với tôi đừng nói những lời đó nữa.

- Ủm, biết rồi! Cô ấy trả lời

Khi bình tĩnh lại tôi nhận ra rằng khi tên đó chạm vào Tiểu Hi, sự tức giận của tôi... tôi sợ mình sẽ vượt qua tình bạn với cô ấy mất, bằng chứng rõ ràng nhất chính là thái độ lúc này của tôi, nếu tôi thích cô ấy, cô ấy sẽ phản ứng ra sao nhỉ? Có thích ngược lại tôi không? Hay tôi sẽ mất luôn cả tình bạn?

Tôi quay sang nhìn dáng vẻ của cô ấy, cái dáng vẻ này như một đứa trẻ vậy, cô ấy ăn cây kem đến nỗi miệng dính kem mà còn không biết, tôi phì cười

- Sao vậy, có chuyện gì à?

- Không, không có chi là trên mặt cô có dính kem

- À, ừm, tôi không nhận ra, hết rồi chứ? Cô ấy lấy tay quẹt lấy quẹt để vết kem

- Hết rồi chứ?

- Không vẫn còn, hãy lấy cái khăn này lau đi, nhìn cô lúc này như con mèo vậy.

- Cảm ơn.

Tôi lấy cái khăn tay của tôi ra cho cô ấy, thật sự không muốn thừa nhận nhưng cái dáng vẻ này rất dễ thương

- Ngày, anh chu đáo thật, còn khá dịu dàng nữa.

- Thật vậy sao?

Không hiểu cảm giác này là thế nào, nhưng tôi thấy rằng bản thân mình rất hạnh phúc khi được khen, nhưng vẫn có một chút xấu hổ, nếu như tôi tốt như vậy tại sao tôi lại để cô gái này đợi 15 năm chứ? Tôi chắc rằng nếu như hiện tại tôi vẫn còn nhớ trí nhớ, chắc chắn cô ấy sẽ vẫn đợi tôi.

- Đúng vậy, anh khá chu đáo và tốt bụng đấy, anh có thể nhìn ra tâm tư của người khác, nhưng..tâm tư của anh ai cũng có thể nhận ra ngoài trừ tôi.

- Tiêu Hi...

- Tôi đê ý rất nhiều đó chứ, anh nói mọi thứ với chị Dao Dao, với anh hai tôi, với Tô Kim Chí, nhưng anh chẳng nói với tôi bất cứ thứ gì.

Tôi có thể nói với bất cứ ai, ngoài trừ cô ấy bởi vì tôi không muốn cô ấy thương hại, và tôi không muốn cô ấy chở dựa cho tôi, tôi không muốn thấy cô ấy lo lắng hay là buồn phiền điều gì, thanh xuân của cô ấy bao nhiêu nỗi buồn là đủ rồi.

- Tôi cũng chưa trao khăn tay của mình cho ai bao giờ, tôi chỉ trao nó cho mỗi cô thôi.

Cô ấy quay lại nhìn tôi bằng đôi mắt kinh ngạc, rồi cúi mặt xuống bước tiếp và chẳng nói gì. Tôi thấy thoang thoảng hình như cô ấy đã cười thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Tôi ước...

- Làm phiền anh rồi khi phải đưa tôi đến đây.

- Không có gì tôi chỉ tiện đường thôi, cô không cần bận tâm

Chiếc xe của tôi chạy chậm trên đường, tôi rất muốn đi nhanh, nhưng hình như chiếc xe tôi không muốn thì phải, hôm nay nó chậm chạp hơn mọi ngày. Cô gái tôi cho đi nhờ xe này đúng thật là rất đẹp, khi ngồi cạnh lòng tôi vẫn nao núng không thôi, tôi có cảm giác rất thân thuộc đối với cô ấy.

- À, ừm, tôi có thể gọi anh là?

- Tôi là Kim Chí, còn cô?

- Cứ gọi An Kỳ là được rồi.

- Tôi biết rồi. Tôi cười đáp lại cô ấy.

Trong cô ấy rất ngại ngùng như muốn hỏi một chuyện gì đó, đã vậy tôi dành hỏi ngược lại cô ấy:

- Có chuyện gì sao?

- À..à không, tôi..tôi chỉ muốn nói là..cái..cái dây thắt tóc rất đẹp.

Trong cô ấy lúng túng như vậy khiến tôi cảm thấy rất dễ thương, tôi bèn cười

- Khu! Cô đau cần ngại ngùng như thế! Tôi nói

- Cái dây này chắc hẳn có ý nghĩa với anh lắm phải không? Cô ấy hỏi.

- Đúng vậy, lúc nhỏ tôi đã hứa với một cô gái rằng khi chúng tôi gặp lại hãy đưa cái dây này cho cô ấy, như là một minh chứng cho chuyện chúng tôi là bạn.

Không hiểu vì sao tôi lại không để phòng con người này, tôi lại đem quá khứ của mình nói với một người lạ mặt không quen biết được 2h nữa, miệng tôi chợt thoát ra những lời nói đó như một bản năng, tôi quay sang nhìn cô ấy thấy cô ấy cũng đang nhìn tôi.

Hai đôi mắt chạm nhau, tôi đắm chìm trong đôi mắt sâu thẳm như lòng đại dương, nhưng trong rất tinh tế và sắc nhọn như dòi núi, mang cho người ta một cảm giác rất bình yên nhưng cũng rất sợ hãi, khác với vẻ ngoài nhút nhát, nhưng riêng bản thân tôi lại chẳng sợ đôi mắt này chút nào cả.

- À, xin lỗi vì nói với cô mấy chuyện kì lạ này nhé, tại vì lúc nhỏ tuổi thơ tôi không được tốt đẹp mấy.

- Không sao đâu, bây giờ tôi nghĩ rằng người bạn đó vẫn nhớ đến anh đấy!

- Làm sao cô biết được chuyện rằng người bạn đó sẽ nhớ đến tôi?

Cô ấy mỉm cười lộ hàm răng trắng tinh được chăm sóc kĩ lưỡng, có hai má lúm đồng tiền ở hai bên, đôi mắt híp lại nghiêng đầu sang nhìn tôi và nói: "Tôi đoán vậy đấy!"

*

- Tôi đi cùng với Tiêu Hi dạo một vòng quanh công viên để tìm đám Dương Giai và gặp chị Dao Dao, đi một lúc tôi gặp chị ấy, tôi thấy chị ấy đang đói co với Trịnh Lạc Kiên, không biết tại sao lại gặp tên đó ở đây.

- Tiêu Hi người đó là Trịnh Lạc Kiên?

- Đúng vậy Niên Vũ, mau lại đó đi.

Tôi thấy hắn ta nắm tay chị Dao Dao lôi đi, tôi bước đến gạt tay hắn ta ra, hắn ta quay đầu lại bắt ngờ nhìn tôi

- Niên Vũ, Tiêu...

Chị ấy bỗng khụng lại, tôi đê ý thấy Tiêu Hi nấp ở bụi cây đằng sau, cũng đứng chuyện Tiêu Hi còn sống không được đê cho ai biết.

- Nay Ngô Niên Vũ, bỏ cái tay của cậu ra!

- Anh định làm gì chị Dao Dao? Tôi nói
  - Cậu cũng thật lợ, đừng quên cô ấy là vị hôn phu của tôi dù cho tôi có làm gì đi nữa cậu cũng chẳng có tư cách gì để ngăn cản tôi!
- Hắn ta nói bằng một giọng nói khiêu khích khiến tôi rất tức giận đến nỗi muốn đâm cho hắn ta một đấm, đá hắn ta một cú như Tiểu Hi lúc này, chị Dao Dao thì chắc chắn thế làm vậy rồi.
- Mặc dù chị ấy là vị hôn phu của anh nhưng anh cũng cần phải tôn trọng chị ấy!
  - Tôi rất tôn trọng cô ta, tôi chưa hề đụng đến một sợi tóc nào của cô ta cả.
  - Hừ, không hiểu vì sao hôm nay chúng tôi đi chơi lại gặp trời mưa hóa ra là điềm=))

Tôi nói với hắn ta bằng một giọng mỉa mai ngược lại như lúc nãy hắn nói chuyện với tôi.

- Thôi đi Niên Vũ, chúng ta đi thôi mọi người đang nhìn, đừng làm quá mọi chuyện lên.

Chị Dao Dao lại gần nắm lấy cánh tay tôi, tôi đành buông tay đó ra, nhìn chị Dao Dao như vậy tôi thật chẳng muốn làm chị ấy khó xử làm gì, nhưng khi nhìn lại tên kia, tôi mới thấy không ưa nổi hắn.

- Chúng ta đi thôi chị Dao Dao. Tôi và chị ấy cùng quay người bỏ đi, tôi ra hiệu Tiểu Hi đi cùng chúng tôi ở bụi cây đằng đó, đột nhiên Trịnh Lạc Kiên lên tiếng nói:
- Dao Dao, hãy suy nghĩ thật kỹ chuyện này, anh sẽ cho em một cuộc sống bình thường như em hằng mong ước mà tên Hà Gia Hi đó sẽ chẳng bao giờ làm được, em đã cứu anh một mạng lúc nhỏ rồi, anh đã thề rằng sẽ biến em thành nàng công chúa hạnh phúc nhất. cả đời này người Trịnh Lạc Kiên yêu chỉ có mỗi Diệp Dao Dao.

Chị Dao Dao bước đi chẳng nói một lời nào, tôi nhìn ngang thấy đôi mắt như đang chất chứa một nỗi buồn không nguôi, nỗi buồn ấy đã che lấp cả đôi mắt trong sáng của chị ấy, chẳng chừa lại một tí hào quang nào, tôi cũng chẳng nói gì nhiều, chỉ bước đi như vậy, tôi không biết giữa chị ấy và Trịnh Lạc Kiên có chuyện gì, nhưng ít ra những lời tên kia nói vừa nãy tôi cảm nhận rằng nó rất thật lòng.

- Niên Vũ chị về trước đây, gửi lời tạm biệt đến Minh Di và Dương Giai dùm chị nhé.
- Đừng em tiễn chị.
- Không cần đâu, chị tự về là được ở lại với Tiểu Hi đi, tạm biệt em nhé.

Lời nói của chị ấy thốt ra nghe thật cô đơn và nặng nề. Tôi cũng như vậy đứng nhìn chị ấy, chẳng thể giúp được gì, chắc cũng đến lúc chúng tôi nên về rồi.

- Niên Vũ, nhìn trên bầu trời đi. Tiểu Hi tiến lại gần tôi và nói

Tôi ngược nhìn lên bầu trời, mắt mờ to, bầu trời không có mây chỉ có một màu vàng ngả chiều, giữa khung trời trong veo đầy có một áng cầu vòng đủ màu sắc như tô cho bầu trời thêm sinh động, cầu vòng nổi bật giữa không trung khiến tôi đắm chìm trong nó, đột nhiên thấy nhẹ lòng hẳn.

Tôi ngược nhìn qua Tiểu Hi, thấy cô ấy chìm đắm trong áng cầu vòng, tôi nhìn vào đôi mắt cô ấy tràn ngập màu sắc, nếu như đối với mọi người cầu vòng là thứ đẹp nhất thì đối với tôi cô ấy mới là đẹp nhất!

- Niên Vũ, anh biết không khi còn nhỏ tôi ước mình được cưới trên cầu vòng đấy.
- Tôi cũng đã từng ước như vậy, chúng ta giống nhau vậy. Tôi còn nhiều điều ước liên quan đến cầu vòng lắm!
- Nay Niên Vũ, tôi ước rằng mình được khoác lên người một bộ váy cưới tràn ngập sắc màu cầu vòng cùng với người mình yêu và tiến vào lễ đường, nếu được như vậy thì tốt biết mấy!
- Tại sao lại không được? Một ngày nào đó cô cũng sẽ tìm được một nửa của đời mình thôi.

Cô ấy nhìn tôi, mỉm cười: "Ừm, cũng đúng nha"

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 129: Cô ấy bệnh rồi

- Này Tiểu Ý, cái nơi chật hẹp này cô có thể ở lại không vậy? Nhã Giao hỏi.
- Dương nhiên rồi, còn đỡ hơn phải tốn tiền ở khách sạn. Tiểu Ý trả lời

Tôi thật không hiểu nổi cô ấy, một đại tiểu thư của một gia tộc vậy mà lại ở cái ngôi nhà này cùng tôi khiến tôi rất ngại, còn nhớ những ngày đầu gặp cô ấy, cô ấy rất dịu dàng nhưng không hiểu vì sao bây giờ lại sặc sảo và nô nức như vậy.

- Nhã Giao này
- Chuyện gì không? Cô cần gì à?
- Không phải, chỉ là cảm ơn cô rất nhiều vì hôm nay đã cho tôi ở nhờ.

Cô ấy mỉm cười cảm ơn nhìn tôi, tôi mới thấy ngại ngùng, bỗng nhiên cảm thấy cô gái này rất tốt.

- Không sao đâu, cô đừng ngại

- Vậy được rồi tôi sẽ ở đây thêm vài ngày nữa.
  - Hết? Cô như tôi!!!!
- Cô gái này thật là nghịch ngợm mà, cô ấy cứ như là một đứa trẻ với cái thân xác của một cô gái trưởng thành. Không hiểu sao tôi lại không giận cô ấy được, ngược lại cảm thấy rất có cảm tình nữa.
- Nhã Giao. Đột nhiên cô ấy trầm giọng bảo tôi
  - Có chuyện gì? Tôi đáp
  - Cô có một mối tình nào sâu đậm với một chàng trai chưa?
- Khi cô ấy nhắc đến chuyện này, lòng tôi bỗng nhớ nhung bóng hình đó, mối tình của tôi, thanh xuân của tôi đều bỏ lại để chờ đợi một người, và đến ngay bây giờ tôi mới buông bỏ được mối tình ấy, tôi không dám nghĩ về chuyện này thêm lần nào, nhưng mà một kí niệm như vậy làm sao quên được.
- Có, tôi đã có một mối tình kéo dài cả thanh xuân nhưng mà nó chỉ là tôi đơn phương thôi, lúc nào ánh mắt của người ấy cũng chỉ hướng về một cô gái. Tôi mỉm cười đáp lại cô ấy
- Cô ấy nhìn chăm chăm vào tôi như thể đang rất bất ngờ, chuyện tôi có một mối tình bất ngờ lắm à? Làm vẻ mặt như thể chuyện này ngoài sức tưởng tượng. Tôi nói hối rằng: Có gì ngạc nhiên lắm sao?
- Cô ấy quay mặt đi nhìn về phía cửa sổ, cô ấy chăm chú nhìn hàng ngàn vì sao trên bầu trời đêm, cô ấy đang nghĩ gì không biết nữa, tôi cũng nhìn bầu trời theo cô ấy, tuy cửa sổ của chúng tôi rất nhỏ nhưng đủ để thấy khoảng hàng trăm triệu ngôi sao đang tỏa sáng lấp lánh, bầu trời đêm tối mịt mù và được điểm bừng những vì sao sáng chói khiến ta cảm thấy nhung nhớ đến lạ thường.
- Nhã Giao, tôi đã hiểu được một vài chuyện rồi. Tiêu Ý nói.
  - Chuyện gì? Tôi hỏi.
  - Bí mật! Cô ấy tính ranh trả lời
- *
- Hiện tại tôi đang trong một hoàn cảnh rất rất căng thẳng
- Thịnh....
  - Nay...này Tiêu Hi đừng làm vậy!
  - Đại Thịnh...
- Cô ấy bỗng đến tôi, câu cổ và ôm lấy tôi, chuyện quan trọng hiện tại là tôi có thể cảm nhận được rằng cô ấy không mặc đồ lót! Lỡ như cô ấy tỉnh dậy rồi biết làm sao, chắc từ mặt tôi mất thôi, cô ấy sẽ nhìn tôi bằng một đôi mắt y như rằng tôi là thằng sô khanh, và lỡ cô ấy cho tôi ăn một đap vào *** như tên kia thì sao? Không không, tôi không muốn!!!
- Nếu như không phải do cái tên Lưu Dương Giai thì chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra!
- *Khoảng 5 tiếng trước tại công viên*
- Tiêu Hi, sao cô có thể lạc đường trong một công viên giải trí chứ?
  - Tôi chỉ đi mua thêm một cây kem thôi, tôi nhìn thấy cái bóng bay trên trời ửng với cầu vòng đẹp quá, định lấy điện thoại ra chụp, kết quả là chạy theo cái bóng bay nên bị lạc lúc nào cũng chẳng hay.
  - Cô là con nít à? Thật không thể tin được.
- Tôi nhìn thấy cô ấy chắc cũng hoảng loạn lắm, thật là không ngờ 24 tuổi đầu vậy mà có thể lạc đường trong một công viên giải trí, không biết khoảng thời gian cô ấy ở nước ngoài lạc đường hết bao nhiêu lần nữa. Không khác gì một đứa con nít lên ba, Khi này cô ấy lấy can đảm ở đâu ra để đá vào *** của tên kia chứ?
- Được rồi Tiêu Hi để tôi gọi cho Minh Di đến đón, đừng có lạc nữa đó
  - Anh đừng xem tôi là trẻ con
  - Rồi, rồi cô là người trưởng thành.
- Minh Di à, tôi tìm được Tiêu Hi rồi này, cô đang ở đâu?
- Cái gì????????!! Tôi là lớn trong sự tuyệt vọng
- *Hiện tại*
- Cái tên Lưu Dương Giai đó đã bỏ mặc chúng tôi tại công viên, tôi phải đưa cô ấy về nhà mình, bởi lẽ lúc đang ở trên taxi cô ấy bị sốt, không thể về khách sạn được, tôi phải dẫn cô ấy về nhà của mình để chăm sóc, không nỗi là tôi chẳng thể thay quần áo cho cô ấy, cô ấy phải tự thay và trong cái đầu óc mông lung đó cô ấy đã mặc ngược cái sơ mi của tôi và còn chèm thay đồ lót!
- Nhớ đến cái ánh mắt chị nhân viên ở cửa hàng tiện lợi nhìn tôi khi tôi phải mua đồ lót cho cô ấy, thật không thể tin được, tôi là thanh niên hai mươi mấy tuổi đầu lại đi mua đồ lót cho một cô gái. Không dám nghĩ nữa!
- Đại Thịnh.
- Tiếng kêu khẽ của cô ấy vào lỗ tai tôi, cơ thể nóng ran lên, trán đỏ mồ hôi rất nhiều, cô ấy cứ ôm chầm lấy tôi và gọi tên "Đại Thịnh", chắc cô ấy rất nhớ tôi của 15 năm về trước.

Người ta thường hay nói khi con người mông lung, sợ hãi, say xỉn chính là lúc người ta thật lòng nhất, thì ra người cô ấy luôn đợi, người cô ấy luôn đặt vào tim là tôi của 15 năm về trước.

- Tiêu Hi, cô đang bệnh nằm xuống nghỉ ngơi đi.

- Không, không! Tớ muốn ở với cậu! Tớ không muốn đi đâu hết, tớ sợ rằng chúng ta sẽ lại bị chia cắt...

Giọng nói của cô ấy bắt đầu run run, những giọt nước mắt của cô ấy rơi xuống áo tôi, khiến tôi không thể kiềm lòng mà ôm cô ấy. Eo của cô ấy nhô xíu, mái tóc thoang thoảng mùi hương rất ngọt ngào. Đây không phải lần đầu tiên tôi ôm cô ấy, nhưng...lần này cảm nhận rõ nhất

- Tiêu Hi, đừng khóc nữa, tôi ở đây

- Đại Thịnh...

Đêm đó là đêm tôi ngủ ngon nhất với một mùi hương ngọt ngào, bên ngoài lạnh bao nhiêu thì cơ thể cô ấy ấm bấy nhiêu, cô ấy ôm tôi ngủ qua một đêm rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130-1: Tình cảm sâu đậm 1

- Niên Vũ, anh đã chịu bắt máy rồi à? Tôi điện cho anh gần cả mươi cuộc điện thoại.

Tôi mơ màng tỉnh dậy, cầm lấy cái điện thoại, tôi bị tiếng chuông làm tỉnh giấc, Tiêu Hi vẫn nằm bên cạnh và ngủ say sưa, thì ra là Kim Chí gọi điện.

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi mới thức dậy, có chuyện gì không? Tôi hỏi.

Bằng một giọng nói hồn hập cậu ta trả lời:

- Anh ngủ ngon quá nhỉ? Trong khi tôi phải chờ vật với cái đồng dự án của công ty anh đây thì anh đang nằm ngủ như chết trên cái giường.

- Kim Chí, tôi đã nói xin lỗi rồi, với lại ban đầu nó là công ty của tôi, ai bảo anh mua cổ phần rồi cướp thành công ty của anh rồi bay giờ than vãn quá nhiều công việc?

Để cậu ta điện thoại nhiều cuộc như vậy là lỗi của tôi, nhưng mà quá nhiều công việc là lỗi của cậu ta. Trách tôi làm gì.

- Thời bỏ đi Niên Vũ, tôi muốn hỏi anh chuyện lễ hội ChưƠng Vũ Đài hoàn thành chưa? Kim Chí liền dứt giọng xuống.

- Tôi hoàn thành theo đúng những gì anh nói rồi, tôi cũng đã đưa thư mời cho mọi người rồi. Tôi trả lời

- Tốt lắm Niên Vũ, ngày mai là tới lễ hội ChưƠng Vũ Đài rồi, không ngờ tôi gặp cậu cũng sắp được một năm rồi. Thời gian trôi chẳng chừa ai nhỉ?

- Kim Chí, một năm qua xung quanh chúng ta đã xảy ra quá nhiều chuyện, khiến chúng ta bối rối, tuyệt vọng, nhưng ngày mai tất cả sẽ được giải quyết ổn thỏa.

- Ủm, ngày mai mọi ân oán sẽ được giải quyết, tôi quyết định rời Niên Vũ tôi sẽ không trả thù hay gì nữa, tôi sẽ ngưng lại và sống cuộc sống của riêng tôi.

Từ bên đây điện thoại tôi có thể cảm nhận được rằng cậu ta mong muốn sự tự do thế nào, bây giờ nếu có thể buông bỏ được thì tốt rồi, tôi cũng muốn buông bỏ tất cả những chuyện này, sống một cuộc sống bình thường. Nếu mọi chuyện êm đềm vậy thì tốt quá rồi.

- Nếu không có chuyện gì tôi cúp máy đây Kim Chí.

Tôi tắt máy, quay sang nhìn Tiêu Hi, cô ấy nằm ngay bên cạnh nắm lấy tay tôi như một con mèo giữ món đồ chơi bên cạnh, không ngờ là tôi ôm cô ấy ngủ cả một đêm, gương mặt cô ấy thanh tú, sắc sảo cùng với hàng lông mi cong vút, đôi môi có màu của dâu tây, mái tóc vàng óng như ánh mặt trời, cô ấy thật sự rất đẹp!

- Thịnh.

- A, cô tình rồi à Tiêu Hi, để tôi giải thích mọi chuyện.

Cô ấy nhìn xuống cơ thể mình rồi lại nhìn tôi, rồi lại nhìn xuống cơ thể mình, rồi lại tiếp tục nhìn tôi, cứ như vậy lặp lại 3 lần.

- Tiêu Hi, nghe tôi giải thích đêm qua, cô đã bị bệnh...

Chưa kịp dứt câu, cô ấy đá tôi bỏ xuống sàn, cô ấy dùng chân mình đạp lên bụng tôi, cô ấy loay hoay kiểm tra trên giường, rồi nhìn tôi bằng một con mắt viễn đạn, cô ấy lấy dây kéo chỉ vào tôi:

- Đồ đê tiện, hôm qua đã có chuyện gì xảy ra?

- Khoan khoan Tiêu Hi, tôi thật sự chưa làm gì cô hết. Đêm.đêm qua cô bị bệnh rồi cô ôm tôi ngủ cả đêm.đại loại là vậy.. nghe...nghe tôi giải thích, bỏ..bỏ kéo xuống đã...

Tôi như bị cà lăm, áp úng nói không nên lời, tôi sợ rằng chỉ cần nói sai một xíu thôi là cô ấy sẽ động thủ mất, cuộc đời tươi sáng của tôi chẳng lẽ phế tại đây?

Cô ấy chẳng nói chẳng rằng, cúi mặt xuống im thin thít, tôi hỏi:

- Có...có chuyện gì à?

Cô ấy ngực mặt lên nhìn tôi bằng một đôi mắt không thể nào khinh bi hơn, cô ấy trả lời:

- Hừ, đê tiện.

Tôi đứng hình mất một lúc, không biết nói gì...

Chiều sẽ có thêm chap nữa nhé, tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130-2: Tình cảm sâu đậm 2

- Kim Chí, hôm qua con có gặp một cô gái tóc màu be nào không?

- Có thưa mẹ, con gặp cô ấy ngay trước cửa nhà. Có chi không mẹ?

Bà ấy làm gương mặt hốt hoảng rồi chuyển sang lo lắng

- Thời rồi, đó là con gái của bạn mẹ đến đây, mẹ vốn dĩ muốn giới thiệu cho con.

- À không sao đâu mẹ, hôm qua cô ấy muốn tới công viên, nên con đã cho cô ấy hóa妝, cũng chờ cô ấy về nhà rồi.

Mặt bà ấy nhìn chăm chăm Kim Chí.

- Sao lại đi đến công viên, mẹ vốn dĩ muốn giới thiệu con bé ấy cho con, con bé đi đến công viên làm gì?

- Con cũng không biết nữa mẹ, nếu không có gì nữa, con lên phòng trước đây, mai là lễ hội Chưng Vũ Đài rồi, con phải chuẩn bị.

- Thật kì lạ, thời được rồi con đi đi.

Kim Chí bước lên phòng, rồi anh bất chợt dừng lại, quay đầu lại và bảo: Mẹ có muốn con tìm hiểu về hai người con gái của mẹ không?

Bà ấy nhìn vào đôi mắt Kim Chí bằng một đôi mắt bất ngờ, rồi nở một nụ cười hiền từ, không có nụ cười nào có thể dịu dàng đến vậy.

- Được rồi con trai, nếu như bây giờ hai đứa sống tốt mẹ cũng cảm thấy hạnh phúc, không cần tìm nữa.

Lúc ấy nhìn bà như một nàng tiên, thật ám áp và tràn ngập tình yêu thương của người mẹ, mắt bà ấy hướng về phía cánh cửa như đang trong chờ một thứ gì đó, cụ thể là muốn gặp lại 2 người con của mình, bởi vì bà là mẹ.

Kim Chí bước lên phòng, mở vội ngăn kéo, lấy ra cái dây thắt tóc màu hồng, anh nhìn và nâng niu sợi dây đó, anh ngồi bịch xuống giường ngắm nhìn sợi dây, rồi anh mỉm cười:

- Minh cũng cần phải tiến về phía trước.

Anh đem cái sợi dây vào một chiếc hộp màu hồng rồi khóa lại, anh mở toang cửa sổ và ngắm bầu trời xanh thăm thẳm không có một đám mây nào điểm sắc, khi bầu trời đứng một mình cũng thật thanh tao, anh nắm từ túi quần ra một sợi tóc, anh hướng nó về phía bầu trời

- Minh cần đi mua một chiếc hộp màu be.

*

- Này, Tiểu Hi..

Cô ấy lườm tôi, tôi đứng im ở đây không biết nói gì, cô ấy loay hoay nhìn xung quanh rồi lại nhìn tôi, hình như cô ấy đang cảm thấy ngại, cô ấy khiến tôi rối rắm hết sức.

- Ngày áo khoác này, cô mặc vào đi không thòi lại cảm

Tôi choàng áo khoác của mình lên người cô ấy, thật vui vì cô ấy không động thủ, cô ấy nắm vội cái áo khoác quay sang nhìn tôi rồi leo xuống giường nhặt vội bộ quần áo cũ của cô ấy, chạy thẳng vào phòng tắm, không ngờ rằng cô ấy là loại tiểu lulu mạnh, một tên lulu mạnh khiến tôi rối rắm!

Cô ấy tắm xong, bước ra, bộ quần áo cũ của cô ấy bị hỏng dây kéo, nên cô ấy không thể thay ra bộ quần áo mới. Tôi hiểu bản thân mình cần làm gì, đã tới lúc tiêu tiền rồi.

Cô ấy mặc bộ quần áo của tôi, chúng rộng thùng thình nhưng trông cũng khá ổn, chúng tôi lái xe đến trung tâm mua sắm, trong bộ đồ như vậy nhưng cô ấy cũng rất thu hút nam nhân. Chắc! Đúng là đào hoa.

- Anh đào hoa thật đấy Niên Vũ, mấy cô gái xung quanh ai cũng nhìn anh kia.

- Tiểu Hi, cô không thấy rằng nam nhân xung quanh ai cũng nhìn vào cô sao?

Cô ấy quay sang nhìn tôi, rất danh dá, cô ấy nói bằng một giọng khêu khích tôi:

- Bởi vì tôi đẹp!

Tôi không biết nói gì hon, nhưng chuyện này tôi phải thừa nhận, tôi cũng chẳng thể nào cưỡng lại vẻ đẹp của cô ấy được.

- Niên Vũ mua cho tôi cái váy kia đi

Tôi nhìn sang cửa tiệm đó, cái váy cô ấy chọn là chiếc váy sơ mi trắng, có dây thắt ngay eo, trong bộ váy rất thanh lịch.

- Nếu cô muốn mua thì cũng được, chúng ta đi mua.

- Khoan đã!

Cô ấy nắm lấy tay tôi lại.

- Có chuyện gì vậy?

- Chè tôi lại đi, Trương Tuệ Anh đang đứng ngay đó

Tôi trợn tròn mắt nhìn, cô ta đi cùng Ninh Lệ phu nhân Trương già. Thật không ngờ đi tiêu tiền mà cũng gặp kẻ thù, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 131: Rốt cuộc cô là người thế nào?

Tôi bàng hoàng khi nhìn thấy Trương Tuệ Anh ở đây. Cô ta đi cùng Ninh Lệ, tôi không biết rằng bà ấy có biết chuyện Trương Tuệ Anh và Tiểu Hi đổi chỗ cho nhau hay không. Liệu bà ấy có biết chuyện mà con gái mình làm?

- Niên Vũ, mau lại gần xem xem. Tiểu Hi nói.

Tôi đi theo sau cô ấy, chúng tôi rất cẩn thận tiến lại gần. Tôi đã nghe được cuộc trò chuyện của hai người họ.

- "Mẹ nhìn xem bộ váy này thế nào?"

- "Đẹp lắm Tuệ Anh, chúng ta có thể mặc bộ quần áo này đi dạo phố!"

- "Mẹ à, con thấy rằng mẹ và ba đi dạo phố còn đẹp hơn nhiều, con không dám cản đường hai người!"

- "Cái con bé này thật là, mẹ chỉ cần con dành thời gian cho gia đình nhiều một chút là được, với lại con lớn rồi yêu ai thi yêu đi."

- "Úm, con biết rồi!"

Không hiểu vì sao vẻ mặt của Trương Tuệ Anh khi trả lời câu cuối cùng đó lại buồn man mác, tôi chưa tiếp xúc hay nói chuyện với cô ta bao giờ, nhưng nhìn bề ngoài thật sự cô ta rất giống với Tiểu Hi, ngoại hình rất giống, nhưng mà cách mà cô ta nói chuyện và thái độ cũng như cử chỉ của cô đối với bà ấy ta có một cái gì đó thân mật hơn Tiểu Hi.

- Nay Niên Vũ, khi anh đến Trương già, anh có nhìn thấy một căn phòng như của một đứa trẻ không?

Quả thật là khi tôi đến Trương già có một căn phòng như vậy, căn phòng đó có nội, đồ chơi như là căn phòng của một đứa trẻ sơ sinh, tôi cũng chẳng dám hỏi han ai điều gì, nếu cô ấy không nhắc chắc tôi cũng quên mất điều đó.

- Tôi có thấy, căn phòng đó có chuyện gì sao? Tôi hỏi.

- Khi tôi bị giám cầm ở chỗ của Trương Tuệ Anh, cô ta đã nhắc về căn phòng đó, đó là căn phòng mà không được ai tìm hiểu về nó.

- Bao gồm cả Trương Tuệ Anh luôn hay sao? Tôi hỏi.

- Đúng vậy, bao gồm cả cô ta, nhưng cô ta đã bí mật tìm hiểu về nó, tôi đã vô tình nghe được rằng căn phòng đó là của thiếu gia Trương già.

- Cái gì?

Tôi bất ngờ trước những gì tôi vừa mới nghe được, cũng đúng thôi khi không ai biết đến chuyện này, bởi vì chuyện Trương Tuệ Anh là con nuôi Trương già chẳng ai biết, làm sao biết chuyện Trương già có một đứa con nữa.

- Vậy...đó là con ruột của Ninh Lệ và Trương Quân Nhân?

- Đúng vậy, hai người họ đã có với nhau một người con trai, đứa con độc nhất vô nhị của Trương già. Cô ấy trả lời

- Vậy đứa con đó như thế nào rồi?

Tôi bàng hoàng hỏi, nuốt nước bọt căng thẳng, tôi không thể tin được chuyện này, rốt cuộc Trương già đã xảy ra chuyện gì chứ?

- Đứa con đó chết rồi. Chết ngay khi vừa được sinh ra.

Tôi đã rất sốc khi nghe chuyện này, bây giờ tôi mới biết vì sao căn phòng đó đến bây giờ vẫn còn mới như vậy, suốt khoảng thời gian khi mà đứa con của bà ấy mất, bà ấy lúc nào cũng giữ căn phòng sạch sẽ, điều đó chứng tỏ rằng bà ấy vẫn đợi con mình trở về, nhìn hai người họ cười nói như vậy, chắc hẳn bà ấy thương Trương Tuệ Anh rất nhiều. Tình thương của người mẹ là thứ mà tôi chưa nếm được, nó ra sao? Hiện hữu thế nào? Tôi chẳng biết được! Đánh mất thứ quan trọng nhất của cuộc đời mình, chắc hẳn rất đau đớn. Nhưng đối với một người mẹ, thứ quan trọng nhất chính là đứa con rồi.

- Niên vũ, anh không sao chứ? Sao thần thò vạy?

- Không có gì đâu. Chúng ta đi tiếp hay là đi theo bọn họ?

Ninh Lệ và Trương Tuệ Anh đã rời khỏi cửa hàng, tôi và Tiểu Hi định bám theo sau.

- Ngày, hai đứa em, em muốn thử bộ quần áo này sao? Em thật xinh đẹp nha, ô em muốn thử cái váy này sao? Cái váy này làm từ chất liệu rất tốt, thoáng mát tức thì, em không cần lo về chất liệu, độ hút ẩm và sự thô trang, sành điệu với xu hướng thời trang hiện tại, em mua bộ này là thích hợp rồi!

- À, không có chị, em không muốn... Tiêu Hi áp úng nói.

Đột nhiên xuất hiện một bà chị bán hàng sôi nổi, chị ấy nhào tới giới thiệu cho Tiêu Hi mấy bộ quần áo khiến chúng tôi mắt dẫu luôn Trương Tuệ Anh, tôi định lôi Tiêu Hi đi nhưng không ngờ chị ấy kéo tôi và cô ấy vào phòng thử đồ.

- Đây là bạn trai em sao? Đẹp trai thật đấy, hai em đúng là một cặp đôi hoàn hảo, à, hay là hai em vào phòng thử đồ đi nha, mấy bộ quần áo này em cứ lựa thoải mái nhé, nào nào vào đây nào!

- Chị à, chúng em không phải như chị nghĩ, chị lôi chúng em đi đâu vậy! Tiêu Hi hốt hoảng nói, cô ấy bị chị nhân viên bán hàng đẩy đi, tôi cũng không phải ngoại lệ, tôi định chạy ra nhưng không ngờ Ninh Lệ và Trương Tuệ Anh quay lại cửa hàng, chúng tôi phải thuận theo chị bán hàng lạnh chanh này vào phòng thử đồ để né mặt hai người bợ họ, đúng là người tính không bằng trời tính!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 132: Vết bớt

Nếu ví von rằng cái cửa hàng này là một gã khổng lồ, thì nơi thử áo quần này là một con kiến, chẳng thể nào ngờ được, cái nơi thử quần áo này lại nhỏ như vậy, tôi và Tiêu Hi đứng còn không vừa, không biết nhà xây dựng còn có mục đích gì khác nữa không đây?

Từ khi vào đây Tiêu Hi cứ là kia, cô ấy cứ bám dính tôi và ôm tôi rất chặt, hai tay cô ấy ôm chầm lấy cổ tôi, dùng mặt vào ngực tôi. Ban đầu, tôi hoảng hốt khi cô ấy làm vậy, nhưng đã 5 phút trôi qua rồi, cô ấy cứ như tượng đứng ôm tôi, tôi hỏi thế nào cô ấy cũng chẳng trả lời. Trương Tuệ Anh và Ninh Lệ vẫn còn ở đó. Không biết khi nào chúng tôi mới được ra ngoài.

- Tiêu Hi, tôi nghĩ bọn họ cũng sắp rời khỏi đây rồi, có buông tôi ra được không?

Cô ấy chẳng nói chẳng rằng, mỗi khi ở với cô ấy tôi cảm thấy bản thân mình thật yếu đuối, rõ ràng có đủ sức để đẩy cô ấy ra nhưng lại không muốn, rõ ràng có thể từ chối mọi yêu cầu vô lí của cô ấy nhưng lại không làm, rõ ràng có thể mặc kệ cô ấy khi cô ấy đang bệnh. Nhưng mỗi khi nhìn vào dáng vẻ này, mái tóc này, tôi lại không kiềm được lòng mà chiều theo mọi yêu cầu của cô ấy. Chắc tôi bị bệnh rồi.

- Niên Vũ...Rời khỏi đây được chưa...? Tiêu Hi bàng một giọng nói run rẩy, sợ sệt như thể đang có một con quái vật đứng sau cô ấy.

Tôi tập trung lắng nghe tiếng động bên ngoài, chắc hẳn hai người kia đã đi ra khỏi cửa hàng rồi, tôi thở phì nhẹ nhõm.

- Tiêu Hi, hình như Trương Tuệ Anh đi rồi, chúng ta có thể ra ngoài.

- "Được rồi, kém tầm màn ra đิ". Cô ấy nói.

Tôi vội kéo tấm màn che ra, vừa mở tôi hốt hoảng khi nhìn thấy Ninh Lệ đứng ngay trước cửa phòng thay đồ. Tiêu Hi vội chạy ra ngoài. Tôi sợ bị phát hiện nên đã nắm lấy cổ tay và kéo cô ấy ngược vào trong, tay tôi nhanh nhẹn đóngさま tấm màn lại. Vì quá hồi hộp nên tôi và cô ấy đều bị ngã xuống đất.

Bởi vì trong đây rất hẹp nơi rất dễ bị ngã. Khuya tay tôi đậm xuống đất, làm tôi đau nhói. Nhưng may mắn là Tiêu Hi có ấy ngã lên người tôi nên không sao.

Lúc ngã xuống tôi nhìn thấy trên lưng của cô ấy có một vết bớt. Chắc đây là điểm khác nhau giữa cô ấy và Trương Tuệ Anh.

- Tiêu Hi, không sao chứ?

Cô ấy úp mặt xuống người tôi, không biết là có sao không mà không nói gì hết. Tôi sợ rằng cô ấy bị thương. Tôi bất ngờ khi cô ấy ngẩng mặt lên nhìn tôi

Cô ấy đang khóc, nước mắt lăn dài trên má, đôi mắt long lanh bởi tuyền lệ, đôi mắt đỏ cuốn hút, nó câu dẫn tôi khiến tôi không thể kiềm lòng, tôi lúng túng không biết làm sao cô ấy lại khóc. Từ lúc vào đây đã như vậy rồi, cô ấy sợ sệt, run rẩy. Chỉ có duy nhất một lý do giải thích cho chuyện này. Cô ấy mắc hội chứng sợ không gian kín.

Mái tóc vàng láp lánh trong bóng tối như một ngôi sao giữa trời đêm. Đôi mắt sâu như lòng đại dương. Đôi môi mang một màu dau tây. Nước mắt em có rất nhiều màu. Không phải chỉ riêng một màu trong suốt mà nó bao gồm màu sô hãi, màu cô đơn và màu tuyệt vọng.

Nếu như có thể khiến nước mắt của em chỉ có một màu trong suốt. Nếu như được nhìn thấy em vui vẻ thì có bất tôi hái sao trên trời tôi cũng sẽ làm. Chỉ cần em đừng khóc là được.

- Tiêu Hi, đừng khóc. Cô có tôi ở đây mà. Bây giờ chúng ta cùng ra ngoài nhé? Đừng khóc nữa nào cô bạn bé nhỏ của tôi.

Tôi ngồi dậy mặc cho sự đau nhức ở khuỷu tay. Chắc rằng hai người kia đã đi rồi. Nếu như bọn họ còn ở đó tôi cũng mặc kệ. Tôi lấy áo khoác che Tiêu Hi lại. Bởi vì cô ấy sợ không gian kín nên tôi phải ra ngoài, không thôi cô ấy khóc nữa mất.

May mắn rằng Ninh Lệ không để ý đến chúng tôi, nên chúng tôi đi ra khỏi cửa hàng một cách an toàn. Ngồi trong xe Tiêu Hi dường như cũng bình tĩnh trở lại.

- Sự việc lúc nãy cảm ơn anh!

- Không đâu, đừng nói như vậy.

- Chắc hẳn anh cũng nhận ra rồi.

- Nhận ra gì cơ?

- Anh đừng giả ngốc với tôi. Hội chứng sợ không gian kín ấy.

- À, chuyện đó sao.
  - Anh không hỏi tôi vì sao tôi lại mắc hội chứng ấy à?
  - Không cần thiết đâu
  - Tại sao lại không cần thiết?
  - Bởi vì sau này tôi sẽ ở bên cô mà. Tôi sẽ không để cô lại một mình ở một nơi chật hẹp nào đâu.
- *Hội chứng sợ không gian kín: có tên khoa học là Claustrophobia, là nỗi sợ bị bao vây trong một không gian nhỏ hoặc phòng không thể trốn thoát.
- Theo Wikipedia
- Chào các cậu bởi vì dạo này đang trong thời gian thi nên mình không thể ra chap, nhưng giờ thi xong hết rồi, mình sẽ ra chap đều nha. Cảm ơn các cậu vẫn ủng hộ bộ truyện và xin lỗi vì sự bất tiện này!
- Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.
- Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 133: Chuẩn bị kế hoạch

- Mọi người, lễ hội Chưng Vũ Đài ngày mai cứ theo kế hoạch mà tiến triển. Bởi vì lần này có sự xuất hiện của tam tộc cho nên rất nhiều nhà báo và phóng viên sẽ đến. Chúng ta sẽ lợi dụng điều đó mà phơi bày tội ác của nhà họ Bằng. Lúc đó, những chuyện còn lại cứ để tôi lo liệu.
- Kim Chí dũng đặc nói làm tôi nghĩ đến bản thuyết trình tôi hay làm ở công ty. Sau khi đưa Tiểu Hi về, tôi chạy gấp qua đây do cuộc điện thoại của Kim Chí. Vẫn như thường lệ chúng tôi vẫn bàn về kế hoạch tại công ty của tôi. Mọi người tập trung đầy đủ nhưng tôi lại không thấy Mộc Mộc.
- Thường thì cô ấy sẽ đến cùng Gia Hi nhưng hôm nay không thấy cô ấy đâu cả. Kim Chí nói rằng để cho Mộc Mộc đến bởi vì muốn chữa bệnh cho cô ấy, nhưng thật ra anh ta chỉ sợ Mộc Mộc tiết lộ kế hoạch cho ai nghe. Những chuyện chúng tôi đang định làm là những thứ diễn rõ. Đó chính là lật đổ Trương gia và Bằng gia. Nhưng sau ngày mai chúng tôi sẽ chấm dứt tất cả.
- "Kim Chí, mọi người, nhân lúc không có Mộc Mộc ở đây, tôi muốn nói một chuyện" Chị Dao Dao nói, chị ấy bỗng nhiên đứng dậy tiến lại giữa chúng tôi
  - "Chuyện gì mà lại liên quan đến Mộc Mộc?" Cảnh Vương nhíu mày, khi nghe đến hai chữ Mộc Mộc thì anh ta lại xoắn lên, bối rối mọi thứ đến khi không còn gì.
- Chị Dao Dao nhìn Gia Hi. Anh Gia Hi gật đầu. Chị ấy nhìn mọi người, dáng vẻ rất thận trọng, ánh mắt chĩa đầy sự kiên quyết và quyết tâm.

- Tôi thắc mắc không biết chuyện chị ấy nói là gì nữa đây. Chị ấy muốn nói chuyện liên quan đến Mộc Mộc sao? Mộc Mộc thì có chuyện gì chứ? Hay là chị ấy muốn nói rõ quan hệ giữa chị ấy và Trịnh Lạc Kiên?
- "Mọi người, chắc hẳn ai cũng thắc mắc rằng vì sao tôi có hồn ước với Trịnh Lạc Kiên, và vì sao tôi lại tránh mặt Gia Hi suốt 15 năm, chuyện của tôi với hai người bạn họ và sự thật về Doãn Mộc Mộc mà tôi nghĩ mọi người sẽ không thể nào tin được. Nhưng những lời tôi nói sau đây chính là sự thật" Chị Dao Dao nói.

- Chúng tôi chăm chú lắng nghe chuyện mà chị ấy sắp kể. Khi nghe chị ấy gọi cả họ lẫn tên của Mộc Mộc tôi biết rằng chuyện này hết sức nghiêm trọng, bên kia Cảnh Vương đang làm mặt lạnh, nhíu mày nhìn chị Dao Dao, chắc anh ta đang thấy khó chịu và chị ấy gọi cả họ lẫn tên của người anh ta yêu.
- "Mọi người có còn nhớ bức thư mà Tiểu Ý nhận được không, cả đoạn ghi âm nữa. Chúng ta đã nghĩ ngờ rằng trong số chúng ta có kẻ là gián điệp" Dao Dao nói bỗng nhiên Cảnh Vương chen vào
  - "Chẳng lẽ chị muốn nói Mộc Mộc là gián điệp?" Cậu ta ăn nói một cách hung hăng và không tôn trọng chị Dao Dao chút nào.
  - "Cảnh Vương, anh thật thô lỗ với chị ấy, mọi chuyện cứ từ từ, để chị ấy nói hết câu đã chứ" Nhã Giao bỗng nhiên lên tiếng, tôi cảm thấy rất bất ngờ trước chuyện này vì bình thường Cảnh Vương nói dù đúng hay sai cô ấy cũng im lặng. Chắc là cô ấy đã từ bỏ tình cảm của mình với anh ta thật rồi.
  - "Đúng vậy Cảnh Vương, Doãn Mộc Mộc chính là gián điệp trong số chúng ta" Chị Dao Dao nói.

Tôi cảm thấy bất ngờ và không thể tin được. Hóa ra chị ấy đã biết chuyện này từ lâu nhưng không có cơ hội để nói. Gián điệp chính là Mộc Mộc sao? Người ta có câu 'Đừng trong mặt mà bắt hình dong' đúng là không sai.

Mọi người ai nấy đều sững sờ nhìn chị Dao Dao, bao gồm cả tôi. Chắc rằng ai cũng không tin được chuyện mà mình nghe vừa rồi.

- "Tại sao chị lại nói Mộc Mộc là gián điệp?" Cảnh Nam tiến tới hỏi.
- "Cảnh Nam, chúng tôi hoàn toàn có chứng cứ" Gia Hi đứng ngay giữa mọi người, anh ấy lấy ra một cái máy ghi âm và đặt nó xuống bàn.

Từ trong chiếc máy ghi âm đang chạy, chúng tôi tập trung lắng nghe những gì nó sắp phát ra:

- "Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Tại sao em lại ở đây vậy Mộc Mộc? Em là gián điệp mà Kim Chí nhắc đến sao? Em đã phản bội chúng tôi hay sao?"
- "Dao Dao o! là Dao Dao, chẳng lẽ cô không nhận ra hay sao? Doãn Mộc Mộc chỉ giả vờ mình bị bệnh tâm lý và nằm lùi ở nhà thôi, như vậy chẳng phải là bị loại bỏ khỏi những người bị tình nghi hay sao?"
- "Tại sao cô lại làm vậy? Cô muốn hại chúng tôi thế nào nữa đây? Chẳng phải cô đã có được toàn bộ thông tin mà tôi cung cấp hay sao? Kéo thêm Mộc Mộc làm gì?"

- "Diệp Dao Dao, bởi vì cô ta cũng là một kẻ si tình giống cô, chắc cô cũng nhận ra rồi, cô ta cũng yêu Hà Gia Hi!"

- "Thật sự tôi không biết cô độc ác đến mức nào và toan tính điều gì nãy đây Trương Tuệ Anh"

Anh Gia Hi tiến lại cái bàn lấy lại đoạn ghi âm. Những điều tôi vừa lắng nghe là sao thế này? Chị Dao Dao có quan hệ với Trương Tuệ Anh hay sao?

Tôi nhìn sang Cảnh Vương thấy anh ta rất giận dữ, anh ta tiến lại gần chị Dao Dao giơ tay lên định tát chị ấy. Chị ấy tránh sang một bên, Gia Hi ngăn Cảnh Vương lại.

Đoạn ghi âm bên trên là ở chap 114 nhé các cậu, nếu ai không hiểu hãy xem lại chap đó nha, mọi người sẽ hiểu rõ diễn biến. Cảm ơn vì đã đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Mãi nghĩ đến em

- "Đừng làm loạn nữa! Chuyện này rõ ràng như vậy rồi. Cậu còn muốn bao che cho cô ta?" Gia Hi vẻ rất tức giận anh ta bỏ mạnh tay Cảnh Vương xuống và xô cậu ta. Anh ấy quát lớn.

- "Anh hai, chuyện tôi nói rõ ràng, bằng chứng cũng đã có, nếu như anh còn muốn bao che cho Doãn Mộc Mộc một cách vô ích như vậy thì cứ làm, nhưng đừng động tay động chân và đừng làm loạn!" Cảnh Nam lúc nào cũng rất rõ ràng. Cậu tiến tới đứng trước Cảnh Vương mặt đối mặt.

Lúc này, Cảnh Vương nhìn xung quanh ánh mắt vô vọng và đau khổ, lần này cậu ấy sai thật rồi. Cậu ấy quỳ xuống đất vò đầu bứt tóc. Nhìn sang Nhã Giao cô ấy nhìn Cảnh Vương bằng ánh mắt không nỡ và rồi quay mặt đi.

- "Cảnh Vương, chuyện mà chúng ta bàn bạc lâu nay cậu đều nói cho Doãn Mộc Mộc?" Kim Chí hặc hắc bước đến, túm lấy cổ áo Cảnh Vương, anh ấy dùng trán mình đập mạnh vào trán Cảnh Vương, cậu ấy ngược nhìn Kim Chí.

- "Kim Chí..tôi..tôi..tôi khẳng định với anh Mộc Mộc vô tội, đừng..đừng làm hại cô ấy, xin anh..." Giọng Cảnh Vương run rẩy trước ánh nhìn của Kim Chí, chưa bao giờ tôi nhìn thấy một Cảnh Vương như vậy, cậu ấy rất bồng bột, áu trĩ và đáng ghét đó là suy nghĩ lúc đầu của tôi về cậu ấy, nhưng về sau tôi mới nhận ra được cậu ấy si tình không có lối thoát, tưởng chừng như là một ông trùm doanh nhân không có khuyết điểm nhưng ai ngờ lại yêu một cô gái nhiều đền thề. Cảnh Vương, khi nào cậu mới buôn bô được tình yêu này?

- "Thân Cảnh Vương, anh đối với Doãn Mộc Mộc hết thuốc chữa rồi, tôi lúc này rồi còn bao biện cho cô ta, anh nghĩ rằng nếu mình làm thế thì sẽ nhận được sự thương hại từ cô ta?" Tiêu Ý nói

- "Trần Tiêu Ý!"

Cậu ấy thét lớn tên Tiêu Ý như vậy khiến cô ấy hoảng mà lui về phía sau. Kim Chí buông cậu ấy ra, không biết đây là lần bao nhiêu tôi nhìn thấy cậu ấy rơi nước mắt vì Doãn Mộc Mộc.

- "Tôi biết chứ, dù tôi có nhảy vào biển lửa hay uống cạn đại dương thì người trong mắt cô ấy cũng không phải là tôi! Nhưng...mỗi khi thấy cô ấy khóc vì mình không được yêu thương tôi chịu không nổi! Tôi không bô rôi cô ấy được..."

Lời nói của cậu ấy chỉ vỏn vẹn vài giây nhưng cũng đủ để cho tôi hiểu được rằng cậu ấy yêu Mộc Mộc thế nào, nước mắt chảy xuống đất như dòng chảy của nỗi buồn, sự đau khổ cũng theo nước mắt chảy ra ngoài, chỉ là yêu thôi mà lại đau khổ như vậy.

- "Cảnh Vương thôi ngay trò khóc lóc đó đi, tôi cho anh 3 ngày để vụ này, nếu không Thân già dù có chết cũng sẽ không có chỗ chôn" Kim Chí lạnh lùng quay mặt bỏ đi, mọi người cũng theo đó mà đi ra ngoài, bao gồm cả tôi, lần này cậu ta sai thật rồi, tôi chẳng thể nào giúp cậu ta được, cậu ta làm vậy xem như đã phản bội chúng tôi. Chúng tôi không có thời gian quay đầu lại đỡ cậu ta.

Lúc tôi ra về trời mưa to như sáp có giông bão, lúc ra về tôi nghe thấy tiếng khóc của Cảnh Vương, mà thôi bô đi chắc cũng là tiếng mưa thôi.

*

Lúc về đến nhà nhìn lại mớ lộn xộn mà Tiêu Hi đã gầy ra lúc sáng, tôi thở dài trong sự mệt mỏi và nôn nao. Không biết rằng bây giờ cô ấy đang làm gì nữa? Đột nhiên cảm thấy trong lòng giãm đi một gánh nặng khi nghĩ đến cô ấy, mặc dù nụ cười của cô ấy chẳng giúp tôi giảm bớt phần nào công việc, nhưng tôi vẫn rất thích.

Tôi nằm xuống giường nhắm mắt lại, hình ảnh của Tiêu Hi lúc nào cũng chiếm lấy não tôi, nhớ lại xem nào lần đầu tôi gặp cô ấy, tuy rằng lúc đó còn nhỏ nhưng tôi vẫn đứng hình mất 5 giây trước vẻ đó chứ đừng đùa rằng trẻ con không biết gì. Cô ấy khiến tôi trưởng thành, lần đầu tiên tôi biết thế nào là thích một người. Chẳng lẽ đến bây giờ tôi vẫn thích cô ấy? Tôi si tình giống như Cảnh Vương sao? Không đâu, lúc nhỏ chắc chỉ là sự rung động nhất thời, làm gì có chuyện đến giờ tôi vẫn thích cô ấy. Nhất định không có chuyện đó.

"Mãi nghĩ đến em khiên tôi ngủ lúc nào cũng chẳng hay!"

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Lễ hội Chương Vũ Đài

Hôm nay, tôi là người đại diện cho người họ Ngô tổ chức Chương Vũ Đài năm nay, đặt biệt hôm nay ba mẹ tôi đều tới dự. Tôi đã trang trí buổi tiệc bằng rất nhiều bong bóng toàn là màu vàng, có một tấm thảm đỏ trải trước cửa, phía trên tràn ngập ánh đèn chùm chiếu sáng xuống dưới, phía trên sân khấu tôi có đặt một tấm màn trắng ngăn hậu trường phía sau với đại sảnh, tấm màn ấy có một điều đặc biệt rằng khi tắt hết đèn chúng sẽ phản quang lại hình mặt trời.Thêm cả những đèn ngôi sao phía trên mà tôi cắt giấy khôn khéo dán sau những đèn chùm, đèn lúc đó chắc hẳn cả bữa tiệc sẽ như một bầu trời.

Tôi lái xe đến đón ba mẹ tôi, chắc rằng họ cũng đã chuẩn bị xong, nhớ lại lúc trước Thần Cảnh Vương đã cầu hôn Doãn Mộc Mộc ngay tại lễ hội này, họ Thần đã phải khốn khổ lắm sau loạt scandal đó.

- Ba mẹ, con đến rồi!
- Niên Vũ, hôm nay con thật điển trai!
- Dạ vâng, chúng ta bắt đầu đi ngay chứ ạ!

Hôm nay chỉ có mỗ ba tôi tham dự, bởi vì mẹ tôi không muốn xuất hiện trước công chúng. Đây là lần thứ 2 tôi gặp họ sau khi nhớ lại mọi chuyện, bây giờ đột nhiên có cảm giác là lạ gì trong lòng. Tôi chưa bao giờ hỏi rằng bản thân mình có phải là con ruột của họ hay là không bởi vì tôi vẫn muốn họ là ba mẹ mình.

Chú tiệc như tôi phải đến bùa tiệc trước tầm 1 tiếng để chuẩn bị và sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, còn phải sắp xếp cho cái kế hoạch mà chúng tôi lập ra nữa. Ngày hôm nay, sau khi kế hoạch hoàn thành, Kim Chí sẽ kí tên thực hiện việc chuyển nhượng cổ phần cho tôi, đèn lồng áy tập đoàn Ngô Gia sẽ do tôi làm chủ, chuyện tôi tham gia vào kế hoạch này và chuyện Kim Chí hiện tại là cổ đông lớn nhất tập đoàn ba mẹ tôi chẳng hay biết gì.

- Con trai, năm nay có những tập đoàn nào tham dự?
- Dạ nay con mời rất nhiều tập đoàn, chủ yếu là những tập đoàn có tiềm lực cạnh tranh thôi ba ạ. Con nghĩ rằng hôm nay sẽ đông vui lắm.
- Nếu vậy thì tiếc thật, mẹ con rất thích nói chuyện với bạn bè, hôm nay bà ấy dí không được.
- Ủa không phải mẹ không thích xuất hiện trước công chúng hay sao ba?
- Không phải đâu con trai, ba sống chung với bà ấy mấy chục năm rồi, bà ấy nghĩ gì ba còn không biết sao, bà ấy luôn là người như vậy có chuyện gì cũng chẳng nói ai nghe...

Nghé giọng điệu của bà, tôi biết rằng ngày hôm nay mẹ không dí là có lí do khác, tuy chí là mẹ nuôi nhưng bà ấy rất thương tôi, luôn rất ân cần và chu đáo. Tôi biết điều đó nhưng mà lúc nào giữa tôi và bà ấy cũng chẳng thoát khỏi rào cản mẹ nuôi-con nuôi. Trong lòng bà ấy lúc nào cũng vướng bận một cái gì đó mà thứ đó thì lại không liên quan đến tôi.

Đến nơi, tôi và ba xuống xe tiến vào đại sảnh

- Nay Niên Vũ!

Kim Chí đến sớm hơn tôi, chắc hẳn anh ta xem xem kế hoạch diễn ra怎么样.

- Kim Chí, sao đến sớm vậy?
- "Chuyện đó" tôi đã chuẩn bị ổn thỏa hết rồi, anh không cần lo.
- Ủm, vậy tôi sẽ lo phần lễ hội vậy.
- Niên Vũ đây là bạn con à? Ba tôi hỏi.
- Vâng, con chào bác! Con là bạn của Niên Vũ, con tên Kim Chí.
- À, ta nhớ rồi ta đã gặp con ở bệnh viện đúng không?
- Vâng ạ, gặp lúc Niên Vũ ngất xiu đó bác.
- Ô, con là bạn của nó, con hãy giúp đỡ nó nhiều hon. Con đẹp trai và chứng chắc thế này chơi với nó làm gì nó con nít muốn chết.
- Hahaha, con không cảm thấy vậy đâu bác!

Tôi không ngờ ba và Kim Chí lại hợp nhau như vậy. Nhớ lúc đầu Kim Chí còn nói với Tiêu Hí rằng cậu ta là anh trai, em trai nuôi gì của tôi, mà bây giờ chuyên sang bạn rồi, đúng là xảo quyệt thật. Tôi còn chẳng biết vì sao anh ta lấy được cổ phần công ty của tôi nữa.

Loay hoay một lúc cũng đến giờ buổi tiệc bắt đầu, tôi nhìn Kim Chí, cậu ấy gật đầu, đã đến giờ thực hiện kế hoạch rồi.

Từ xa tôi nhìn thấy Tiêu Ý bước vào, đúng là tiểu thư nho nhã mà, khí chất tiểu thư họ Trần vẫn ngồi ngay như vậy. Họ Trần nổi tiếng về sản xuất nhạc cụ đương nhiên một lúc nữa cô ấy sẽ lên đánh một bản piano rồi.

Thần Cảnh Nam đại diện cho họ Thần tham gia, chắc Cảnh Vương đang nằm ở nhà rồi, cậu ta quyết định từ bỏ chúng tôi thật à? Cảnh Nam rất ít khi dự một buổi tiệc nào đó, chỉ toàn là Cảnh Vương tham dự, cậu con trai út này không nổi bật bằng người anh trai của mình. Thật là chí dám đi sau Trần Tiêu Ý, chắc là sợ cô ấy bị dính scandal đây. Máu si tình di truyền thật đấy.

Gia Hi bước vào, là người đại diện cho Hà Gia một trong tứ tộc không ngại tham dự, sự xuất hiện của anh ta đã làm điện đảo mấy cô phóng viên bên cạnh, đầu mọc trái tim hết.

Chi Dao Dao đã cải trang thành phục vụ để thuận tiện đưa "vật đó" lên sàn. Chị ấy đi cùng Kim Chí nhưng chẳng xuất hiện được. Nhã Giao cũng đã cải trang thành khách mời tham dự, nãm ngoài cô ấy đi cùng tôi, hình như nãm nay đi cùng Tiêu Ý, đạo này mối quan hệ của họ rất tốt.

Và đây rồi, thứ tôi đang đợi xuất hiện, tam tộc đã đến, nãm nay có sự xuất hiện của tam tộc chắc hẳn ai cũng rất bất ngờ, vì những lễ hội thế này nãm nào họ cũng đều không tham gia. Nãm nay số dĩ tôi mới được Trương già bởi vì lúc tôi tiếp cận Trương Tuệ Anh thì tôi đã đưa thiệp mời cho Trương Quân Nhân. Để xem nào vào cái lần bùa tiệc gì gì ấy*, tôi quên mất rồi. Tôi không ngờ ông ta nhìn tôi và cười hả và còn bảo tôi rằng "cậu rất hợp" rồi bỏ đi. Đúng là lợ.

- "Này, bọn họ là ai vậy? Sao tôi chưa bao giờ gặp qua?"
- Người con gái tóc xanh dương đó là Bằng Minh Di, tiểu thư nhà họ Bằng. Còn cái anh chàng phía bên đó và còn hai ông bà già kia thì tôi không biết!"

Ai cũng bàn tán về Lưu Dương Giai, Trương Quân Nhân và Ninh Lệ bởi vì ai mà biết được mặt mũi của Trương già và Lưu già cơ chứ. Nói mới nhớ cả cái người bí ẩn đứng sau điều khiển tất cả nhà họ Bằng, ba của Minh Di tôi cũng chưa gặp bao giờ. Rốt cuộc ông ta là người thế nào chứ?

Kế hoạch này toàn bộ đều là Kim Chí làm chủ, chúng tôi chỉ là những con cờ trên bàn cờ chẳng cách nào giấu được, hi vọng Băng Minh Di sẽ không bị ảnh hưởng. Chuyện chí Dao Dao là người của Trương Tuệ Anh Kim Chí đã biết ngay lúc đầu. Cậu ta đã biến chị ấy từ gián điệp của Trương Tuệ Anh sang gián điệp của Tô Kim Chí. Kế hoạch này Kim Chí đã chuẩn bị chu toàn đến mức không có sơ hở nào. Bây giờ đến lúc thực hiện nó rồi, kế hoạch lật đổ Băng gia.

*Chap 83: Cô rất giống một người tôi quen

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 136: Mặt trời trong đêm

Tôi bước lên sân khấu sau buổi biểu diễn piano của Tiêu Ý. Mọi sự chú ý đều đổ dồn về phía tôi. Ở đây nhìn xuống tôi có thể thấy được tất cả mọi người như là lần đến buổi tiệc cùng Tuệ Anh à không Tiêu Hí mới đúng nhưng lần đó do quá tức giận nên tôi không để ý gì nhiều. Tôi nhìn xung quanh thấy Minh Di đang nhìn tôi, chúng tôi nhìn nhau một lúc lâu. Tôi cảm thấy rất có lỗi với cô ấy. Nếu như không chuyện này không xảy ra tôi và cô ấy chắc chắn sẽ là bạn. Hi vọng kế hoạch này thành công mà không gây quá nhiều tổn hại cho Minh Di.

- Mọi người, cảm ơn hôm nay đã đến lễ hội Chưong Vũ Đài này. Tôi rất cảm kích khi mọi người đều tham dự đầy đủ. Với tư cách là một người đại diện cho lễ hội Chưong Vũ Đài năm nay tôi hi vọng rằng tất cả mọi người đều làm ăn phát đạt, thuận buồm xuôi gió. Và hôm nay tôi chính thức tuyên bố lễ hội bắt đầu!

Tiếng nhạc vang lên khoảng vài giây sau cùng với tiếng vỗ tay của khách mời tham dự. Hiện ứng đèn của tôi bắt đầu. Đèn tắt hết, chỉ còn lại một khồng gian tối mịt mù. Ai ai cũng hoảng hốt mà bàn luận xôn xao. Trong khoảng thời gian này Dao Dao sẽ thực hiện kế hoạch, chị ấy sẽ đánh tráo ly rượu bất kì của một vị khách nào đó và đưa "vật đó" vào tay tôi.

Khi mọi thứ đã xong, tôi mở đèn lên, không phải là những chiếc đèn chùm sang trọng nhưng vô tri. Mà đó là khoảng trời đặc biệt mà tôi đã chuẩn bị. Chiếc đèn vàng phản chiếu ánh mặt trời lên tấm màn. Những chiếc đèn con cát giấu đằng sau chiếc đèn chùm phản quang lại hình ngôi sao. Trong thoáng chốc cả hội trường đều như một bầu trời.

"Mặt trời trong đêm" đó là tên của hiệu ứng này. Mặt trời vốn ra là quả cầu lửa rực rỡ nóng bỏng nhưng trong màn đêm nó không khác nào một ánh dương dịu dàng. Còn các vì sao kia, chúng chằng sấp xếp theo một trật tự nào vậy mà tại sao chúng lại có thể dẫn lối cho những kẻ lạc đường? Bởi vì chúng tỏa sáng. Chúng tỏa sáng một cách lồng lẫy và thanh tao. Nhưng khi ở cùng mặt trời chúng lại nhơ nhớp và nhẹ nhàng.

"Mặt trời trong đêm" chúng vốn dĩ rất xinh đẹp, sáng chói và ta không thể với tay nắm lấy nó được nhưng lại cứ thích ngắm nhìn nó, với lấy nó, còn nó cứ là nó, nó vẫn rất lặng lẫy còn chúng ta chỉ là những kẻ đắm chìm vào nét lặng lẫy đó. Giống như là cô ấy...

- Mọi người, hi vọng mọi người sẽ thích hiệu ứng đặc biệt này của tôi.

Nói xong, tôi bước xuống và đây là phần của Nhã Giao. Như hàng năm ở lễ hội này ta có thể giới thiệu sản phẩm hay thương hiệu của mình. Cô ấy sẽ giới thiệu bộ sưu tập của cô ấy bằng chiếc máy đăng kia. Mọi sự chú ý đều tập trung vào cô ấy.

Cô ấy mở chiếc máy. Nội dung trên đó hiện ra không phải là bộ sưu tập của Nhã Giao mà là sáp tài liệu của nhà họ Băng đó chính là kế hoạch của chúng tôi.

Nhã Giao nhìn qua, tôi vê ngây ngất, tại sao cô ấy không làm diễn viên, tài năng diễn xuất đỉnh cao kia mà. Tôi cầm chiếc điều khiển từ xa lên bật đoạn ghi âm đã chuẩn bị.

*Ông có chuẩn bị dày đủ tiền bạc chưa?

- Thưa ông, tôi đã chuẩn bị dày đủ rồi ạ, con hàng hôm nay rất chất lượng luôn á, chắc chắn sẽ có giá rất cao!

- Mọi thứ chuẩn bị đến đâu rồi?

- Dạ tôi đã bán nó vào phiên chợ đen rồi, đây là số tiền mà chúng ta kiếm được.*

Đó là nội dung của đoạn ghi âm trên cùng với sáp giấy tờ đang hiện rõ trên kia. Chắc ai cũng nghĩ rằng Băng gia chỉ là một nơi xuất rượu như bình thường. Nhưng không phải, Băng gia là cái tên rất nổi tiếng ở thế giới ngầm, chúng là những kẻ bắt người trái phép và bán bọn họ vào những phiên chợ đen. Người bị bắt đa số là những bệnh nhân và đặc biệt là trẻ em. Đó là tội ác tày trời của Băng gia mà bọn chúng đã giấu rất nhiều năm nay.

Người người ai cũng bất ngờ, còn có người đứng không nói và thậm chí là ngất xỉu, nôn mửa vì những hình ảnh ghê rợn nằm trong sáp tài liệu. Mọi chuyện vẫn còn chưa kết thúc.

Một giọng nói la lả "Có người ngất xỉu...mặt anh ta tái xanh hết rồi!" Đúng vậy vì khách đó chính là vị khách đã uống ly rượu mà chị Dao Dao đưa, đó là ly rượu của Băng gia. Bọn họ sẽ cho những con tin uống loại rượu đó. Đó không phải là rượu độc nó chỉ là một trò lừa bịp rẻ tiền mà thôi. Khi uống ly rượu đó nó sẽ hạ đường huyết xuống khiến chúng ngất xỉu kèm theo hoa mắt và mặt tái xanh. Đó là thủ đoạn rẽ tiền của Băng gia để lừa con tin.

Lợi dụng truyền thông tin này sẽ đi khắp cả nước. Hôm nay chính là ngày tàn của Băng gia...

Trước khi ngất xỉu, tôi đã nhìn thấy Minh Di nhìn tôi và nở nụ cười. Lúc ấy tôi nhận ra rằng, Minh Di chắc cũng đã mong muốn ngày này sẽ đến từ rất lâu. Không trụ nổi, tôi ngất xỉu tại lễ hội...

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 137: Tôi muôn gấp Kim Chí

Lúc tôi tỉnh dậy tôi đang nằm ở một nơi xa lạ, không phải bệnh viện như mọi lần. Tôi quay mặt nhìn sang bên trái nhìn thấy một tủ quần áo rất to lớn, làm từ một loại gỗ rất quý giá, tuy không phải dân chuyên trong ngành nhưng tôi cũng nhìn ra. Tôi ngồi dậy, bước xuống giường.

- Cậu tình rồi à?

Một giọng nói phát ra từ phía cánh cửa tôi nhìn sang, muốn ngã ngửa tại chỗ khi thấy Ninh Lệ đang đứng đó. Vậy chỗ tôi đang ở là Trương gia sao, chuyện gì đã xảy ra vậy nè?

- Cậu đừng hoảng hốt, lúc mọi người nhốn nháo vì vụ của Bằng gia, chỉ có tôi phát hiện cậu đang ngất xỉu, nên tôi đem cậu về đây. Đừng lo, nếu cậu đã khỏe tôi sẽ sai người đưa cậu về nhà.

Tôi rất bất ngờ, không ngờ trong số mấy nghìn người chỉ có mỗi Ninh Lệ nhìn thấy tôi ngất xỉu, bảo tôi không lo lắng làm sao được. Kế hoạch không biết đã thành công hay chưa? Bằng giờ ra sao, mọi người như thế nào? Tôi rất muốn biết.

- Con cảm ơn bác vì đã giúp con, bây giờ con phải về rồi. Thành thật cảm ơn bác vì lần này!

Tôi cúi xuống cảm ơn như cách hậu bối chào trưởng bối. Không thấy bà ấy đáp lại tôi vội ngửa đầu lên, đứng thẳng.

- Cỗ áo cậu bị lật rồi này, là người đứng đầu một trong tam tộc không ngại cậu phái chú ý hình tượng chứ.

Bà ấy lật cỗ áo của tôi xuống, rồi nở một nụ cười thật hiền hậu. Ít nhất trong khoảng khắc này, tôi cảm thấy như có sự hạnh phúc pha lẫn một chút bất ngờ đã len lỏi vào trong trái tim. Cảm giác ấm áp từ trong tim lan tỏa và truyền hạnh phúc và hơi ấm đi cả cơ thể. Lúc này, tôi đã ngỡ rằng người phụ nữ đứng trước mặt là mẹ của mình...

Tôi bất giác thốt ra một tiếng:

- Mẹ!

Bà ấy nhìn tôi bằng khuôn mặt ngày ngất, những nếp nhăn trên khuôn mặt đã nhiều hơn lần đầu tôi gặp bà ấy trong tiệm hoa, tôi cảm nhận vậy. Chỉ trong một thời gian ngắn người phụ nữ này đã xuống sắc rất nhiều, phải chăng thời gian đang ăn mòn bà? Bà ấy nhìn tôi không nói gì nở một nụ cười:

- Ta không phải mẹ của cậu, nhưng nếu muốn cậu có thể đến đây bất cứ lúc nào. Đúng như Y Phu nói, anh ta đã rất may mắn khi tìm thấy cậu!

Tôi bước ra về mà vẫn cứ quay đầu nhìn bà ấy, tôi đi ngang từng căn phòng một của Trương gia, nơi này rất rát to, đây là lần thứ hai tôi đến đây. Tôi đi ngang qua một căn phòng và nhìn thấy một bộ tóc giả màu be treo bên trong, không biết bộ tóc giả ấy dùng để làm gì?

Tôi ra về trong nỗi ngạc nhiên, tại sao bà ấy lại quen cha mình nhỉ? Không phải Trương gia kín tiếng và chưa lần nào lộ diện sao? Cách bà ấy nói chuyện như thể đã quen cha mình từ lâu. Nhưng bỏ qua chuyện đó, bây giờ mình phải về xem kế hoạch thế nào.

Tôi về thẳng tập đoàn, lúc vào cửa tôi thấy Minh Di đang ngồi ở đó, thay vì Kim Chí

- Tại sao cô lại ở đây?

- Niên Vũ, cậu đoán thử xem? Sau khi cậu đã làm cho Bằng gia phá sản?

- Cái gì? Bằng gia phá sản chỉ sau một đêm?

- Đúng vậy, cảnh sát đã vào cuộc, ba tôi bị bắt, và ông ta đang bóc lột.

- Vậy cô còn thành thời ngồi ở đây sao!

Tôi la lớn trong sự hoang mang, không biết Minh Di đã làm cách gì để thoát khỏi mớ hỗn độn này nhỉ? Ba cô ta đang trong tù và cô ta thì đang ngồi đây uống trà.

- Không đâu, tôi hoàn toàn vô tội bởi vì trong giấy tờ và hộ khẩu của Bằng gia không hề có tên tôi và lần cuối tôi nói chuyện với người ba thân yêu của tôi là lúc nào tôi còn chẳng nhớ.

- Vậy...mọi chuyện rõ cuộc thế nào? Cô đang già nai sao? Cô đến đây để làm gì?

- Tôi muốn gặp Kim Chí!

Bằng một giọng quả quyết Minh Di nói với tôi, đôi mắt của cô ấy lúc đó, tôi không né tránh được.

- Cô...biết rằng Kim Chí đã...

- Đúng vậy, tôi biết từ rất lâu rồi kể từ sau vạch trần tội ác của Bằng gia không ai khác ngoài Kim Chí.

Tôi sững sờ, lặng người một hồi lâu. Kim Chí or là Kim Chí, chúng ta cứ ngờ rằng kế hoạch này là bí mật tuyệt đối nhưng hóa ra chúng ta đã sai, người chị cùng cha khác mẹ này của anh bản lĩnh hơn anh nhiều, cô ấy đã nắm thóp được cái đuôi của anh từ lâu rồi. Anh vẫn còn đang kiêu căng ràng mình lật đổ được Bằng gia nhưng người chị của anh đã "mượn tay" anh để lật đổ họ Bằng, đúng là máu mủ ruột thịt, giống nhau như đúc!

- Minh Di, nếu như cô đã biết kế hoạch của chúng tôi, vậy tại sao lâu nay cô không ngăn cản chẳng lẽ cô cũng có hiềm khích với Bằng gia?

- Hiềm khích thời là chưa đủ, đối với tôi Bằng gia chính là một nhà tù, anh có thấy tù nhân nào lại yêu nhà tù và muốn sống trong nhà tù trọn đời chua? Tất cả bọn họ đều mong muốn tự do.

Mái tóc màu xanh dương ngũ ý là sự tự do, nhưng cô ấy lại không được như vậy, từ trong ánh mắt tôi phát hiện chẳng có gì ngoài bầu trời và những đám mây trôi bồng bềnh đằng xa xa kia ngoài cửa sổ. Ánh mắt ấy đâm chìm đến nỗi muôn mọc thêm một đôi cách đê bay ra ngoài. Bằng Minh Di như là một thiên sứ bị mất đi đôi cánh vậy.

- Cô muốn gặp Kim Chí?

- Đúng, tôi muốn gặp nó, tôi muốn xin lỗi vì những chuyện mà tôi đã làm và còn tôi muốn hợp tác với nó để gây dựng Bằng gia thêm một lần nữa.

*

Không hiểu sao lúc đó tôi lại hẹn Kim Chí ra ngoài gặp Minh Di, tự nhiên lại nhận thêm rắc rối, không biết bây giờ mọi người ra sao rồi. Ngồi trên taxi tôi về nhà, tôi nhìn sang một tấm biển lớn treo ngay giữa tòa nhà cao ngút trời. 'Lễ đính hôn của thiên kim họ Trần và ông trùm doanh nhân Thân Cảnh Vương'. Ôi chẳng lẽ Tiêu Ý lại đầu hàng già đình của mình và

cưới một người mình không yêu. Đạo này bạn chuyện lể hội cho nên tôi không có thời gian nghĩ đến chuyện này. Tôi đã hứa sẽ giúp họ mà. Hôn nhân là chuyện cả đời cưới một người mình không yêu làm gì? Nó chẳng có ý nghĩa gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 138: Mối quan hệ của chúng ta

- Nay Niên Vũ, anh về rồi.

Tiêu Hi ở sẵn trong nhà của tôi, cô ấy chạy ra nắm chặt lấy tay tôi. Bởi đêm qua tôi không về, ở một mình chắc cô ấy cũng cảm thấy sợ và lo lắng

- Xin lỗi, đêm qua tôi bị ngất xỉu, Ninh Lệ tìm thấy tôi cho nên tôi ở Trương gia một đêm

Bằng một giọng cực kì bất ngờ, cô ấy nói: "Cái gì? Anh ở Trương gia?"

Tôi đáp: "Um, tôi ở Trương gia chỉ là sự trùng hợp thôi, họ không làm gì tôi!"

Giọng mặt của cô ấy vẫn còn căng thẳng đôi chút, tuy nhiên cô ấy thở phào nhẹ nhõm

- May mắn là anh không gặp Trương Tuệ Anh.

- Trương Tuệ Anh rất ít khi ở Trương gia nhỉ?

- Đúng vậy, cô ta toàn làm chuyện xấu thô thiển, làm gì ở nhà!

Nếu như Trương Quân Nhân và Trương Tuệ Anh đều không có ở nhà, vậy chắc hẳn ngôi nhà đó rất lạnh lẽo, một ngôi nhà rộng lớn như vậy chỉ có duy nhất Ninh Lệ sống ở đó, liệu không biết bà ấy có cảm giác cô đơn hay không?

- Niên Vũ này, chuyện kế hoạch của anh với Kim Chí đã xong rồi, và cũng thành công, anh tính làm gì tiếp theo?

- Tôi nghĩ mình sẽ sống một cuộc sống bình thường.

- Một câu trả lời vô cùng nhạt nhẽo nhỉ?

- Đúng vậy, câu trả lời rất nhạt nhẽo, sao cô không nói về cô thử xem, cô tính làm gì?

Tôi bỏ cái cà vạt ra và cởi áo khoác bên ngoài và xếp ngon vào tủ quần áo, tôi rót nước vào ly và uống sạch cả một ly nước, quả thật tôi đang rất khát. Tiêu Hi ngồi ở chiếc ghế sofa bên cạnh và luyến thuyên mãi về dự định sau này, thật là chúng tôi có kết hôn đâu, cô ấy đạo này nói nhiều một cách bất thường, nhưng dù sao tôi vẫn cảm thấy không phiền về điều đó.

- "Tôi..muốn nhận lại mẹ ruột". Tiêu Hi nói.

Đến đoạn này, tiếng của cô ấy mới lọt được vào tai của tôi

- Cái gì? Cô muốn nhận lại phu nhân Tô gia sao?

- Um, tôi muốn nhận lại bà ấy.

- Cô có gặp bà ấy bao giờ chưa?

- Có rồi, một lần trong đời lúc mẹ tôi đã tôi đi tham gia một buổi tiệc tôi bị lạc đường và gặp bà ấy.

Ánh mắt chát chúa đầy nỗi niềm lúc cô ấy nói về mẹ ruột của mình thật khiến người khác xiêu lòng. Cái cảm giác mình có thể nhào vào lòng mẹ bất cứ lúc nào nhưng lại không được, cảm giác mẹ mình rất gần như cũng rất xa, chắc hẳn đó là cảm giác mà Tiêu Hi phải đối mặt lúc này.

- Còn về chuyện của Trương Tuệ Anh?

- Dương nhiên tôi vẫn sẽ trả thù.

- Cô tính làm gì?

- Tôi muốn lột sạch bộ mặt của cô ta trước Trương gia, cô ta mất đi Trương gia cũng tương đương với việc mất đi một chỗ dựa lớn.

- Bằng cách nào cơ chứ?

- Tôi cần đổi chỗ với cô ta thêm một lần nữa.

- Ý là giống như lúc trước? Cô sẽ đóng vai Trương Tuệ Anh?

- Chính xác! Nhưng để làm vậy tôi cần phải có người hợp tác.

Cô ấy nhìn tôi bằng một ánh mắt trống chờ, tôi cũng hiểu là cô ấy định nói gì rồi.

- Anh giúp tôi đi!

Tôi biết ngay là cô ấy sẽ ngoắc lối bảo tôi giúp, tôi như một thanh nam châm hút mọi việc về mình, tôi rất ghét phiền phức, nhưng nếu đó là cô ấy chắc tôi sẽ suy nghĩ lại, trong thâm tâm

tôi không bao giờ muốn cô ấy buồn hoặc tổn thương.

- Ách..Để tôi suy nghĩ.

Cô ấy bước xuống ghế và nói: "Thôi được rồi, cho tôi câu trả lời sau, anh thay đồ đi" rồi lặng lẽ bước ra ngoài.

Tôi mở cửa tủ quần áo, lấy vội cái áo sơ mi và chiếc quần dài không có gì đặc biệt, trong đầu bỗng xuất hiện hàng loạt hình ảnh về Tiểu Hi.

Nhớ lúc còn nhỏ, Tiểu Hi là một cô bé rất ham chơi, còn tôi thì là một đứa suốt ngày ở nhà, nhớ mỗi lần cô ấy thắt hai búm tóc chút ít khiến tôi không thể nhịn được cười, mỗi lần tôi cười cô ấy cũng cười theo, dột nhiên ngày hôm đó trở nên vui vẻ hẳn. Đến khi cô ấy đi Mĩ, chúng tôi đã cùng lập với nhau một lời hứa rằng nhất định sẽ đợi chờ nhau, nhưng không ngờ chỉ có một lời nói nói ra kéo dài vỏn vẹn 5 giây mà cô ấy lại dùng 15 năm của cuộc đời để thực hiện.

Lúc tôi bị mất trí nhớ, Gia Hi đã nhờ tôi đóng giả làm Đại Thịnh để an ủi Tiểu Hi. Giọng mặt của cô ấy lúc nhìn thấy tôi chỉ có một chữ 'hạnh phúc' được thể hiện. Từ ánh mắt, đôi môi, giọng nói tôi đều không quên được. Mỗi khi gặp thấy tôi cô ấy đã vui đến nhường nào. Nhưng ai ngờ, tôi thật sự là Đại Thịnh, bạn của cô ấy.

Đến khi cô ấy bị bắt cóc và già làm Trương Tuệ Anh. Ai biết được trong khoảng thời gian đó Trương Tuệ Anh đã gây ra những gì đối với cô ấy chứ. Hậu quả là nụ cười của cô ấy dành cho tôi đã không còn nữa. Sau lần đó một cô gái dịu dàng, hiền hậu đã chết, thay vào đó là một cô gái đầy nỗi hận thù, vết thương, vết sẹo trên cơ thể. Nhưng dù là ai đi chăng nữa, dù có như thế nào đi chăng nữa. Đối với tôi, em vẫn là em mà thôi!

Tiểu Hi đạp toang cánh cửa, chạy vào phòng tôi, và kéo tôi đi làm tôi rất lúng túng, cũng may là tôi đã thay xong quần áo.

- Niên Vũ, anh đi cùng tôi!

- Đì đâu chú?

- Đi gặp mặt Kim Chí và Minh Di!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Chỉ biết nhìn em từ xa

- Khoan..khoan đã Tiểu Hi.

Tiểu Hi vội quay người lại nhìn tôi và bảo:

- "Có chuyện gì à?"

Tôi đáp ứng nói:

- "Có Kim Chí nữa mà, chẳng lẽ cô muốn lộ mặt ra bên ngoài?"

Tiểu Hi đứng nhìn tôi, cô ấy thở dài, khoanh tay. Quả thật, đôi khi Tiểu Hi làm những việc khiến tôi không thể nào hiểu nổi cô ấy.

- Anh nghĩ thế nào? Tôi Kim Chí là một người rất thích hợp, anh ta vừa hận Trương Tuệ Anh và còn là người tiếp xúc nhiều nhất với mẹ ruột tôi, anh ta là người thích hợp nhất rồi! Mau đi cùng tôi nào!

Nói xong, cô ấy lôi tôi đi ra ngoài bắt taxi và cùng lên xe.

Trong đầu chẳng có gì ngoài câu nói lúc này của cô ấy. Không biết cô ấy có biết rằng Kim Chí thích cô ấy hay không? Làm vậy chẳng phải ngầm khẳng định rằng Kim Chí hợp với cô ấy nhất sao?

Cảm xúc của tôi mỗi ngày trào dâng và càng hiện lên rõ ràng như một con thủy triều. Nó dâng cao lên hết mức rồi sẽ lặng lẽ chìm xuống. Bất mãn, hậm hực, bức tức, khó chịu đan xen lại với nhau và ngày một dâng lên, khi tìm tôi không chừa nỗi con thủy triều này thì nó liền bộc lộ ra ngoài khuôn mặt. Tại sao Kim Chí lại là người hợp nhất? Mắc gì phải đi tìm anh ta? Có tôi ở đây cô ấy cần phải tìm người giúp đỡ à?

- Niên Vũ, sao nãy giờ mặt anh ủ rũ vậy?

- Không có gì.

- Sự thật là không có gì?

- Đúng vậy, không có gì nghĩa là không có gì.

Cô ấy chỉ "À" một tiếng rồi thôi. Không thể hỏi thêm tiếng gì à? Mà thôi, như vậy cũng tốt, con thủy triều của tôi đang dâng ở mức độ cao nhất, nếu cô ấy hỏi dồn dập tiếp thì con thủy triều chắc sẽ được thay bằng một con sóng thần mất.

Đến nơi, xuống xe tôi không thấy Kim Chí mà chỉ thấy Minh Di ngồi đó. Đúng thật là khiếp, ba cô ấy đang bóc lịch còn cô ấy thì ngồi đây nhâm nhi ly cacao nóng hỏi.

- Minh Di, chúng tôi đến rồi. Tôi Kim Chí chưa đến sao?

- Đúng vậy, hai người ngồi đi.

Chúng tôi ngồi xuống ghế, tại sao cái quán này lại đặt bàn vuông chứ? Nếu vậy thì một lúc nữa Kim Chí lại sẽ ngồi cạnh Tiểu Hi sao? Nếu tiệm cà phê này là của tôi, tôi sẽ thay tất cả bằng bàn tròn.

- Niên Vũ, cảm ơn anh.

Minh Di vội lấy chiếc mũ xuống và cầm nó tên tay, cô ấy bước khỏi ghế và đứng bên ngoài, tay cầm chiếc nón cuộn đầu xuống cảm ơn tôi. Tôi tần ngần nhìn cô ấy một lúc. Không biết nên nói gì, tôi ấp úng

- Nay..này cô không cần phải làm vậy, tại sao lại cảm ơn tôi?

Cô ấy đứng tôi cũng chẳng ngồi, tôi vội đứng lên.

- Bởi vì anh đã hẹn Kim Chí và bởi vì anh đã lật đổ Bằng gia. Chỉ vậy thôi.

Nói xong, cô ấy ngồi xuống ghế, tôi hơi ngạc nhiên chút khi đột nhiên cô ấy lại hành lễ như vậy, tôi không biết xử sự ra sao, Lúc này, không biết mặt tôi trong có tức cười không, lúc nãy lòng túng quá. Tôi chưa thấy Minh Di cúi người trước ai bao giờ. Bây giờ lại trang trọng xin lỗi vậy, thật có chút không quen.

Từ xa, tôi thấy bóng dáng Kim Chí, cậu ta mở to đôi mắt nhìn chúng tôi, à không nhìn Tiểu Hi mới đúng. Cậu ta chạy lại, lại tiếp tục nhìn Tiểu Hi. Chắc bắt ngờ lắm đây, nhìn cái mặt là biết.

Hôm nay, tôi đã nhìn thấy một thứ mà tôi chưa bao giờ gặp chung. Điều thứ nhất là Minh Di cúi đầu, điều thứ hai là nước mắt của Kim Chí. Đôi mắt của Tô Kim Chí không mạnh mẽ như cậu ta, đôi mắt đó chẳng thể cất giấu nổi giọt lệ nào, tất cả nước mắt đều đang ở cầu mắt chỉ chờ lúc chảy ra. Đôi mắt ấy tuy không mạnh mẽ nhưng lại rất kiên trì, nó giữ nước mắt tới mức nó đó cả lên.

Người ta thường nói nước mắt con người nhiều như đại dương, liệu đôi mắt nhỏ bé ấy có chứa được cả đại dương bên trong hay không? Kim Chí khóc khi gặp lại cô ấy, người anh đợi chờ từ bé đến bây giờ, ngàn ấy năm vẫn không bỏ được. Tôi thầm nghĩ "Liệu anh ta và Tiểu Hi có giống nhau, đợi chờ một người một giây, một phút, một thanh xuân..."!

Trong thoáng chốc, tôi cảm thấy mình thật nhỏ bé trước tình cảm to lớn của người yêu em dành cho em, tuy hai chúng ta đứng bên cạnh nhau nhưng tại sao lại như đang cách xa cả một đại dương? Tôi cảm nhận rằng bầu trời của tôi chẳng hề có em ở đó...Tôi chỉ biết đứng phía sau nhìn em từ xa mà thôi.

Muốn nắm lấy nhưng lại không với tới. Trước tình cảm to lớn ấy, liệu em có rời xa tôi không?

Tiểu Hi đứng lên và nói: "Kim Chí, tôi còn sống, anh không cần ngac nhiên tôi sẽ giải thích rõ"

Kim Chí chẳng nói gì, anh ta tựa đầu vào vai Tiểu Hi: "Không sao, còn sống là tốt rồi!"

Lúc đó nước mắt anh ta bắt đầu rơi.

Tôi chỉ biết nhìn em từ xa. Khoảng khắc đó tôi sợ mất đi em thêm một lần nữa. Sợ! Rất sợ!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Câu chuyện cổ tích

Kim Chí...

Lời nói của Minh Di phá vỡ bầu không khí lúc này, Kim Chí rời khỏi Tiểu Hi, đứng thẳng lưng quay mặt nhìn sang Minh Di, hai người họ nhìn nhau, rồi anh ta nhìn sang tôi sau đó cười lớn

- Cái gì chứ? Sau việc Tiểu Hi còn sống và bây giờ tới việc người em gái của tôi ở đây à? Anh đem cho tôi rất nhiều bất ngờ đó Niên Vũ.

Tôi không nói gì hon, anh ta thì chỉ đứng đó cười bằng một bộ cho tôi cảm giác gì đó rất khiêu khích, một lúc sau khi mọi người xung quanh đó sự chú ý vào anh ta, anh ta ngưng cười ngồi xuống bàn, bắt chéo chân. Chúng tôi cũng ngồi xuống theo đó.

- Sao náo Bằng Minh Di họ Bằng phá sản rồi nên mới tới đây tìm tôi?

- Không, chuyện của Bằng gia không liên quan đến tôi.

Minh Di uống một ngụm nước, sau đó khoanh tay và bắt chéo chân phải lên chân trái, tựa vào ghế

- Nếu như người ba đáng kính của chúng ta biết cô như vậy chắc ông ta đã không yêu chiều cô như lúc nhỏ nhỉ?

Minh Di nở một nụ cười nửa miệng:

- Yêu chiều sao, tôi còn không dám nhận phuoc lành tốt đẹp đó.

Không khí xung quanh bỗng trở nên căng thẳng, hai anh em này chính là kẻ tám lạng người nửa cân, phong thái uy quyền khiến người ta bị chèn ép. Tôi nhìn sang Tiểu Hi, cô ấy đang chống cằm nhìn Minh Di, bỗng nhiên lại liếc mắt nhìn sang tôi, hai ánh mắt khe chạm nhau, tôi vội ngoảnh mặt sang nơi khác, không hiểu sao tôi chẳng thể nhìn thẳng vào mắt cô ấy.

- Minh Di, cô đang muốn nói điều gì với tôi?

- Tôi muốn anh hợp tác cùng tôi xây dựng Bằng gia.

Kim Chí bỗng nhiên sững sờ sau đó lại nở một nụ cười:

- Sau tất cả những gì cô gây ra cho tôi? Và công sức mà tôi lật đổ Bằng gia chẳng lẽ đồ sồng đồ bẽ?

Minh Di nhìn Kim Chí

- Anh có bao giờ thắc mắc tại sao ba anh lại ghét anh đến vậy chưa? Có bao giờ tìm hiểu về mẹ anh chưa?

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 140-2: Câu chuyện cổ tích

Kim Chí ngây ngất nhìn Minh Di, hai tay anh buông ra đặt lên bàn, anh ngồi thẳng lưng, gương mặt to và tức giận.

- Cô nói như vậy là có ý gì?

Minh Di liếc mắt nhìn Tiểu Hi, Tiểu Hi bảo: "Hãy nghe cô ấy nói". Rồi nhâm nhi ly nước của mình, không khí đã bớt căng thẳng thay vào đó là một thái độ phong thái nghiêm túc của cả hai, Kim Chí và Minh Di.

- Kim Chí, tôi biết anh hận tôi thế nào, nhưng năm xưa không phải tôi có ý đuổi anh ra khỏi họ Bằng.

Kim Chí như mất bình tĩnh, cậu ấy đứng lên thật nhanh khiến cái ghế bị ngã ra phía sau, tay vẫn mạnh mẽ, tưởng rằng cậu ấy sẽ quát lớn, nhưng không ngờ cậu ấy lại nói một cách nhỏ nhẹ, cúi gầm mặt xuống

- Nếu như cô có ý và không có ý thì có khác gì nhau đâu? Đến cuối cùng tôi vẫn bỏ nhà ra đi, ông ta vẫn chẳng tim tôi mặc cho tôi chết đói ngoài trời. Mà cũng thật sự cảm ơn cô, nếu như năm đó tôi không rời khỏi nhà họ Bằng thì có lẽ tôi không được như bây giờ và có lẽ tôi cũng đã không gặp được cô ấy!

Nó vừa dứt câu cuối Kim Chí nhìn Tiểu Hi bằng ánh mắt rất lưu luyến, nhớ nhung, dịu dàng hơn bao giờ hết, rồi nhìn sang Tiểu Hi, cô ấy cũng nhìn Kim Chí, hai người nhìn nhau một lúc, chắc họ chỉ nhìn nhau với vẻ vui mừng, nhưng vài giây đó cũng đã khiến tôi khó chịu rồi. Cảm giác tim như bị buộc chặt, chúng bị trói buộc bởi vài giây đó... cảm giác khó chịu vô cùng.

- Cô muốn nói gì nữa không Bằng Minh Di? Những điều cô nói từ trước đến nay đều vô nghĩa, tôi cảnh cáo cô đừng nháu về mẹ tôi thêm lần nào nữa, cô không đủ tư cách...

Không biết từ đâu, Dương Giai xuất hiện đầy Kim Chí ra sau, khiến cậu ấy chói với rồi ngã xuống đất, cậu ấy to và bất ngờ, hoang mang đứng nhìn Dương Giai, mọi ánh mắt đều tập trung vào cậu ấy, bao gồm cả tôi, đâu ra thế không biết? Tôi nhìn lên ánh mắt Dương Giai, thấy ánh mắt cậu ấy rất đáng sợ tràn trề sự giận dữ. Tôi cũng hiểu ánh mắt ấy từ đâu mà ra, khi nhìn sang Minh Di. Minh Di chưa bao giờ làm gương mặt tội lỗi như vậy, hàng lông mày nặng trĩu như giọt nước trên lá cây, giọt nước tuy chẳng nặng bao nhiêu, nhưng lá cây yếu mềm như thế, làm sao chịu đựng nổi, chúng bị sức nặng của giọt nước làm trôi xuống, đôi mắt của cô ấy cũng giống như vậy.

- Bằng Kim Chí, nếu như cậu biết được những việc A Di đã làm cho cậu, mãi mãi cậu cũng chẳng thể nào trả hết ân tình mà cậu đã nợ cậu ấy, muốn nói chuyện với cô ấy? Cậu không đủ tư cách.

Minh Di nắm lấy tay áo của Dương Giai

- Thời được rồi Dương Giai, đừng nói nữa, chúng ta về thôi.

Minh Di xin lỗi chúng tôi và cùng Dương Giai đi mất, tôi có hỏi rằng: "Minh Di, thật sự đi như vậy à?" Nhưng cô ấy không đáp lại. Dương Giai có nói rằng muốn chúng tôi đi cùng cậu ấy, Tiểu Hi không ngần ngại đồng ý, nếu như Tiểu Hi đi thì tôi cũng đi vậy. Nhìn về phía sau lưng, Kim Chí ngồi dậy, cậu ấy nhìn theo bóng lưng bên cạnh tôi-Tiểu Hi rồi nói rằng: "Tiểu Hi, cảm ơn vì đã còn sống, gặp được em ngày hôm nay chính là hạnh phúc, cảm ơn em rất nhiều vì đã xuất hiện trong cuộc đời của anh, lần sau chúng ta lại gặp, đến lúc đó hãy nói rõ cho anh mọi chuyện". Và cậu ấy nhìn mãi Tiểu Hi đến khi chúng tôi lên xe rồi mới đi mất.

Tiểu Hi không đáp lại cứ bước thẳng lên xe, tôi đi phía sau cô ấy. Trong cô ấy rất đậm chiêu không biết đang nghĩ gì, tôi nhìn lên mái tóc của cô ấy.

- Tóc bị vướng vào áo rồi!

Tôi mới thở dài vuốt mái tóc của cô ấy ra, mái tóc dài mượt và có một mùi hương thoang thoảng xung quanh tôi. Tiểu Hi nhìn tôi, hai ánh mắt giao nhau, tôi chìm đắm vào đôi mắt biết cười ấy. Cô ấy đáp lại rằng: "Cảm ơn". Lúc ấy tim tôi đập mạnh đến mức khiến tôi nghe rõ được nhịp tim. Nụ cười đẹp như hoa mùa xuân khiến tôi ngây ngất, đôi mắt sâu thẳm như lòng đại dương, bơi trong ánh mắt mãi mà không thấy điểm dừng, mái tóc như mặt trời tỏa sáng và sưởi ấm cho tim tôi. Vào giây phút ấy tôi mới nhận ra một điều. Dù cho 15 năm trước hay hiện tại, dù cho có là Đại Thịnh hay Niên Vũ thì tôi vẫn thích Tiểu Hi, đến bây giờ vẫn thích cô ấy!

- Niên Vũ, thành thật xin lỗi vì lúc này, tôi dự định sẽ nói rõ với Kim Chí nhưng không được. Minh Di nói

- Không sao đâu, tôi cũng hiểu được một chút tình cảnh của cô. Tôi đáp.

Cô ấy thở dài trong vẻ tuyệt vọng.

- Minh Di, rõ cuộc dã có chuyện gì xảy ra? Tôi hỏi.

Từ kính xe tôi nhìn thấy Dương Giai liếc mắt nhìn tôi.

- Niên Vũ, đó cũng là chuyện mà tôi sẽ kể cho cậu nghe, bởi vì chuyện của Minh Di, theo chúng tôi nghĩ có liên quan đến cậu. Về cô "Mây" mà cậu đã kể, có thể chúng tôi biết danh tính thật sự của cô ta.

Tôi to tròn mắt ngạc nhiên nhìn Dương Giai, không thể thoát nổi sự hoang mang, tôi nhìn chăm chăm vào Dương Giai không rời mắt. Tôi thúc giục cậu ta kể cho tôi nghe. Tôi không thể đợi thêm nữa khi nghe về cô Mây, rõ cuộc cô ấy là ai? Rõ cuộc mọi chuyện là như thế nào? Mọi thứ có thể sẽ rõ sau câu chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Con là Kim Chí

Trước cửa tiệm bán kem nằm ở một thị trấn nhỏ, ngày hè oi bức nên cửa tiệm rất đông khách. Nhưng khách hàng đa số là học sinh và trẻ nhỏ. Trên con đường từ ngôi trường xa tít tận trên đồi về đến làng, học sinh đều ghé lại quán bán kem.

- Tôn! Tớ đây! Chúng ta lại gặp nhau rồi!

Chàng trai quay mặt nhìn cô gái, anh ấy đã đứng đợi trước cửa tiệm kem gần cả tiếng đồng hồ, mồ hôi chảy trên da khuôn mặt điển trai, tuy vậy nhưng vẫn không giấu được sự lảng tú của anh.

- Ôn Dương, chạy nhanh từ đồi xuống cậu sẽ bị ngã đấy.

- Không sao, tớ có khăn giấy, chia cho cậu một ít.

Cô ấy đưa khăn giấy cho Tôn, cả hai dùng khăn giấy thấm mồ hôi trên mặt. Rồi cùng mua kem, vẫn như những lần trước Ôn Dương lúc nào cũng chọn kem dâu, còn anh trung thành với vanila. Cả hai cùng đứng trước tiệm ngắm nhìn cô cậu học trò lướt qua. Ôn Dương bắt chuyện: "Tôn nè, nhà cậu gần đây à? Sao tớ hay gặp cậu ở gần đây vậy?". Tôn đáp: "Không có ở gần, chỉ là trùng hợp thôi".

Tuy anh nói rằng chỉ đi ngang qua, nhưng sự thật không phải vậy, anh đã tới trước cửa tiệm đợi cô gần một tiếng đồng hồ chỉ để cùng ăn một cây kem và chuyện trò với cô. Nhưng có lẽ do bản tính nên anh không bao giờ đứng đợi cô trước công trường.

- Tôn nè, tớ sắp chuyển nhà.

Lời nói của cô kích thích não anh, như một dòng điện chạy qua não, anh mơ màng nhìn cây kem rồi bừng tỉnh. "Tại sao lại chuyển nhà? Bao giờ đi? Anh hỏi. "Ngày hôm nay! Tớ về chuẩn bị đồ trước!" Cô trả lời.

Sau câu nói của cô trái tim anh bỗng trống trải lạ thường, anh và cô quen biết với nhau bởi một lần cô đi tham gia hoạt động từ thiện, anh gặp cô ở trại trẻ mồ côi. Sau đó, hai người vô tình gặp mặt nhau, số lần không đếm xuể. Tuy ban đầu là vô tình thật, nhưng về sau đã biến thành "cố ý". Anh hỏi cô rằng:

- "Ôn Dương, sau này tớ và cậu có cơ hội gặp mặt không?"

Cô ấy nở một nụ cười, nghiêng đầu nhìn anh, hàng lông mi đen dài che khuất nửa đôi mắt: "Chúng ta sẽ gặp lại"

Kể từ ngày ấy, khi cô bỏ anh đi, anh mới biết buồn là gì. Anh không được đến trường do hoàn cảnh gia đình, bố mẹ mất lúc anh còn nhỏ. Anh sống với ngoại, nhưng ngoại đã tuổi già sức yếu, cũng vào khoảng thời gian đó, ngoại rời bỏ anh đi. Quá nhiều chuyện đau buồn ập đến cùng một lúc, anh mượn rượu giải sầu, anh bắt đầu hút thuốc, ăn chơi, có lần anh phải nhập viện do căn bệnh viêm loét dạ dày, người ta bắt gặp anh bên lề đường.

Anh biết rằng mình không thể sống cuộc đời như vậy được, anh bắt đầu đi học. Ban đầu, việc học của anh rất khó khăn. Anh phải xen lẫn giữa học và làm, buổi sáng anh đi làm nhân viên tại một quán cháo, đến tối anh lội đèn sách ra học. Ngày cứ thế trôi qua cuối cùng anh cũng thành đạt.

Sự nghiệp của anh tiến triển, anh học cách pha chế rượu, số lượng tiêu thụ rượu của anh ngày một nhiều. Dần dần, anh phát triển nó thành một xưởng sản xuất rượu và có nhãn hàng riêng, rượu của anh được xuất nhập khẩu đi nhiều nước. Anh biết rõ, để đứng trên con đường này anh đã phải gian nan thế nào. Anh đã phải dùng thủ đoạn gì để có thể đứng trên kè khác. Công ty ngày một càng lớn đồng nghĩa với việc anh bị cảm dỗ rất nhiều. Từ những kẻ thùem khát vị trí của anh, những cô nàng muồn bò lên giường anh, đến những kẻ muồn anh thân bại danh liệt, Anh đều đập trên họ để bước lên vị trí cao hon. Từ những kẻ đó, anh đã học được nhiều thứ, tốt và xấu anh đều không phân biệt được dần dần anh bước vào thế giới ngầm. Nơi mặt tối của xã hội được phơi bày.

Đến một ngày, anh gặp được một người con gái, người con gái ấy đã làm anh xiêu lòng. Tên cô ấy là Tống An. Anh tìm mọi cách để tiếp cận cô ấy, anh bắt buộc cô ấy phải gả cho mình. Để rồi một cuộc hôn nhân ép buộc đã diễn ra. Cô xuất thân từ nông dân nên không thể chống lại anh. Anh yêu cô, yêu cô sâu đậm nhưng cô thì không như vậy. Anh ép cô phải sinh con cho mình. Ngày ngày, anh về nhà lúc nào cũng chỉ mong nhìn thấy nụ cười của cô, nhưng không như anh tưởng, khi anh về chỉ thấy một màn đêm tĩnh mịch và lạnh lẽo trong ngôi nhà rộng lớn. Thời gian cứ thế trôi qua, anh lại quay về thời gian trước. Dùng rượu giải sầu. Đến một hôm anh bắt gặp một cô gái trong quán bar. Trong con mè man, anh đã lên giường với cô gái đó. Vào khoảng khắc ấy anh đã gọi tên vợ anh-Tống An.

- An, hôm nay anh có mua hoa tặng em, hôm nay là kỉ niệm một năm ngày cưới.

Anh tươi cười ôm bó hoa hồng trên tay, hôm nay anh đặc biệt về sớm để tặng quà cho vợ mình.

- An, em..

Anh nhìn thấy cô ôm bụng ngồi trong nhà vệ sinh, cô nôn mửa không ngừng, lúc ấy anh đã biết được, anh đã có con.

Anh vui mừng khôn xiết. Tống An dường như cũng mỉm cười với anh hơn nhờ đứa trẻ trong bụng. Anh tin rằng đứa trẻ này chính là món quà mà trời ban tặng, anh thương yêu và trong lòng từng ngày sinh linh này ra đời.

- Tôn, anh nhìn thử bộ quần áo này có đẹp không? Em đặc biệt mua cho con, em nghĩ chắc con sẽ thích lắm.

- Đồ của em mua nhất định con chúng ta sẽ thích!

- Tôn, anh thật tốt...

- Anh chỉ tốt bởi vì người đó là em.

Hạnh phúc không được bao lâu. Sau khi anh bàn chuyện hợp đồng. Anh biết được một tin rất sốc, anh không tin vào mắt mình. Anh chỉ có thể giữ lại vợ anh hoặc đứa bé trong bụng.

- An..em đừng rời khỏi anh..

- Tôn...em yêu con lắm!

Nước mắt lăn dài trên má cô, anh khóc thảm thiết bên cạnh cô, anh nắm chặt lấy tay cô không buông mặc cho bác sĩ y tá khuyên can thế nào. Cuối cùng, cô cũng không chọn anh.

Sinh linh mà anh hằng mong ước đã đến với thế giới này, anh căm thù nó vì nghĩ rằng chính đứa bé ấy đã cướp đi vợ anh, anh không muốn quan tâm đến nó. Thứ anh giữ lại cho nó duy nhất chỉ có cái tên mà khi còn sống cô đã đặt-Băng Kim Chí.

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 142: Tình yêu được tạo bởi lời nói dối

Khi biết vợ anh đã mất, anh nghiệp ngập rượu chè, chơi bài cả đêm. Anh lên giường với rất nhiều cô gái, miễn là họ giống vợ anh. Anh chưa bao giờ để ý đến Kim Chí, nó lón lên ra sao thế nào là việc của nó. Còn anh chỉ chơi bài để nó lấp đầy khoảng trống trong tim anh. Qua gần một tuần anh bên ngoài cuối cùng cũng chịu về nhà nhưng anh lại mang theo một cô gái về. Đây là lần đầu anh làm vậy, trong số tất cả cô ấy giống vợ anh nhất.

- Thiếu gia...ngài say rồi sao?

Anh ôm trọn vòng eo của cô ấy rồi đặt lên môi cô ấy một nụ hôn rất bạo lực. Rồi anh xô ngã cô ấy xuống giường

- Thiếu gia~ Nếu anh muốn em sẽ ở bên anh. Hãy để em thay thế vợ anh, được không?

Sau câu nói ấy, anh vội bật dậy, cô gái ấy cũng ngồi dậy theo, câu cô anh. Mỗi cô ấy gần kề môi anh. Anh đã nắm lấy tay cô ấy và tát cô ấy. Sự bất ngờ không thể dấu nó thể hiện như in trên khuôn mặt. Cô ấy run bần bật trước anh. "Mày là cái gì mà đòi thay thế cô ấy?". Bộ dạng của anh tràn ngập sự giận dữ, không ai không thể không run người. Nói xong anh đuổi cô ấy đi, cô ấy chạy thật nhanh ra ngoài trước nỗi sợ hãi.

Anh nằm trong phòng một mình, nhắm mắt lại. Một loạt kí ức bỗng ùa về. Trời tối, mây đen kéo đến khi nào không hay, nó bát chợt đỏ con múa như lòng anh rơi lệ. Từng giọt nước mắt lăn dài trên má anh. Chúng đều thật lòng. Anh ném bể toang chai rượu xuống sàn. Trời rầm cùng với tiếng bể của chai rượu hòa làm một. Anh ngồi khụy xuống, vết nứt của mảnh chai khứa vào chân anh khiến máy chảy xuống. Da thịt anh đau một lần, lòng anh đau vạn lần.

"Tống An, anh nhớ em..."

Sau đêm đó, anh vô tình tìm thấy điện thoại của Tống Anh. Anh mở ra xem xem có ảnh của cô ấy không. Chiếc điện thoại cũ kĩ có ấy sử dụng ở quê đã giàn hư mất, chúng chạy rất chậm vậy mà cô còn sống anh không tặng cho cô chiếc điện thoại mới, anh cảm thấy rất có lỗi với cô. Anh mở mục ảnh lướt từ trên xuống.

Anh mở mắt to ngạc nhiên khi thấy ảnh của một người đàn ông khác mà không phải anh. Đó là ảnh của một cậu học sinh, lúc nào cũng chụp sau lưng hoặc ngay góc khuất. Anh cũng đoán được những tấm ảnh này chỉ là chụp lén. Anh tiếp tục lướt nhận ra tấm ảnh cuối cùng trong mục ảnh. Đó là tấm ảnh của cô cùng anh bạn đó. Đó là tấm ảnh duy nhất chụp rõ mặt. Trong ảnh cô có mái tóc được thắt bím hai bên, cô mang cặp kính cận cùng đôi mắt tròn xoe, cô ngại ngùng trong đồng phục sơ mi chân váy xanh dương, còn cậu trai bên cạnh đậm chất thư sinh, gương mặt anh lạnh lùng quay sang bên khác, cuối sách trên tay chưa kịp bỏ xuống. Cây cổ thụ phía sau rung rinh như có ngọn gió lướt qua, chúng khiến tóc anh bay phấp phới khiến tấm ảnh trong rất kém chất lượng.

- Tống An, em đã từng cười tui như vậy...

Tôn buông lỏng bàn tay khiến điện thoại rơi xuống đất. Sau hôm đó không ai thấy anh ở nhà. Mãi đến một tháng sau anh về, không ai biết anh đã làm gì trong thời đó, anh suy nghĩ những gì. Anh lấy một cọng tóc của Kim Chí đến bệnh viện, anh xét nghiệm ADN...

Trước cửa bệnh viện tay anh cầm tờ kết quả xét nghiệm, anh đứng nhìn nó rất lâu khiên người xung quanh bàn tán rồi anh bước đi, vứt nó vào sọt rác. Anh về, đầu óc như điên loạn, anh mang tất cả mọi di vật của Tống An lục tung hết lên, quần áo, ảnh và chiếc điện thoại đó anh đều đốt tắt cả liên quan đến cô. Hóa ra kết quả của tờ giấy đã tố cáo cô, Kim Chí không phải con của Băng Tôn...

Trong đó anh nhận thấy một bức thư cũ kĩ, anh lấy can đảm mở nó ra. Nội dung của bức thư là một lời hẹn.

"Em sắp phải lấy chồng rồi. Anh buồn không? Em sắp phải xa anh đây. Chắc khi anh đọc bức thư này thì em đã trở thành người phụ nữ của người đàn ông khác. Nhưng đừng khóc nhé, em hứa sẽ không khóc đâu. Xin lỗi vì lúc nào cũng đem lại phiền phức cho anh, xin lỗi vì đã chụp lén anh, xin lỗi vì đã làm mất vở bài tập và còn rất nhiều lỗi xin lỗi khác nữa. Anh đã hỏi rằng, em thích ai phải không? Người em thích chính là TQN! Là anh đây! Em thích anh Trương Quân Nhân!"

Khi đọc xong anh đốt bức thư đó đi, anh chạy vào nhà, lén sân thượng giữa mặt lén trời hé lén như giải tỏa tất cả nỗi buồn cùng sự tổn thương

- Tống An, hóa ra em sợ tôi đụng đến con em và tên ấy. Được! Được lắm!. Cuộc đời của Băng Tôn này chưa bị ai lừa gạt ngoài trừ em! Em thành công rồi, em làm tổn thương tôi rồi!

Anh khóc nức nở trong sự tức giận trong tim. Tim anh dày vết sẹo do cô để lại. Ấy mà, anh vẫn yêu cô. "Băng Tôn tôi điên rồi, do em đây Tống An!".

Mỗi khi anh nhìn thấy Kim Chí là sự tức giận trỗi dậy vì Kim Chí quá giống như cô-vợ anh. Anh dùng cậu bé để giải tỏa sự giận dữ. Anh hành hạ đánh đập cậu bé dù trước đây anh chẳng thèm đụng vào cậu.

Anh nghe tin tức có hai đại gia tộc lớn lên thương trường cạnh tranh với Băng gia, đấu đá, giành dụt các dự án, đối tác nhiều đến mức mà mọi người phải gọi là "Tam đại gia tộc". Trong số đó anh nhận kẻ đứng đầu tam đại gia tộc tên là Trương Quân Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 143: Báu vật trong tim

Anh đã có được một hợp đồng rất lớn với lợi nhuận không lồ nên hôm nay tâm trạng của Băng Tôn rất tốt, anh không muốn về nhà, bởi vì anh biết ở nhà toàn là hình bóng của Tống An.

Anh cũng không đi bar nơi những ánh đèn xanh đỏ lấp lóe, thay vào đó anh lại sải bước trên con đường anh chạy qua mỗi ngày, nhưng hôm nay anh lại cảm thấy nó rất đặc biệt.

Anh đi thật chậm, ngắm nhìn từng nơi một.

Con phố hôm nay nóng hơn mọi ngày, xe tập nập chạy qua như đang tranh đua với dòng người nhộn nhịp, các dãy nhà hai bên đường treo những tấm biển đỏ xanh xanh với những dòng chữ chạy qua lát thật thích mắt. Mùi hương của xe bắp nướng bên đường lan tỏa trong không trung, chúng bay lượn qua mũi rồi chạy sang các dãy nhà, tuy vậy chúng vẫn không thể bay lên các tòa nhà chọc trời mang đầy nỗi cô đơn chơi voi giữa bầu trời đãng xa xa. Tiếng cười đùa của một thiếu nữ mới lớn. Tiếng nũng nịu của một đứa trẻ thơ, tiếng rao bán đầy sức sống của những chủ tiệm. Một con đường đầy sắc màu.

- Đây là thứ vẫn diễn ra mỗi ngày đó sao?

Anh vẫn bước và ghé vào một quán cà phê. Anh nhớ rằng há cảo là món đầu tiên mà anh và Tống An cùng ăn.

- Vẫn ngay tại đây, vẫn là món này, chỉ là quá khứ có em còn hiện tại thì không.

Anh in dấu chân của mình xuống tận cuối đường. Ra là một con đường khác. Anh thở dài quay đầu nhìn lại vẻ giàn dị mà mình đã bỏ qua hằng ngày.

- Tống An, anh đang đi trên con phố mà anh hay đi qua mỗi ngày. Hóa ra nó lại tập nập đến thế. Nếu như...anh cùng em đi dạo phố mỗi ngày, cùng ăn, cùng cười, cùng vui, cùng khóc với em thì có lẽ bây giờ anh sẽ không cô đơn như vậy! Tím anh...choi voi giữa dòng người nhộn nhịp!

Anh bước đi ngược chiều dòng người, len qua những con đường khu phố. Anh ngắm nhìn con đường một cách trống rỗng. Đến lúc đây anh mới hiểu được một điều rằng: "Dòng người nhộn nhịp chẳng thể nào chứ nỗi trái tim của một gã cô đơn."

*

- Cậu chủ, cậu về rồi, có một người phụ nữ đêm qua cứ tìm đến nhà nói là muốn gặp cậu, đuổi chặng chịu đi

- Bác Trung, chẳng lẽ bác không giải quyết được cô ta à?

- Cậu chủ, cô ta còn mang theo một con nhó nói rằng nó là con của cậu.

- Cái gì? Con của tôi? Nực cười!

Bàng Tôn mệt mỏi bước lên phòng, bỗng Kim Chi xuất hiện, cậu bé nhìn thấy anh bỗng rung rưng nước mắt rồi chạy đi xuống nhà như bị ma rượt.

- Thật phiền phức!

Từ dưới nhà xuất hiện tiếng nói trong rất mát bình tĩnh; "Cậu chủ, cô ta lại đến rồi!"

Bàng Tôn nghe vậy, liền bảo: "Bác Trung, cho cô ta vào tôi muốn xem thử con tôi như thế nào"

Anh chậm rãi bước xuống cầu thang với một dáng vẻ uy nghiêm nhưng không kém phần nham hiểm

- Tôn!

Đập vào mắt anh là một người phụ nữ với mái tóc xanh dương xoăn dài, đôi mắt chất chứa đầy lệ buồn, thần sắc tiêu tụy nhưng vẫn chẳng dấu nỗi vể xinh đẹp đến nao lòng.

- Ôn Dương, là em sao?

Anh mở mắt to tròn, ngạc nhiên Ôn Dương, cô ấy chính là mối tình đầu của anh. Lúc anh còn dưới quê, bên cạnh cô là một đứa nhóc trong rất lém lỉnh, không như những đứa khác núp sau vây mẹ. Cô bé này tuy còn nhỏ nhưng phong thái không những tự tin mà còn trông rất bảnh bao, đặc biệt một điều đứa bé này trừ mái tóc ra, gương mặt đều rất giống anh.

- Tôn, xin lỗi vì ngày hôm nay mới đến!

Anh sững người, lao đao bước xuống bậc thềm

- Ôn Dương, em sao lại đến đây? Đứa nhóc này là sao?

Trong lòng anh cũng đã có câu trả lời rồi, ngoài Tống An ra người phụ nữ mà anh yêu suốt đêm và "ra trong" với họ, chỉ có một lần và một người. Cô gái mà anh đã lên giường tại quán bar hôm đó.

- Tôn, em đã nghe về anh trên báo rất nhiều lần, em cũng nắm được một số chuyện.

Ôn Dương trong trí nhớ của Bàng Tôn là một cô gái cỏi mồ lúc nào cũng nở nụ cười trên môi, rất khác so với bây giờ. Ôn Dương hiện tại là một cô gái trầm mặc, đối với cô hiện tại thì "trầm" là cách duy nhất để diễn tả. Anh bàng khuân điều gì đã khiến cô thay đổi.

- Ôn Dương, không ngờ chúng ta lại gặp được nhau. Đúng là trùng hợp

- Không phải là trùng hợp đâu Tôn, em luôn tìm anh kể từ khi em chuyển nhà, em luôn đợi anh vì em nghĩ anh sẽ tìm em như hôm đó anh đã hứa...Nhưng chúng ta lại gặp nhau theo cách mà em không ngờ được. Xin anh Tôn! Tin em, đứa bé này là con anh, xin anh nuôi con bé! Anh muốn con bé theo họ Bàng hay họ Ôn em đều chấp nhận! Nhưng xin anh đừng bỏ con bé!

Cô van xin Bàng Tôn một cách đáng thương khiến anh không kiềm được lòng, một phần cũng bởi vì cô là thứ mà anh áy căt giấu sâu trong tim đến nỗi lãng quên nó.

Anh cảm thấy hối hận về bản thân mình. Anh nhìn đứa bé bên cạnh rồi nhìn dáng vẻ khẩn cầu của cô, anh yêu lòng cho bản thân mình cơ hội để bắt đầu một cuộc sống mới, để bắt đầu quên đi Tống An

- Ôn Dương, con bé tên gì?

- Con tên Ôn Minh Di, mẹ con bảo tên con bắt nguồn từ sự kiêu hãnh của mẹ.

À! Đúng rồi nhỉ! Một người phụ nữ có bầu hoang như vậy làm sao được chấp nhận? Chẳng ai biết Ôn Dương đã trải qua những gì, nhưng tôi biết niềm kiêu hãnh của một người phụ nữ đã mất do tôi... Thì ra, con bé này chính là một chút sự kiêu hãnh còn sót lại của em Minh Di sao? Con tôi sao? Vậy tôi sẽ cho nó một cái tên. Bằng Minh Di.

Khi anh nhận nuôi Minh Di, Ôn Dương đã đi biệt tích không một chút manh mối, anh không thể tìm được cô. Anh nghĩ bản thân mình sẽ dễ dàng được tự do sau bao năm tháng vất vả nuôi con.

Ngày qua ngày, anh càng nhận ra Minh Di rất hiếu chuyện và dễ sai bảo, anh nhìn vào Kim Chí thì lại càng chán ghét thằng bé. Cho tới một hôm anh nghe được cuộc nói chuyện điện thoại của Minh Di và Ôn Dương

- Mẹ à! Con đã đổi tên thành Bằng Minh Di rồi. Chúng ta làm gì tiếp đây?
- Minh Di, mẹ muốn có một danh phận.
- Con biết rồi mẹ, nếu như con thành công rồi thì mẹ đừng khóc nữa, được không?
- Mẹ hứa.

Ra là vậy, anh biết quả báo đến với mình rồi. Bằng Minh Di không khác nào một quả bom trong nhà có thể phát nổ bất cứ lúc nào. Anh nhận ra bất cứ cô gái nào anh yêu một là yêu người khác còn hai là yêu tiền. Anh không đủ tư cách để có được hạnh phúc.

Trái tim của anh như bị xé tan thành từng mảnh nhỏ.

- Tôi mệt rồi! Tôi bỏ cuộc!

Anh khẽ quay đi chẳng để lại tiếng động gì.

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 144: Tại sao mẹ lại khóc?

Từ nhỏ, mẹ lúc nào cũng yêu chiều tôi. Mẹ còn nói tôi là bảo vật, là thứ quý giá nhất trên cuộc đời của mẹ không gì thay thế được. Tuy còn nhỏ nhưng nghe thấy những lời nói này tôi đã cảm thấy rất vui.

Tôi nói muốn ăn món sườn xào, mẹ tôi liền làm một đĩa thơm phức chứa chan đầy tình yêu của mẹ. Tôi muốn một cái váy mới mẹ liền mua cho tôi. Tôi yêu mẹ nhất thế gian này.

Tôi không có ba. Mẹ tôi bảo tôi chỉ cần bà ấy là đủ và bà ấy cũng vậy. Tôi cũng không hỏi nhiều về ba mình hay là ghen tị với mấy đứa hàng xóm. Hai mẹ con tôi nương tựa lẫn nhau sống rất hạnh phúc. Mọi chuyện cứ tiếp diễn như vậy cho đến khi tôi lên 6 tuổi.

Lúc ấy mẹ lúc nào cũng gửi thư qua lại với một ai đó. Tôi tò mò hỏi thì mẹ lại đánh trống lảng. Tôi cũng cảm thấy không sao bởi vì tôi nghĩ đó là công việc của bà ấy. Bà ấy vẫn đối xử với tôi như bình thường.

Có lần, tôi nghịch với lửa bà ấy nổi giận và mắng tôi một trận, tôi khóc sưng cả mắt bởi lẽ mẹ tôi có bao giờ mắng tôi như vậy. Tôi ủ rũ cả ngày không thèm nhìn mặt mẹ. Đến tối mẹ tôi ôm tôi vào lòng và bảo: "Minh Di, mẹ xin lỗi, con đau không? Tay con bầm tím hết rồi."

Rồi hai mẹ con cùng bật khóc nức nở. Tôi òa khóc như mưa tuôn, lúc ấy tôi còn nghĩ tôi sẽ khóc mãi không ngừng nghỉ.

Đó là lần đầu tiên tôi thấy mẹ khóc. Mẹ khóc vì tôi. Từ đó tôi chả dám nghịch lửa vì sợ mẹ rơi nước mắt lần nữa. Lúc đấy tôi cứ nghĩ rằng mẹ khóc bởi vì tôi giận mẹ nhưng lớn lên tôi mới nhận ra rằng hóa ra mẹ khóc bởi vì yêu thương tôi.

Càng lớn tôi càng thấy mẹ khóc nhiều hơn mà không có lí do. Đôi lúc, chợt mở cửa phòng mẹ, tôi thấy mẹ ngồi trên giường khóc tức tưởi. Sự việc như vậy diễn ra hàng đêm và ngày một nhiều. Một lần nọ, mẹ đi làm về chưa kịp thay quần áo tôi thấy mẹ ngồi quyến rũ rồi bật khóc, tôi hoảng sợ chạy vào cõng khóc theo kêu "Mẹ ơi!" rồi sà vào lòng bà, gương mặt của bà ấy lúc đó thế nào tôi cũng không rõ tôi chỉ biết bà ôm tôi rất chặt rồi luôn miệng nói "Mẹ xin lỗi" dù bà không làm sai bất kì điều gì.

Đó là lần đầu trong đời tôi mới biết buồn là gì. Tôi buồn bởi vì mình đã đòi hỏi mẹ quá nhiều thứ, tôi buồn bởi vì mẹ khóc suốt đêm, tôi buồn bởi vì mẹ trong tiêu tụy hàn đi. Không biết làm sao để mẹ vui hơn, tôi mới đi tìm hiểu nguyên nhân.

Lúc mẹ đi làm, tôi len lén xem máy tính mẹ, tôi muốn xem mẹ gửi thư cho ai. Trong hộp thư của mẹ chỉ có duy nhất một người gửi tên là "Đại Thịnh". Nội dung của bức thư chẳng có gì ngoài những lời thăm hỏi. Tại sao người này lại gọi mẹ bằng "Cô Mây?"

Tôi cứ lướt mãi, mới thấy thứ đáng xem, mắt tôi chăm chăm nhìn vào một dòng tin nhắn mà mẹ gửi đi

"Gửi Đại Thịnh, ta nghĩ chúng ta cũng nên gặp mặt rồi, nhưng bây giờ ta đang ở Mỹ, ta nghe nói con muốn gặp một người bạn của con ở bên Mỹ, ta đã chuẩn bị máy bay riêng cho con rồi, nếu con muốn thì ngày mai khởi hành, hãy cho ta câu trả lời thật sớm nhé, tạm biệt, chúc con một ngày tốt lành!"

Cài gì chứ? Mẹ tôi đi Mỹ lúc nào? Chẳng phải tôi vẫn mãi ở đây hay sao? Vậy tại sao lại có tin nhắn này? Đó là hàng loạt câu hỏi trong đầu tôi lúc đó. Tôi càng cảm thấy hoang mang nên đã lục lại những tờ báo mà mẹ tôi đã đọc. Tất cả những tờ báo này đều là về một người. Người đứng đầu tam tộc họ Bằng-Bằng Tôn!

Tôi chẳng biết mẹ tôi đang định làm việc gì, cho đến một hôm, mẹ tôi gọi tôi vào phòng. Mẹ cầm tay tôi, đôi mắt sáng rực và long lanh nước mắt

- Minh Di, mẹ dẫn con đi gặp ba nhé?

Tôi ban đầu bất ngờ lại chuyển sang tức giận và cuối cùng là lo sợ.

- Mẹ! Con không muốn! Con chỉ cần mẹ thôi!

Mẹ vẫn nhìn tôi bằng cặp mắt hiền từ, đặt tay lên vuốt ve đầu tôi

- Minh Di, có ba sê rất vui đây. Ba con là một người rất giàu, ông ấy sẽ mua thật nhiều váy cho Minh Di, lúc đó thì sướng rồi nhé! Con gái ngoan của mẹ, nghe lời đi. Mẹ...hết sức rồi...!

Hai hàng nước mắt lăn dài trên má mẹ, như một nhát dao đâm vào tim, tôi bật khóc nức nở, mếu máo

- Mẹ đừng khóc! Minh Di nghe lời mà! Mẹ đừng bỏ Minh Di.

Khi rời xa vòng tay của mẹ, tôi mới biết thế nào là trưởng thành. Khi ở Băng gia, ngày nào tôi cũng bị Băng Tôn đánh như com bùa. Đêm nào tôi cũng khóc, nhưng mỗi khi khóc tôi lại bị đánh nhiều hơn. Tôi không hiểu sao ông ấy ghét những đứa con của ông như vậy nhưng tôi cố gắng chịu đựng, tôi cứ an ủi bản thân mình rằng:

- "Mẹ sẽ đến, mẹ sẽ đón mình đi, mẹ sẽ không khóc nữa, mẹ sẽ hạnh phúc..."

Tôi cứ an ủi bản thân trong vô vọng, ở ngôi nhà này tôi hoàn toàn đơn độc. Chẳng có nỗi một người bạn. Chẳng có gì ngoài sự cô đơn và lạnh lẽo bao trùm cả cơ thể tôi. Chúng ăn sâu vào tận tim rồi lan sang lục phủ ngũ tạng. Chúng biến tôi thành một kẻ không biết cười, một kẻ lạnh nhạt. Tôi nghe theo lời Băng Tôn tuyệt đối, tôi rất sợ ông ta dần dần tôi bị biến thành một con rối quên liều mạng bảo vệ chủ.

- Mẹ ơi, khi nào con được về nhà?

Tôi nhớ mẹ...!

Tôi gặp được một cậu bé khác cũng tầm tuổi tôi. Cậu ta bị Băng Tôn đổi xử không bằng một vật nuôi, cậu ta tên là Băng Kim Chí. Tôi nghĩ rằng chẳng lẽ mình đứng nhìn cậu ấy bị hành hạ như vậy. Nhưng tôi có thể làm gì đây? Chẳng lẽ báo cảnh sát?

Có lần tôi đi ra ngoài vườn cho chó ăn gấp cậu ta bị nhốt bên ngoài. Tay chân bầm tím không thấy nỗi chấn thương, người chi chít vết thương. Tôi lén nhìn khuôn mặt cậu ấy. Công nhận đẹp trai thật. Tôi đặt nhẹ tay tay cậu ấy, cậu ấy rất ấm áp trong thời tiết se lạnh thế này. Trong khoảnh khắc tôi ngắm nhìn khuôn mặt cậu ấy, cậu ấy đã gọi một tiếng "mẹ" rồi quay người sang hướng khác. À! Cậu cũng giống tôi ư?

Tôi bày chiêu trò đuổi cậu ấy ra khỏi nhà. Tôi ném đồ của cậu ấy ra ngoài rồi hù dọa rằng Băng Tôn sẽ ráo tức giận và bảo cậu đừng bao giờ quay trở lại. Từ đó, cậu ấy biệt tăm và bắt đầu một cuộc sống mới. Thật là, không biết tôi đang nghĩ gì, thán lo chưa xong còn giúp người khác.

- Hãy sống tốt nhé!

Lúc cậu ta đi tôi bị Băng Tôn đánh rất nhiều, nhưng tôi vẫn an ủi bản thân, bào chính bản thân hãy

gắng sức chịu đựng

- "Mẹ sẽ đến, mẹ sẽ đón mình đi, mẹ sẽ không khóc nữa, mẹ sẽ hạnh phúc..."

Dưới cây cổ thụ đó, tôi gặp cậu, cậu là tia sáng soi sáng cuộc đời tôi, là bàn tay kéo tôi ra khỏi sự cô đơn và lạnh lẽo. Cậu là nụ cười, là nguồn sống của tôi và là mối tình đầu tôi vẫn giữ gìn.

"Em yêu anh" Câu nói mà tôi đã chôn chặt trong tim mình. Rất muốn nói ra nhưng lại không thể. Dù chúng ta gặp nhau một năm và xa nhau cả một đời. Nhưng tôi vẫn đợi cậu. Chắc cậu không biết tôi yêu cậu đến nhường nào. Tôi sẽ đợi cậu như bâu trời đợi đám mây. Đợi mãi, đợi mãi... mà mây chẳng đến.

- Lưu Dương Giai, cảm ơn vì đã xuất hiện trong cuộc đời em, em yêu anh!

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 145: Yêu khó hay dễ?

Tôi và Tiểu Hi lặng lẽ bước trên con đường bọc quanh bờ sông. Tiểu Hi đi theo phía sau. Suốt đoạn đường ai ai cũng trầm mặc không nói gì. Trong đầu tôi chỉ vang vọng một câu mà Minh Di nói ban nãy: "Dù mẹ tôi có như thế nào đi nữa, tôi vẫn yêu mẹ tôi rất nhiều".

Khi nghe xong câu chuyện tôi có chút sững sót, tôi không biết phải làm thế nào nữa. Tôi nên đi tìm cô Mây? Hay là nên tập trung lực lượng Trương gia? Thoáng chốc trong lòng tôi có cảm giác buồn man mác. Tôi đang buồn vì điều gì chứ? Vì tuổi thơ bất hạnh của Kim Chí và Minh Di? Hay là vì tình yêu sâu đậm của Băng Tôn dành cho vợ ông ta? Tôi cũng không thể hiểu bản thân mình...

Đang đi lạc trong dòng suy nghĩ. Đột nhiên, Tiểu Hi lên tiếng phá vỡ mọi suy nghĩ của tôi và không gian tĩnh lặng ấy

- Niên Vũ, yêu một người lại khó khăn đến thế sao?

Tôi quay đầu nhìn lại. Một làn gió thoảng qua khiến mái tóc cô ấy đính trên không trung, mùi hương thoang thoảng bay qua mũi, cảm nhận làn gió chạm vào làn da cuốn trôi mọi tâm tư lúc đó. Tôi sững sờ rồi lại trả cho cô ấy sự trầm mặc.

- Nêu như, có thể yêu một người thật dễ dàng thì tôi sẽ ôm chầm lấy em vào lòng ngay lúc này rồi.

Tôi không trả lời cô ấy mà cứ bước đi, bởi lẽ tôi muốn nói ra lại không thể nói được, nên đành chôn sâu trong tim.

Về đến nhà tôi, cô ấy cũng tạm biệt tôi và quay trở về khách sạn. Tôi không gặp cô ấy khoảng một tuần. Trong một tuần này tôi đã suy nghĩ rất nhiều về mọi chuyện. Bây giờ không phải là lúc để ngồi đây. Tôi suy nghĩ rất kỹ rồi, tôi sẽ đi tìm cô Mây, à không mẹ của Minh Di mới đúng. Vì vậy, tôi chuẩn bị đến gặp Minh Di. Tôi hẹn cô ấy ở một quán cà phê. Không ngờ khi bước ra ngoài cửa tôi lại gặp Tiểu Hi đứng trước cửa nhà mình.

Tôi không batic khi nhìn thấy cô ấy. Mà tôi batic khi nhìn thấy đồng hành lí trên tay cô ấy. Chẳng nói chẳng rằng cô ấy xông thẳng vào nhà tôi và bảo sẽ ở lại đây một thời gian. Ban đầu, tôi không đồng ý chuyện này bởi nam nữ họ bất tương thân mà. Nhưng khi cô ấy bảo bị ăn cướp lấy hết tiền của. Không có tiền để ở khách sạn cũng không còn nơi nào

để đi. Nên tôi cũng dành để cô ấy ở đây.

Và thế là cô ấy cũng theo tôi đến gặp Minh Di.

- Niên Vũ, hôm nay Tiểu Hi cũng đến nữa à? - Minh Di nói

- Tôi đi theo anh ta thôi, cũng không có gì - Tiểu Hi nói.

- Minh Di, bắt đầu vào chuyện chính nào. - Tôi nói

Bằng một giọng nghiêm chỉnh, Minh Di kể lại:

- Lần cuối tôi nói chuyện với mẹ là vào năm 15 tuổi. Lúc đó bà bảo rằng chỉ cần làm theo những gì bà nói là tôi sẽ được đoàn tụ cùng bà. Nhưng đến cuối cùng bà lại mất tích không chút dấu vết. Lần cuối cậu nói chuyện với bà là lúc nào?

Tôi trả lời:

- Là lúc bà ấy bảo tôi sang Mĩ, tôi bị đụng xe và mất trí nhớ.

Minh Di gật đầu, tôi và Tiểu Hi cũng rất suy tư. Tiểu Hi bỗng nhìn Minh Di

- Minh Di, cô nghĩ xem tại sao bà ấy lại biết tôi đi sang Mĩ và tại sao lại biết mối quan hệ của tôi và Niên Vũ?

Tôi cũng không hiểu vì sao, lúc này mọi thứ còn quá rõ ràng, bỗng nhiên Tiểu Hi rút ra từ túi của mình một chiếc điện thoại, rồi đưa cho chúng tôi xem một tấm ảnh.

- Tiểu Hi đây là?...Tôi hoang mang hỏi.

Minh Di vội bật dậy, khi nhìn thấy người bên trái tấm ảnh.

- Đây..đây là mẹ tôi!

Tôi bất ngờ nhìn cô ấy, đây là cô Mây sao? Mẹ của Minh Di sao? Tôi ngắm nhìn tấm ảnh. Tuy là bức ảnh trắng đen nhưng dung mạo thế này thật khiến người ta nghiêng nước nghiêng thành.

- Đây là bức ảnh tôi chụp lại lúc còn già dạng làm Trương Tuệ Anh. Nó nằm trong album của Ninh Lê

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Lời tạm biệt

- Ninh Lê và cô M... à không mẹ của Minh Di có quen biết nhau. Vậy có phải người ta nên tìm là Ninh Lê không?

- Tiểu Hi, làm ơn, nếu được, cô hãy... Minh Di cứ áp úng không ngừng, không cần đợi cô ấy nói tôi cũng hiểu được phần sau của câu nói qua thái độ của cô ấy. Cô ấy muốn Tiểu Hi già làm Trương Tuệ Anh thêm một lần nữa. Chuyện này cũng quá gay go rồi.

- Tôi sẽ làm và tôi cũng đang có ý định làm. Nhưng tôi cũng cần cô làm giúp tôi một chuyện

Minh Du tò vò ngai ngái: "Chuyện gì vậy?" Cô ấy nói.

Tiểu Hi cười lạnh nhìn Minh Di. Tôi cũng không biết cô ấy muốn Minh Di làm gì. Mãi một lúc sau, khi nghe cô ấy giải thích mọi chuyện, tôi mới biết rằng cô ấy muốn tìm hiểu về câu chuyện của 15 năm về trước. Theo như lời cô ấy kể tôi hiểu được một vài điều rằng:

- 15 năm về trước trong giới doanh nhân đã xảy ra một chuyện gì đó rất lớn làm ảnh hưởng đến kinh tế của cả đất nước. Mà trọng tâm của nó không ai khác ngoài giới doanh nhân. Vâng, chính nó đã gây nên một tôn thất nặng nề gần như không thể cứu chữa. Nhưng lúc đó đã có một người giàu tên xuất hiện. Tài trợ cho tự tộc một khoáng tiền rất lớn, và nó đã giúp cho bọn họ vượt qua được mối khủng hoảng này. Và Tiểu Hi đã yêu cầu Minh Di tìm ra manh mối về người đó. Thứ duy nhất người đó để lại là một lá thư. Lá thư để lại danh tính của người đó. Nhưng không ai biết là lá thư đang nằm trong tay của ai cả.

Tôi về nhà, kết thúc cuộc gặp mặt. Tôi bàng khuông rằng Tiểu Hi muốn tìm đến cái vụ xua lắc xua lơ đó làm gì nhưng không dám hỏi. Tôi mở điện thoại lên và nhận thấy rằng hôm nay là ngày của mẹ. Trong lòng có một cảm giác khó tả. Lại một ngày thiều may mắn và những lời chúc nữa rồi... Dần dần tôi chìm vào những giấc ngủ. Bỗng một tiếng "tung" vang lên làm tôi bừng tỉnh. Tôi nhìn vào điện thoại thấy Nhã Giao nhắn tin. Cô ấy nhắn là: "Niên Vũ, có chuyện không hay rồi, Mộc Mộc, Mộc Mộc cô ấy tự sát rồi!"

Tôi bèn nhảy dậy, không kịp trấn định lại tinh thần. Tôi quá sốc trước chuyện này. Tôi bèn chạy đến chỗ của Nhã Giao, hóa ra cô ấy đang đợi tôi, còn có Tiểu Ý ở đó. Nhưng trong Tiểu Ý lại man mác cảm giác đau buồn khó tả, có lẽ thương tiếc cho điều quá đổi xót xa vừa mới xảy ra. Tôi cũng không lấy làm lạ. Chúng tôi tiến đến Doãn gia.

Noi đây không có gì ngoài cảnh sát, người nhà họ Doãn, và một đám phóng viên vây quanh. Nghe những tiếng khóc mà tôi cảm thấy thật nỗi nè. Mộc Mộc cô ấy cắt cổ tay tự sát. Tôi cũng không biết nguyên nhân vì sao cô ấy làm vậy. Khi nhìn vào người họ Doãn. Có lẽ trong tiềm thức của tôi cũng đã hiểu được một phần nào vì sao cô ấy lại dùng cách này để tự sát.

Tay của ông chủ họ Doãn đầm thảng vào tường: "Mẹ nó, bà khóc cái gì, nó chết rồi chúng ta làm sao mà ăn nói được với bến đó. Tôi tốn công nuôi nó mấy mươi năm chi để đói lại một cái xác khô, cái xác vô dụng áy còn chẳng giữ lại cho bản thân giọt máu cuối cùng nào cả!"

Cảnh sát đến kiểm tra thi thể. Và rồi đắp một màn và trắng lại. Tôi còn nhớ ngày đầu gặp cô ấy. Cô ấy tươi trẻ và trong rất dịu dàng. Nghe nói cô ấy mất ba cho nên người đứng đằng kia chắc là ba dượng. Tôi tự hỏi rằng những ngày cuối đời của một cô gái trai qua như thế này chẳng ai thương xót thế nào?

Tôi làm tất cả những gì mà một người bạn nên làm đó với cô ấy. Sau tất cả những gì cô ấy làm đó với chúng tôi. Tôi nghe Nhã Giao kể lại rằng. Tiểu Ý nhìn xác của Mộc Mộc mà nói rằng: "Làm tạm biệt thật đau thương của một cô gái chẳng thể khiến ai thương xót cả."

Bạn đang đọc truyện *Giá Trị Của Thanh Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.